

Sanat ve Eğitim Fakültesi
İngilizce

Johan Wijkmark

“En Yoğun Biri Heyecan Verici Sırlar”

Amerikan Edebiyatında Antarktika, 1820-1849

TEZ

Karlstad Üniversitesi Çalışmaları
2009:28

Johan Wijkmark

“En Yoğun Biri Heyecan Verici Sırlar”

Amerikan Edebiyatında Antarktika, 1820-1849

Johan Wijkmark. "En Yoğun Heyecan Verici Sırlardan Biri" - Amerikan
Edebiyatında Antarktika, 1820-1849

TEZ

Karlstad Üniversitesi Çalışmaları 2009:28

ISSN 1403-8099

ISBN 978-91-7063-251-8

© Yazar

Dağıtım:

Sanat ve Eğitim Fakültesi

İngilizce

SE-651 88 Karlstad

İSVEÇ

+46 54 700 10 00

www.kau.se

Basım yeri: University Press, Karlstad 2009

“En Yoğun Heyecan Verici Sırlardan Biri” – Amerikan Edebiyatında Antarktika, 1820-1849

Johan Wijkmark

İngilizce, Karlstad Üniversitesi

Soyut

Bu çalışma , Antarktika hakkında 19. yüzyıl Amerikan edebiyatının küçük bir bölümünü incelemektedir: Adam Seaborn'un (sözde) Symzonia (1820), Edgar Allan Poe'nun "MS. Found in a Bottle" (1833) ve The Narrative of Arthur Gordon Pym (1838) , Peter Prospero'nun (sahte) "The Atlantis" (1838-39) ve James Fenimore Cooper'ın The Monikins (1835) ve The Sea Lions (1849). Bunlar Antarktika tarihinin bir geçiş aşamasında yazılmıştır. Dönemin başında bölge neredeyse tamamen bilinmiyordu. Ancak dönemin sonlarına doğru bölgenin özü haritalanmış ve bir Antarktika kıtasının varlığı doğrulanmıştır. Karmaşık nedenlerle bölge, 1820'ler ile 40'lar arasında ABD'de kültürel ilgi odağı haline geldi ve 1838-42'de Güney Denizleri ve Antarktika'yı keşfetmek için ilk büyük Amerikan bilimsel keşif gezisiyle sonuçlandı.

Çalışma öncelikle tarihseldir ve bu yazarların Antarktika'nın bilinmeyen alanını ne için kullandıklarını belirlemek için fikirlerin tarihsel bağlamlarına kadar izini sürer. Bu metinler, temsil tarzına yansıyan çağdaş Antarktika kavramlarına yaratıcı bir yanıt olarak yazılmıştır. Literatür, bölge keşfedilene kadar tropikal, yerleşik bir Antarktika hayal eden metinlerin çoğu spekülatif kurgu modundadır ve bu noktada gerçekçiliğe döner. Metinler üç kategoriye ayrılır: ütöpik, eşik ve gerçekçi. Ütöpik metinler -Symzonia, The Monikins ve "Atlantis"- Antarktika'nın boş alanını politika, evrim teorileri, ırk ve toplumsal cinsiyet dahil olmak üzere çok çeşitli konuları ele almak için kullanan toplumsal eleştiri çalışmalarıdır. Poe'nun "MS" ve Pym'i eşik kategorisini temsil eder; yaklaşan bir Antarktika keşfi beklentisini dramatize ediyorlar, bir vahiy noktasına kadar anlatıyorlar, ancak kısa sürede duruyorlar.

Deniz Aslanları , Antarktika keşfedildikten sonra gelen tek gerçekçi metindir. Burada Antarktika bilgisi, bugün bildiğimiz çevrede katılaştı, ancak dini olarak sembolik imalarla.

TEŞEKKÜRLER

Bu vesileyle, yolumda bana yardımcı olan tüm insanlara şükranlarımı sunmak istiyorum. Bu yıllar boyunca, fikirlerimi şekillendirmeme yardımcı olmak için her zaman hazır olan danışmanlarım Åke Bergvall ve Mark Troy tarafından tez sürecinde ustalıkla yönlendirildim. Ayrıca, İngilizce Bölümü'ndeki diğer meslektaşlarıma, özellikle de devam eden çalışma seminerine katılan herkese, bu metnin ilk sürümleri hakkında cömertçe faydalı yorumlarda bulunan herkese teşekkür etmek isterim. Michael Wherrity, Elisabeth Wennö, Moira Linnarud ve Rose Bergvall son derece müteşekkirim, son derece müteşekkirc olduğum son taslağın bazı kısımlarını düzeltmek için nezaketle gönüllü oldular.

Yolda bana değerli metin yorumları ve fikirleri sağlayan diğer doktora öğrencileri Erik Falk, Helena Hyttinen, Karen Patrick Knutsen ve Jonas Andersson eşlik etti. Daha az önemli olmayan bir şekilde, Karen'ın sözleriyle, "acı çeken arkadaşlar" olarak da işlev görmüşlerdir. Bo G.

Ekelund, son seminerimde rakip olarak hizmet etmeyi kabul etti ve bana son revizyonlarda nasıl ilerleyeceğime dair daha net bir fikir veren çok sayıda anlayışlı yorum sağlayarak yaptığı kapsamlı çalışmaya çok şey borçluyum.

Amerikan-İskandinav Vakfı, Thord Gray Memorial Fund ve Fulbright Komisyonu'nun cömert bağışları sayesinde Penn State Üniversitesi'nde bir yıl geçirebildim. Bu yıl boyunca bazı harika insanlarla tanışacak kadar şanslıyım. Beni ve ailemi hem profesyonel hem de kişisel olarak koruması altına alan Barbara Cantalupo ve ailesine sevgilerimle. Ayrıca Richard Kopley ile edebiyat hakkında ilham verici sohbetler yapma fırsatım oldu ve bu, yalnızca Pym hakkında orijinal bir tez fikrimden vazgeçme kararımı güçlendirdi. Penn State Berks'teki Amerikan Edebiyatı sınıfında beni bir konuşma yapmaya davet etme nezaketini gösteren Sandy Feinstein'a da çok teşekkürler.

Ama onsuz bunun gerçekten imkansız olacağı bir kişi var - uzun süredir bana manyetik bir kutup sağlayan, çok sevdiğim eşim Sofia. Bu kitabı, şimdi ben bu satırları yazarken babasını geri alacak olan oğlumuz Grim'e ithaf ediyorum.

İÇİNDEKİLER

ÇİZİM LİSTESİ	6
GİRİŞ	7 Önceki
Araştırma	20 Antarktika: Tarih Bir
Fikrin	22 Amerikan Antarktika
Projesi.....	27 Bölüme Genel
Bakış ...	39 BİR: Boş Dünya
Ütopyası: Keşfedilen Beyaz Kıta Symzonia'da	42
Ütopya	48 Ütopik
Sınırlama: Paradigma Sürdürme Yoluyla Sosyal İstikrar	54 Toplumdan
Dışlamalar	64 Beyaz
Üstünlüğü.....	71 Bilgi ve
Açgözlülük.....	76 İKİ: Maymun
Ütopyası: James Fenimore Cooper'ın The Monikins'i.....	80 Ütopya: Siyasi
Hiciv	87 Büyük Varlık Zinciri: Evrimsel
Hiciv.....	97 Büyük Varlık Zinciri: Irk ve
Sınıf	112 Varlığın Besin
Zinciri	123 ÜÇ: Yeni Bir Amerikan Ütopyası:
Peter Prospero'nun "Atlantis"i.....	126 Edebi Bir
Antarktika	128 Amerikan Ütopyası:
Muzaffer Cumhuriyet.....	134 Bilim ve
Din.....	143 Keşif
Beklentisiyle.....	149 DÖRT: Sınırları Anlatmak: Poe
Antarktika'da	151 Verge'den Bir Mektup: "MS. Şişede
Bulundu".....	152 Saniye Kutup Girişimi: Arthur Gordon Pym'in
Öyküsü	159 Bir Yenilik ve Mucize Bölgesi.....
Tutuklanan gelişme...	178
Beyazlama	184 On Yıl
Sonra: Eureka Üzerine Bir Not.....	190
BEŞ: "O Donmuş Dünya": Antarktika'nın Keşfi ve James Fenimore Cooper'ın The Sea	
Lions'ı.....	192 Tarihsel
Perspektifler.....	198 Bir Antarktika
Ahlak Masalı: Ruhsal Yenilenme ve Yücelik.....	206 Antarktika
Yücesi.....	216 Yeni Bir
Bariyer.....	225 SON
SÖZ	228 ALINTI ALINAN
ESERLER	235
DİZİN.....	256

ÇİZİM LİSTESİ

Hasta 1. İçi boş dünya: Americus Symmes'in babasının teorisine ilişkin çizimi, s. 29 Hasta 2. Et yiyen fil: Montulé'nin Peale mamutunun taslağı (1816), s. 102 Hasta 3. Orangutan: Tüm Milletlerden İnsanlardan Yayıldı (1807), s. 122 Resim 4. Dev Geçidi, s. 174

GİRİŞ

Bu çalışmanın başlığı, Edgar Allan Poe'nun Arthur Gordon Pym'in Öyküsü (1837) adlı romanından alınmıştır. dikkatini çekti" (17.12). Bahsettiği sır, Antarktika'yı çevreleyen gizem ve özellikle Antarktika kıtasının varlığı sorunudur. Bu açıklama, en ünlü kaşiflerden biri olan James Cook'un altmış yıl önce bu sorunun kesin olarak çözüldüğünü ilan ettiğini hatırlayan okuyucular için şaşırtıcı görünebilir. 1775'te, Antarktika'ya yaptığı ikinci yolculukta elde ettiği başarıları ve yaşadıklarını anlatırken iddialı bir şekilde şunları söylüyor:

Cesaretle söyleyebilirim ki, hiç kimse benim yaptığımdan daha uzağa gidemez ve Güney'e uzanan topraklar asla keşfedilmeyebilir. [...] Bu nedenle, Yolculuğun amacının her açıdan tam olarak yanıtlandığı, Güney Yarımküre'nin yeterince keşfedildiği ve zaman zaman bazılarının dikkatini çeken bir Güney Kıtası arayışına nihai bir son verildiği konusunda kendimi övüyorum. yaklaşık iki yüzyıldır Denizcilik Güçleri ve her yaştan Coğrafyacı. (Aşçı 412, 414)¹

Cook ne hakkında konuştuğunu biliyordu; son üç yıldır Antarktika denizlerinin haritasını bu tek amaç için çıkarmıştı. Bu süreçte, daha önce herkesten daha güneye, 71°10'S'ye ulaşmıştı - çoğu kişi (Cook'un kendisi dahil) bunun aşılma olduğunu inandığı için genellikle Cook'un ne artı ultra olarak anılan bir nokta - ve Antarktika'nın ilk devrialemini tamamlamıştı. devasa buz bariyerinde herhangi bir açıklık bulamadan. Bununla birlikte Poe, Pym'in Cook'un Antarktika ile ilgili kesinlik iddiasını geçiştirmesine izin vererek, aslında Cook'un yazdıklarını çürütüyor. Pym'in "dikkatini üzerine çekti" ifadesi, Cook'un "dikkatini üzerine çekti" ifadesi ile çok yakın bir paralel olduğundan, Poe'nun Pym'i bestelerken Cook'un pasajını aklında tutması ve bu nedenle Cook'un Antarktika hakkındaki değerlendirmesini doğrudan çürütmesi pek olası değildir. . Ancak Pym'in açıklamaları Cook'un açıklamalarını geçiştirse de, bir palimpsestte olduğu gibi, Cook'un izlerinin hala açıkça görülebilmesi önemlidir. Açıkça ya da değil, Cook'un gölgesi, 19. yüzyılın başlarında, kurgusal ya da gerçek Antarktika keşfi üzerinde büyük beliriyor. William E. Lenz, keşif anlatılarının Cumhuriyet'in başlarında son derece popüler olduğunu ve Cook'un anlatılarının en yaygın olanı olduğunu belirtiyor.

¹ Cook'un kendine has yazımı, bunda ve günlüklerinden sonraki tüm alıntılarda korunmuştur.

bunlar, sürekli yeni baskılar akışıyla küçük bir endüstri haline geldi (Poetics xxiii, 10). Cook'un Antarktika hakkında söyledikleri, pek çok yönden Amerikan Antarktika keşfinin koşullarını belirledi. Antarktika bir keşif veya spekülasyon alanı olarak yeniden üretken olacaksa, bu ancak Cook'un yanıldığını kanıtlayarak yapılabilirdi ki Poe de bunun kesinlikle farkındaydı. Cook'un güney kıtasının asla keşfedilemeyeceği iddiasını daha fazla keşif için heyecan verici bir vaadi haline dönüştürüyor: "Antarktika kıtasıyla ilgili büyük sorunu çözmek için o kadar cazip bir fırsat henüz insanoğlunun eline geçmemiştir [...]" (17.12) .

Poe'nun edebi stratejisi, bölgeyi hem edebi spekülasyon hem de ekonomik genişleme için yeniden verimli hale getirmek için Cook'un Antarktika değerlendirmesine meydan okunan 19. yüzyılın başlarındaki Amerika'daki daha büyük bir tarihsel gelişimin mizansenisi . Elizabeth Leane'in gözlemlediği gibi: "Cook'un karşılaştığı düşmanca ortam, bu formülasyonda, yalnızca kaldırılacak bir cephe, perde veya perde haline geldi" (151). Ancak Poe'nun Pym'inden alınan örneğin gösterdiği gibi, Cook'un varlığının, reddedilmiş olsa bile hâlâ algılanabilir olması biçiminde bir ölçüde etkilenme endişesi vardır. Yalnızca Cook'tan değil, onun temsil ettiği İngiliz tacından da bu tür tacizler, bu çalışmanın metinlerinde tekrar eden bir temadır. Burada incelenen Amerikan literatürü büyük ölçüde İngilizlere karşı yazılmıştır ve Amerikalılar arasında sömürge tarihlerini reddetme ve ulusun uluslararası uluslar topluluğunda hak ettiği yeri almasını sağlama arzusunu yansıtmaktadır; bu, 19. -19. yüzyıla paralel bir gelişmedir. Yüzyıl Amerikan arzusu, uluslararası standartlara ayak uyduracak bir ulusal edebiyat yaratma arzusu.

Bu tezin kapsayıcı amaçlarından biri, Pym'in yukarıdaki gibi ifadelerinin nasıl tarih dışı fanteziler olmadığını, bazıları gerçekçi, bazıları daha az gerçekçi olan çok çeşitli coğrafi spekülasyonları devreye sokan tarihsel bir gelişimin mantıksal ürünleri olduğunu göstermektir. Poe'nun Cook'un kesinlik ifadesini radikal bir şekilde gözden geçirmesi, 19. yüzyılın başlarında Antarktika üzerine belirgin bir Amerikan söyleminin nasıl yaratıldığının, burada incelenen literatüre yayılan bir söylemin belirtisidir. Şunu anlamak önemlidir: Poe, Pym'i yazdığında Antarktika gerçekten yeniden bir gizem kaynağı haline gelmişti ve pek çok Amerikalı buranın ekonomik genişleme için yeni bir bölge olarak ortaya çıkacağını umuyordu. Bazıları daha da ileri gitti ve keşfin ılıman bir iklim bölgesini ortaya çıkaracağını ve hatta iç dünyaya açılan bir açıklığı ortaya çıkaracağını göstergesi olarak buzsuz Antarktika sularının raporlarını aldı. Girişin ikinci yarısında, Antarktika'nın nasıl kavramsallaştırıldığına dair bu tarihsel dönüşümü daha ayrıntılı bir şekilde ana hatlarıyla anlatacağım ve bazı temel ilkelerini sunacağım.

aktörler. 19. yüzyılın ilk yarısında Antarktika bir Amerikan entelektüel kolonisi haline geldi. 1836'da Amerikan Deniz Kuvvetleri Sekreteri Samuel L. Southard, bu duyguyu mükemmel bir şekilde yakaladı ve keşfedilmemiş Antarktika'yı "insan olaylarının konumu ve gidişatı açısından [...] bize özgü bir tiyatro" olarak nitelendirdi (269). Buz gibi bir atık yerine, Amerikalıların ulusal farklılık arzularını yansıtmaları için verimli bir alana dönüştü ve keşif, bunu başarmanın yoluydu. Amerikalı denizci ve kaşif Benjamin Morrell, çok satan Dört Yolculuğun Hikayesi'nde (1832) benzer bir vatansever retoriği kullanır : "Dünyadaki tek özgür ulus, dünyanın ne artı enlem noktası olan bir noktasını keşfetme şerefine sahip olmalıdır. , tüm boylam derecelerinin tek bir noktada birleştiği ve güneşin yatay bir daire içinde dönüyor görüldüğü yer "(67-68). Ancak zaman çok önemlidir, ödüllü talep edebilecek başkaları da vardır: "Adi bir despotun vasalları bir gün bu değerli keşif mücevherini kraliyet efendilerinin tacına yerleştirebilirler.

Keşke ulusal bayrağımızın yıldızları arasına yerleştirilebilseydi!" (Morrell 68). Bu sadece kutup için bir yarış değil, iki karşıt dünya görüşü arasındaki bir savaş: kralcılara karşı cumhuriyetçiler. Antarktika keşfinin bir Amerikan ulusal endişesi haline gelmesindeki bir başka merkezi figür, 1828'de Temsilciler Meclisi'ne Antarktika'nın "gerçekten bizim şöhret alanımız" olduğunu bildiren Jeremiah N. Reynolds'tur (230). Antarktika, eski sömürge tebaasının parlaması için tarihi bir fırsatı temsil ediyor.

Bu çalışmada, Antarktika'nın nihai keşfi beklentisiyle üretilen Antarktika hakkında küçük bir Amerikan edebiyatına ve bunun yanı sıra doğrudan onun ardından yazılmış bir literatüre odaklanacağım. Metinler Adam Seaborn'a atıfta (sahte) Symzonia: Bir Keşif Yolculuğu (1820), Edgar Allan Poe'nun "MS. Found in a Bottle" (1833) ve The Narrative of Arthur Gordon Pym (1838), Peter Prospero'nun (sözde) "The Atlantis: A Southern World,—Or a Wonderful Continent,— Discovered in the Great Southern Ocean" (1838- 39) ve James Fenimore Cooper'ın The Monikins (1835) ve The Sea Lions: Or, The Lost Sealers (1849). Geniş anlamda, bu metinlerin Antarktika konusuyla nasıl ilişkili olduğunu ve bu hem gerçek hem de hayali yeri nasıl ifade etmeyi seçtiklerini keşfedeceğim. Seçimim, 19. yüzyılın ilk yarısından itibaren İngilizce olarak yazılan tüm Antarktika kurgularının Amerikan olması ve belirgin bir Amerikan tarihsel gelişiminin parçası olması gibi basit bir nedenden dolayı Amerikan edebiyatıyla sınırlı. 2 Başka bir deyişle, bu bir

² 19. yüzyılın ilk yarısında Antarktika malzemesi içerdiğini bildiğim diğer tek kurgu eseri Jacques Collin de Plancy'nin Voyage au center de la terre (1821) adlı eseridir. Ama bu aslında John Cleves Symmes'in fikirlerinin bir yergisi. Bu son derece nadir bir kitaptır; Voyage hakkında bulabildiğim çok az şey , Peter Fitting'in İngilizce çevirisinden çok kısa bazı alıntılar içeren Yeraltı Dünyaları: A Critical Anthology adlı kitabından. Plancy çoğunlukla demonoloji alanındaki çalışmalarıyla, özellikle de kötü şöhretli Cehennem Sözlüğü (1818) ile tanınır. yolculuk bir ile başlar

metinlerin seçimi, ancak bu dönemin İngilizce Antarktika kurgularının tamamı. Antarktika'nın bu Amerikalı yazarlar için tercih edilen yer haline gelmesi tesadüf değil. Bu dönemi seçtim çünkü Antarktika tarihinde bu metinlere de yansıyan bir geçiş anını açıkça temsil ediyor.

Bu dönemden önce Amerikan Antarktika literatürü yoktur ve Cooper'ın The Sea Lions'ından sonra başka bir örneğin ortaya çıkması otuz yıldan fazla zaman alacaktır.

Söz konusu dönemde Antarktika, neredeyse tamamen bilinmeyen bir coğrafi bölge olmaktan, esasen bugün bildiğimiz şekliyle bilinen bir bölge haline geldi. Antarktika, öncelikle kıtayı 1840'ta keşfeden ABD Keşif Seferi (1838-42) tarafından Amerikan kamuoyunun bilincine getirildi. Antarktika temasının kurgusal gelişimi, nispeten iyi tanımlanmış bir diziye tepki vererek bilinmeyenden bilinene giden bu yürüneyi yakından takip ediyor. tarihsel olaylardan. John Cleves Symmes'in 1818'de Cook'un ilerlemesini engelleyen buz bariyerinin ötesinde, iç dünyaya açılan kutupta büyük bir delik olduğunu açıklamasıyla başlar. Çalışmanın ilk kurgusu olan Symsonia (1820), adından da anlaşılacağı gibi Symmes'in teorisine doğrudan bir yanıtır. Antarktika'nın tarihsel dönüşümünün, 1845'te ABD Keşif Seferi'nin Antarktika'yı ilk kez Amerikan kamuoyuna tanıtmaya anladısının yayınlanmasıyla sona erdiği söylenebilir.

Bu çalışmanın son kurgusu olan Deniz Aslanları'nın (1849) Antarktika temsili, doğrudan bu keşif gezisinin bulgularına göre modellenmiştir. Keşiften önce, Antarktika hala sadece bir hipotez, spekülasyon kurgusu iken

Hayatta kalanların daha sonra kuzeydeki bir kutup açıklığından içi boş dünyaya çekildiği ve bir iç gezegene indiği Grönland açıklarında bir gemi enkazı. Geleneksel ütopyik tarzda birkaç medeniyetle karşılaşılır ve sonunda güneydeki bir kutup açıklığından dünyanın yüzeyine geri dönerler. Roman, Symmes'e açık bir göndermeyle açılır: "Birkaç yıl önce bir Amerikalı, dünyanın merkezine ulaşmayı umduğu büyük bir açıklık bulmak için Kuzey kutbuna gitmek istediğini açıkladığında çok sayıda alaycı yorum vardı. yaşanabilir toprakların aranması. Bu proje hiçbir şekilde saçma değildi ve burada yayınladığımız yolculuğun başarısı bunu kanıtıyor. Ve bir gün bu Amerikalı, şüpheli Avrupalılara, hakkında çok az şey bildikleri meseleleri çok hafife almamaları gerektiğini açıklamak için keşif gezisinden dönecek" (qtd., Fitting 135).

Antarktika kurgusu olarak nitelendirilebilecek diğer iki eseri hariç tuttum: İngiliz Thomas Erskine'in Armata: A Fragment (1817) ve Amerikalı Robert Montgomery Bird'ün kısa öyküsü "The Ice-Island" (1828). Bununla birlikte, Armata'nın Antarktika statüsü iki temel nedenden dolayı şüphelidir: birincisi, bize yalnızca kahramanın gemisinin Avustralya kıyılarında bir yerde (ütopyik gemi enkazları için bir sıcak nokta) bir kanalda yakalandığı söylendi ve ikincisi, bu kanal Antarktika'ya değil, "Deucalia" adlı dünya dışı bir gezegene götürür. Bu nedenle, Margaret Cavendish'in The Description of a New World, Called the Blazing World (1666) adlı eserine çok şey borçlu olan daha eski bir ütopyik geleneğin, gezegensel bir romantizmin parçası gibi görünüyor. Armata'yı "özgüllük eksikliği ve eylemin büyük çoğunluğunun başka bir gezegende geçmesi" nedeniyle Antarktika edebiyatının bir örneği olarak sınıflandırmamayı tercih eden Elizabeth Leane ile aynı fikirdim (153). "Buz Adası" da benzer nedenlerle hariç tutulmuştur. Bir buzdağının üzerinde mahsur kalan bir adamın öyküsünü anlatıyor, ancak metinlerden çıkarılabilecek çok az şey, bu Güney Hint veya Pasifik Okyanuslarında bir yerde geçiyor, bu yüzden gerçekten Antarktika'dan gelen sadece buzdağı. Bununla birlikte, tropik kutup bölgelerine ilişkin argümanlarda bulunan ortak unsurlar olan buzun içine gömülü kayaların ve bir çam ağacının nasıl olduğuyla ilgili olduğu süreci ilginçtir.

yaratıcı potansiyelini keşfetti. Bu dönemde ütöpik toplulukların ve ılıman Antarktika bölgelerinin metinlerine rastlarız. Keşfin hemen ardından bölge kavramsallaştırması literatüre de dönüşmekte ve artık bölgeyi gerçekçi bir şekilde temsil etmektedir. Fantastik bir Antarktika tasvirinden gerçekçi bir moda geçiş, kıtanın ampirik keşfiyle mükemmel bir eşzamanlılık içinde gerçekleşti.

Birlikte ele alındığında, bu metinler, edebi bir temanın nispeten tanımlanmış gelişimini tarihsel bağlamıyla diyalog içinde incelemek için bir fırsat sunar. Bununla birlikte, bu Antarktika metinleri, aralarında görünür bir süreklilik olmadığı için edebi bir temanın sürekli bir gelişiminin izini sürmez. Birbirlerine tepki vermezler; temsil ettikleri gelişme, bağlamlarıyla olan ilişkileri tarafından belirlenir. Her biri Antarktika'yı yeniden icat ediyor ve onu çok çeşitli malzemelerle dolduruyor. Bu nedenle birleşik bir metodolojik yaklaşım mümkün değildir, çünkü metinler çok farklıdır ve yalnızca sözde bir yansıtma alanını paylaşırlar. Bu özellikle ütöpik metinlerde belirgindir, çünkü onlar Antarktika'yı Amerikan toplumuyla sembolik olarak Antarktika aracılığıyla ilişki kuracak kadar tasavvur etmiyorlar. David Fausett'in edebi ütopya çalışması üzerine belirttiği gibi, ona edebi olmayan birkaç bakış açısıyla yaklaşılması gerekir, çünkü "tamamen edebi bir bakış açısı yetersizdir çünkü ütopya, etnografya veya politik-ekonomik konularla ilgili olduğu kadar edebiyat için de her zaman marjinal olmuştur. veya edebi amaçlarla olduğu gibi dini teori "(8). Sonuç olarak, benim analitik yaklaşımım, bu metinlerin çağdaş bağlamlarıyla nasıl etkileşime girdiğini bulmak için geniş tarihsel okumalar uygulamak olmuştur. En genel amacım Antarktika'nın nasıl yapılandırıldığını ve her metinde nasıl kullanıldığını araştırmak oldu. Çoğunda Antarktika, çağdaş sosyal veya ideolojik meselelerin canlandırıldığı sembolik bir yer haline getirildi. Dolayısıyla bu çalışmanın amacı, öncelikle Antarktika'nın gerçek bir coğrafi bölge olarak edebi kurgu üzerindeki etkisi değil, bölgenin neyi temsil etmek için yapıldığıdır. Stephen Greenblatt'ın belirttiği gibi, Yeni Dünya'nın Avrupa seyahat yazımı bize bu yeni dünya hakkında pek bir şey söylemeyebilir, ancak "Yeni Dünya'nın Avrupa temsillerinin bize Avrupa temsil pratiği hakkında bir şeyler söylediğinden" emin olabiliriz (7).). Aynı şekilde, Deniz Aslanları dışındaki bu çalışmadaki metinler bize Antarktika'nın kendisi hakkında çok az şey anlatıyor, ancak Antarktika'daki beklentiler ve bunların üretildiği toplum hakkında çok şey anlatıyor. Antarktika'nın 19. yüzyıl Amerikan kavramsallaştırmaları, çağdaş ulus inşası fikirleriyle yakından bağlantılıydı.

Antarktika, ulusal çıkarların doğal bir uzantısı olarak görülüyordu, Manifest Destiny'nin Antarktika'ya aktarılan ancak aynı çıkarlara dayanan bir proto versiyonu.

bir tür yayılmacı mantık. Ancak bu kurgularda, Antarktika'nın bilinmeyen alanını yerel sosyal kaygıları yansıtmak için kullandıklarından, bu ulusal çıkar ikiye katlanmıştır. Antarktika kurgularının birçoğu, cumhuriyetçilik, bağımsızlık, din ve özgürlük gibi tanıdık Amerikan temalarını canlandırarak, yalnızca bir yuva versiyonunu yeniden inşa etmek için dünyanın en uç noktasına yolculuk yapar. yarış.

İlk beş metin -Symzonia, The Monikins, "MS", "Pym" ve "The Atlantis"- Antarktika hakkındaki bilgilerin büyük ölçüde dağınık söylentilere veya spekülasyonlara dayandığı bir dönemde yazılmıştır. Bu nedenle bunların hepsi, Antarktika'nın boş coğrafi alanını bir projeksiyon alanı olarak kullanan ve dış olasılıklar alemini eğlenceli bir şekilde istismar eden oldukça doğal spekülatif kurgulardır. Antarktika, ister içi boş bir dünya, ister üstün insan veya maymun ırklarının yaşadığı ılıman ülkeler olsun, üzerine spekülatif bir topografyanın bindirildiği coğrafi bir boş alandır. Ama gerçeklikten tamamen kopmuş bir alan değil; Antarktika, ufkun hemen ötesinde olan bir keşfi temsil ediyordu. Pym ve "Atlantis" söz konusu olduğunda, bu özellikle belirgindir, çünkü her ikisi de doğrudan ayrılışına atıfta bulunan ABD Keşif Seferi'nin Antarktika'ya başlamasıyla aynı anda yazılmışlardır. Bu yakın keşif beklentisi, yaratıcı bir şekilde sömürülen epistemolojik bir gerilim yaratır.

Ancak Antarktika kurgusunun spekülatif döneminden sonra, Cooper'ın The Sea Lions'ına geldiğimizde, Antarktika önceki metinlerden tamamen farklıdır. Antarktika kıtasının varlığı ve çevre koşulları keşif yoluyla belirlendiğinde yazılmıştır ve bunun doğrudan bir sonucu olarak, çok daha fazla malzeme kalitesine sahip belirli bir Antarktika ayarıyla gerçekçidir. Antarktika kıtasının keşfinden önce veya sonra yazılmış olsun, tüm bu metinlerin ortak noktası, Antarktika'nın değişen işaretine yaratıcı tepkiler olmalarıdır. Bir anlamda, Antarktika, bu metinlerin bazılarında, örneğin ütopya veya Atlantis ile aynı şekilde, türsel bir gösteren olarak işlev görür. Symzonia, Monikinia veya Atlantis -sırasıyla Symzonia, The Monikins ve "The Atlantis" in ütöpik bölgeleri- ütöpik içeriklerini etkilemeden hemen hemen her yere yerleştirilebilirdi. Ancak, önemli ölçüde, onlar değildi. Antarktika, bu yazarlar ve okuyucuları için özel bir şeyi temsil ediyordu, ya engin yaratıcı potansiyele sahip heyecan verici, bilinmeyen bir uzay ya da bilimin en yeni kazanımı - ve en az bu kadar önemli olarak, bu kapasitede aynı zamanda algılanan pazarlama potansiyeline de sahipti. Bu metinlerin ortak paydası, herhangi bir belirli edebi tema dizisinden ziyade, yeni bir şey karşısında duyulan bu heyecan duygusudur.

Antarktika'yı ele alış biçimlerine bağlı olarak, bu metinler benim ütöpik, liminal ve gerçekçi olarak etiketlemeyi seçtiğim üç ayrı kategoriye ayrılıyor . Ütöpik metinler -Symzonia, The Monikins ve "The Atlantis"- bilinen coğrafyanın en uzak noktasının ötesine geçer ve olasılıktan kökten ayrılır. Bunların tümü, sırasıyla yüce insanlar, yüksek düzeyde evrimleşmiş maymunlar ve ölü önemli tarihsel şahsiyetlerin yaşadığı ayrıntılı hayali toplulukları içerir. Bunlar büyük ölçüde geleneksel metinlerdir; Lucian'ın The True History (MS 2. yüzyıl), Thomas More'un Utopia'sı (1516) ve Jonathan Swift'in Gulliver's Travels (1726) gibi eserler de dahil olmak üzere uzun bir ütopya ve hiciv seyahat günlüğü geleneğinin üyeleri . Bunlar, tanımı gereği sosyal eleştiriyle uğraşan bir tür olduğu için, Amerikan toplumu ve siyasetiyle tarihsel paralelliklerin çoğunu bulduğumuz yer burasıdır. Bu metinleri incelerken öncelikli amacım, Antarktika'nın temsil ettiği coğrafi mekanın boşluğunu dolduran içerikleri analiz etmektir.

Eşik kategorisi, Poe'nun Antarktika kurguları, "MS" ve Pym'den oluşur. Burada "MS" The Monikins'ten önce ve Pym "The Atlantis"ten önce yazıldığı için kategorizasyonumun kesin bir kronolojik gelişimi tanımlamadığı açıktır, ancak Poe'nun Antarktika'ya yaklaşımı diğer keşif öncesi metinlerden farklıdır. "MS" ve Pym , coğrafi bilginin sınırlarını dramatize ederken, aynı anda insan anlayışının olası sınırı olarak düşünürler. Anlatıcılar bu sınırları aşmaya muktedirlerdir, ancak ötesinde olanı bildiremezler. Bilinen ampirik bölgenin ötesine yaratıcı sıçramayı asla olumlu bir şekilde yapmazlar, ancak bu, metnin kapsamının ötesine uzanan olası bir olay örgüsü olarak önerilir. Bu anlamda, bu metinlerin her ikisi de, Amerika'nın 1830'larını karakterize eden, yakın bir Antarktika keşfinin öngörüsünü sahneliyor. Ütöpik metinlerin yaptığı gibi, olası vahiyleri yansıtmak yerine, vahiy noktasına kadar anlatırlar ve anlatıyı orada süresiz olarak askıya alırlar. "MS"nin dokunaklı bir sahnesinde anlatıcı, sonun gerilimini "uçuruma son bir dalış yapmadan sürekli olarak sonsuzluğun eşiğinde sallanmaya mahkum" (143) olarak tanımlar. Bu, her iki metinde de elde edilen etkinin çarpıcı bir görüntüsüdür. Pym'de , öncelikle geleneksel bir sonun olmamasından kaynaklanır. Anlatı, Antarktika keşfinin hemen eşiğindeki en can alıcı sahnede kesintiye uğrar ve okuyucuyu ölü bir anlatıcıyla, ancak henüz kurtarılabilecek tamamlayıcı bölümlerin umuduyla baş başa bırakır.

Gerçekçi kategori yalnızca Deniz Aslanlarını içerir. Burada Antarktika, kayıp kabilelerin veya yeni ırkların yaşadığı ılıman bir bölgeden bugün bildiğimiz soğuk ve düşmanca ortama dönüştü. ana özellikleri

The Sea Lions'daki Antarktika , kutup keşiflerinin çağdaş anlatılarından alınmıştır. Bununla birlikte, daha da önemlisi, bu, onun tamamen doğalcı olduğu anlamına gelmez - doğal ve bilimsel yasalarla açıklanabilir olması anlamında. Cooper'ın romanı, tüm gerçekçiliğine rağmen, bir kez daha ampirik bilginin ötesine, ancak bu sefer keşfedilmemiş bir coğrafi bölgeye değil, metafizik bir yöne işaret edecek şekilde tasarlandı. Antarktika, insan faniliğinin yüce bir sembolü, Tanrı'nın tarifsiz bilgisinin bir tezahürü, fok avcılarının doğruluğunun sınındığı bir bölge haline gelir. Roman, tarihsel bir mühürleme romantizmi aracılığıyla aktarılan ruhani bir alegoridir. Bu metin, tartışılan tüm metinler arasında en az fantastik olanı olabilir, ancak yine de en mistik olanıdır, çünkü Antarktika manzarasının yüceliği, ruhsal sınavlar için devasa bir aygıt olarak inşa edilmiştir.

Bu metinlerin bireysel okumaları, tahmin edilebileceği gibi, aralarındaki tematik akrabalıkların Antarktika'dan ziyade Amerika üzerinden izlenebileceği birkaç farklı yöne yol açacaktır. Antarktika'nın görünümü gibi, ABD de 19. yüzyılın başlarında elbette siyasi, coğrafi ve sosyal olarak bir geçiş halindeydi . 1812 Devrimi ve Savaşı'ndan sonra Amerikan cumhuriyeti hem siyasi hem de coğrafi olarak şekillendi. Louisiana Alımı (1803) topraklarını iki katından fazla genişletti ve Oregon Ülkesi'nin iddiasına göre ülke Atlantik'ten Pasifik'e kadar genişledi. Ama aynı zamanda vardı

daha sınırlı alanlarda da olsa, bu dönemde birkaç başka devrim yaşanıyor. 19. yüzyılın ilk yarısı , her ikisi de erken evrim kavramlarından güç alan ve 1859'da Charles Darwin tarafından nihai formülasyonuna giden jeoloji ve paleontoloji gibi çeşitli modern bilimsel disiplinlerin ortaya çıkışına tanık oldu. Dünyanın daha önce sanıldığından çok daha yaşlı olduğuna dair tartışmalı ve geniş çapta tartışılan içgörü. Ayrıca, türlerin yaratılıştan beri aynı biçimde var olan sabit kategoriler olmadığını, ancak çevrelerine uyum sağlamak için çok uzun zaman dilimleri boyunca geliştiklerini ve hatta uyum sağlayamadıklarında soyu tükendiğini de ortaya koydular. Aynı zamanda, ırkçı fikirleri antropolojiye sistematik bir şekilde sokmak için girişimlerin yapıldığı bir dönemdi. Kafkas ırkı dışındaki ırkların aşağı olduğu kaçınılmaz bir sonuçtu ve bunu ampirik olarak kanıtlamak için çeşitli girişimlerde bulunuldu. Aynı zamanda, kölelik kurumu, köle devletler ile özgür devletler arasında giderek daha kritik bir çatışma kaynağı haline geliyordu ve sonuç olarak birlik daha değişken hale geliyordu. Kadının toplumdaki rolü de yeniden tanımlanma sürecindeydi. Kadınların oy hakkı 1920'ye kadar onaylanmamış olsa da, kadın haklarına yönelik ilerleme 19. yüzyılın başlarında

1820'lerde kadınlar için ilk kolejlerin kurulması ve kadınların yasal ve siyasi haklarına ilişkin genel bir tartışma. Tüm bu gerilimler ve çatışmalar, bu çalışmanın Antarktika kurgularının çoğunda şu ya da bu biçimde temsil edilmektedir çünkü Antarktika alışık olduğumuz ıssız manzara değil, bir sosyal yansıtma alanı olarak kullanılmaktadır.

Antarktika'nın daha önceki kurgusal keşifleri, aynı zamanda olasılıkların dış dünyasını da araştıran, yeni ortaya çıkan bilim kurgu türünün parçalarıdır. Symzonias, The Monikins ve "The Atlantis" in bilimkurguyla doğrudan bir bağlantısı var; olay örgüsü geliştirmeleri, Antarktika'nın önceden geçilmez olan sınırlarını aşmak ve hem kahramanı hem de hikayeyi bilinmeyene taşımak için teknolojiye bazı ilerlemelere dayanıyor. Bununla birlikte, mevcut bağlamda, bilimkurgunun teknolojik odağı, tıpkı metinlerde olduğu gibi, oldukça periferiktir. Symzonias ve "Atlantis", döneminkinden çok daha ileri teknolojiye sahip toplumları (zeplinler, jet itiş gücü, manyetik tahrik ve tank benzeri araçlar) içeriyor olsa da, bunlar olay örgüsünün ayrılmaz parçaları değil, esas olarak daha yüksek uygarlık durumlarının kazanımları. Bu nedenle, bu metinlerle ilgili olarak daha genel olan spekülasyon kurgu terimini kullanacağım.

Tabii ki, spekülasyon kurgu, 19. yüzyılın başlarında temsil edilen Antarktika gibi, bunlar bilinmeyen karasal veya dünya dışı uzayda, gelecekte veya alternatif gerçekliklerde bulunsun, ampirik olarak bilinenin hemen ötesindeki bu tür boş yüzeylerde uzmanlaşmıştır.

Bu çalışmanın spekülasyon kurguları açıkça fantastik olsa da, çağdaşları tarafından koşullu gerçekler dışında kesin olarak çürütülemeyecekleri gerçeğini şakacı bir şekilde kullanıyorlar. Elbette, metinler kesinlikle okuyucunun saflığına meydan okuyordu, ancak bu tür edebiyatın, Miriam Allen deFord'un tabiriyle "olası olmayan olasılıklarla" bilgi ve akla meydan okumaktan daha çok zevk aldığı tartışılabilir (qtd., Aldiss ve Wingrove 165). Darko Suvin, alternatif gerçekliklerin (x) olasılığını sunduğu için bunu yerinde bir şekilde "Bilgi Biliminin 'mutlaka öyle olması gerekmez' yönü" olarak tanımlamıştır.

³ Sonuç olarak, geriye dönüp bakıldığında fantastik görünebilecek, ancak yine de ortak bir gerçekliğe atıfta bulunuyormuş gibi görünen hayali türden metinleri incelemek için, onları tarihsel ve ideolojik bağlamlarına yerleştirerek spekülasyonlarının koşullarını oluşturmamız gerekir. Suvin ayrıca, spekülasyon kurgunun mevcut bağlamla ilgili başka bir işlevine de işaret ediyor: "Bilgi bilimi yalnızca 'bunun böyle olması gerekmez' değil, aynı zamanda 'her şey başka türlü olabilir'dir' (xi). Bu, spekülasyon kurguda en sık yinelenen temalardan birine işaret ediyor: ütopyacılık ve

³ Suvin'in "SF"si bilim kurgu anlamına gelir, ancak daha geniş bir terim olan spekülasyon kurgu için de aynı derecede geçerli olduğu için, özgüllüğü göz ardı etmeyi ve kısaltmanın her ikisine de atıfta bulunabileceği gerçeğinden yararlanmayı seçiyorum.

doğal sosyal eleştirisi. Suvin, Ernst Bloch'un ünlü bilimkurgu sınıflandırmasını gerçeklikle "sanki" ilişkisi olarak kullanıyor ve bunu edebi ütopyaları da içerecek şekilde genişletiyor ve her iki biçimin de tarihin 'yanal olasılıklarına' dayalı "keşif organları" olduğuna işaret ediyor. yapma" (42).⁴

Thomas More tarafından türetilen ütopya terimi, iki Yunanca sesteş sözcüğü çağrıştırır: eu-topia, "iyi yer" ama aynı zamanda outopia, "yer yok." bölge, coğrafi bilgi alanının hemen dışında, eşzamanlı bir hiçbir yerde ve bir yerde. Ancak türün merkezi bir özelliği, bu ütopyaları coğrafi ve zamansal özgüllükle, onların oyunsal gerçeğe benzerlik araçlarının ayrılmaz bir parçası olarak konumlandırmaktı. Coğrafi uzaklığı ve efsanevi statüsü nedeniyle, güneydeki efsanevi bilinmeyen kıta terra australis incognita, uzun süre ütöpik kurgu için verimli bir hayali alan sağladı. Ancak dünya keşfedildikçe karasal ütöpik alan kitledi.

Antarktika, esasen bu konuda dünyadaki son yerdi. David Fausett, 17. ve 18. yüzyılın başlarına ait metinlerde "Büyük Güney Ülkesi" ütopyalarına yapılan hayali yolculukları inceledi. Tam olarak ütöpik projeksiyon için mevcut olan hayali alanların kademeli olarak tükenmesini ele alıyor:

On dokuzuncu yüzyıldan önceki ütöpik toplumlar, genellikle Eski Dünya'nın güneyindeki bilinmeyen bölgelerde, özellikle de efsanevi Büyük Güney Ülkesi'nde kuruluydu. Kurgu ile ampirik olarak bilinmeden önce kelimenin tam anlamıyla "ütöpik" olan yerler arasında eski bir bağlantı geliştirdiler. Uzak Doğu ve Amerika'ya artan aşinalık, zengin bir görsel kaynağı sağlamaya devam eden terra australis incognita'ya odaklandı. Sonunda, bu son dünyevi bilinmeyen, James Cook'un 1772-1775'te Antarktika enlemlerini keşfetmesiyle kaybolacaktı. Ölümü, orijinal (jeo-uzaysal) anlamında ütöpik yazının ölümüyle aynı zamana denk geldi. (Fausett 1-2)

Fausett, dünyanın bilinmeyen fiziksel bölgelerinde kademeli bir azalmayı anlatıyor ve Cook'un ikinci yolculuğunun sonunda haritalardaki tüm mevcut boşlukları doldurduğunu ve üzerinde bilinmeyen fiziksel bölge bırakmadığını varsayıyor.

⁴ Suvin aslında ütopyanın bilimkurgunun bir alt türü olarak görülmesi gerektiğini iddia ediyor (Pozisyonlar 42). Ama bu bana bilim ve teknolojiye çok az vurgu yapan ya da hiç vurgulamayan ütopyaları dışlıyor gibi geliyor. Bununla birlikte, spekülasyon kurgu terimi, gerçekliğe önermeler yaklaşımının benzerliğini gösterirken, her iki biçimi de kapsıyor gibi görünmektedir.

⁵ "Ütopya" ve "Eutopia" için OED'deki girişlere bakın: More, kitabın önsözü olarak basılan bir mektupta Ütopya'ya atıfta bulunmak için eutopia kelimesini kullandı. Ancak kitabından bazen Latince eşdeğeri Nusquama ile hiçbir yer anlamına geldiği için, aklında esasen "yer yok" gibi görünüyor. Ancak ütopya ile ilgili kelime oyunu da mevcut olabiliirdi (Daha fazla baskı notu). Bu aynı zamanda türün daha sonraki bir enstalasyonu olan Samuel Butler'in oldukça mantıklı bir şekilde ütöpik temanın distöpik bir tersine çevrilmesi olan Erewhon'unda (1872) de ele alını.

ütopyanın klasik biçimi yansıtılabilir. Bu, Fausett'in Avustralya'ya yerleştirdiği ütopylarla sınırlı olan terra australis incognita ütopylarına yönelik araştırması kapsamında doğru olabilir . Bununla birlikte, Cook'un Avustralya'yı ve Antarktika'yı keşfetmesinin coğrafi ütopyanın tamamen sonu olduğunu iddia ediyor. Ancak dünyevi ütopylar bundan daha dirençliydi; daha güneye taşındılar. Bu, Symzonia, The Monikins ve "The Atlantis"ın varlığıyla kanıtlanmıştır, bunlardan sadece burada tartışılanları sayarsak, bunlar şüphesiz klasik ütopyanın örnekleridir. Cook, tüm titizliğine rağmen Antarktika kıtasını görmeyi ve geri dönmek zorunda kalmadan önce varlığını kesin olarak kurmayı başaramamıştı. Bu, Antarktika bölgesindeki koşullara ilişkin diğer dağınık gözlemlerle birlikte, yalnızca ütopik edebiyatta değil, bilim ve keşifte de hayal gücü için gerekli boşlukları sağladı. Cook'un Antarktika yazıları tartışmalı hale geldi ve güneydeki bilinmeyen bölge ütopya için yeniden açıldı.

Yukarıdakilerden de anlaşılacağı gibi, bir güney kıtası arayışının iki farklı aşaması vardır. İlk aşama, Cook etrafının dolaşılabilirliğini kanıtlamadan önce , daha büyük bir güney kıtasının, terra australis incognita'nın bir parçası olduğu düşünülen Avustralya kıtasının 18. yüzyılda Avrupa tarafından keşfedilmesi ve keşfedilmesiyle ilgilidir . İkinci aşama, Avustralya'nın 19. yüzyılda Avustralya adının benimsenmesinden önceki bir dönem için mantıksal olarak terra australis olarak adlandırılan kendi kıtasını oluşturduğunun fark edilmesiyle başlar . Avustralya tanındıktan sonra Antarktika arayışı başladı. Böylece, güney ütopyasını yeniden canlandıran spekülasyon yazı için yeni bir karasal boş alan açıldı. Fausett'in jeo-uzamsal ütopyanın ölümüyle ilgili değerlendirmesi bu çalışmada Amerikan ütopylarıyla çelişse de, coğrafi bilginin durumu ile üretilen kurgu arasındaki ilişkiye dair genel gözlemi geçerlidir. Avustralya, varlığına dair dağınık raporlarla yalnızca bir olasılık olarak var olduğu sürece, üretken bir ütopik projeksiyon alanıydı; bununla birlikte, "klasik biçimiyle ütopya, dünya tamamen bilinir hale geldiğinde geçerliliğini yitirir ve yerini diğer kurgu biçimlerine, özellikle de modern gerçekçi romana bırakır" (Fausett 9). Bu, 19. yüzyılın başlarındaki Amerikan Antarktika edebiyatında bulunan ütopyaçılıktan gerçekçiliğe doğru olan gelişimi tam olarak tanımlar .

Terra australis incognita sonuç olarak her zaman Antarktika ile aynı değildir, bu nedenle yüzeysel olarak bu çalışmada birincil metin olarak dahil edilmesi gerekmiş gibi görünen bir metni hariç tuttum: Baltimore bakanı Jonas Clopper'ın Fragments of the History of Bawlfredonia : Şunun Hesabını İçeren:

O Büyük Güney Kıtasının Keşfi ve Yerleşimi; ve Bawlfredonian Commonwealth'in Oluşumu ve İlerlemesi (1819). Bu ütopyik hiciv, Antarktika'da geçmemesi gibi basit bir nedenle Antarktika edebiyatı olarak nitelendirilmez ve o sırada Amerika'daki Antarktika fikriyle ilgili değildir; başlığın "büyük güney kıtası" Avustralya'yı ifade eder. 6 Clopper'ın romanı, 1819'da yazılmış olmasına rağmen, Faussett'in üzerinde çalıştığı , egzotik ülkelerde karaya, gemi enkazlarına ve mahsur kalmış denizcilere dair dağınık raporlara verilen yanıtlar olan , 17. ve 18. yüzyılların hayali seyahatlerinin bir atasıdır.

Avustralya olarak bilinen yerden gelen kabileler. Hatta bazı elementler

bundan daha eski—Clopper'ın kahramanı, güney kıtası hipotezini "kuzey tarafında bu kadar çok kara olması gerektiğini [...] ama güneyde küçük adalar" (17-18); aşağıdaki Antarktika tarihinin eskizinde geri dönme fırsatı bulacağım bir fikir.

Phillip E. Wegner, ütopiyaların tarihsel işlevinin başka bir yönünü öne sürüyor; bence bu, her türden coğrafi spekülasyona eşit derecede uygulanabilir, çünkü her ikisi de kaçınılmaz olarak ampirizm tarafından yerini alacak sanal bir uzamı çağırıştırıyor. Ütopiyaların geçiş işlevini "geriye dönüp bakıldığında [...] toplumsal yaşamın farklı örgütlenmeleri arasında [...] köprüler olarak görünen ve bu geçişler bir kez başarıldığında özel etkinliği ortadan kalkan kültürel müdahaleler" olarak tanımlamak için Frederic Jameson'ın "kaybolan arabulucu" terimini kullanır (10).). Bu, Symzonia, The Monikins ve "The Atlantis" te birleşen ütopyik ve Antarktika temaları arasında bir benzerlik noktasına işaret ediyor . On dokuzuncu yüzyılın başında, Antarktika tam da böyle bir "kriz, çatışma, değişim ve açık uçlu potansiyel" alanıydı (Wegner 10). Antarktika haritası çizilme sürecindeydi, ancak Antarktika bölgelerinin doğası tartışmalıydı: Cook, geleceğin keşiflerini bölgeyi çorak ve işe yaramaz olarak görmemeye teşvik etmişti, ancak muhalif sesler vardı.

Cook'un en uzak noktasının ötesinde daha ılıman iklimlere dair raporlar ortaya çıktı ve bu, Antarktika'nın bir çıkamaz olduğu iddiasını görünüşte çürüttü. Bu karşıt görüşler bölgeyi spekülasyon potansiyeline açtı. Pek çok Amerikalı, bu yeni "açık uçlu potansiyeli" - en ateşli figürleri saymak gerekirse Symmes ve Reynolds - ulusal genişleme ve farklılaşmayı tasavvur etmek için değerli bir araç olarak algıladı.

⁶ Bu arada, Cook'un keşfiyle Avustralya'nın bile ütopyik topluluklar için bir yer olmaktan çıkmadığı açıktır; hiçbir şey olmasa bile, edebiyatın nadiren kategorik ifadeler içermesine izin verdiğini kanıtıyor.

Coğrafi spekülasyonlar olarak, bu çalışmada ele alınan Antarktika kurguları, varlıkları doğal olarak geçici olduğu için "kaybolan arabulucular" olarak da işlev görür. Ampirik bilginin yerini alacak, ancak şu anda spekülasyona açık bir konumu işgal ediyorlar. Yine, "arabulucu" teriminin ima ettiği gibi, bunların tamamen hayali projeksiyonlar değil, aşırı yetkiyle de olsa mevcut fikirlerin tahminleridir.

Bu, gerçeklere zaten hakim olan bir izleyicinin merakını artık çekemediği için, bu tür çalışmalara olan ilginin kaybolmasını da açıklayabilir. Wegner'in deyimiyle "özel etkinlikleri" ortadan kalkmıştı (10).

Bu, yayın geçmişlerine de yansiyabilir. Her ikisi de Poe kanonunda merkezi bir konuma sahip olan Poe'nun Pym ve "MS" dışında, diğer metinler nispeten belirsiz kalmıştır. Symzonia yalnızca bir kez, sınırlı sayıda yeniden basıldı ve yine baskısı tükendi. "Atlantis", Poe biliminin çevresinde bir merak olarak yalnızca kısmen yeniden basıldı. Cooper'ın diğer yazıları Amerikan kanonunun bir parçası olsa da, The Monikins neredeyse tamamen unutulmuştur ve şu anda normal bir baskıda basılmamaktadır.

HP Lovecraft okuyucuları, Antarktika edebiyatının klasiklerinden biri olan "Deliliğin Dağlarında" (1936) ampirik bilginin hemen ötesinde bir yüzey üzerine bir anlatı yansıtmanın edebi stratejisini tanıyacaklardır.

Lovecraft, tam da Richard Byrd tarafından havadan tam olarak haritalanmanın eşiğindeyken, Antarktika kıtasının iç kesimlerinde keşfedilmek üzere bırakılan boşlukları dolduruyor. Tam olarak aynı şekilde, bu tezin spekülatif keşif öncesi kurguları, yakın olduğuna inanılan bir Antarktika keşfini öngörmektedir. 20. yüzyılın ilk on yıllarında Roald Amundsen, Robert Falcon Scott, Ernest Shackleton ve Byrd gibi kişilerin kahramanca maceralarını düşünmeye o kadar alıştık ki, aslında haritanın çizildiğini unutmak çok kolay. Kıta, o zaman bile Antarktika'nın uçsuz bucaksız uzayının yalnızca bir kısmıydı. Ancak 20. yüzyılın başlarındaki kaşifler, Antarktika'ya gittiklerinde aslında ne bulacaklarını biliyorlardı. Saati bir asır geri alın ve hiç kimse Cook'un en uzak güneyi olan 71°10'G'nin altında ne olduğu hakkında net bir fikre sahip değildi. Gerçekten de, Antarktika Çemberi (yaklaşık 66°G) yaklaşık 340 derece boylam için henüz geçilmemişti (Stanton 16). Bu, dünyanın, Avrupa ya da Avustralya büyüklüğünde bir kıtayı ya da bu nedenle devasa bir deliği kolayca barındırabilecek büyüklükte bilinmeyen bir parçası olduğu anlamına gelir.

Bu bilinmeyen uzayın enginliği, 19. yüzyılın ilk yarısında Antarktika fikrini araştırırken akılda tutulması gereken en önemli yönlerden biridir. Dahası, ampirik bilginin sınırlarının hemen ötesinde bir bölgeyi, keşfedilmesi beklenen son dünyevi bilinmeyeni temsil ediyordu.

genellikle yakın olduğu kabul edilir. Belki de en iyi 20. yüzyılın paralel bir olgusuyla karşılaştırılarak anlaşılabilir. Zamanımızda, Mars gezegeni ufkun hemen üzerinde aynı konumu işgal ediyor gibi görünüyor; henüz kapsamlı bir şekilde araştırılmamıştır, ancak keşfin odak noktasıdır ve istikrarlı bir şekilde bilinen bölge olma yolundadır. Arada bir, grenli bir fotoğrafta tanımlanamayan bir nesnenin belirsiz bir taslağı, uzaylı uygarlıkları ve hükümet örtbasları hakkında bir spekülasyon dalgasını başlatır. Tahmin edilebileceği gibi, bu, Mars yüzeyine farklı vizyonlar yansıtan geniş bir film ve edebiyat dizisi ortaya çıkardı. Çok benzer bir şekilde, açık kutup denizleri, ılıman kutup iklimi ve buzdağlarına gömülü tropikal tohumlar, 19. yüzyılın başlarında Antarktika hakkında spekülasyonları harekete geçirdi. Ve tıpkı büyük güney kıtasının 17. yüzyılın sonları ile 19. yüzyılın başlarında ütöpik kurgu için izole bir alan olarak hizmet etmesi gibi, Mars da 20. yüzyılda ütöpik kurgulara ev sahipliği yaptı. 7 Aslında Mars ve Antarktika arasında sanıldığından daha fazla bağlantı vardır; bir sonraki sınırla aynı yapısal konumda sorunsuz bir şekilde diğerinin yerini alan. Bildiğim kadarıyla ilk Mars kurgusu olan Gustavus W. Pope'un Mars'a Yolculuğu'nda (1894) gezegenler arası yolculuk Antarktika'da başlıyor.

İlginç bir şekilde, bu gelecek rotası 1820'de ana hatlarıyla çizilmişti. Symzonia'da kahraman, Antarktika ve ötesindeki bölgeler tamamen keşfedildikten sonra, "o zaman daha fazla keşif için yer bulmak için aya veya bazı gezegenlere bakmamız gerektiğini" tahmin ediyor. " (220).

Önceki arama

Bu dönemde Antarktika kurgusuna özel olarak bakan çalışmalar nispeten azdır. Ancak hepsi son on beş yılda üretildi, bu nedenle belki de bu dönemin Antarktika edebiyatına artan bir ilgi görüyoruz.

Tarihçi Stephen Pyne, *The Ice: A Journey to Antarktika* ([1986] 1998) adlı kitabının bir bölümünü Antarktika konulu sanat ve edebiyata ayırır. 19. yüzyılın başları için Pyne, Poe'nun Pym'inin ve Cooper'ın *The Sea Lions*'inin zıt Antarktika vizyonlarını örnekliyor ve her ikisinin de kendi ayrı yollarıyla manzarayı "ahlaki evrenler" olarak inşa ettiğini belirtiyor (153).

Pyne, Antarktika'dan gerçek keşif anlatılarının ve raporların üretilen literatür üzerindeki önemli etkisini vurguluyor. o da

⁷ Ray Bradbury'nin *The Martian Chronicles* (1950) adlı kitabı belki de en iyi bilinenidir ve en ayrıntılı olanlarından biri de Kim Stanley Robinson'ın ütöpik Mars Üçlemesi: Kızıl Mars (1992), Yeşil Mars (1993) ve Mavi Mars (1996). Mars üçlemesini Antarktika (1997) romanıyla devam ettiren Robinson, Mars Üçlemesinde Marslı yerleşimcilerinin seçim ve eğitim dönemlerini Antarktika'da geçirmelerine izin verir.

Cook'un buzlu bir atıkla ilgili bulgularıyla çelişen raporların ortaya çıkmaya başlaması ve böylece bölgeyi spekülasyona açması nedeniyle 19. yüzyılın başlarında Antarktika'ya artan bir ilgi görüldüğünü gözlemliyor (Pyne 163).

Yayınlanmamış bir doktora tezi olan Antarktika Hayal Gücü: Amerikan Yazarları Son Kitayı Keşfediyor 1818-1982 (1995), Elena Glasberg Amerikan Antarktika metinleri arasında seçici bir yolculuk yapıyor. Öncelikli odak noktası Poe'nun Pym'i , ancak Ursula K. Le Guin'in kısa öyküsü "Sur'a geçmeden önce Cooper'ın Deniz Aslanları ve Seaborn'un Symzonia'sından da bahsediyor. Glasberg'in bu tezdeki iddiasını destekleyen en önemli noktalarından biri, Pym ve The Sea Lions'ı ABD'ye "kitap ayracı" olarak okumasıdır.

Keşif seferi. Poe keşif gezisini Antarktika ifşasını belirsiz bir geleceğe erteleyerek önceden tahmin ediyor ve Cooper, Antarktika'yı zaten keşfedilmiş bir şey olarak gerçekçi terimlerle temsil ederek daha fazla spekülasyon üzerine kitapları kapatıyor (90).

The Poetics of the Antarktika: A Study in Nineteenth-Century American Cultural Perceptions (1995) adlı kitabında William E. Lenz, bu tezle aynı dönemde Antarktika'nın kültürel öneminin izini sürer. Kitabın çoğu James Croxall Palmer'in 1843 tarihli Thulia: A Tale of the Antarktika'sına ayrılmıştır (Beşinci Bölümde Thulia'dan kısaca bahsediyorum). Ancak Poe'nun Pym'ine özel vurgu yaparak, burada yer alan tüm birincil metinlerin kısa tartışmalarını da içerir. Lenz, Antarktika keşfi fikrinin bu dönemin Antarktika edebiyatını ne kadar derinden etkilediğini gösteriyor ve bunu genel bir kültürel aciliyet duygusuna bağlıyor.

Hatta "Ondokuzuncu yüzyıl Amerikan kültürünü karakterize eden keşfin gücüne ve önemine olan inanç" diyor (Lenz, Poetics xxi). Lenz, iddiasını desteklemek için keşif üzerine etkileyici bir kitap başlıkları kataloğu ile örnek teşkil ediyor. Lenz ayrıca Antarktika söyleminin vizyoner kökenlerinden nasıl "ulusal kimliği doğrulamanın bir yolu" olarak algılanmaya doğru geliştiğine dikkat çekiyor.

(Poetika xl).

Elizabeth Leane , "Romancing the Pole: A Survey of Nineteenth-Century Antarktika Ütopyaları" (2004) adlı Antarktika'da geçen 19. yüzyıl ütopyik kurgusunun bir envanterini çıkardı. Leane, burada ele alınan tüm metinlerden bahseder veya kısaca tartışır. Belirttiği en önemli noktalardan biri, Antarktika edebiyatının, Arktik edebiyatından esasen farklı olan kendi temsili gelenekleri olan belirli bir kurgu türü olduğudur. Bu nedenle, Antarktika kurgusu, genellikle olduğu gibi, yalnızca kutup edebiyatı olarak etiketlenirse, anlamlı bir farkı kaçırmış oluruz. Leane, David Arnold'un "tropikalite" kavramına benzer şekilde, bu ayırt edici özelliği "Antarktikalite" olarak adlandırmamızı önerir (148). Antarktika ütopyalarının yaygınlığının, tarihi anların etrafında gruplandığını belirtiyor.

Antarktika keşfi, önce yüzyılın ilk yarısında, ardından yüzyılın sonlarına doğru Antarktika'nın yeniden gündeme gelmesiyle yeniden canlandı.

David Fausett'in *Writing the New World: Imaginary Voyages and Utopias of the Great Southern Land* (1993) adlı kitabının konusu, kendi başına Antarktika edebiyatı değil, daha çok Avustralya'nın bilinmezliğinde geçen erken dönem edebiyatı ve onun "Avustralya teması" olarak adlandırdığı şeydir (2). Ama öyle olsa bile, bu esasen Antarktika temasının daha önceki bir tezahürüdür ve bu da çalışmasını benim çalışmam için çok yararlı kılıyor, özellikle de Avustralya kıtasının 17. ve 18. yüzyıllarda Avustralya kıtasının coğrafi belirsizliğini nasıl kullandığını göstermesi açısından. bana öyle geliyor ki, 19. yüzyılın başlarındaki Antarktik muammasının rolünü tam olarak anlatıyor. Fausett ayrıca Austral temasının politika, ırk, ekonomi, keşif, kolonizasyon, din ve cinsellik gibi toplumsal kaygılarla ne kadar yakın bir şekilde kullanıldığını gösteriyor ki bu da benim buradaki bulgularıma tekabül ediyor. Bir dereceye kadar, bu çalışma, coğrafi ütopyanın Cook'tan sonra sona erdiğini iddia ettiği için Fausett'in çalışmasının bir devamı olarak görülebilir, ancak ben bunun daha güneyde yeniden ortaya çıktığını göstereceğim.

Bir kitap ya da makale olmasa da son bir kaynaktan bahsetmeyi hak ediyor: Fauno Lancaster Cordes'in çevrimiçi veri tabanı "Tekeli-li" ya da *Hollow Earth Lives: A Antarktika Kurgu Bibliyografyası*. Antarktika edebiyatı öğrencileri için, referanslar veya genel yönelim için paha biçilmez bir başvuru kaynağıdır.

Eksik olan, 19. yüzyılın başından itibaren Amerikan Antarktika edebiyatını bir bütün olarak ele alan ve bu metinlerin tarihsel bağlamlarıyla ilişkili olarak ayrıntılı okumalarını sağlayan bir çalışmadır.

Umudum, elbette, bu tezin bu boşluğu dolduracağıdır. Bununla birlikte, bu metinleri burada önerilen perspektiften ele almadan önce, bölgeyi bu yazarlar için gösteren yapan güçleri daha iyi anlamak ve özellikle Antarktika fikrinin tarihini özetlemek gerekir. nasıl bir Amerikan ulusal projesi haline geldiğini anlayın.

Antarktika: Bir Fikrin Tarihi

Bugün bildiğimiz şekliyle Antarktika, Dünya üzerindeki en aşırı ve düşmanca ortamdır. Modern bilgiyle bile yabancı görünüyor. Sıcaklıklar düzenli olarak -89°C'ye düşer (Fogg ve Smith 15). Çok az yağış alır; bazı bölgelere binlerce yıldır yağmur yağmadığı için teknik olarak dünyanın en büyük çölüdür. Aslında, bazı Antarktika bölgelerindeki koşullar Mars iklimine o kadar benziyor ki NASA, Mars keşif ekipmanlarını test etti.

orada. Robert Falcon Scott, Güney Kutbu deneyimini kısa ve öz bir şekilde anlattı: "Ulu Tanrım! burası berbat bir yer" (376). Coğrafi kutuplar kendi başlarına manzaranın özellikleri değildir: onlar sadece tüm meridyenlerin kesiştiği teorik noktalar. Richard Byrd, Güney Kutbu'na ilk uçuşunun ardından bunu yapma nedenlerini şöyle değerlendirdi: "Kutup, uçsuz bucaksız bir ovanın ortasındaydı. [...] Ve kısacası, Güney Kutbu hakkında söylenecek tek şey bu. Biri oraya varır ve anlatmak için her şey bu kadar. Önemli olan oraya varmak için harcanan çabadır" (342). Winnie-the-Pooh, Christopher Robin'e aradıkları direğin tam olarak ne olduğunu sorduğunda da aynı şeyi öğrenir. Robin kaçamak bir şekilde cevap verir: "Bu sadece keşfettiğin bir şey" (Milne 101) - AA Milne'in Antarktika'nın Kahramanlık Çağı keşiflerinden sayısız anlatımla tamamen beslendiğinin ve belki de hayatları riske atmanın anlamını gerçekten görmediğinin açık bir işareti. anlamsız bir noktaya ulaşmak.

Bugün Antarktika hakkında bildiklerimiz ışığında, yeryüzü cennetleri ve ılıman iklimler için olası bir aday gibi görünmüyor. Ancak bu, en azından MÖ 4. yüzyıldan, Aristoteles'in kuzey yarımkürede (Gurney 3) kara kütesini dengelemek için bir kıtayı oraya yansıttığından ve 19. yüzyıla kadar böyleydi. Antarktika adı, dünyanın yarım kürelere bölündüğü eski Yunanlıların erken dönem coğrafi/kozmozolojik kavramından türemiştir. Kuzey yarımküreye Arktos, kuzey yıldız takımıyıldızı Büyük Ayı'nın Yunanca adı " Büyük Ayı", güney yarımküre ise sonuç olarak Antarktos olarak adlandırıldı. 8 Güney yarımküre, ekvatorun "yanan çizgisi" ile ayrılmış, erişilemez bir "sıcak bölge" olarak tasavvur edildi.

Bu hayali mekan o zamandan beri birçok dönüşüme uğradı. En önemlisi, MS 2. yüzyılın ilk yarısında Ptolemy'nin belirleyici coğrafyasını yarattığı zaman meydana geldi . Yerleşik dünyayı, oikoumene'yi tasvir etti , ama aynı zamanda Asya ve Afrika ile tek bir süper kıtada birleşen büyük bir güney kıtasını da dahil etti (Headland, Kronolojik 52). Ancak Yunan kozmografisi Romalılar tarafından ele alındığında, efsanevi kıtanın adı terra australis incognita olarak değiştirildi ve bu, 18. yüzyılın sonuna kadar genel isim olarak kalacaktı.

yüzyıl.

Gerçek bir Antarktika kaşifinin ilk sözü uydurmadır. Polinezya'daki Cook Adaları'nın başkenti Rarotonga'nın sözlü geleneğinde, bir efsaneye göre, yak. MS 650'de şef Ui-te-Rangoria, bir kanoyla güneye, buzlu denizlere kadar gitmeye cesaret etti (Burdur, Kronolojik 52). 16. yüzyılda , kaydedilen ilk kaşifler Güney Denizlerinde gezinmeye başladılar. 1520 yılında Ferdinand

⁸ İngilizce'de "Antarktika" kelimesinin kaydedilen ilk görünümü, John Mandeville'in (OED) seyahatlerinin bir çevirisinde 1366'dır.

Magellan, Atlantik'i Pasifik Okyanusu'na bağlayan boğazlardan geçerek Güney Amerika'nın bir güney kıtasına bağlı olmadığını kanıtladı - efsanevi kıtanın olası boyutunu sınırlamak için uzun bir yolculuk hattında ilk kez. 1578'de Francis Drake, bir fırtına tarafından Tierra del Fuego'nun güneyine sürüldüğünde, Antarktika Okyanusu'na kaydedilen ilk saldırıyı yaptı. Orada uçsuz bucaksız bir açık denizle karşılaştı ve bu adaların büyük bir kıtanın en kuzey ucunu oluşturduğu fikrini çürüttü (Fogg ve Smith 16-17).

17. yüzyılın sonlarına doğru, Antarktika ile yakından bağlantılı olacak ve o zamandan beri pek çok spekülasyon kurguyu teşvik eden bir başka önemli fikir su yüzüne çıktı: içi boş dünya teorisi. 1692'de Kraliyet Astronomu Edmond Halley (kuyruklu yıldızla ünlü), dünyanın içi boş, iki kabuklu ve merkezinde katı bir küre olduğunu varsaydı, bu da gözlemlenen manyetik değişimleri açıklayabilirdi.⁹ İç atmosferin aşağıdakilerden oluştuğunu varsaydı. kutuplardaki açıklıklardan periyodik olarak kaçan ve aurora borealis ve australis fenomenlerine neden olan parlak gaz. Hatta iç mekanda oturulabileceği ihtimaline bile izin verdi. Ancak Kraliyet Coğrafya Derneği'ni teorisini doğrulamak için bir keşif gezisini desteklemeye ikna etmeyi asla başaramadı.

Bu dönemin başka bir kaşifi olan Yves Joseph de Kerguelen-Tremarec, terra australis incognita fikrinin potansiyel olarak aldatıcı çekiciliğine bir örnek olarak hizmet ediyor. 1772'de, haritacı Oronce Finé'nin 1531'de ünlü bir haritada güney kıtasının kıyı şeridini yansıttığı yaklaşık noktada Kerguelen Adaları'nı keşfetti (Fogg ve Smith

⁹ Johannes Kepler, dünyanın birkaç eşmerkezli küreden oluşacağını öneren ilk kişi olabilir. James McBride, Rees Cyclopaedia'dan alıntı yapıyor: "Kepler, Epitom'unda. Astron. Kopern. (kendisinden sonra Dr. Halley, iğnenin değişiminin nedenlerine ilişkin araştırmasında olduğu gibi, Phil. Trans. No. 195.) dünyamızın birbiri içinde ve birbirine eşmerkezli birkaç kabuktan veya kabuktan oluşabileceğini varsayar. diğer" (McBride 131n). McBride, 18. yüzyılda Halley'in izinden giden başka bir içi boş dünya teorisini olan İsviçreli matematikçi ve fizikçi Leonhard Euler'den de bahsediyor: "Euler, Dr. Halley'in teorisinin de savunucusuydu. Onunla birlikte, dünyanın içi boş olduğuna, merkezinde bir top veya çekirdek olduğuna inanıyordu; ancak çekirdeğin doğası konusunda Halley'den farklıydı. Halley, dünyanın dış kabuğundaki aynı malzemelerden oluştuğuna inanıyordu. Euler, onun, güneşe benzer maddelerden oluşan ve kabuğun dış yüzeyle eşit olarak yerleşebileceğini düşündüğü iç yüzeyini aydınlatmak ve ısıtmak amacıyla uyarlanmış parlak bir cisim olduğuna inanıyordu" (132; ayrıca bkz. 48-49).

Bununla birlikte McBride, ne Kepler, Halley ne de Euler'in iç kısmın keşfedilebileceği herhangi bir kutupsal açıklık bırakmadığı ve bu nedenle teorilerinin varsayımsal kalması gerektiği sonucuna varır (132n, 133). 1665'te Athanasius Kircher, Mundus Subterraneus adlı eserinde bununla ilgili bir teori öne sürmüştü, ancak onun durumunda dünya, okyanus sularının dolaştığı bir yeraltı tünelleri ağı tarafından bal peteği gibi oyulmuş kadar boş değildi (Standish 22-23).

Thomas Burnet ayrıca The Sacred Theory of the Earth (1681) adlı eserinde dünyanın içi boş olduğunu, ancak suyla dolu olduğunu ileri sürdü; Duruş 24-28). İlginç bir şekilde, hem Kircher hem de Burnet, dünyanın yüzey suyunun Kuzey Kutbu'ndaki muazzam bir açıklıktan veya girdaptan içinden aktığını ve Güney Kutbu'ndaki bir açıklıktan çıktığını hayal ettiler (Standish 22-28; Godwin 106-08).

16). Belki de haritanın tesadüfüne ve müreffeh bir kıtanın keşfedilmesine yönelik genel umutlara aldanan Kerguelen-Tremarec, adaların ıssızlığını ve soğukluğunu bastırdı. Fransa'ya dönüşünde, La France Australe adını verdiği ve "kolonizasyona uygun geniş bir güney kıtası" olduğunu iddia ettiği yer hakkında iyimser bir açıklama yaptı (Headland, Chronological 74). Bertrand'ın gözlemlediği gibi: "1772'de güney yarımkürede Avrupa yerleşimine uygun büyük, henüz keşfedilmemiş bir kıtaya dair genel bir inanç vardı" (2). Yeni Dünya örneği, birçok kişinin Kolomb'un kine benzer bir keşif istemesine yol açtı ve bu nedenle ılıman bir güney kıtasının baştan çıkarıcı gücü belki de başka türlü olabileceğinden daha fazlaydı. Bu, Kerguelen-Tremarec'in Fransız makamlarını sunduğu muhteşem umutlara neden ikna edebildiğini açıklayabilir. Kısa süre sonra, yeni kazanımı kolonileştirmek amacıyla başka bir keşif gezisine gönderildi. Ama bu sefer artık onun ıssızlığı ve soğukluğu konusunda ne kendini ne de başkasını kandırabilirdi. Döndüğünde askeri mahkemeye çıkarıldı, terhis edildi ve hapsedildi (Fogg ve Smith 17).

Efsanevi güney kıtası, 18. yüzyılda Britanya'nın sömürgeci zihinlerini de cezbedi. Birincil şampiyonu, efsanevi kıtayı bulma fikrine biraz takıntılı görünen Kraliyet Coğrafya Derneği üyesi Alexander Dalrymple idi. "Asya'nın tüm medeni kesiminden daha büyük bir alana" yayılacak bir kıtanın görkemli bir hipotezini inşa etti ve bu kıtanın elli milyondan fazla nüfusa sahip olabileceğini ve bunun da Amerikan kolonilerinin asi tebaası ile ticaretin yerini alacağını hesapladı: "bu tablodaki kırıntılar, Britanya'nın tüm imalatçılarını ve gemilerini istihdam ederek gücünü, hakimiyetini ve egemenliğini sürdürmek için yeterli olacaktır" (qtd. in Gurney 17). Dalrymple, Venüs'ün geçişinin ikinci kez gözlemleneceği 1769'da teorisini neredeyse test etme şansı buldu.¹⁰ Ancak inatçılığı

bir güney kıtası arama konusundaki ısrarı, geçişi gözlemlemenin birincil hedef olduğunu kabul etmeyi reddettiği için onu görevden diskalifiye etti (Gurney 18).

Dalrymple'in görevden alınması, komutayı devralan genç James Cook için kariyer yapma fırsatı sağladı. Yolculuğun açık amacı, Venüs'ün geçişinin astronomik gözlemiydi, ancak Deniz Kuvvetleri Komutanlığı da

¹⁰ Tüm proje, Halley'nin buluşuydu. Venüs'ün Güneş'ten geçişlerinin 1761 ve 1769'da gerçekleşeceğini ve bunların dikkatli gözlemlerinin güneşe olan mesafeyi ölçmek için kullanılabileceğini tahmin etmişti. Kapsam olarak muazzam bir uluslararası projeydi. 6 Haziran 1761'deki ilk geçiş için, dokuz ülkeden yüz yirmi gözlemci, geçişi dünya çapında önceden belirlenmiş konumlardan gözlemledi. İlk deneme bir hayal kırıklığıydı, ancak savaş, hava koşulları ve hatalı aletler gibi öngörülemeyen birçok faktör gözlemleri yetersiz kıldı. Tüm çabalar, 1769'daki ikinci geçişin daha başarılı bir şekilde gözlemlenmesine yöneldi (Gurney 17).

Tahiti'nin güneyinde bir kıta aramak için ekli ikincil talimatlar (Fogg ve Smith 18). Cook, emirlerini dakikasına kadar yerine getirdi ve üç yıl sonra bulgularını bildirmek için İngiltere'ye döndü. Yolculuk, başta doğa bilimleri ve coğrafya olmak üzere tüm bölümlerde eşsiz bir başarı olmuştu. Ancak şu anki amaçlarımız açısından en ilginç sonucu şuydu: "herhangi bir teorik güney kıtasından büyük dilimler alındı; Yeni Zelanda ve Avustralya'nın doğu kıyısı dünya haritalarında kesin olarak işaretlenmiş olarak beş bin millik yeni kıyı şeridi araştırıldı" (Gurney 20).

Cook aslandı ve Amirallik, Kraliyet Cemiyeti ve tüm İngiltere kendinden geçmişti. Bununla birlikte, Cook'un azimden yoksun olduğunu söyleyen ve asıl soruyu yanıtsız bırakan Dalrymple öyle değil: " GÜNEY KITA'sı var mı yok mu?" (qtd. Gurney 21'de).

1772'de Cook, Antarktika'ya ikinci bir yolculuğa gönderildi, bu sefer özel hedef mümkün olduğu kadar güneye ulaşmaktı. Bu yolculuk, Antarktika'yı kabaca bugün bildiğimiz boyuta indirdi. 30 Ocak 1774'te, o ana kadar kaydedilen en uzak güneye, 71°10'S'ye ulaştı.

Buz bariyerine yakın durma çabalarına rağmen, gerçek kıtayı asla göremedi (Fogg ve Smith 18). Antarktika'nın tehlikeli koşullarında yapılabilecek her şeyi yaptığını hissederek, bunu bir başarısızlık olarak görmeyi reddetti:

Bu Güney Kıtasının büyük bir bölümü (bir tane olduğunu varsayarsak), Denizin buzla boğuştuğu ve bu nedenle karaya erişilemediği Kutup Çemberi içinde yer almalıdır. Bu bilinmeyen ve Buzlu Denizlerde bir kıyıyı keşfederken alınan risk o kadar büyük ki, cesaretle söyleyebilirim ki, hiç kimse benim yaptığımdan daha uzağa gidemez ve güneyde uzanabilecek topraklar asla keşfedilmez. Yoğun sisler, Kar fırtınaları, Yoğun Soğuk ve Navigasyonu tehlikeli hale getirebilecek diğer her şey, karşılaşmak zorunda ve bu zorluklar, Doğa tarafından Güneşlerin sıcaklığını bir kez bile hissetmemeye mahkum olan Ülkenin ifade edilebilir korkunç yönüyle büyük ölçüde artıyor. ışınları, ama sonsuz kar ve buzun altında sonsuza kadar gömülü kalmak.

(Aşçı 412)

Bu tür koşullar altında daha güneyde devam eden keşiflerin "ne olursa olsun hiçbir şeye cevap vermeyeceği veya Navigasyon, Coğrafya veya aslında başka herhangi bir Bilim için en az faydası olacağı" sonucuna varır (Cook 413). Birkaç hafta sonra, sanki geri dönmekle doğru kararı verdiğinden emin olmak istercesine günlüğündeki konuya geri döner. Belli ki kendisini, genel olarak bir terra australis incognita fikirlerini nihayet çürütmüş olarak görüyor,

ve özellikle Dalrymple'in büyük ılıman kıtası: "Artık Güney Okyanusu'nu yüksek bir Enlemde dolaştım ve Kutup'a yakın olmadıkça bir kıta olma Olasılığına en ufak bir yer bırakmayacak şekilde onu kat ettim. ve Navigasyonun erişemeyeceği bir yerde" (Cook 414).

Burası aynı zamanda yolculuğunun "Güney Kıta arayışına son nokta" anlamına geldiğini yazdığı yerdir, bu benim giriş bölümümün başında tartışılmıştı (Cook 414). Bu alıntılardan da anlaşılacağı gibi, Cook'un Antarktika açıklaması, bir güney kıtasının varlığı noktasında bir miktar belirsizlik bırakıyor. Buzun yalnızca karada olduğu varsayımına dayanarak, gözlemle doğrulayamasa da, varlığını yalnızca anlar. Ancak, böyle bir kıta arayışının daha fazla keşif için verimli bir rota olabileceği fikrini şiddetle reddediyor - Antarktika bir çıkmaz sokak. Nathaniel Philbrick'in yazdığı gibi: "Cook Antarktika Çemberi'nin ötesine yolculuk ettiğinde ve yalnızca buzdağları ve balinalar bulduğunda, Terra Australis Incognita hayali sonsuza dek yok olmuş gibi göründü" (19).

Bu, Avrupa'nın güney kıtasını arama tarihini sonlandırıyor. Ticaret, göç ve kolonizasyon yoluyla ulusların refahını etkileyebilecek Columbus ölçeğinde yeni büyük keşifler beklenemezdi. Aslında, bu tür keşifler için artık keşfedilmemiş karasal bölge kalmamış gibi görünüyordu. Cook'un buzlu kıtasını çözmeyi başaran ve Antarktika'yı yeniden gündeme getiren oldukça beklenmedik bir dizi olay olmasaydı - bu kez girişimci Amerika Birleşik Devletleri'nde - tüm mesele orada durabilirdi.

Amerikan Antarktika Projesi

10 Nisan 1818'de, bazen "1 Numaralı Genelge" başlıklı aşağıdaki broşür, tüm büyük Amerikan akademik ve siyasi kurumlarının yanı sıra Avrupa'daki çok sayıda seçkin kişiye ve seçilmiş kurumlara gönderildi:

İŞIK İŞIK VERİR, İŞİĞİ KEŞFEDİN—"AD SONSUZ."

ST. LOUIS, (Missouri Bölgesi,
Kuzey Amerika, 10 Nisan MS 1818

TÜM DÜNYAYA!

Dünyanın içi boş ve yaşanabilir olduğunu ilan ediyorum; içiçe katı eşmerkezli küreler içerdiğini ve kutuplarda 12 veya 16 derece açık olduğunu ;

¹¹ James McBride'a göre Symmes, kuzey kutup açıklığının çapının 4.000 mil ve güneyin en az 6.000 mil olduğunu tahmin etti (28).

Eğer dünya bu girişimde bana destek olacak ve yardım edecekse, boşluğu keşfetmeye hazırım.

JOHN CLEVES SYMMES Ohio'lu,
Rahmetli Piyade Yüzbaşı.

Not—Basın için, yukarıdaki görüşlerin kanıtlarını gösterdiğim, çeşitli fenomenleri açıkladığım ve Doktor Darwin'in Altın Sırrını ifşa ettiğim, maddenin ilkeleri üzerine bir inceleme hazırladım.¹² Benim terimlerim, bunun ve yenisinin himayesidir. dünyalar.

Eşime ve onun on çocuğuna ithaf ediyorum.

Doctor SL Mitchill, Sir H. Davy ve Baron Alex'i seçiyorum . de Humboldt, koruyucularım olarak.

İyi donanımlı yüz cesur yoldaştan sonbahar mevsiminde Sibiry'a'dan Ren geyiği ve avlarla birlikte donmuş denizin buzu üzerinde yola çıkmalarını rica ediyorum: İnsan olmasa bile tutumlu sebzeler ve hayvanlarla dolu sıcak ve zengin topraklar bulacağımıza söz veriyorum. 62 enleminin bir derece kuzeyine ulaşıldığında; sonraki baharda geri döneceğiz.

JCS 13

Broşür, takip eden yıllarda Atlantik'in her iki yakasındaki dergilerde de geniş çapta basıldı.¹⁴ Bu, resmi bir bilimsel eğitimi olmamasına rağmen artık zamanını bu projeye adayan emekli yüzbaşı John Cleves Symmes'in eseri idi. Akıllıca bir akıl sağlığı doğrulaması eklemeyi seçti (Stanton 9). EF Madden'in yazdığı gibi pek işe yaramıyor gibi görünüyor: "Teorisi ilk başta evrensel alay konusu oldu; Fransız Akademisi bunun ciddi bir şekilde değerlendirilmeye değmeyeceğini ilan etti ve Kongre'ye [...] yapılan bir dilekçe dikkate alınmadı. Symmes'in bir deliden biraz daha iyi olduğu düşünülüyordu" (741). Symmes ve savunucuları, Pythagoras, Copernicus, Galileo, Columbus veya Newton gibi önemli şahsiyetlerin bile başlangıçta iyi karşılanmadığına işaret ederek, muhalefeti yanlış anlaşılmış bir dahinin simgesi olarak aldılar (McBride 18-20). Philip I. Mitterling, Symmes'in teorisini tasarlamadan önce Kepler, Halley, Kircher, Burnet veya Euler gibi başka boş dünya teorisyenleri duymadığını iddia ettiğini yazıyor (75). Ancak David Standish, Halley'in fikirlerine Cotton Mather'ın yaygın kitabı The Christian Philosopher (1721) aracılığıyla aşına olabileceğini belirtiyor .¹⁵

¹² Bu, Erasmus Darwin'in Botanik Bahçesi'ne (1791) atıfta bulunur; buradaki ifade, gizemli rüzgar kaynağına atıfta bulunur. Darwin, nasıl ortaya çıktıklarına dair bilgiyle, rüzgarların insan eliyle kontrol edilebileceğini öne sürüyor. Doğanın "bu araştırma çağında [bu] altın sırrı bazı ayrıcalıklı bilgelere açıklayabileceğini" yazıyor (1: 111; 3.319-20). ¹³ Broşürün tıpkıbasımı The Museum of Hoaxes'ta çevrimiçi olarak görüntülenebilir . 11 Nisan 2009 <http://www.museumofhoaxes.com/symmes2.html>.

¹⁴ Örneğin 1820'de Sholto ve Reuben Percy'nin The Percy Anekdotları: Orijinal ve Seçilmiş (173-74); 1822'de "Yeni Dünya Keşfedilmek Üzere" makalesinde (119-20); ve 1823'te "Kuzey Kutbu" (393) makalesinde.

¹⁵ Manyetizma üzerine bir denemede Mather, Halley'nin manyetizma ve içi boş dünya teorisi üzerine çalışmasını özetliyor ve tartışıyor: "Sir Isaac Newton , dokuzdan beşe kadar Ay'ın Dünyamızdan daha sağlam olduğunu gösterdi ; o halde neden Küremizin Dokuzda dördünün Boşluk olduğunu varsaymayalım? Bay.

19. yüzyılın başlarında İskoç John Leslie'nin eseri (46-50).

Bununla birlikte, Symmes'in en orijinal katkısı, direklerdeki iç kısma erişmek için geçilebilen geniş deliklerin çekişmesiydi (resim 1).

Hasta 1. İç boş dünya: Americus Symmes'in babasının teorisine ilişkin çizimi

1820'de Symmes, kutupları kesilmiş bir model dünya ile donatılmış olarak teorisi üzerine ders vermeye başladı. 1820'lerin başlarında, broşüründe önerildiği gibi bir keşif gezisi düzenlemek için Kongre'ye birkaç sonuçsuz dilekçe verdi. Bu dilekçelerden hiçbir şey çıkmamasına rağmen, belli ki bazı yorumcuları kızdıracak kadar kapsamlı bir şekilde tartışıldılar. Örneğin, *The North American Review*, tartışmalı Louisiana Satın Alma bölgesine yapılan, ancak mali kaygılar nedeniyle kısıtlanmış olan Uzun keşif gezisinin anlatısı hakkında yazıyor. Yazar, seferin ancak "Kongre üyelerinin maaşlarının yarısı, zaman zaman bilgece bir şekilde Albay [sic] Symmes ve ay tutmuş müritleri"

("Long'un Seferi" 268). Bu bizi Symmes'in bir dereceye kadar meşruiyet sahibi olduğu konusunda uyarıyor ve geriye dönüp baktığımızda onun 19. yüzyıl biliminin sınırındaki bir meraktan başka bir şey olmadığını varsaymamız konusunda bizi uyarıyor. Symmes'in teorisi birçok kişinin ilgisini çekti; hatta "Batı'nın Newton'u" olarak adlandırıldı (N. Philbrick 167).¹⁶ Bu teori, bugüne kadarki en ayrıntılı açıklamasını James McBride'in kitabında aldı.

Halley, alt Katta Sakinlerin olabileceğine ve onlar için Işık üretmenin birçok yoluna izin verir . .

. . . Dünyanın Çapı yaklaşık sekiz bin İngiliz Mili olduğundan, Kabuğun Kalınlığı için beş yüz Mili kabul etmek ne kadar kolay! Ve içinde bulunan Küre için engin bir Atmosfere sahip bir Ortam için beş yüz Mil daha! Ama durma zamanı, İnsan Penetrasyonunun ötesine geçtik; Herhangi bir Tahminin bizi taşıyabileceği yere kadar kazdık !" (Hıristiyan Filozof 116-17).

¹⁶ Bir noktada Symmes'in teorisi, Symmes'i bir kutup seferi için askere almaya çalışan Çar Alexander yönetimindeki Rus Şansölyesinin de dikkatini çekti (Griffin 390). o kabul etmedi

Symmes'in Eşmerkezli Küreler Teorisi kitabı ; Dünyanın İçi Boş, İçinde Yaşanabilir ve Kutuplar Hakkında Geniş Açılı Olduğunu Gösterme (1826). McBride, Symmes'in teorisinde, bu çalışma boyunca sık sık tekrarlanacak olan, kutup buzunun yalnızca kutupları çevreleyen bir bariyer olduğu şeklindeki merkezi bir fikre işaret ediyor: balina avcılarının nerede balık tuttıkları hakkında; ama o da geçince açık denize, daha ılıman bir bölgeye geliyoruz" (78-79). Böylece Cook'un geride bıraktığını düşündüğü ılıman bir Antarktika bölgesi fikri yeniden canlanıyor.

Symmes, Amerikan kamu bilinci üzerinde kesinlikle kalıcı bir etki bıraktı. 17 Adını Symmes'in onuruna alan Symzonia romanının 1820'de ortaya çıkışı buna tanıklık ediyor. Robert F. Almy, George Tucker'ın A Voyage to the Moon (1827) adlı kitabının da Symmes'e (230) atıfta bulunduğunu gözlemler. Ay yolculuğu sırasında, kahramanı teleskopunu dünyaya çevirme ve "Polonyalılar yakınlarındaki bölgeyi, biçiminin Kaptan Symmes'in oradaki bir açıklık teorisini destekleyip desteklemediğini keşfetmek amacıyla; ve bu zeki beyefendinin yanıltıldığına ikna oldum" (bölüm 5). 1853 gibi geç bir tarihte bile, Harper's'ın editörü açıkça okuyucunun Amerikan girişimciliğiyle ilgili bir alayda Symmes'e yapılan göndermeyi deşifre edebilmesini bekliyor: "Aya giden bir demiryolu ya da Kutup Denizi'ni Symmes' Hole'dan boşaltma önerisi. , çok güzel bir karaktere sahip süslü stoklar olurdu ve çark sadece dönmek için yapılmış olsaydı, bu tür önemli projelerden büyük servetler elde edilebilirdi" ("Editörün Rahat Koltuğu" 843). Symmes'in teorisi, bilimin istikrarlı ilerlemesinin, dünyanın hızla hayal gücünü kaybettiği anlamına geldiğinden şikayet etmenin yaygın olduğu bir dönemde ortaya çıktı. Bir yanıt olarak, teorisi, yeni bir olasılık manzarasını ortaya çıkarmak için o kapanan dünyayı tam anlamıyla açmayı vaat ediyor. Bir hokkabaz gibi, daha önce yalnızca birinin var olduğu ikinci bir dünyayı -belki de Symmes dünyayı bir dizi eşmerkezli küreler olarak tasavvur ettiğinden beri (Griffin 385) ek dünyalar- çağırmaya söz verdi.

Zamanla Symmes bazı mühtedileri de kazandı; en dikkate değer olanı, "reklamın faydalarını ondan çok daha iyi anlayan ve sırayla onun müridi, baş yayıncısı, en amansız düşmanı ve halefi olacak olan" Jeremiah N. Reynolds'du (Stanton 13). Ancak başlangıçta, Reynolds bu fikre o kadar kapılmıştı ki, teorinin sözünü yaymak için Symmes ve kendisi için ülke çapında bir konferans turu tasarladı. 1825'te başladılar ve Reynolds özellikle seyircisini büyülemeye ustaydı (Mitterling 82-90). bir gazete

ancak bunu kendi ülkesi için bir tür ultimatom haline getirdi ve "vatandaşları onu kendi hesaplarına kuzeye göndermedikçe, Rusya Şansölyesi [sic] bir keşif seferi için Rusya Şansölyesi Kont Romanzoff'a söz verdi" (qtd. Griffin 390'da).

¹⁷ Plancy's Voyage örneğinin gösterdiği gibi, Avrupa'da da bir izlenim bıraktı (bkz. not 1).

İlk şüpheciliği kabul eden editör, Reynolds'un onlara varlığı şüpheye yer vermeyecek inandırıcı "gerçekler" sağladığını ve bunlardan çıkarılan sonuçların çok doğal, akılla çok tutarlı ve görünüşe göre çok katı olduğunu bildirdi. Bilinen doğa kanunlarıyla, neredeyse karşı konulamaz bir şekilde zihne kanaat getirmeye zorlarlar" (qtd., Stanton 14). 1826'da Pennsylvania yasama meclisinin elli üyesi, Reynolds'ın Symmes'in teorisi üzerine verdiği derslerden birinden o kadar ilham aldılar ki, Reynolds'a açık bir mektup gönderdiler ve Kongre'ye daha fazla başvurulmasını desteklediklerini ifade ettiler, çünkü "yeni teorinin öne çıkan özelliğini" kabul ettiler. Büyük Kolomb'un ki kadar makul, gerçeklerle daha iyi desteklenen ve bir keşif yolculuğuyla doğruluğunu sınamak için ona binebilecek olanlar için yeterince tehlikeli olsa da, daha fazla keşif daha umut vericidir. yeni dünyanın keşfi" (Roberts ve diğerleri 428).

Ancak ortak çalışma yıllarında Symmes ve Reynolds'un görüşleri farklılaşmaya başladı. Reynolds, Symmes'i teoriyi bir şekilde iyileştirmeye teşvik etti; bu, "Teorinin doğruluğunu test etme" araçlarını elde etmek olan ana amaçları uğruna bir piyon fedasıydı (qtd. Stanton 15'te). Aralarındaki belirli bir çekişme noktası, Kuzey Kutbu'nu mu yoksa Antarktika bölgelerini mi keşfedecekleriydi. Symmes, Sibirya'dan yürüyerek ve kızakla ilerleyecek ve Kuzey Kutbu açıklığına kadar karadan yapılacak bir sefer planlamıştı. Öte yandan Reynolds, mevcut kamu ve siyasi ilginin Antarktika'yı keşfetmekte yattığını fark etti (Mitterling 85). Burası Amerikan balıkçı filosunun en çok ticaret yaptığı bölgeydi ve daha da önemlisi, "Orası fokların olduğu yeri"

(Stanton 16). Ancak Symmes herhangi bir kısıtlamayı veya değişikliği kabul etmeyi reddetti ve ikisi yollarını ayırdı. Symmes'in sağlığı kısa süre sonra bozuldu ve 1829'da öldü.

Almy, daha ilk yayımlanmış çalışması olan "Remarks on a Symmes'in Teorisinin Gözden Geçirilmesi" (1827), Reynolds, Symmes'ten uzaklaştı:

O tarihte dünyayı dünyanın içi boş olduğuna inandırmak gibi bir niyeti yoktu; "öyle olabileceğini" göstermekle yetindi ve sonra kendi "cesur önermesini" savunmaya devam etti - yani, görünüşe göre hem Kuzeyde hem de Güneyde "bir zamanlar geçilen buzlu bir daire vardı.", okyanus daha az buzla dolu hale gelir ve direğe ne kadar yakınsa o kadar az buz olur. (232)

Bu son nokta, esas olarak, 20 Şubat 1823'te 74°15'S'de rekor kıran İngiliz deniz avcısı James Weddell'in gözlemlerinden destek alınarak yapıldı ve "HİÇBİR BUZ PARÇASI DEĞİL" şeklinde rapor verdi.

AÇIKLAMA GÖRÜLMEK İSTEDİ” (qtd., Gurney 207). Weddell'in başarısı, Amerika'nın Antarktika hakkındaki söylemi için çok önemli bir olaydı. Bu, Cook'un yanıldığını gösteriyordu - daha yapılacak çok şey vardı.

Antarktika'da bulundu. Reynolds'un ifade ettiği gibi:

Güney enleminin insan tarafından ulaşıldığı bilinen en yüksek paralelini delen Weddell'in ifadesi, Güney Kutbu'na kadar aşılmaz buzun boyutuna saygı duyan Kaptan Cook'un görüşüyle kesinlikle çelişiyor. [...] Kutbun elde edilebileceğine inananlar için bu beyefendinin açıklamalarından daha cesaret verici bir şey olamaz. (Adres 93-94)

Weddell'in anlattıklarından çıkarılabilecek başka bir can alıcı nokta daha vardı: O, aşırı güneyde sıcaklığın ılıman olduğunu belirtti (Reynolds, Adres 94). Bu, hem Symmes teorilerini hem de daha ılımlı açık kutup denizleri teorilerini doğruladı. İliman bir Antarktika kavramı, Cooper'ın The Sea Lions adlı eseri dışında, bu tezdeki tüm kurgularda bir tema olarak işliyor .

Kendi haline bırakılan Reynolds, teorinin alay konusu kısımlarını yumuşattı - yani kutuplardaki delikler ve içinde yaşanabilir dünyalar. Halkın ve basının sempatisini kazanmakta önemli bir başarı elde etti ve projenin imajını saf bir bilgi arayışından ekonomik fayda ve ulusal ayırım meselesine saptırmayı başardı: İngiltere, Fransa ve Rusya'nın gemileri imparatorluk yarışında buz kütlelerini ezip geçerken cumhuriyetçi uyuşukluk içinde arkasına yaslandığı için hükümet” (Almy 235). O zamanlar politik olarak uygun bir nokta gibi görünüyordu. John Quincy Adams 1825'te başkanlığı devraldığında, sanat ve bilimleri geliştirmek için iddialı bir planı vardı. 6 Aralık 1825'teki ilk Yıllık Mesajında, keşif seferlerinin sonuçlarının küresel bilime ve Avrupa uluslarının hazinelerine faydalarını tartıştı:

O zamanlar bu ulusların pahasına sürdürülen keşif yolculukları, yalnızca onların şanına değil, aynı zamanda insan bilgisinin gelişmesine de katkıda bulundu. Bu gelişmenin ortakları olduk ve buna kutsal bir borç borçluyuz, sadece şükran değil, aynı ortak amaç için eşit veya orantılı çaba. (qtd. Watt ve İsrail'de 58)

Adams, özellikle arzu edilen herhangi bir keşif alanını açıkça belirtmedi, ancak Reynolds'un Antarktika projesi tasarıya mükemmel bir şekilde uyacağından, Reynolds'un Symmes'in vizyoner projesini neden daha fazla yeniden şekillendirmeyi seçtiğini anlamak kolaydır.

ulusal bir mesele olarak pragmatik terimler. Başarılı olduğu 1828'de Reynolds, balina avcıları ve fok avcılarıyla röportaj yaparak Antarktika hakkında veri toplamak için kapsamlı bir hükümet projesinde istihdam edildiğinde ortaya çıktı. Ortaya çıkan rapor, tüm bilgiler "dünyanın bu bölümünde yapılacak daha ne kadar çok şey olduğunu" gösterdiğinden, bu gizli bilgi birikiminin ABD'ye tüm Avrupa'daki arayışta bir avantaj sağladığını iddia ettiğinden, bir keşif gezisi argümanı ile sona eriyor. uluslar, bunu Amerika'nın "ün alanı" haline getiriyor ("Rapor" 230).

Reynolds'un keşif için bir yasa tasarısı geçirme çabaları 1828'de neredeyse meyvesini verdi, ancak bu henüz olmayacaktı. Mecliste onaylanan yasa tasarısı Senato oturumları arasında ertelendi ve sonunda Andrew Jackson 1829'da göreve geldiğinde öldürüldü (Reynolds, Adres 30; N. Philbrick 24). Kötüleyenler neşre "Güney Denizi balonunun" nihayet patladığını ilan ettiler (Sachs 131). Reynolds hızla yönünü değiştirdi ve önceki araştırması sırasında tanıştığı fok balıklarından bazılarıyla birlikte özel South Sea Fur Company ve Exploring Expedition'ı organize etti. 1829'da yola çıktı, ancak kimseyi tatmin etmedi: "Çok fazla bilim gerçekleştirmek için çok fazla ticari bir girişim, yine de çok fazla kar getirmek için çok fazla bilimsel bir yolculuk olduğu ortaya çıktı" (Griffin 392). Hoşnutsuz mürettebatın çoğu firar etti ve tüm sefer iptal edilmek zorunda kaldı. Bu arada, Reynolds'un Herman Melville'in balinası için muhtemelen bir ilham kaynağı olan "Pasifik'in Beyaz Balinası Mocha Dick" (1839) adlı unutulmaz bir sonucu oldu.

Amerikan Antarktika tarihinde bu dönemin en etkili belgesi, Reynolds'un 3 Nisan 1836'da Temsilciler Meclisi'nde teslim edilen Pasifik Okyanusu ve Güney Denizlerine Bir Araştırma ve Keşif Seferi Konulu Konuşmasıdır (1836). Dördüncü Bölüm, Poe adresi hem kurgusal hem de kurgusal olmayan biçimde ele aldı. Konuşmada Reynolds, kısmen genişleme için ekonomik fırsatlar sağlayarak ve kısmen de ulusa bilimsel öneme sahip ülkeler arasında yer alma fırsatı vererek, seferi Amerika'nın geleceğini etkileyecek ulusal bir endişe olarak yorumlamaya çalışıyor. Mitterling'in tanımladığı gibi: "Propagandacının en ikna edici argümanları, keşif gezisini ulusal bir görev haline getirmeye çalıştığı vatansever sunumlardı" (88). Reynolds'un gözden kaçırması gereken ilk noktalardan biri açıktır: Tüm Avrupalı keşif ulusları şu anda Kuzeybatı Geçidi'ni ararken Amerika neden çabalarını güneye yöneltsin? Cevabı doğrudan konuya giriyor: "Devam etmelerine izin verin.

Onlara kuzeyi teslim ediyoruz. Bizim için güneyde daha geniş bir alan, daha asil bir alan, daha kapsamlı bir vaat olasılığı açık yatıyor" (Reynolds, Adres 22).

Bunu dövüş metaforuyla ifade etmenin retorik seçimi kesinlikle tesadüf değildir; Keşif, tıpkı savaş gibi, ulusların bölgelerini genişletmesi ve ayrıcalıklar kazanması için bir yoldur. Bunun anlamı, Amerika'nın Kuzey Kutbu savaşını varsayılan yapmak zorunda kalabileceği, ancak yine de Antarktika savaşını kazanabileceğidir. Reynolds'un konuşma boyunca ana argümanı, Amerika'nın zaten balina avcılığı ve mühürleme yoluyla güneyde derinden yer aldığıdır. Amerikan çıkarları zaten orada göze çarpıyor, bu nedenle mesele bu karları maksimize etme meselesi. Ayrıca, Avrupalı kaşiflerin Kuzey Kutbu'ndaki olası keşifleri çoktan neredeyse tüketmiş olduklarını iddia ediyor (Adres 22); orada daha fazla zafer yok. ABD dikkatini yararlı bir şekilde bir yere çekmek istiyorsa, bu güneyde olmalıdır.

Sonuçta Antarktika projesinin kaynağı olan Symmes'in içi boş dünya teorisinin tüm izleri, adresten tamamen çıkarılmıştır. Reynolds daha önce bağlantıdan rahatsız olmuştu ve Antarktika projesi hala birçok kişi tarafından fazla hayal ürünü olarak görülüyordu. Bir noktada, editöre yazdığı bir mektupta (muhtemelen ABD Keşif Seferi'nin gelecekteki komutanı Charles Wilkes tarafından yazılmıştır) acımasızca saldırıya uğradı. "Symmesonia'nın diplomatik ajanı" ifadesi kabul edilemeyecek kadar saçmaydı (qtd., Stanton 25). Ayrıca keşif gezisine ilişkin yasa tasarısının son pasajına ilişkin belgede, Meclis tartışmaları sırasında yaşananlara kısa bir göz atıyoruz: "Bu, vizyoner bir proje ilan edilmişti ve bir beyefendi bunu, bir keşif gezisine benzetmişti. ay"

(Reynolds, Adres 281).

Reynolds, böylesi bir muhalefete karşı, keşif gezisini hem tamamen pratik, hem de vizyonsuz ve ABD'yi Eski Dünya ile aynı seviyeye getirecek görkemli bir proje olarak tasarlayarak hassas bir dengeleme eylemi gerçekleştirmek zorunda kaldı. Birincisini başarmak için, Amerikan ekonomisinin denizcilik endüstrisine bağımlılığının tam boyutuna ve "Birleşik Devletler'in tüm tonajının yaklaşık onda birinin" şu anda Güney'deki balıkçılıkta kullanıldığına dikkat çekiyor. Denizler. Buna ek olarak, balıkçılığa, petrol ve derilerin rafine edilmesi ve taşınmasına dolaylı olarak bağımlı olan herkes vardır (Reynolds, Adres 43). İkincisini başarmak için Reynolds, Başkan Adams'ın Yıllık Mesajından ödünç aldığı retorik bir stratejiyle sesleniyor: "Bu seferin ulusal haysiyet ve onur için gerekli olduğunu göstermedik mi?

Dünyanın ticaret ulusları arasındaki komuta konumumuzun ve rütbemizin, yeni adaları, uzak denizleri ve henüz bilinmeyen toprakları keşfetme ve incelemede payımıza düşeni almamızı adil kıldığını göstermedik mi? (Adres 70). Reynolds, aynı çağrışımlı ulusal haysiyete de yaparak, Adams'ın Amerika'nın buna "kutsal bir borç" borçlu olduğu iddiasını bütünleştirir.

uluslar topluluğuna katkıda bulunmak. Reynolds, ulusal gurura yapılan bu çağrıya karşı onun karanlık gölgesine de başvurur: ulusal utanç. Görünen o ki, Reynolds, John Winthrop'un A Model of Christian Charity'deki (1630) Amerikan kolonilerinin düzgün yönetilmezlerse "tüm dünyada bir hikaye ve bir söylenti haline getirilebileceği" (180; III). Reynolds, Winthrop'un uyarısının gerçekleşmiş olabileceğini ima ediyor gibi görünüyor, ancak bunu düzeltmek için araçlar sağlıyor: "Eğer biz uluslar arasında entelektüel emeğin acınası bir şekilde ödüllendirilmesi konusunda bir söz ve sitem olduysak, bu keşif gezisi mükemmel bir fırsat sağlayacaktır. silmek" (Reynolds, Adres 73). Lenz, konuşmanın bu yönüyle ilgili olarak şunları gözlemliyor: "Amerika Birleşik Devletleri'nin Antarktika'ya keşif gezisinin Amerikan zihni, bilinçli ve vizyoner bir Amerikan tarihi görüşü ve açık kader kavramının genişletilmesi açısından önemi açıktır: Antarktika, yeni bir Amerikan sınırı, benzer ve yaratıcı bir Yeni Dünya" ("Poe's Pym"

33). Hikayeye göre, tıpkı Amerika'nın bir zulüm zamanında hacılara sunulmuş olması gibi, Antarktika da Amerikalıların kendilerini kurtarmaları için bir arena sunuyor.

Konuşmanın sonuna doğru, Reynolds kendisine en yakın olan soruya, yani Güney Kutbu'na ulaşıyor: "Ne! araştırmalarımızı Güney Kutbu'nu çevreleyen bölgelere genişletin! Ve neden olmasın? [...] Yüksek ve cüretkar bir macera için bize biraz fırsat vermeyecek misiniz?" (Adres 86). Ancak kurnaz bir lobici haline geldiği için, talebin daha pratik terimlerle ifade edilmesi gerektiğini anlıyor:

Doksanıncı dereceye veya Güney Kutbu'na gezgin tarafından ulaşılabilirliği, kasıtlı görüşümüzdür [...]. Bu ülkeden, yalnızca ona ulaşmanın uygulanabilirliğini araştırmak amacıyla bir sefer gönderilmesi beklenebilir; ama girişimin diğer büyük amaçlarıyla bağlantılı olarak çaba gösterilmesine izin verilmesi gerektiği, en ihtiyatlı politikaya tamamen uygundur.

(Reynolds, Adres 97)

Konuşmasını, dünyanın gerçek ne plus ultra'sına ulaşmanın ve bunu cumhuriyet için talep etmenin görkemli olasılığını tasavvur etmesine izin vererek bitiriyor : "dünyayı Antarktika dairesi içinde daire içine almak ve Kutbun kendisine ulaşmak - evet, demir atmak tüm meridyenlerin sona erdiği, kartalımızın ve yıldızlarla süslü sancağımızın açılıp dikildiği ve dünyanın kendi ekseninde dalgalanmaya bırakıldığı o noktada!" (Reynolds, Adres 99). Bayrağı neye dikelim? Reynolds bu konuda hayranlık uyandıracak kadar muğlak; direğe kadar yelken açabilselerdi, o zaman orada hiç kara olmayacaktı. Her halükarda, orada

delik yok. Reynolds, meseleyi müstehcen bir ultiatom olarak formüle ediyor: ya ulus, erkekliğini geri kazanmak için Kutup arayışındaki soğuk bariyeri aşmak için kararlılıkla hareket ediyor ya da sabit kalacak ve "kadınlığın derinliklerine, ani iniş" başlayacak. (Adres 87).

Lenz'in tanımadığı gibi, bu tür retorik kesinlikle zamanın ruhuna uygundu: "Keşif, kendini algılamanın belirleyici bir alışkanlığı, bir gençleşme ritüeli, Amerikan kültürel sağlığının bir işaretiydi" (Poetics xxii). Dikkatini dışa çevirerek millet kendini gerçekleştirecekti.

9 Mayıs 1836'da, Reynolds'un Meclis'teki adresini teslim etmesinden bir ay sonra, Güney Denizlerini ve Antarktika'yı keşfetmek için bir keşif seferini donatmak için nihayet bir yasa tasarısı kabul edildi. Başlangıçta, Reynolds "ilgili sekreter ve ticari temsilci" olarak atandı ve ayrıca geri döndüğünde resmi hesabı yazan kişi olmayı umuyordu (Stanton 38). Tarih yazarı, keşif gezisinin imajını gelecek nesiller için şekillendireceğinden, ikincisi tartışmasız en onurlu konumlardan biriydi.

18 Başkan Jackson da Reynolds'a desteğini bir notla ifade etmişti: "Bay Reynolds'un keşif gezisine çıkması uygun olacaktır. Halkın beklediği bu" (qtd., Stanton 37). Bununla birlikte, popüleritesine rağmen Reynolds, keşif gezisinin kalkışından sadece beş gün önce, kendisinin ve diğerlerinin büyük üzüntüsüne kadar (Stanton 68) keşif gezisinden eninde sonunda galip geldi.

19 Bu, Donanmanın sefer üzerinde kontrol sağlamak ve sivil katılımı en aza indirmek için verdiği uzun mücadelenin sonucuydu.

Sefer nihayet 18 Ağustos 1838'de denize açıldığında, akla gelebilecek her şekilde yanlış yönetilmişti ve tüm siyasi entrikalar ve gecikmeler kamuoyunu sefere karşı çevirdi. Yüksek profilli bir ulusal projeden artık çok az kişinin umursadığı bir şeye dönüştü (N. Philbrick xix). İlk destekçilerden biri olan eski başkan Adams bile sonunda şöyle dedi: "Keşif gezisi hakkında duymak istediğim tek şey, yola çıktığıydı" (qtd., N. Philbrick 41). İşleri daha da kötüleştirmek için, Amerikan seferine doğrudan bir yanıt olarak Fransa, kendi seferini düzenlemek için hızla harekete geçti. Amerikan gecikmesi nedeniyle, hazırlıkların geç başlamasına rağmen aslında ilk yola çıktı. Fransızlar bunu açıkça, üzerinde baskı yapmayı başardığı 75°G'yi geçen her nokta için artan ödüllerle Güney Kutbu'na yönelik bir yarışma olarak çerçeveledi; direğe ulaşırlarsa, kral "denizcilere talep edebilecekleri her şeyin verileceğini" ilan etti (qtd., Stanton 51). Aniden,

¹⁸ Başvuranlardan biri Nathaniel Hawthorne (Stanton 306) idi ve Lisa Gitelman'a göre hem Washington Irving hem de James Fenimore Cooper önerildi (361).

¹⁹ Poe, Reynolds'a olan saygısını ve bu konuda gördüğü muameleye duyduğu öfkeyi çeşitli makalelerde ve ayrıca Pym'de dile getirdi (bkz. Bölüm 5).

Amerikalılar, Antarktika'nın sadece kendilerine ait olmadığını kabul etmek zorunda kaldılar; olası şöhret alanlarında başka oyuncular da vardı.

Ancak sonunda Amerikalılar Fransızları yendi ve Antarktika kıtasının keşfini talep edebildiler, ancak bu yakın bir çağrıydı. Wilkes, 30 Ocak 1840'ta yapılan keşfi ilan etmişti (N. Philbrick 175). Ancak haberi dünyaya anlatmak için Sidney'e vardıklarında, Fransızların kıtayı zaten 19 Ocak'ta gördüklerini iddia ettiklerini gördüler. 19'unun sabahı kıtada zafer yine Amerikalıların oldu (N. Philbrick 183). Wilkes'in daha sonra Antarktika'nın keşfine ilişkin iddiasını doğrulamak için günlükleri değiştirdiğinden şüphelenildi.

1842'de dönüşünde, Wilkes askeri mahkemeye çıkarıldı ve birçok suçlamadan biri, 19 Ocak'ta gördüğü konusunda kasten yanıltıcı olduğuydu (N. Philbrick 320, 323). Bu gerçekten de vahim bir meseleydi: "İki yıl önce Başkan Van Buren, yeni bir kıtanın keşfini resmen ilan ederek Wilkes'in iddiasına ulusun itibarını riske atmıştı. Wilkes yalan söylemiş olsaydı, sadece kendisini değil, tüm Amerika Birleşik Devletleri'ni küçük düşürmüş olurdu" (N. Philbrick 323). Böylece, tüm Amerikan Antarktika projesinin mantığı olan ulusal saygınlığı tehlikeye atmıştı. Ancak nihayetinde ulusal onur kurtarıldı. Wilkes, yalnızca kamuya açık bir kınama cezası aldı (N.

Philbrick 329).

Anlaşıldığı üzere, Wilkes'in 19 Ocak 1840'taki olayları yaratıcı bir şekilde yeniden canlandırması gereksizdi. Seferin diğer gemilerinden birindeki iki alt düzey subay, 16 Ocak'ta Antarktika'yı zaten görmüşlerdi, ancak amirleri bunu kaydetmeyi ihmal etmişti ve bu, denemelere kadar bilinmiyordu (N. Philbrick 184, 324). Öyle olsa bile, uzun vadede çok az önemi vardı. Aslında Antarktika, 1820'de üç kez görülmüştü: 27 Ocak'ta Rus Thaddeus Bellinghausen, 29 Ocak'ta İngiliz Edward Bransfield ve 16 Kasım'da Amerikalı denizci Nathaniel Brown Palmer (Gurney 159-60). Bununla birlikte, görülen toprakların aslında Antarktika Yarımadası'nın bir parçası olduğu ancak 20. yüzyılın başlarında netleştirdiğinden, bunların hiçbiri o sırada doğrulanamadı (N. Philbrick 14-15). Böylece, tarihin ironilerinden birinde Antarktika, Symzonia yayımlanmadan çok önce ve Symmes ile Reynolds içi boş dünya teorisini yaymak için turlarına başlamadan çok önce görülmüştü.

Keşif geri döndüğünde, asgari düzeyde ilgi uyandırdı (N. Philbrick 303). Elbette, Antarktika kıtasını gerçekten keşfetmişlerdi, ama onun buzlu

ıssızlık, çok sınırlı pratik kullanıma sahip bir keşifti ve hayal gücü için de pek heyecan verici değildi. Bu nedenle, 19. yüzyıl Amerikan Antarktika anlayışı, Cook'un değerlendirmesiyle çelişen vizyoner bir başlangıçtan, ancak nihayetinde bulgularıyla aynı fikirde olmak için gitti.

Bununla birlikte, Antarktika tarihinin ele alınması gereken ek bir yönü daha var. Antarktika tarihi esas olarak kahraman keşiflere ve büyük ölçekli projelere odaklansa da, 19. yüzyılın başlarında Antarktika Okyanusu ağırlıklı olarak fok avcıları tarafından ve daha az derecede balina avcıları tarafından yönlendiriliyordu. Bununla birlikte, fok avcıları, Antarktika'daki yeni mühürleme alanlarının keşiflerini, rekabet şiddetli olduğundan ve foklar kitlediğinden, yakın sırlar olarak sakladılar. Reynolds'un, fok balıklarının balina avcılarına göre çok daha az mülakat yapılan kişiler olduğunu keşfettikten sonra belirttiği gibi: "Fok ticareti tarihinde, bildiklerindeki gizlilik, sermayelerinin bir parçası ve en önemli parçası olarak kabul edildi. " ("Rapor" 228). Bu nedenle bugüne kadar, Antarktika kıtasını ilk gören kişinin bir fok balığı olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz. Ama biliyoruz ki, Cook'tan bu yana salt bilimsel ilgi kökten azalmış olsa da bölgede yoğun bir hareketlilik vardı. RK Headland, 19. yüzyılın ilk on yıllarında Antarktika'ya yapılan yüzlerce yolculuğu listeliyor ve muhtemelen resmi olarak kaydedilenlerden daha fazlası vardı. Bunların çoğu fok arayışındaydı ve çoğu Amerikalıydı.

Amerikan fok endüstrisi, uzun süredir New England ekonomisinin önemli bir parçası olan ve aynı zamanda fok avcılarının gidebileceği kadar olmasa da aşırı güneye giden ilk endüstri olan balina avcılığı endüstrisinin doğal bir uzantısıydı. Edmund Burke, *On Conciliation with the Colonies* (1775) adlı konuşmasında Amerikan balina avcılarının amansız ruhunu övdü ve ekonomik potansiyelini uzlaşma lehine bir argüman olarak gösterdi. Amerikan gazetelerinde, dergilerinde ve siyasi konuşmalarda sık sık tekrarlanan bir pasajda, Antarktika'yı bile av arayışında nasıl cesaretlendirdiklerini tasvir ediyor:

Onları yuvarlanan buz dağları arasında takip ederken, Hudson Körfezi'nin ve Davis Boğazı'nın en derin donmuş girintilerine girdiklerini görürken, Kuzey Kutup Dairesi'nin altında onları ararken, karşı bölgeyi deldiklerini duyuyoruz. kutup soğuşunun, antipotlarda olduklarını ve güneyin donmuş Yılanı altında meşgul olduklarını. (Burke, *Uzlaşma* 17-18)

Ancak tüm çabalarına rağmen, balina arzı artan talebi karşılamadı. Bu nedenle balina avcıları, sahipleri tarafından mühürleme yapmaya da teşvik edildi.

ve Falkland Adaları'nda mühürlenme potansiyeli keşfedildi: "Kıl, kürk ve deniz fili üreme mevsiminde sahilleri çok sayıda işgal etti. Deniz fili balina yağı neredeyse balina yağına eşit bir yağ üretti" (Bertrand 20). Gurney'nin bize hatırlattığı gibi, balina avcılığına çok ihtiyaç duyulan ve kazançlı bir alternatif keşfedilmişti: "on sekizinci yüzyılın sonlarında ve on dokuzuncu yüzyılın başlarında balina ve fok yağıyla yağlanan makineler, kasaba ve şehir sokaklarını aydınlattı, evlerin lambalarını yaktı. Bu, balina yağına bağımlı bir toplumdur" (152). Ticaret, 1819'da Güney Shetlands'ın zengin mühürleme alanlarının keşfedilmesinin ardından fiilen patladı. Headland, bir sonraki sezon adalarda çalışan en az 44 gemi ve ondan sonraki sezonda en az 91 gemi listeliyor (Kronolojik 112). Mühürleme, "genelde 'altına hücum' olarak adlandırılacak kadar yoğun" (Headland, South Georgia 43)

Amerikan fok avcılarının İngiliz fok avcılarına göre kesin bir avantajı vardı: Küklerini Çin'de büyük karlar karşılığında satabilirlerdi. Biri British South Sea Company'den ve diğeri East India Company'den (N. Philbrick 5) olmak üzere iki pahalı lisans gerektirdiğinden, bu, İngiliz mühürleyenler için önemli ölçüde daha az kazançlı bir ticaretti. İngiliz mühürleyen Weddell ayrıca, hazırlık için daha iyi prosedürler nedeniyle Amerikalılara derileri için daha fazla ödeme yapıldığını da ekliyor: "Amerikalılar, bu derileri Gürcistan'dan Çin'e taşıyorlardı ve burada sık sık tanesi 5 ila 6 dolar arasında bir fiyat alıyorlardı. İngilizlerin aynı ayrıcalığa sahip olmadığı genel olarak bilinir, bu sayede Amerikalılar bu değerli ticaret eşyasını tamamen elimizden aldılar" (qtd. in Bertrand 28). Tüm bunlar, Antarktika'nın Amerika'nın şöhret alanı olarak algılanması üzerinde kesinlikle çok önemli bir etki yaptı. Daha güneye doğru ilerleyen hareketin de çok maddi nedenleri vardı. Ticaretin hızla genişlemesi, Antarktika adalarındaki fok popülasyonlarının yok olma noktasına kadar sömürülmesine yol açtı; mühürleyenler, yeni mühürleme alanları aramak için güneye giderek daha tehlikeli sulara doğru ilerlemek zorunda kalmadan önce bir adada bir, belki iki sezon çalışabilirler (Gurney 147-48, 182). Aynı zamanda rekabet kızıştı ve ticaret daha gizli bir hal aldı. Bu tarihsel durum, Amerikan ekonomik durumu için acil bağlamı oluşturur.

bölgeye olan ilgi ve bu çalışmadaki birçok kurgu için arka plan olarak da mevcuttur.

Bölüme genel bakış

Aktarabilmiş olmayı umduğum gibi, tartışacağım kurgular Antarktika tarihinin en belirleyici anlarından birinde karşımıza çıkıyor. Bu dönemde,

Antarktika fikri gerçeğe dönüşüyor. Gördüğümüz gibi, bu katılma, balina avcıları, fok avcıları ve kaşiflerin dağınık raporlarından bir araya getirilen ani bir ifşadan çok kademeli bir süreçti. Antarktika kıtasının, Symmes'in "1 No'lu Genelgesini" yayınlamasından önce bile üç kez görülmesi, coğrafi bilgileri derlemenin ve yorumlamanın karmaşık bir süreç olduğunu gösteriyor. Bunun nedeni kısmen bilgi kıtlığıydı, ama aynı zamanda Antarktika'nın ulusal ihtiras arzularının yuvası haline gelmesi ve onu gerçekte olduğundan daha umut verici göstermesiydi. Söz konusu metinlerin her biri, Antarktika'yı, diğerleriyle herhangi bir görünür bağlantı olmaksızın, benzersiz bir şekilde tasavvur etmektedir. Bununla birlikte, hepsi, yukarıda ana hatlarıyla belirttiğim gibi, takip eden az çok fantastik projeksiyonların temeli olan Amerikan Antarktika söyleminin evriminde yer almaktadır.

İlk üç bölüm, Antarktika ütopyalarını ele alan bir bölüm oluşturuyor, ancak sunum amacıyla, her bölümde bir birincil metin olacak şekilde onları ayrı tutmaya karar verdim. Tür, tematik içerik ve Antarktika bilgisi ile ilgili olarak, bu metinler arasındaki benzerlikler onları diğerlerinden açıkça ayrı bir kategoriye yerleştirir. İlk bölümde Amerikan Antarktika kurgusunun başlangıcına Symzonia romanıyla bakıyorum. Yeni bir dünya tasavvur etmek için Symmes'in teorilerini kullanan, ancak yine de Amerikan toplumunun bir aynası olan ütöpik bir kurgu. ABD'nin tüm temel siyasi ilkeleri, yoğunlaştırılmış biçimde de olsa, Symzonian toplumunda kabul edilebilir. Romanın ırk ve cinsiyet temsillerini, gerçek toplumda bu kategorilerin neden olduğu komplikasyonlara ütöpik çözümler olarak okudum. İkinci Bölüm, Cooper'ın hiciv romanı The Monikins'i ele alıyor. Romanın, iki hicivli maymun topluluğu aracılığıyla öncelikle İngiltere ve ABD'ye yönelik hiciv stratejilerinin izini sürüyorum. Roman, sınırlı bir dereceye kadar aleni siyasi hicivin sonucu olabilecek bir tartışmayı ateşledi. Bununla birlikte, benim iddiam, Cooper'ın Antarktika'da yaşayan insanlardan evrimleşmiş bir maymun ırkı yaratmak için büyük varlık zinciri fikrine odaklanan evrim üzerine çağdaş bir tartışmaya girmesi gerçeğiyle de alevlendi. Üçüncü Bölüm, Prospero'nun "Atlantis"ini ABD'nin tüm potansiyelinin ütöpik bir şekilde gerçekleşmesi olarak okuyor. 1830'ların Amerikan birliği içindeki acil sorunlarla ilgileniyor. Yüzeysel olarak zamansız bir ütopya olsa da, onu sendikacılık için siyasi bir tez olarak, önümüzdeki on yıllarda daha da şiddetlenen tırmanan iç çatışmaların bir önsezisi olarak okudum. Bunu başarmanın birincil yolu,

Atlantis ütopyasının özel doğası nedeniyle mümkün olan geçmiş, ölen tüm önde gelen kişilerin bir ön öbür dünyada var olduğu yer.

Dördüncü Bölüm, bu çalışmanın eşik metinleri olan Poe'nun "MS" ve Pym'ine odaklanmaktadır. Bu metinlerin her ikisi de, Antarktika'nın tamamlanmamış projeksiyonlarıdır ve Symmes'in fantastik spekülasyonlarını takip eden dönemde ve gerçek Antarktika keşfi beklentisiyle Antarktika bilgisinin eşik konumunu dramatize eder. Her iki metin de Antarktika muammasının nihai bir keşfine yönelik edebi jestlerdir, ancak iletişim kesintiye uğradığında asla ulaşamayan bir metindir. Ayrıca Antarktika vahşilerinden oluşan bir kabilenin Pym'deki temsilini ve onu yerli yerlilerin diğer kurgusal olmayan temsilleriyle ilişkilendirerek ortaya çıkardığı ırksal sorunları da analiz ediyorum. Son olarak, Poe'nun Antarktika keşfinin öngörüsünü ve gizemini metinsel olarak yeniden ürettiği, henüz bilinmeyen bir bölgeyi temsil etmeye yönelik sanatsal bir vizyonun ayrılmaz bir parçası olarak, saran beyazlığıyla romanın son görüntüsünü okudum.

Son bölümde, ılıman bir Antarktika'nın spekülatif imgesi , büyük ölçüde geri dönen ABD Keşif Seferi'nin son anlatımından etkilenen Cooper'ın The Sea Lions'ında yerini gerçekçiliğe bıraktı. Roman aynı zamanda, Cooper'ın Antarktika tarihinin önceki kurgularda neredeyse tamamen olmayan bir bölümünü restore ettiği tarihi bir mühürleme romantizmi açısından da okunur. Bununla birlikte, gerçekçi çerçevesine rağmen roman, yüce bir zemin olarak Antarktika ile canlandırılan, öncelikle alegorik bir ruhani dramadır. Bu anlamda, bu dünyada yeni keşifler önermediği, fenomenal olanın ötesinde bir dünyanın varlığını ileri sürdüğü için diğer metinlerden daha mistiktir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hollow Earth Utopia: Beyaz Kıta'da Keşfedildi simzonia

Antarktika hakkındaki ilk Amerikan kurgu eseri, Kaptan Adam Seaborn takma adıyla yayınlanan Symzonia: A Voyage of Discovery (1820) adlı romandır. Adından da anlaşılacağı gibi, Symzonia, John Cleves Symmes'in içi boş dünya teorisinden esinlenen ütöpik bir fantezidir.¹ Roman, Seaborn'un güney kutup yoluyla iç dünyaya girebildiği Antarktika'ya yaptığı mühürleme ve keşif yolculuğunu anlatır. açılış Orada, sıradan insanlardan daha barışçıl, zeki, ahlaklı ve fiziksel olarak yetenekli beyaz cüppeli, beyaz tenli insanların yaşadığı bir ülke keşfeder. Seaborn'un, Symmes'in onuruna Symzonia adını verdiği bu ülkede, her şeyin ütöpik ılımlılık ve uyumla işaretilendiği toplumu incelemesi için kalmasına izin verilir. Ancak yaklaşık bir yıl sonra Seaborn ülkeden kovuldu çünkü Symzonlular dış dünyadaki insanların geleneklerini öğrendiler ve şimdi onların bozulmuş ahlakları tarafından kirlileceklerinden korkuyorlar.

Bu bölümde öncelikle romanın ütöpik yönleri üzerinde durulacaktır. Ütöpik tür ve çağdaş bağlamında ütöpik kurgunun rolü hakkında genel bir tartışmadan sonra, erken Amerikan Cumhuriyeti'nin tarihsel idealleri ve çağdaş toplumdaki çatışmalar ve arzularla paralellikler kurarak Symzoncu toplumu analiz edeceğim. siyasi temsil, sosyal istikrar, cinsiyet ve ırk sorunları. Bölüm, romanın keşfin ardındaki temel güdüler çatışmasını nasıl sorunsallaştırdığına dair kısa bir tartışmayla sona eriyor.

Symmes'in teorilerini Antarktika ile birlikte kullanarak, Symzonia'nın yazarı aslında Jeremiah N. Reynolds'ın birkaç yıl sonraki oportünist stratejisini tahmin ediyor (girişe bakın). Yazar, Antarktika'nın cazibesini "kutuplardaki delikler" teorisiyle birleştiriyor ve halkın gözünün zaten yönlendirildiği ütöpik bir vizyon yansıtıyor. Roman o zamanlar çok az etki yaratmış gibi görünse bile², Reynolds'un derneği adına açık bir mektupta alaya alınmasıyla ABD Keşif Seferi tarihine geçti.

¹ Symzonia'nın yeraltı dünyasının edebi habercileri, Robert Paltock'un *The Life and Adventures of Peter Wilkins* (1751) ve Ludvig Holberg'in Niels Klim'in *Underground Travels* [alt. çeviri Yeraltı Dünyasına Yolculuk: Niels Klim'in Yeraltı Seyahatleri Olmak] (1741).

² Bilinen tek inceleme *The North American Review*'daki (Temmuz 1821) "İç Dünyaya Yolculuk"tur. Aslında, bir kitap incelemesinden çok Symmes ve içi boş dünya fikri üzerine bir riff; eleştirmen romana yalnızca birkaç geçici gönderme yapar.

Symmes ile, onu "Symmesonia'ya diplomatik ajan" olarak göndermenin saçma olduğunu iddia ediyor (qtd., Stanton 25). Açıkır ki, ne Symmes'e ne de Symzonion'a yapılan atıflar güven telkin etme amacı taşımaz.

Genellikle romanın yalnızca Symmes'ten esinlenmediği, aynı zamanda onun tarafından yazıldığı da varsayılır.³ Tek modern baskı, bunu başlık sayfasında ortaya koyar: "Yüzbaşı Adam Seaborn, John Cleves Symmes'in Takma Adı." Bu baskının editörü JO Bailey, girişte, esas olarak kitabın samimi bir içi boş dünya incelemesi olduğu varsayımına dayanarak, atfın doğru olduğunu savunuyor. Bununla birlikte, bu atfın yanlış olduğuna dair birkaç ikna edici gösterge var. En önemlisi, Symmes'in teorileri ile roman arasındaki tutarsızlıklardır; en bariz olanı, Symmes'in dünyanın iç kısmına güney kutup açıklığından girmenin mümkün olmadığını düşünmesiydi. Örneğin, "1 No'lu Genelgesinde" belirtildiği gibi, niyeti kuzey kutup açıklığına Sibirya veya Alaska'dan yürüyerek yaklaşmaktı (bkz. Madden 740). Bu, Bailey'nin "Kitabın bariz amacı, Symmes'in teorisini iç dünyanın keşfine ilişkin gerçek bir kayıta 'ispatlamak'tır" (Giriş) şeklindeki önerisini çürütüyor gibi görünüyor. Hans-Joachim Lang ve Benjamin Lease'in işaret ettiği gibi Seaborn, Symmes'in romandaki bazı önermelerine bile karşı çıkar (243). Ek olarak, Symmes'i yazar olarak dışlıyor gibi görünen olgusal hatalar var. Örneğin, Seaborn 1 Ağustos 1817'de Amerika'dan ayrıldığında, Symmes'in "Anıları ve basılı Dersleri" (20) ile donatıldığını söyler, ancak bu yazılar aslında bir yıl sonra, Nisan 1818 ile Ağustos 1819 arasında yayınlanmamıştır (20). 162). Symmes'in kendisinin bu tür bir hata yapması pek olası görünmüyor.

Lang ve Lease, Bailey'nin romanın "sıkıcı ve ciddi" olduğu varsayımının - muhtemelen onu Symmes'in diğer yazılarının karakteriyle daha uyumlu hale getirmek için - romanın komik ve hicivli yönlerini olduğundan az gösterdiğini belirtiyorlar (244). Seaborn, daha fantastik edebi maceralardan birinden doğrudan bir soruna atıfta bulunduğunda, kendisini baştan uzun bir hikaye olarak duyurur: "Gemisi manyetik dağa yaklaştığında düşen kaşif SINDBAD'ın talihsizliğini hatırladım. demirin tamamen dışarı çekilmesinin bir sonucu olarak parçalar. Benzer bir felakete karşı korunmak için, gemimi önce ağaç çivileriyle, sonra baştan sona sıkıca perçinlenmiş ve sıkılmış bakır cıvatarla sabitledim" (16). Seaborn karakteri ayrıca içi boş dünya keşfinin sözcüsü olarak verimsiz görünüyor: roman boyunca, o

³ Yakın tarihli bazı örnekler: David Seed, Symzonion'un "artık Symmes tarafından yazıldığının kabul edildiğini" (77) ve David Standish'in "evrensel olarak Symmes'e atfedildiğini" (63) yazıyor.

ikiyüzlü, açgözlü ve hatta bir hırsız olduğunu kanıtlar. Dahası, Henri Petter'in gözlemlediği gibi, roman Symmes'in "yüce teorisine" (vi, 77) atıfta bulunduğu, Symmes'in yazar olduğunu varsayarsak (163n) sorunlu hale gelen kararlı bir ironi dokunuşu vardır. Aslında, göstermeye çalışacağım gibi, roman daha çok, Symmes'in başarmaya çalışacağı bir etki olmayan, keşif ve genişleme fikrinin bir eleştirisi olarak okunuyor. Bütün bunlar birlikte ele alındığında, Symmes'in aynı zamanda Symzonia'nın da yazarı olma ihtimalini düşürüyor. Yazarı tanımlama girişimlerine rağmen başka bir aday belirlenmedi, bu nedenle asıl yazar bilinmiyor.⁴

Görünüşe göre çoğu eleştirmen, Symzonia'nın çok belirgin olmasa da Symmes'in bir yergisi olarak görülmesi gerektiği konusunda hemfikir. Bununla birlikte, başlığına rağmen, Symzonia içi boş dünya teorisiyle yalnızca marjinal bir şekilde ilgilenir, bu nedenle, hesaplanmış bir yan etkinin avantaj sağlamak olduğundan şüphelenirse bile, tek amacının Symmes'i hicvetmek olduğunu varsaymak yanlış olur. bir kötü şö ~~Önemli Symmes'e yalnızca bir kez değinildiği için, bu sadece Aksip, Symmes'in vizyonunun yaratıcı potansiyelinden yararlanan ve ütöpik projeksiyon için yeni bir alan tahmin eden spekülatif bir kurgu. Francis Spufford'un Symzonia'yı tanımladığı gibi: "Yalnızca hiciv iğnesiyle Symmes'in balonunu patlatmak için değil, aynı zamanda içi boş dünya iyi bir hikaye olduğu için üretildi"~~

(72-73). İçi boş dünyanın yeni uzamında çok çeşitli konular ele alınır ve içi boş dünya teorisi bunu gerçekleştirmek için yalnızca bir araçtır. Symmes'in teorisi tuhaf görünüyorsa, spekülatif bir kurgu eserin malzemesi haline gelmesi daha az tuhaftır. Tarihsel bağlamında, teori kesinlikle önerdiği şeyin kapsamı bakımından benzersizdi. Mecazi anlamda düşündürücü bir şekilde, dünya artık kutuplarda buzla kaplı değil, bu nedenle artık haritadaki son boşluğu doldurmuyor ve keşiflere son vermiyor. Bunun yerine kutuplar buzdan arındırılmış ve yepyeni bilinmeyenler alanlarına açılıyor. Reynolds'un Symmes'i eleştiren birine hararetle yanıtından da anlaşılacağı gibi, dünyayı bu şekilde açığa çıkarmak elbette tüm teori için çok önemliydi: "Yeni Teori hakkında istediğiniz kadar inceleme ve eleştiri yazmanıza itirazım yok [...] ama Kutup bölgelerini buzla kapatma!" (qtd., Sachs 128).

Symzonia'da , dünyanın gerçekten de tamamen keşfedilip keşfedilmediği tartışması, aksiyon için katalizör görevi görüyor. Seaborn böyle bir kişinin hüznüne kapılır.

⁴ Lang ve Lease, romanın yazar Nathaniel Ames'e atfedilmesini önerdiler, ancak

vaka büyük ölçüde ikinci derecedendir.

⁵ Symmes'in kabulüyle ilgili bir tartışma için Giriş'e bakın. Petter ayrıca her ikisi de Symmes'i hicivle besleyen iki erken dönem romanına dikkat çekiyor: Robert Waln'ın *The Hermit in America* (1819) ve George Watterston'ın *The L— Family at Washington* (1822) (164n).

"Bilinen dünyanın kaynaklarının araştırma tarafından tüketildiği, zenginliğinin tekelleştirildiği, merak harikalarının keşfedildiği, her şeyin araştırıldığı ve anlaşıldığı" tarihsel çıkmaz! (13). Ona göre bu, Amerikan kültürünü durgunluğa ve bozulmaya getirdi: "Hoşnutsuzluk ve huzursuzluk her yerde apaçıktı. İnsan yetileri kapsam yetersizliği nedeniyle azalmaya başlamıştı ve toplumun mutluluğu yeni ve daha bol katkılar gerektiriyordu" (14). Seaborn'un hem kişisel hem de toplumsal hoşnutsuzluğa ilişkin analizi, bilgi ve ekonominin genişlemesini mekansal genişlemeyle bir tutuyor - 1840'larda Manifest Destiny olarak adlandırılacak yayılmacı mantığın bir prototipi. ABD'yi sınırlarıyla değil, sürekli büyümesiyle tanımlar. Bu nedenle, uzamsal bir ulus olmaktan çok, tam potansiyelini sürekli olarak gerçekleştiren metafizik bir ulus haline gelir.

Seaborn, bu tarihsel durağanlığı kırmak için, hoşnutsuzluğu ilerlemenin itici gücü olarak yeniden yorumlamak için tanrısal bir modele başvurur: "Cömert bir Tanrı, yarattığı iştahı besler; bu nedenle, insanlığın sahip olduklarından duydukları memnuniyetsizlikle ortaya çıkan, koşuşturmak için daha büyük bir dünya arzusu, tatmin araçlarının sağlandığının yeterli kanıtıdır" (14). İlahi planın bir uzantısı olarak yorumlanan arzu, kendi içinde genişlemeyi haklı çıkarır ve aynı zamanda başarısını da garanti eder. Yaklaşık on altı yıl sonra, bir Amerikan keşif seferi konusunda Kongre'ye hitaben yaptığı konuşmada Reynolds, benzer bir tanrısal retorik kullanır: "Kim, Tanrı'nın bilge yasasıyla asla sona eremeyecek olan bilgiye sınırlar koyacak kadar küstahtır? Madde üzerinde hareket edecek akıl olduğu sürece, bilimin alanları genişletilmelidir; ve doğa ve kanunları daha iyi anlaşılacak ve hayatın büyük amacına daha anlayışlı bir şekilde uygulanacaktır"

(Adres 70). James McBride, kültürel gelişim için gerekli olan bu tür doğuştan gelen bir ilerleme dürtüsünün etkileri hakkında yazarken, Symmes'in teorisini benzer şekilde akıl yürütmek için kullanıyor:

Onsuz, zevk aldığımız en büyük avantajların çoğundan hâlâ yoksun kalırız. Yeni ilkelerin ve spekülatif fikirlerin ilerlemesi olmaksızın, ne biz ne de başka herhangi bir kimse, bu vahşi barbarlık durumundan asla çıkamazdık.

O olmadan, uygun düzenlemeler altında ve kademeli bir ilerleme ile toplumun genel iyiliğine bu kadar büyük ölçüde katkıda bulunma yeteneğine sahip olan aklımız hangi amaca hizmet edebilirdi? (22)

Seaborn'un durumunda olduğu gibi, aklın alanı genişlemeyi bırakırsa, kültürel gerileme tehdit edici bir olasılık olarak beliriyor. Bununla birlikte, böylesine zorunlu bir genişleme arzusuyla yönlendirilen bir kültür, asla ulaşamayacağına mahkum görünüyor.

memnuniyet. Göreceğimiz gibi, Symzonia'nın ütöpik toplumu, toplumsal ilerlemeyi tamamen reddederek bu sorunu çözmüştür. En yüksek zirveye ulaşıldığında, daha fazla gelişmenin mümkün olduğu düşünülmez.

Seaborn'un yazdığı gibi, bu vizyoner dünya kavrayışlarındaki temel varsayım, Tanrı'nın her şeyi israf olmayacak şekilde ayarladığıdır. Bu, McBride'in Symmes'in teorisini savunmasında açıkça örneklenmiştir, burada "madde ve uzay asla gereksiz yere boşa harcanmaz, sadece sağlam felsefenin değil, aynı zamanda doğal dinin ve sağduyunun bir aksiyomudur" (130). Arthur O. Lovejoy, yaratmanın yaratıcının doğasında olduğu ve yaratıcının en temel özelliğinin doluluk (Büyük Varlık Zinciri) olduğu şeklindeki Platonik fikirden türetilen bu düşünme biçimini "doluluk ilkesi" olarak adlandırır. 52). Dolayısıyla, yaratılıştaki boşluk, boşluk, boşa harcanan alan olamaz - ikinci bölümde geri döneceğim Büyük Varlık Zinciri fikrinde de görülebilen bir akıl yürütme türü.

Symmes'in içi boş eşmerkezli küreler teorisi, bu ilahi ekonomi varsayımının mantıksal bir uzantısıydı ; McBride, Symmes'in mantığını anlatırken:

Çalışmaları boyunca dikkatinizi doğanın genel ekonomisine çevirin, katı olanların odasında içi boş silindirlere veya kürelere oluşturduğunu çeşitli ve neredeyse sayısız maddede algılayacaksınız. [...] Symmes'in teorisi, mümkün olan en yüksek derecede mükemmellik, bilgelik ve iyilik - yaratıcı ekonominin en mükemmel sistemi - ve [...] büyük bir tasarruf gösterecekti. (53-56)

Lovejoy, bunun "yaratılışın bolluğunu ve Doğanın Yazarının, maddenin büyük bir bölümünü insanlar tarafından savunulamaz bırakarak maddeyi boşa harcayabileceğinin akıl almazlığını" önvarsayan bir tür argüman olduğunu yazıyor. (Büyük Varlık Zinciri 138). Dünyanın içi gerçekten yaşanabilir bir yerse, orada da yerleşim olması gerektiği tanrısal bir gerçektir. Sonuç olarak McBride, Symmes'in teorisinin doğru olduğu kanıtlanırsa, "küremizin yaşanabilir yüzeylerinin yalnızca neredeyse iki katına çıkmayacağını; ancak dünyamızı muhtemelen oluşturan farklı küreler, yaşanabilir yüzeyi on kat artırabilir" (129).

⁶ Halley: "Yaratılışın tüm parçalarının Canlı Varlıklarla dolu olduğunu gördüğümüze göre [...] [ne] o zaman bu Küreyi oluşturan olağanüstü Madde Kütlesinin, bundan başka bir gelişme gösterebilmesini neden garip bulalım? Yüzeyini desteklemek için zar zor hizmet etmek için mi? (Standish 32'de qtd.).

Romanda Seaborn, "dış dünyanın kendini beğenmiş ölümlülerine, esrarengiz bir yazarın yapıtlarının sonsuz çeşitliliğine ve mükemmelliğine hayranlık duymaları için yeni nedenler açacak" bir keşif yaptığını düşünürken, bu potansiyelin tüm ağırlığını hisseder. Tanrı; onlara tapınma için yeni nedenler ve Tanrı'nın sonsuz eserlerini keşfetmede sürekli ilerleme umutları vermek" (96). Keşfi yalnızca fiziksel dünyayı genişletmekle kalmıyor, aynı zamanda Tanrı'nın bol becerikliliğini ve Yaradılışın rasyonel bir ekonomi ilkesi üzerine yapılandığını kanıtlayarak insanlığa umut veriyor. Bu bağlamda, kaçınılmaz olarak Kolomb'a yapılan atıf yeniden karşımıza çıkıyor. Yeni Dünya'yı keşfetmedeki başarısı (bu, yalnızca ismen yeni bir dünyanın keşfi olduğu ortaya çıkıyor), Seaborn'un içi boş dünya keşfine kıyasla cüce kalıyor:

Kolomb'un yolculuğu bir balık göletinde yapılan bir gezintiden başka bir şey değildi ve onun keşifleri benimkiyle karşılaştırıldığında önemsizdi; bir yaz denizi ve bir kara şeridi; burada sağduyu, sıradan kapasiteye sahip herhangi bir insanı karanın olması gerektiğine ikna etmiş olmalı, eğer Tanrı bir keresinde işlerini diğer tüm yaptıklarından daha fazla israf etmemişse. Onunki bir kıtanın keşfiydi, benimki ise yeni bir Dünyanın! (97)

James Cook'un Antarktika'yı keşif için soğuk bir çıkmaz sokak olarak değerlendirmesinden daha radikal bir kopuş olamazdı. Symmes'in teorisi belli ki buzları eritti ve keşfedilecek bir hayal gücü potansiyeli okyanusu açtı.

Seaborn, aynı esprili abartıyla, bilinmeyene göğüs germek için mürettebatının milliyetçi şevkine başvuruyor: "Çocuklarım, İngiliz katranlarının başarmak için çabaladığı şeyi başarmak için Yankee denizcisinin kavrulmak veya canlı canlı dondurulmak üzere kendini teşhir etmekten çekindiği şey evlatlarım. yapmak boşuna?" (40-41).

Romanın tamamlayıcı bir bağlamı, Antarktika denizlerinin ekonomik olarak sömürülmesidir. Dönem, Antarktika çevresindeki adalar arasında, ağırlıklı olarak Amerikan fok balıklarının varlığının arttığını gördü ve bu da onu ticareti sürdürmek için mantıklı bir genişleme yolu haline getirdi. Giriş bölümünde belirtildiği gibi, bu dönemdeki sürdürülemez sömürü, fok popülasyonunu hızla yok etti ve fok balıklarını yeni avlanma alanları aramak için daha da güneye sürdü. Bu, romanda Seaborn'un Güney Denizi'ndeki bir adadaki fok kıtlığı hakkında şunları söylediğinde ön plana çıkar: "Birleşik Devletler'den gelen fok avcılarının sık sık ziyaretleri, çoğunu ya yok etmiş ya da korkutup kaçırmıştı" (29). Ancak Symmes'in teorisini uygulamasının bu durumu düzelteceğine inanıyor: "Kaptan Symmes tarafından yayınlanan, fokların, balinaların ve uskumruların iç dünyadan beyin yoluyla geldikleri görüşüne katılıyorum."

kutuplarda açılma; ve bu açıklıklara ne kadar yaklaşırsak, fokların ve balinaların o kadar bol olduğunu biliyorduk" (29). Bu nedenle romanın güneye doğru genel bir tarihsel akımın parçası olduğu söylenebilir. Seaborn, yalnızca Antarktika'nın bilimsel sorununu çözmekle kalmıyor, aynı zamanda azalan fok ve balina arzının daha pratik sorununu da çözmeyi öneriyor. Bu önemsiz bir konu değildi. On dokuzuncu yüzyılın başlarında, ABD ekonomisinin önemli bir kısmı balina avcılığı ve fok balığı endüstrisine dayanıyordu. 7 Balina kemiği, kehribar, fok kürkü ve petrole olan talep, aynı zamanda kaynağı giderek azalıyordu. Seaborn'un iddiası, metnin çağdaş bir duruma nasıl doğrudan yanıt verdiğinin iyi bir örneği ve ütöpic tartışmalar boyunca tekrarlanan bir tür mecaz.

Ütopya

Symzonia , çevreleyen dünyadan izole edilmiş hayali bir topluluk inşasıyla ütöpic geleneğe sıkı sıkıya bağlıdır. Ütopya terimi iki Yunanca sesteş sözcüğü çağırıştırır: eu-topia 'iyi yer', ama aynı zamanda ou-topia 'yer yok'. İkincisinin birincisini olumsuzladığı bu iki anlam katmanının bir arada bulunması, mükemmel bir durumun yaratılabileceği fikrini iptal ediyor gibi görünüyor. Olumlu ve olumsuz ütöpicaları birbirinden ayırmak için ütopya ve distopya terimleri sıklıkla kullanılır. Lyman Tower Sargent, bunları basitçe, çağdaş bir okuyucunun toplumundan önemli ölçüde daha iyi veya daha kötü olarak tasarlanmış olarak tanımlar (9). Bu, edebi ütöpicalarla ilgili önemli bir noktayı açıklığa kavuşturur: bunlar, içinden çıktıkları gerçek toplumla diyalojik bir ilişki içinde yazılırlar. Bu, Sargent'in edebi ütopya tipolojisine Symzonia'nın mevcut tartışmasıyla ilgili bazı başka ayrımlar eklemesiyle daha da belirgin hale geliyor. Bu terimlerden ilki, "yazarın çağdaş bir okuyucunun çağdaş toplumun bir eleştirisi olarak görmesini amaçladığı [...] oldukça ayrıntılı bir şekilde betimlenen var olmayan bir toplum" olarak tanımladığı "ütöpic hiciv"dir (Sargent 9). Sargent'in Symzonia için geçerli olan tanımlarından ikincisi, "yazarın çağdaş bir okuyucunun çağdaş toplumdan daha iyi görmesini amaçladığı, ancak tanımlanan toplumun çözebileceği ya da çözemeyeceği ve çözemeyeceği zor sorunları olan" "eleştirel ütopya" dır. hangisi alır

⁷ Reynolds's Address'in belgeler bölümünde yer alan Ticaret Komitesi'nin 7 Şubat 1835 tarihli bir raporu , ticarete on bin kişinin istihdam edildiğini tahmin ediyor (245). Reynolds, adresin kendisinde, bunun Güney Denizi balıkçılığında "Amerika Birleşik Devletleri'nin tüm tonajının yaklaşık onda birini" ve "altmış milyon dolarla ona bağlı sermayeyi" kapsadığını tahmin ediyor! (43-44).

ütöpik türe eleştirel bir bakış" (Sargent 9). Ancak bir ütopya veya distopyanın ne olduğu bile nasıl değerlendirilir? Sargent'in sınıflandırmanın temeli olarak kullandığı kasıtlılık kavramı elbette sorunsuz değildir - Symzonia söz konusu olduğunda, kişinin niyeti şöyle dursun, onu kimin yazdığını bile bilmiyoruz. En uygulanabilir yaklaşım, ütopyaları kendi zamanlarında anlaşılabilircekleri şekilde anlamaya çalışmaktır. Phillip E. Wegner, anlatısal ütopyaların "kendi anlarında etkili kamusal müdahaleler" olduğunu ve bu nedenle diğer birçok edebiyat biçiminden daha fazla kendi tarihsel bağlamları içinde okunmayı talep ettiklerini belirtiyor (3). Çalışmanın amacı, metin çerçevesinde ve sosyal bir bağlamla ilişkili olarak tahmin edilmelidir.

Aşağıdaki tartışmada, Symzonia'yı belirli ütöpik hiciv unsurları ve daha az derecede eleştirel ütopya içeren gerçek bir ütopya olarak okuyacağım. Romanın ütöpik yönleri, özellikle de Symzonian toplumunun ve üyelerinin yüce ve ılımlı doğası, sıradan insanların ve onların kurumlarının ahlaksızlık ve açgözlülüğüyle tezat oluşturuyor. Bununla birlikte, belirli noktalarda roman, eleştirel ütopyanın özelliklerini üstlenir çünkü Symzonian topluluğu içinde, kendi toplumsal sorunları olduğunu gösteren belirli sınırlamalar ve çatlaklar ortaya çıkar. Daha önce de belirtildiği gibi, roman, Symmes'in içi boş dünya teorisinin bir hiciv olarak kabul edilebilir, ancak bu hiciv, ütöpik topluluğun tasvirine değil, öncelikle anlatı çerçevesine aittir. Ütöpik hiciv, çağdaş Amerikan toplumuna, aynı zamanda Britanya'ya veya genel olarak insanlığa yöneliktir. Bu hiciv, öncelikle Gulliverci güvenilir bir anlatıcı olarak işlev gören Seaborn aracılığıyla iletilir.

Ütöpik ev sahiplerini etkileme hevesiyle, çoğu zaman tam tersi bir etkiye neden olur. Harry Levin'in belirttiği gibi, rasyonel Symzoncularla ütöpik karşılaşma, "Kuzey Amerikalıların irrasyonelliği ile olumsuz bir tezat oluşturuyor ve Swift hicvi için pek çok fırsat sağlıyor" (119). Spufford'un gerekçeleri benzerdir: "Symzonia, Gulliver'in Seyahatlerini model olarak aldı ve 'Internals' Seaborn'un Swift'in Houyhnhnm'leri gibi mükemmel erdeme sahip dünya varlıklarıyla dünyanın içinde buluşmasını sağlamaya çalıştı. Akıllı atlar gibi, onlarla karşılaşan yolcu tarafından temsil edildiği şekliyle, insanlığın kusurlarını göstermeleri gerekiyordu" (73). Ancak, Gulliver örneğinde olduğu gibi, Seaborn'un güvenilirliği daha da ileri gider, çünkü kendisi ile metnin yazar düzeyi arasında ironik bir mesafe işaret edilir ve genellikle onu söyledikleriyle yaptıkları arasındaki çelişkiler içinde yakalar. Buna bölümün son bölümünde döneceğim.

Yukarıda özetlenen ayrımlar, en temel işlevi gösterir.

edebi ütopyanın: hedeflenen okuyucunun kültürüyle bağlantılı olarak okunmalıdır. Bu özel bağlamda doğayı daha kesin olarak inceleyebiliriz.

siyasi katılımlarından kaynaklanmaktadır. Ütopyalar, hayal gücünün hiçbir yerini tasavvur etseler de, yine de sağlam bir şekilde şimdi ve burada temellenirler; belirli tarihsel bağlamlara verilen tepkilerdir ve okuyucuyu bu etkileşime dahil ederler, böylece "insanların yaşadıkları yerler kadar toplulukları da yeniden icat edecekleri bir mekanizma sunarlar" (Wegner xvi-xvii). Ütopyanın işlevi, hem mevcut toplumu okuyucuya dışsallaştırmak hem de aynı toplumu yeniden düşünmek için eleştirel malzeme (hiciv veya örnek) sağlamaktır. Louis Marin'in çalışmalarından yararlanan Susan Bruce, "ütopya, kendi dünyasının bazı yönlerini temsil ettiği kurgusal dünyaya kaydıran ve bunu yaparken de kendi dünyasının yaşadığı toplumsal ve ekonomik çelişkileri ön plana çıkaran, yazarının gerçekliğinin yeniden inşasıdır" diyor. yazar ve çağdaşları" (xv). Her ütöfik metin, içinde yaratıldığı toplumun belirli eksikliklerine veya arzularına bir yanittir.

Dolayısıyla anlatısal ütopyalar, çağdaş bir toplumsal bağlamla diyaloglar açmak ve onun endişeleriyle ilgilenmek olarak görülebilir. Anne Cranny Francis ayrıca ütopyaları "metnin politik pratiği içinde" okumanın önemini vurgular ki bu onu mevcut bir topluma karşı okumayı gerektirir: okuyucunun kendi toplumu yapılır. Bu şekilde, metin içinde okuyucunun toplumunun ayrıntılı (yeniden) bir vizyonu inşa edilir - ve bu, ütöfik metnin odak noktası ve işlevidir" (110-11). Bu, bir biçim olarak anlatı ütopyasının doğası gereği ilerici bir toplumsal eleştiri türü olduğu anlamına gelmemelidir. Aslında, ütöfik toplumların en yaygın özelliklerinden biri, Nina Baym'ın "zamansal belirsizlikten kurtulmuş, tamamen rasyonelleştirilmiş bir toplum vizyonu" (xxiii) olarak tanımladığı kültürel durağanlıktır.

Bu, tarih ve ütopya arasındaki ilişkiyi tam olarak yakalar. Ütöfik ideal, istikrar ve tarihten ve değer akışından kaçış arzusunu temsil eder. Aralarında Symzonia'nın da bulunduğu birçok ütöfik anlatı, mevcut bir durumdan radikal bir ilerleme değil, daha önceki bir varlık durumuna geri dönüş arzusunu ifade eder. Bu nostaljik dürtü, insanların basit koşullar altında daha mutlu bir yaşam sürmesiyle, genellikle pastoral terimlerle gerçekleştirilir. Böylesine gerici bir eğilim, ilerici bir tarihten yoksun ütöfik toplumlar için bile kültürel durağanlık olarak kendini gösterir. Bunu, birkaç bin yıl önce başka bir ülkeyle çatışma dışında hiçbir tarihi olay örneğinin olmadığı Symzonia'da yaşıyoruz. Ütöfik ideal, çevreleyen dünyayla bağları koparak tarihsel değişime bir son vermek gibi görünüyor.

Ütöfik toplum, tanımı gereği zirvesine ulaşmıştır ve kendisini şu şekilde algılar:

gelişmeye ihtiyaç duymadan, hatta sosyal ilerleme olasılığını bile kabul edemez.

Symzonia ütopyasının sosyal eleştirisi, öncelikle 19. yüzyılın başlarındaki Amerikan toplumuna yöneliktir. Ancak bu, Amerikan ideallerinin toptan reddi değil, yalnızca gerçekleştirilme biçimleridir. Muhtemelen, romanın ütöpik gündemi geleneksel olarak milliyetçidir ve nihayetinde Amerikan ideolojisini doğrular. Romandaki ütopyacılıkla ilgili en temel gözlemim, Amerikan Cumhuriyeti'nin orijinal olarak üzerinde tasarlandığı ideolojik temellerin Symzonia ütopyasında yankılanabileceğidir. William E. Lenz'in gözlemlediği gibi: "Kaptan Adam Seaborn liderliğindeki Amerikalılar, Symzonia aracılığıyla mükemmellik için ikinci bir fırsata ulaşabilirler; bu, Yeni Dünya kadar eski ve Amerikan kültürel kefaref ve yenilenme mitleriyle yakından bağlantılı bir hedef" (Poetics 45). Devrim Çağı, çağdaş dünyanın yozlaştığı Altın Çağ mitine paralel olarak çağırılır. Thomas Jefferson, "1776 kuşağının" uğrunda savaştığı her şeyin "oğullarının akılsızca ve değersiz tutkuları tarafından" tehlikeye atıldığını yazdı ("To Holmes" 22). Nisan 1820).

Symzonia ile Amerikan Cumhuriyeti'nin erken dönem tarihi arasındaki bağlantı, alegori aracılığıyla kurulur. Amerika'nın bağımsızlığını ilan edip onun için savaştığı gibi, Symzonians da bir başka iç ulus olan Belzubia'nın baskıcı boyunduruğunu üzerinden atmak zorunda kaldı; Symzonia'nın ütöpik izolasyonunun kaynağı bu bağımsızlık iddiasıdır. Symzonia ve Belzubia bir zamanlar ticaretle uğraşıyorlardı, ancak Symzonian'lar bunun insanları "daha fakir, aylıklığa daha bağımlı ve birçok aşırı arzu ve abartılı kibrin müsamahasına düşkün" yaptığını fark ettiler (166). Thomas Paine'in "Anavatanınızı Avrupa yozlaşmasıyla kirletmeden korumak istiyorsanız, gizlice ayrılmayı dilemelisiniz" (48; App.) gibi, Avrupa'nın ahlaksızlığına karşı Devrimci uyarıları hatırlatıyoruz. Symzonian'lar ayrılmayı diliyorlar, ancak Belzubian'lar "trafik bağımlılıkları nedeniyle o kadar ahlaksız ve sefil hale geldiler ve ikisinin en güçlü ulusu oldukları fikriyle o kadar kibirlendiler ki, bir anlaşmayı sürdürmeye karar verdiler. Symzonians ile zorla ticaret [...]" (167). Ayrıca, Symzonian-Belzubian ihtilafının ayrıntıları ile İngiliz-Amerikan muadili arasında birkaç doğrudan benzerlik vardır. Örneğin, Symzonian hükümeti vatandaşlarını "Belzubyalıların getirdiği şeyleri kullanmaktan kaçınmaya" teşvik ediyor (167). Bu aynı zamanda ABD'nin denediği ilk stratejiydi.

Amerikalı sömürgeciler, 1774'te İngiliz Zorunlu Yasaları, kurum dışı kongreler ve ⁸ yaratmak "Parlamento Zorlayıcı Yasaları yürürlükten kaldırana kadar tüccarların ve vatandaşların İngiliz mallarını ithal etmesini veya tüketmesini" yasaklayan İngiliz Zorlayıcı Yasalarla karşı karşıya kaldıklarında (Stout 282). Amerikan boykotu elbette boşunaydı, Symzonian da öyle. Bunun yerine Belzubyalılar, "İyi adamları ve halkı açgözlülüklerinin talep ettiği bulaşıcı ilişkiye boyun eğmeye zorlamak" için güç kullandılar (167). Bununla birlikte, Symzonian'larda Amerikan devrimcilerinde olmayan bir şey vardı: "savunma motorlarında" belirleyici bir teknolojik avantaj, o kadar korkutucu ki, Belzubian'lar o kadar korkmuş ki geri çekiliyorlar ve Symzonian'ları asla rahatsız etmiyorlar. tekrar (168-73).

9 Aslında, Symzonian'ın İngilizlerle son savaşın sona ermesinden beş yıldan daha kısa bir süre sonra yazıldığı düşünülürse, böylesine kesin bir karar, ütöpik bir dileğin yerine getirilmesi gibi görünür.

Ancak daha önce de belirtildiği gibi, Symzonian öncelikle çağdaş toplumun ve onun yapılarının bir eleştirisidir; bu, anlatının ütopyaya giden yolculuğu kurma biçiminde belirginleşir. Edebi yolculuklardaki ortak bir geleneğin ardından, Seaborn'un teşviki, kendi kültürünün mevcut durumundan duyduğu hoşnutsuzluğa dayanıyor. Bu ilk reddetme, ütöpik karşılaşma için sahneyi hazırlar. James Duncan ve Derek Gregory, evin bu şekilde reddedilmesinin tipik olarak, keşfin rasyonalizasyonunu baltalayan irrasyonel bir dürtü olarak inşa edildiğine işaret ediyor: "Romantizm, Aydınlanma sonrası temsil alanının yeniden haritalandırılmasına işaret ediyordu: Aklın egemenliğini tahttan indirdi ve sınırsızlığı yüceltti. dürtü, bireysel ifade ve yaratıcı ruh" (6). Bu şekilde yaratılan Romantik kahraman türü, seyahat yazıları üzerinde derin bir etkiye sahipti: "On dokuzuncu yüzyılda en karakteristik figürü, burjuva dünyasının sıkıcı tekrarlarından ve boğucu sıradanlığından kaçan genç burjuvaydı"

(6). Dolayısıyla, bu tür yolculukların motivasyonu öncelikle merak değil ve

⁸ Zorlayıcı Eylemler -ya da Amerika'da bilindiği şekliyle Dayanılmaz Eylemler- Amerikan kolonilerindeki sivil huzursuzluğa verilen yanıtlardı ve sömürgecileri boyun eğmeye zorlama girişiminde bulundular. Yasalar, hiçbir kolonyal hükümet görevinin artık seçime atanmayacağını, ancak Seal of Great Britain'ın doğrudan yetkisiyle atanacağını, Doğu Hindistan Şirketi'ne tazminat ödenene kadar Boston limanının ablukaya alınacağını ve askerlerin dörde bölünebileceğini şart koşuyordu. mesken olsun ya da olmasın herhangi bir mesken (Brogan 161).

⁹ Ya da söylemeliyim ki, Amerikalılar 1820'de benzer bir şeye sahipti. Henri Petter'in belirttiği gibi, savunma motorunun mucidi Fultria'nın adı, onun Amerikalı mucit Robert Fulton'un (164n) Symzonian versiyonu olduğunu öne sürüyor. çoğunlukla buharlı gemilerdeki çalışmalarıyla tanınır, ancak aynı zamanda deniz savaşı için makineler de geliştirmiştir. 1814'te, doğu sahilindeki şehirlere yönelik İngiliz deniz ablukalarına bir yanıt olarak Kongre, Fulton'a "New York limanında yüzen bir batarya olarak hizmet verecek, ağır kalaslı ve zırhlı, 247 tonluk devasa bir buharlı fırkateyn" inşa etme yetkisi verdi. İngiliz deniz saldırılarına karşı bir savunma" (Satış 158-59). Savaş, kullanıma sunulmadan önce sona erdi, ancak test edildi ve tatmin edici bir şekilde çalıştı (Satış 171). Seaborn, Amerikalıların kendilerine ait bir savunma motoruna sahip oldukları ve şu anda "kıyılarımıza saldırmaya cesaret ederlerse onları havaya uçurmak için bir icatla [İngiliz] saldırılarına karşı güvende oldukları" ile övünürken bundan bahsediyor. (179).

keşif ama gerçeklerden kaçma ve yabancılaşma. Seaborn'da durum böyle. Adı bile -karayla çevrili ve dünyevi varoluştaki olduğu gibi- karasal bir varoluştan ayrılmaya ve denize dönmeye yazgılı olduğuna işaret ediyor. DH Lawrence, Herman Melville üzerine yazdığı bir denemede, tesadüfen aynı terimi kullanarak bu dürtü hakkında şöyle yazar: "Artık buluşup kaynaşamayan, hayattan soyuta, öğelere yüz çeviren deniz doğumlu insanlar: deniz kendi alır" (140).

Melville'in kendi İsmail'i belki de bu dürtünün somut örneğidir.

Seaborn'un gördüğü şekliyle kültürünün sefil durumu, yalnızca ahlaki açıdan değil, fiziksel olarak da zararlı görünüyor. Bu, Edmund Burke'ün Amerikan balina avcılarının ve fok avcılarının dayanıklılığının bir simgesi olarak tanımladığı Falkland Adaları'nda kısa bir süre kalmaya karar verdiğinde açıkça görülüyor:

"[İngiliz] ulusal hırsların kavrayışı için çok uzak ve romantik bir nesne gibi görünen Falkland Adası, [Amerikalıların] muzaffer sanayisinin ilerlemesinde yalnızca bir aşama ve dinlenme yeridir" (Uzlaşma 18). Bununla birlikte, Seaborn için kalış, sadece bir dinlenme ve yenileme yerinden daha fazlasını gerektirir; onun için medeniyetin zayıflatıcı kötülüklerinden arınmak için bir fırsattır: "Burada, su ile kısa bir geçişin tam olarak iyileştiremediği sağlığımın yararına, sıkıntıların neden olduğu zayıflıktan kurtulmak için bir ay geçirmeye karar verdim. ve o geri kalmış zamanlarda iş kaygıları ve medeni insanlar arasında yaygın olan, zehirlerin ustaca karıştırılmasıyla lezzetli hale getirilen yiyecekler üzerinde yaygın olan zararlı yaşam alışkanlıkları" (22).

Uygarlığın ve kapitalist toplumun inceliklerinin zararlı etkilerine ilişkin açıklaması, cumhuriyetçi temel değerlerin Avrupa etkileri karşısında kaybolduğuna dair sık sık duyulan sıkıntı çağrılarına karşılık gelir. Tipik bir örnek, 1787 gibi erken bir tarihte şu söylevidir: "LÜKS, çözülmenin ve sıkıntının büyük kaynağı olan LÜKS, buradaki kasvetli meskenini [yok ederek] bu görgü sadeliğini, ruhun yerli erkekliğini ve konum eşitliğini [yok etti] , özgür bir hükümetin kaynağı ve kendine özgü mükemmelliğidir" (qtd., Wood 418). Amerikan Devrimci söyleminde, cumhuriyetçilik özellikle bu tür eğilimlere karşı koymayı amaçlıyordu, ancak Seaborn'un tanımına göre, bu açıkça başarılı olamadı. Bununla birlikte, Symzonian topluluğunun, bu tür basit cumhuriyetçi ideallerin başarılı bir uygulaması olduğu söylenebilir. Seaborn'un tasfiyesi, Symzonian'a kabul edilebilmesi için kendisini medeniyetin karmaşıklıklarından arındırması gerektiğini düşündüren bir geçiş ayını haline gelir. Bu, kahramanın ütopyik vizyonda sembolik bir kaçış girişiminde bulunduğu şimdiki zamanın ana hatlarını çizen geleneksel ütopyacı açıklama haline gelir.

Ütopik Sınırlama: Paradigma Bakımı Yoluyla Sosyal İstikrar

Ütopyaların coğrafi konumları onları doğal olarak izole eder, hem kelimenin tam anlamıyla en yaygın biçimlerinde uzak adalar olarak hem de mecazi olarak özerklikler olarak. More's Utopia'da Kral Ütopos, o zamanlar bir ada olmayan Abraxa ülkesini fetheder, ancak ilk eylemi "topraklarının kıtaya birleştiği yerde on beş mil genişliğinde bir kanal açmak ve denizin ülke çapında akmasına neden olmaktır" (31). Bu, yalnızca coğrafi bir ayırım yaratmakla kalmayıp, aynı zamanda toplumsal istikrarı sağlamayı ve sürdürmeyi mümkün kılacak ideolojik bir sınırlamayı kolaylaştırması bakımından temel bir ütopik jesttir.

Bu dar görüşlülük, dış dünyayla ilişkiyi sorunlu hale getiren ütopik varoluş için elzemdir: ütopya toplumlar genellikle homojenliklerini korumak için davetsiz misafirlerle şiddetle savaşır veya yıkıcıları kovarlar şeklinde tasvir edilirler.¹⁰ Özellikle erken ütopyalar, monokültürler olarak tasavvur edilir; heterojenlik ve demokrasi genellikle toplumun devamı için faydalı olmaktan çok tehdit olarak algılanır. Ütopik bir topluluğun temel değerleri yereldir, ancak evrensel olarak algılanmaları gerekir. Bu, ütopyanın sıklıkla distopyaya dönüştüğü noktadır: totaliterlik, bir monokültürün korunması için gereklidir.

Bir ütopya, sistemik istikrar sürdürülecekse, temel ilkelerine karşı çıkılamayan bir anlamlandırma sistemi olarak görülebilir. Böyle bir türdeşliğin temel koşulu, tüm yurttaşların kendilerini toplum içinde eşit koşullarda yer alıyor olarak deneyimlemeleridir. Bu, bireysel farklılıklara rağmen (Wegner xvi) topluluk üyelerine "hepsinin derin, tarih ötesi bir bağı paylaştığı" duygusunu aşıl原因 güçlü bir birleştirici milliyetçi anlatı gerektirir. Symzonia'da bu, heterojenliği bastırarak işleyen totaliter bir demokrasi olarak görülebilecek siyasi sistemleri aracılığıyla başarıyor. Bununla birlikte, böyle bir açıklama, Devrimci ruha sahip birini çok üzebilirdi. Öfkeli bir John Adams'ın işaret ettiği gibi: "demokratik bir despotizm terimlerde bir çelişkidir" (qtd., Wood 63). Bu, orijinal cumhuriyetçi fikrin, halkın bir topluluk olarak haklarının ötesinde hiçbir hakkı gerçekten kabul etmemesi, bireylerin bireyler olarak haklarının ikincil olması gerçeğiyle rasyonelleştirilir. Gordon S. Wood'un bu fikri açıkladığı gibi: "1776'nın cumhuriyetçi vatanseverleri için kamu yararı her şeyi kapsayıcıydı - benzersiz bir ahlaki değere sahip aşkın bir nesne, kısmi düşüncelerin önemini yitirmesine neden oluyordu" (61). Symzonian halkı

¹⁰ Fausett, Gabriel de Foigny'nin Bilinen Güney Ülkesi'ndeki "Avustralyalılar"ın toplumlarını bozulmadan korumak için sürekli olarak diğer halklarla nasıl savaştıklarını tartışıyor. "Fundians" a karşı yürütülen uzun bir savaş serisinin sonuncusunda, "Avustralyalılar" nihayet düşmanlarını bir soykırıma dönüştürdüler ve aynı zamanda "Fundians" ın yaşadığı adayı bile yok eden bir savaşta yok etmeyi başardılar (135-136).

homojen bir kitle olarak hareket eden, hatta tek tip giyinen bu siyasi idealin mükemmel cisimleşmiş hali.

Symzonian sistemi, önceden belirlenmiş ideallere uyduğu sürece (her zaman bir erkektir) her vatandaşın siyasi topluluğun bir parçası olmasına izin verir; uyumsuzlar çeşitli yollarla dışlanır. Klasik ütopya geleneğini izleyen Symzonia, toplumsal istikrarı sürdürmek için toplam coğrafi ve ideolojik dar görüşlülüğüne bağlıdır. Ütopya, her bireyin toplumsal ideali somutlaştırdığı bir coğrafi alanda gerçekleşmiş ve böylece iç çatışmaların olmadığı tamamen homojen bir toplum yaratan bir ideoloji olarak tanımlanabilir. Ütopik toplumun kendisini ütopik olarak tanımlamasını sağlayan da tam da bu yekpare dürtüdür. Ancak aynı süreçle, en azından modern bir okuyucu için distopyacı olduğunu da ortaya koyar: homojenlik, baskı ve dışlama yoluyla sağlanır.

Seaborn'un Symzonian'larla ilk karşılaşmasında, tüm sahne cennetsel bir devlet fikrinin bir teyidi gibi görünüyor. Onlarla "kutsanmışların ruhları arasına girerken heyecanlanabileceklerinden daha fazla korku duygusu olmadan; Bu insanların görünüşü, tavırları, davranışları ve yüz ifadesi benim saflık ve iyilik fikirlerime o kadar mükemmel uyuyordu ki" (117). Şehirlerine ilk bakışı, ilk izlenimini pekiştiriyor.

Her iki dünyanın da en iyi yanlarını sergileyerek, hem pastoral hem de "son derece kültürlü"dür. (118). Leo Marx, Lovejoy'un "yarı-ilkelcilik" terimini, hem medeniyetin hem de doğanın karşıt güçleri arasındaki uçurumu kapatan ve "yine de bu güçlerle aşkın bir ilişki içinde olan" doğa ve kültürün böylesine ideal bir karışımını tanımlamak için kullanır. (23). Marx ayrıca 18. yüzyılın sonları ve 19. yüzyılın başlarındaki Amerikan pastoral idealinin yakından ilişkili üç temel bileşenine dikkat çekiyor : "arzu edilen veya her halükarda elde edilebilecek en iyi şey olarak peyzaj, tarım ve 'orta devlet' genel nosyonu. insanlık hali" (88). Görüleceği gibi, Symzonian peyzajı ve bahçeleri, Symzonian yaşam tarzının yalnızca dışa dönük tezahürleridir ve bu, bir "orta durum" veya klasik altın orta olarak özetlenebilir. Şehrin topografyası ve mimarisi bile fayda ve ılımlılığın şeffaf işaretleri olarak okunuyor:

Ahlaksızlık ve sefaletin uğrak yeri olan kalabalık şehirler, doğanın güzel yüzüne asılmış gibi asılı kalmıyordu. Halkın durumunda ve zevklerinde bir eşitlik görüntüsü ülkeyi sardı.

Binaların hepsi rahatlık ve rahatlık için yeterince büyüktü, ancak hiçbir mal sahibinin gururunun ve aptallığının anıtları olarak dikilmiş gibi görünecek kadar büyük veya süslemelerle dolu değildi. (118)

Symzonians'ın kendileri de daha az amaçlı görünmüyor: "aktif sakinlerinin hepsi yararlı bir şeyle meşgul görünüyordu" (119). Giderek daha net hale geldiği üzere, Seaborn bir Amerikan ütopyasını, Eski Dünya uygarlığının çılgınlıklarının yükünden kurtulmuş pastoral bir idili anlatıyor. Aslında, Amerika en başından beri böyle tasavvur edilmişti, sadece Amerikalılar tarafından değil, aynı zamanda Eskisinden kökten farklı bir Yeni Dünya tasavvur eden Avrupalı liberal entelektüeller tarafından da: Aşırı karmaşıklık ve uygulamayla zayıf düşen feodal toplum, Avrupalı illuminati Amerikalılarda, Guillaume-Thomas Raynal'ın tabiriyle 'bu aydınlanmış insanları', kendi ülkelerinde eksik olan tüm o 'sağlam, hatta erdemli' nitelikleri görmeye başladı" (Wood 98).). Bu görkemli beklentilerin ışığında, Seaborn'un açgözlülüğü ve ahlaksızlığı nedeniyle Symzonian'dan kovulması ve bir yandan da halkının kendilerini "dünyanın yüzündeki en aydınlanmış insanlar" olarak adlandırmasını protesto etmesi son derece ironiktir (199).

11

Fausett'in gözlemlediği gibi, zıt kurgusal dünyalar genellikle "ahlaki değerlerde bir devrim anlamına gelir" (6). Symzonian kelimenin tam anlamıyla antipodean'dır ve ütopyik yazının geleneksel bir özelliği olan malzemelerin göreceli değeri gibi küçük şeylerde bazı değerlerin tersine çevrilmesi vardır. Örneğin, bol miktarda altın var, ancak çok az pratik kullanımı olabileceğinden çok değerli değil. More'un Utopia'sında olduğu gibi, Symzonlular gümüş ve altından ev eşyaları yaparlar (186). Ancak Symzonian'daki tersine çevirmeler, bu tür yüzeysel öğelerle sınırlıdır ve ahlaki değerlerin tamamen tersine çevrilmesi anlamına gelmez. Daha ziyade toplumu, Amerikan değerlerinin nostaljik bir gerçekleşmesi olarak duruyor. Pastoralin böylesine yüceltilmesi, belki de ABD'nin moderniteye girmesiyle ilgili bir endişeyi ortaya koyuyor: Yeni keşfedilen toprakların pastoral manzarası yerini, hayatın siyaset ve ticaretle ve bir tarım topluluğunun yatay örgütlenmesiyle giderek daha karmaşık hale geldiği sanayileşmiş metropoliten alanlara bırakmaya başlamıştı. işçi ve tüccar sınıflarının hiyerarşik yapılarına bölünmeye başlamıştı.

Symzonian, yeni kurulan Amerikan Cumhuriyeti'nin hem orijinal ideolojisini yeniden teyit eden hem de pratikte gerçekleşmesini eleştiren bir alegorisi gibi okunuyor. Birçok anlamda Symzonian, 1776'nın zaman içinde donmuş ruhu ve fikirleridir. Bu neredeyse tekrarlayıcıdır, çünkü Wood'un belirttiği gibi, "Devrim bir kolonyal isyandan çok daha fazlasını temsil ediyordu"; hatta başından beri "aslında Amerikan toplumunun karakterini reforme etmeye yönelik ütopyik bir çabayı temsil ediyordu" (395). Ancak cumhuriyetçi deney, düzeltmeye çalıştığı tüm toplumsal sorunları düzeltmeyi başaramamıştı. Bu nedenle Symzonian ana işlemlerden birini gerçekleştirir.

¹¹ James Fenimore Cooper'ın Leatherstocking hikayeleri da benzer şekilde "[kendilerine] her zaman dünyadaki en aydınlanmış ulus" (286).

hayali toplulukların hedefleri: gerçekliğin çarpıklıklarının yeniden şekillendirildiği ve uyumlu bir simetri içinde yeniden düzenlendiği bir düzeltici ayna işlevi görür. Platon'un mağara alegorisinin tersine çevrilmesinde, yeraltındaki Symzonia, kusurlu gölge olarak ABD ile gerçekleştirilen idealdir. Symzonia'da, atmosferik koşullardan kaynaklanan görsel bozulmalar bile yok - muhtemelen İncil'deki bir ima: "Şimdilik bir camın ardından karanlık bir şekilde görüyoruz; ama sonra yüz yüze: şimdi kısmen biliyorum; ama o zaman bilindiğim gibi bileceğim" (1 Korintliler 13:12). Symzonian'lar dünyalarını mutlak netlikte görebilirler:

Büyüleyici manzarayı hiçbir sis veya buhar engellemiyor, manzarayı süslemek için sıralar oluşturmuyordu, güneşin hafif etkisi hızlı nefes vermeye yetmiyordu, geceler de onları buharlaştıracak kadar soğuktu. Doğanın en güzel manzarası, güzelliklerini gizlemek veya etkilerini artırmak için hiçbir manto gerektirmez. (118-19)

Symzonia'nın dünyevi bir cennet örneği olduğu tespit edildikten sonra, ABD ile benzerlikler ve aynı zamanda farklılıklar da ortaya çıkıyor. Symzoncu siyasi sistem, ideal biçimiyle Amerikan sistemine çok benziyor, dolayısıyla sistemin kendisinin ütöpik bir olumlamasını oluşturuyor. Ancak bu aynı zamanda toplumsal eleştirinin en can alıcı noktasıdır: Amerikalılar, cumhuriyetçi biçimin ütöpik potansiyelini fark etmekte başarısız oldular. Dolayısıyla eksik olan sistemin kendisi değil, Symzonianları yalnızca sınırlı bir ölçüde etkileyen ve karşı koyacak stratejileri olan insan faktörüdür.

Öte yandan Amerikalılar, cumhuriyetçi varoluşa o kadar sorunsuz uyum sağlayamadılar. 1786'da, cumhuriyetin sıkıntılı ilk on yılı yüzünden biraz hayal kırıklığına uğramış olan George Washington, tam olarak bu konudaki fikrini açıkladı: "Konfederasyonumuzu oluştururken muhtemelen insan doğası hakkında çok iyi bir görüşe sahip olduk. Tecrübe bize, insanların zorlayıcı bir gücün müdahalesi olmadan kendi iyilikleri için hesaplanmış en iyi önlemleri benimseyip uygulamayacaklarını öğretti." Bununla birlikte, Symzonia'nın Devrimci değerlerin korunmasını teşvik edip etmediğini veya bu tür mükemmel ideallerin bu kadar kusurlu insanlara uygulanamayacağına üzüldüğünü söylemek zor.

Tıpkı Amerikan Cumhuriyeti gibi, Symzonian siyasi sistemi de cumhuriyetçi ilkelerin en temeline dayanmaktadır: "Symzonia'da tüm güç halktan geliyordu" (119). Hem Symzoncular hem de Amerikan Devrimcileri için bu ilke, tiranlığa ve yolsuzluğa karşı koruma sağlar.

Gerçekten tüm vatandaşları tarafından yönetilen bir ulusun eşitlikçi ilkesi, Paine'nin Sağduyu'nun başlangıcındaki ütöpik yapısından aşınadır . Burada Paine

dünyanın geri kalanından izole bir şekilde oluşturulma sürecinde yeni bir ulus varsayarak hükümetin adil kökenini türetmeye çalışır. En saf haliyle bir topluluk olarak, bu insanlar bir toplum inşa etmeye yönelik ilk deneme adımlarını atacaklar:

Uygun bir ağaç onlara, dalları altında tüm koloninin kamu meselelerini müzakere etmek için toplanabileceği bir Devlet Evi sağlayacaktır. İlk kanunlarının yalnızca DÜZENLEMELER başlığına sahip olması ve halkın itibarını zedelemekten başka bir ceza ile uygulanmaması muhtemeldir. Bu ilk parlamentoda her insanın doğal hakkı gereği bir sandalyesi olacaktır. (Paine 6; sn. I)

Paine'in en yoğun haliyle cumhuriyetçi bir topluma ilişkin düşünce deneyi, ABD siyasetindeki baskın kaygılardan birini yansıtır: bir yanda devletin gücü ile diğer yanda bireyin hakları arasında nasıl bir denge kurulacağı. Amerikan Devrimcileri için, siyasi gücün, Paine'in yukarıda görselleştirdiği basit modele göre halktan kaynaklandığı, ilke olarak her yurttaşın yasa yapma hakkına sahip olduğu açık ortadaydı. Mümkün olsaydı, bu kesinlikle ütopyik olurdu. Ancak Wood'un erken cumhuriyet döneminden bazı seslerden alıntı yaparak yazdığı gibi, "bu eşit ve mükemmel yasama sistemi dünyada nadiren bulunur ve yalnızca küçük topluluklarda gerçekleşebilir." Bir devletin sakinlerinin sayısı arttığında, "tek Meclis'te herkesin bir araya gelmesi yalnızca elverişsiz değil, aynı zamanda olanaksız" hale geldi " (164). Bundan zorunlu olarak temsil pratiği çıktı, ancak bu asla Devrimci düşünce için zor kabul edilebilir bir uzlaşmadan fazlası olmadı. 1776 tarihli Virginia Anayasası ile ilgili bir yönergede belirtildiği gibi: "Bir Cemaatin özgürlüğünün, Üyelerinin az bir kısmına verilen yetkiyle orantılı olarak azaldığı ve özgürlüğün bu şekilde kısıtlanmasının zorunlu bir kötülük olduğu tartışılmaz. tüm insanların kamusal meseleleri halletmek için tek bir yerde toplanamadığı geniş Ülke" (qtd., Wood 363).

Sömürge Amerikan siyasetinde merkezi bir yer tutan adil temsil konusuna, Amerikan Cumhuriyeti'nin erken dönemini yeniden canlandırıyor gibi görünen bir metin olan Symzonia'da rastlamamız şaşırtıcı değil . Wood'un gözlemlediği gibi: "Bütün Devrim dönemi boyunca Amerikalılar için hiçbir siyasi kavram temsilden daha önemli değildi" (164). Örneğin Paine, "geniş ve eşit temsil" meselesinden daha fazla "dikkatimizi çekmeyi hak eden başka bir siyasi mesele yoktur" diye yazar (43; sn. IV). Siyasi temsil konusundaki hoşnutsuzluk, özellikle uygun temsil olmaksızın vergilendirme konusu olmak üzere, bağımsızlık mücadelesinin ateşleyici kıvılcımı olmuştu. Amerikalılar

yeni temsilciler meclisinin üyelerini büyük ölçüde genişleterek, hatta çoğu durumda Devrim öncesi yasama meclislerinin iki veya üç katına kadar genişleterek sürdürülebilir bir uzlaşma bulmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştılar (Wood 167). Soru, bu ilkenin pratikte ne kadar ileri götürüleceği idi. John Adams'ın sorduğu gibi: "Toplumun her bireyinin, yaşlı ve genç, kadın ve erkek, ayrıca zengin ve fakir, her yasama eylemine açıkça rıza göstermesi gerektiğini mi söyleyelim?" (Wood 182'de qtd.). ABD'de bu, pratikte, temsilcilerin oldukça dar bir demografik gruptan olduğu anlamına geliyordu: toprak sahibi beyaz erkek eşraf. Ancak Symzonian'da, gerçekten adil temsilin bu sosyal rüyası gerçekleştiriliyor. Symzoncular, her şeyi kapsayan bir demokrasi yaratarak sorunu çözdüler: kendilerini siyasi hayattan diskalifiye etmemiş olgun yaştaki tüm erkekler büyük konseyin bir parçasıdır (125). Bu, açıkça aşağıda tartışılacak olan kadınları ve diğer bazı sosyal grupları dışlar. Symzonian çok homojen bir toplum olduğu için, bu pratik olarak temsil sorununu neredeyse tamamen atladıkları anlamına gelir: her insan kendini temsil eder. Bu yönüyle Symzonian, radikal bir Whig ütopyasıdır. Symzonian oldukça büyük bir ülke olsa da (bize hiçbir zaman ayrıntılar söylenmiyor), tüm vatandaşların dört yılda bir şenlikli biçimlerde toplanan tek bir mecliste toplanması şeklindeki cumhuriyetçi ütopyik fikri sürdürdüler (126-27).

Hem ABD'de hem de Symzonian'da hükümet, bir devlet başkanı ve iki meclisli bir kongre ile örgütlenmiştir. Burada, Yargıtay'a eşdeğer bir Symzonian bulunmaması dikkat çekicidir. Bunun nedeni, aşağıda tartışacağım gibi, Symzonian'ın anayasasının veya kanunlarının olmaması ve dolayısıyla bir yargı organına ihtiyaç duymamasıdır. Amerikan Başkanı, Senato ve Temsilciler Meclisi, Symzonian "En İyi Adam", "olağan konsey" ve "büyük konsey"de yansıtılır. Olağan konsey, yüz "Worthies"ten - Symzonian'ın kamusal ayırım unvanı, kamu yaşamında yer almaya layık olanlar - ve Worthies'in geri kalanının büyük bir konseyinden oluşur. Ayrıca meclislerin siyasi gücüne tabi olan "ETKİNLER" adlı bir yürütme organı da vardır (122-23). Amerika'nın genel olarak kalıtsal halefiyet ve özel olarak da monarşi¹² şüphesi, Symzonian devlet başkanı "En İyi Adam"da kolaylıkla fark edilebilir; iş için en iyi adam, içine doğmamış. Sağdıç, "suçtan itham edilmediği sürece durumunu ömür boyu elinde tutar; ama kimin sorunu kabul edildi

¹² Örneğin Thomas Paine, Common Sense'de bu eleştiriyi, monarşi kavramını "putperestliği teşvik etmek için Şeytan'ın şimdiye kadar ayak bastığı en müreffeh icat" olarak adlandırarak formüle etti (11; sn. II). Ayrıca şunları da ekler: "Monarşinin kötülüğüne, kalıtsal mirası ekledik" (Paine 15; sn. II).

vefatından sonra bir nesil aynı göreve uygun görülmez" (119). Symzonia'da, Sağdıç sadece göreve seçilmekle kalmaz, bunun "büyük konseyin oybirliğiyle" (120) yapılması gerekir. Mükemmel fikir birliği, siyasi sistemin tam eşitliğini sağlar. Başka herhangi bir toplumda, bir liderin oybirliğiyle oylanması talebi demokratik bir açmaz yaratır. George Washington'un 1789 ve 1792'de oybirliğiyle seçildiği doğru olsa da, o zamandan beri başka hiçbir başkan böyle seçilmemişti. Bu, ABD tarihinin ilk yıllarının nostaljik idealleştirilmesinin başka bir örneği olabilir. Ancak Symzonia'da muhalefet bir sorun değildir, çünkü toplumun her üyesi baskın ideolojinin mikro düzeyde yeniden üretimidir, böylece bir kişi ne düşünürse herkes onu düşünür.

Symzonian toplumu, vatandaşlarının davranışlarını sosyal hareketliliği kontrol ederek düzenler. Symzon vatandaşlarının, sosyal merdivende kendilerinden üstün olan insanlara özenerek öz disiplin uygulamalarının beklendiği tarzda önemli bir pasaj vardır. Herkesin Worthies'in ayrıcalıklı konumuna hayranlık duyduğu varsayılır: "Worthies'in mutlu durumunu görmek ve büyük topluluğun rafine zevklerinden pay almak için son derece arzulu olmak" (131). Symzonian vatandaşlarının hüküm süren düzene boyun eğmelerinin birincil nedeni, toplumda yükselme ve toplumun çekirdeğine kabul edilme arzusudur. Bu da vatandaşlar arasında öz düzenlemeye yol açar. Paine'in ilkel bir toplum taslağında ifade ettiği gibi, vatandaşlar "kamuya saygısızlık" tarafından yönetiliyor. Symzoncu sosyal hiyerarşi, gerçekleşmiş doğal bir aristokrasinin Whig retoriği gibi görünüyor. Amerikan Devrimi'nin ideolojisini büyük ölçüde sağlayan Whigler, otoritenin -ya da bir cumhuriyetçi yorumcunun dediği gibi "gerekli tabiiyetin"- tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini asla gerçekten düşünmediler (Wood 71). Eşitsizlik daha ziyade sosyal olarak birleştirici bir unsur olarak yorumlandı, çünkü bu vatandaşları iyi örnek olarak iyilik yapmaya istekli hale getirecekti. John Adams'ın 1776'da ifade ettiği gibi: "Her Dereceden Yetkili Kişiler için bir Edep, Saygı ve Saygı getirilmeli, yoksa mahvoluruz" (qtd., Wood 67). Bu kendi içinde, "insanların doğal olarak yeni cumhuriyetçi yöneticilerine itaat etmeye daha istekli olacaklarını" ve "seçilmiş cumhuriyetçi yargıcın unvanlar veya bağlantılarla değil, kendi içsel değeriyle ayırt edileceğini [...]" (Wood 67) gerektirecektir. . Ancak Wood'un da belirttiği gibi, sadece sistemi değiştirmek yeterli değildir, "İnsanların kendileri de değişmelidir" (Wood 68). Bu özel noktada, ütöpik toplulukların gerçek topluluklara göre kesin bir avantajı vardır: Hayattaki tek amacı ütöpik rüyayı yaşamak olan ütöpik vatandaşları vardır.

Symzonian'ın Layık Olanları, yani kamusal yaşama uygun olanlar, üç sınıfa ayrılır: "İYİ", "BİLGİ" ve "FAYDALI". İYİLER, "insanların çoğunluğundan üstün olduklarına dair kamuoyunda bir ifade elde edene" kadar olağanüstü iyilikseverlik, örnek davranış vb. gösteren kişilerdir (120). BİLGELER, bilimde ve bilginin ilerlemesinde faydalı ilerlemeler yapmış olanlardır.

FAYDALILAR, faydalı pratik icatlar veya iyileştirmeler yapmış olanlardır. Farklı insan sınıflarına bölünme gibi bir seçkinciliğin, Symzonian'ın iddia ettiği gibi eşitlikçi bir rejimin değerleriyle nasıl örtüştüğünü görmek zor. Çözüm basit: Symzonian'da bu sınıflar, insanların doğum, zenginlik veya siyasi manipölasyon yoluyla kabul edildiği keyfi kategoriler değildir. Vatandaşların gerçek özelliklerine göre kabul edildikleri doğal sınıflar olarak tasavvur edilirler. Doğal olarak temellenmiş hiyerarşilere ilişkin bu tür fanteziler, ütopyk yazılarda olağandır. Örneğin, bunu Gulliver'in Seyahatleri'nin IV. Kitabında buluruz, burada Houyhnhnm'lerin belirli renklerinin daha az güzelliğe ve rasyonel kapasiteye işaret ettiğini ve "bu nedenle daima hizmetkarlar durumunda kaldıklarını, kendi ırklarıyla eşleşmeyi asla arzulamadıklarını" öğreniriz. o ülkede canavarca ve doğal olmayan olarak kabul edilecek olan "(207). Doğal bir aristokrasiyi başarılı bir şekilde sürdürmenin anahtarı burada Swift tarafından açık bir şekilde ortaya konuyor: vatandaşların kendi kendilerini düzenleyebilmeleri için hiyerarşi fikrini içselleştirmeleri gerekiyor.

Bu tür toplumlar, toplumsal eşitsizliği ortadan kaldırmaz, aksine sorunsuz hale getirir, çünkü hiyerarşi toplumsal düzenden bağımsız, dışsal bir hakikate atıfta bulunur ve otoritesini ondan alır.

Bu bağlamda Symzonian ve Gulliver arasındaki benzerlikler neredeyse kesinlikle Platon'un Devlet'indeki ortak bir kaynağa kadar izlenebilir; burada vatandaşlar Symzonian'lara benzer kategorilere ayrılır, ancak farklı isimler altında: "koruyucular", "yardımcılar" ve "işçiler". " (115-20; bk. III). Ancak Cumhuriyet'te bu düzenin bir kurgu, toplumsal istikrarı korumak için yaratılmış ve dolayısıyla nihayetinde toplumun iyiliği için yaratılmış bir "asil yalan" olduğu ortaya çıkar. Sokrates, yurttaşların gençler olarak kendi sosyal sınıflarına göre eğitilmelerini ve ardından beyin yıkamalarının "bir tür rüya dünyasında başlarına geldiğinin" ve aslında "yeryüzünün derinliklerinde biçimlendirilip büyütüldüklerinin" söylenmesini önerir (118). ; bk.III):

"Her ne kadar siz vatandaşlar kardeş olsanız da" onlara anlatarak hikayeye devam edeceğiz, "yine de yoğurma aşamasında Tanrı, hükümdar olmak için gerekenlere sahip olanlarınızı oluştururken karşıma altını da kattı (bu yüzden hükümdarlar en büyük ayrıcalıklara sahiptir), yardımcıları oluştururken gümüş,

ve çiftçileri ve diğer işçileri oluştururken demir ve bakır. (119; bk. III)

Burada Sokrates, ütöpik toplum mühendisliğinin en temel özelliğini özetliyor. Yurttaşları birleştiren birleştirici bir anlatıya -Wegner'in "tarih ötesi bağ" (xvi) olarak adlandırdığı) ihtiyacı var, ama aynı zamanda bu temel anlatının olumsuzluğunu reddetmesi ve aşkın bir gerçekmiş gibi davranması gerekiyor. Gücün, sanki doğal bir düzenin bir uzantısıymış gibi, belirsiz ama reddedilemez bir kaynaktan çıkıyormuş gibi görünmesi, toplumsal düzenin korunması için temeldir. Symzonianlar, dünya ile antik çatışmanın anlatısında tam olarak böyle biçimlendirici bir hikayeye sahiptir.

Belçikalılar. Bununla birlikte, bu bölümün tarihe mi yoksa efsaneye mi ait olduğu konusunda bir karışıklık var gibi görünüyor:

Aradan üç ya da dört bin yıl geçmişti ve bunun gerçek bir tarih meselesi olup olmadığı ya da insanlara hayatın saflığından büyük bir sapmayı takip edebilecek kötülüklerin parlak bir resmini sunmaya yönelik ustaca bir alegori olup olmadığı konusunda şüpheler vardı. ilke doğruluğu. (174)

Buradaki çıkarımlar iki kat düşündürücüdür. Symzoncu ütopyanın kendini tecrit etmede o kadar başarılı olması ve bu tür bir başkallığın varlığının artık düşünülemez olması olasılığı vardır. Ancak ideolojik ütöpik mekanizmanın, öz disiplin için bir şablon görevi gören bir Öteki fikri inşa ederek üyelerini kontrol altında tutmanın bir yolunu bulduğunu da ileri sürebilir. Korkunç Öteki fikrini somutlaştırmak için cehennem gibi Belzubia'dan daha iyi bir isim var mı? Yukarıdaki alıntıda sözü edilen "ustaca alegori", Platon'un açıkça milliyetçi, tarih ötesi bir bağ yaratarak toplumsal sözleşmeyi bir arada tutmak için tasarladığı "asil yalanı" ile ilgili görünmektedir. Symzonian'ların "ustaca alegorisi" ile Platon'un "asil yalanı" arasındaki bir başka paralellikte Sokrates, kurmacanın belirsiz bir geçmişte, bir topluluğun üyeleri arasında bir bağ oluşturan ve onları dışsal olan her şeye karşı birleştiren tanımlayıcı bir olayla ilgili olması gerektiğini de önerir. (Platon 118-19; bk. III).

Symzoncular, her şeyi kapsayan demokrasi tarzlarında, devlet ile bireyi bir ve aynı hale getirerek cumhuriyetçi bireyin devlete karşı sorununu çözmüşlerdir. Her vatandaş, devletin ideolojisini somutlaştırır ve böylece devlet, vatandaşlarının ideolojisini ütöpik bir döngüsel mantık içinde temsil eder. Sonuç olarak, gücün doğru dağılımı sorunsuzdur. Bireyin devlete karşı rolüne ilişkin benzer kavramlar, erken Amerikan Cumhuriyeti'nin retoriğinde de bulunabilir. Gücün insanlardan kaynaklanması gerektiği doğru olsa da, Wood şuna dikkat çekiyor:

bireylerin devlet üzerindeki bireysel haklarından vazgeçmelerinin beklendiği, kurucu babalar için eşit derecede açıktı (Wood 61). Samuel Adams, "Bir Vatandaş her şeyi İngiliz Milletler Topluluğu'na borçludur" diye yazmıştı ve Benjamin Rush daha da açıktı: "Cumhuriyeteki her insan kamu malıdır. Zamanı ve yetenekleri - gençliği - erkekliliği - yaşlılığı - hatta hayatı, hepsi ülkesine aittir" (qtd, Wood 61). Anlaşıldığı üzere, Amerikan halkı Whiglerin cumhuriyetçi gündemine o kadar kolay uyum sağlamadı; siyasi hizipler ve isyanlar erken cumhuriyette sık sık meydana gelen olaylardı. Ancak Symzonians, hizipleri savuşturmayı ve vatandaşlarını kontrol altında tutmayı başardı. Başarılarının anahtarı, temsil edilen ile temsil edilen arasında bire bir yazışmaların olduğu tamamen şeffaf bir siyasi sistem yaratmaları olmuştur. Symzonian'ın ütopyası, bu şeffaflık, temsil olmayan temsil ve doğal haller fikrine dayanır. Ve daha da önemlisi, Symzonian'ların böyle bir sistemin geçerliliğine olan tekdüze inançlarına ve onun düzenlemelerine uyma istekliliklerine ve yeteneklerine dayanıyor.

Symzonian topluluğunun merkezi bir özelliği, bir temsil şüphesi olarak tanımlanabilir. İster siyasette, ister dinde, ister hukukta veya ekonomide olsun, bu, her şeyin yalnızca kendisini temsil ettiği fikrinde tezahür eder. Bu, Symzoncu ideolojinin en merkezi ilkesi gibi görünüyor. Bu, semiyotik terimlerle, gösteren ile gönderge arasında, gösterilenin sırasını tamamen atlayan ve sonuç olarak sabit ve kaymaya karşı bağışık bir gösterge yaratan doğrudan bir yazışma olduğunu varsayar. Gerçekten de, hiçbir şekilde bir işaret olarak değil, kendinde şeyin bir parçası olarak tasarlanır. Bir örnek bunu özellikle açıkça göstermektedir. Bir noktada, Symzoncu bir bilgin, Symzoncu ahlaki yazılı bir hukuk kanununda formüle etmeyi teklif ederek, "herkesin neyi yapıp neyi yapamayacağını teknik bir kesinlikle bilmesini sağlayarak toplumun refahına katkıda bulunacağını" ileri sürer. " (191). Ancak önerisi, "kamuoyu, halkın yerleşik ilke ve alışkanlıkları, yaygın doğruluk ve iyilik duygusu yeterli olduğu ve hala yeterli olduğu" için herhangi bir yasaya ihtiyaç olmadığı gerekçesiyle derhal reddedilir (191). Yazılı bir kodeks, yalnızca toplumun kabul görmüş ahlaki üzerine carpıtıcı bir dil katmanı getirir:

Bütün konu şu anda açıktı; teknik ifadeler onu ancak karartır ve karıştırırdı. Dil kusurluydu; kelimelerin farklı anlamları vardı; bu yasaların ruhunu çiğneyenler, mektuptan kaçınmanın bir yolunu bulacaklardı; insanlar kararlarında aynı fikirde olmayacaklardı; kamuoyunun etkisi yok edilecek; kötü tutkular doğar; daha fazla yasa gerekli olacaktır; sonuç rekabet, düzensizlik ve sayısız kötülük olacaktır. (191)

Bir şey dilde ne kadar çok betimlenirse, o kadar az anlaşılır hale gelir ve dilbilimsel bir bozulma sürecini başlatır. Symzonian manzarasının apaçık netliğinde olduğu gibi, ahlaklarının da aynı şekilde belirsizlikten etkilenmediği düşünülüyor. Bu kaygan eğimli argümanla, Symzonian'ların sistem bakımı konusunda iyi eğitildikleri açıktır ve bir yönün olumsal olduğu kabul edilirse, tüm topluluğun istikrarının tehdit edildiğini fark ederler. Korkuları, yasalarını oluşturan zımni değerlerin dilsel formüle edilmesinin, odağı "İyilik örneklerinden, aydınlanmış vicdanların buyruklarından, Tanrı'ya hesap verebilirlik duygusundan, basitlik, ölçülülük ve pratik dindarlıktan" kaydıracağıdır. insanlar" kodunun kendisine doğru (192).

Bu, "doğa ve din kanunlarının" (130) gerçekten apaçık olduğu bir toplumun ütopyik bir şekilde gerçekleşmesi olarak yorumlanabilirdi. Ancak, en başta yasaları yazılı hale getirme önerisinin varlığı göz önüne alındığında, bir Symzonian yurttaşı için "neyi yapıp ne yapmayabileceği" açıkça belli değildir. Dolayısıyla, daha dile çevrilmeden önce bile sistemde bir miktar istikrarsızlık vardır. Sonuç olarak, o halde, yasaların formüle edilmesinin, formüle edilmemiş hukuk sisteminin değerlerinin temelsizliğini ortaya çıkaracağı endişesi görünmektedir. Ve eğer bu değerler sorgulanmaya açık olsaydı, bu, genel ahlakın geçici olarak yaratıldığının kabulü anlamına gelir ve bu haliyle toplumun temellerini tehdit ederdi. Ütopyik istikrar ancak temel değerleri kendi içlerinde sorgulanmadığı sürece korunabilir. Bu nedenle, formüle edilmemiş veya temsil edilmemiş kalmaları gerekir. Dolayısıyla, dilsel kirlenme endişesi, dilin istikrarsız durumunun geleneksel eleştirisinden çok daha geniş kapsamlıdır. Bu, Symzonian'ın gerçek bir ütopyadan daha az görüldüğü ve romanın eleştirel bir ütopyanın özelliklerini aldığı birkaç noktadan biridir. Symzonians, sosyal istikrarı sürdürmek için çok önemli olduğu için bire yazışma fikrini yakından koruyor.

Toplumdaki Dışlamalar

Ütopyik topluluğun geleneksel coğrafi izolasyonu, onun ideolojik izolasyonunun sembolik bir temsildir. Ütopyik sınırlar, sosyal düzene veya kültürel durağanlığa yönelik potansiyel tehditler olduğundan, dış etkileri dışarıda tutmaya hizmet eder. Ancak bazen ütopyik yurttaşlar bile ütopyik standartları somutlaştırmakta başarısız olurlar ve bu nedenle kendilerini topluluğun dışında konumlandırırlar.

Bu tür bir muhalefetle başa çıkmak için, Symzonian topluluğu, aşağıdakileri içeren çeşitli açık ve örtük ütopyik paradigma sürdürme stratejileri tasarladı:

sosyal dışlanmanın farklı dereceleri.

Sınırlarını dışlamalar yoluyla tanımlayarak, Symzoncu mutlak demokrasinin yüzeysel olduğu ortaya çıkar ve ütöpik kaplama çatırdamaya başlar.

Gretchen Murphy şöyle yazıyor: "[A]s ve diğer birçok edebi ütopya, Symzonian'ın mükemmelliği, insan karmaşıklığını bastıran katı kısıtlamalar sistemine bağlı görünüyor. Bireysel özdenetim başarısız olduğunda, Symzonlular vatandaşları sürgüne göndererek veya sansürleyerek saflıklarını ve inzivalarını koruyorlar [...]” (264). Sessizce dışlanan bir grup bile var, kadınlar, bu konuya aşağıda döneceğim. Ancak önce, beşi Seaborn'a sunulan istenmeyen üyelerin konseylerden çıkarılmasına ilişkin resmi Symzonian yasalarını tartışacağım. İlk dördü, bir insanın kendini değersiz kılabilceği ve ömür boyu siyasetten dışlanabileceği farklı yollarla ilgilidir: "kibirli" (politik olarak hırslı olmak gibi), "hilekar", "zorba" veya "ikiyüzlü" (122-23) olarak.).

Bu dördü, siyasi samimiyetle ve dolayısıyla siyasi yetenekle ilgili oldukları için yeterince makul görünüyor. Bununla birlikte, beşinci yasa daha ikinci derecedendir ve toplumun bireylerine karşı hoşgörüsünün sınırlı olduğunu açıkça ortaya koyar:

5. Suç işleyen herkes, erdem ve ahlak kurallarını çiğneyen, düzensiz bir yaşam süren veya toplumda kötü örnek oluşturan herkes, değerliler arasındaki yerinden sonsuza kadar dışlanır. Bu kuralın son maddesinin eski partileri [sic] kapsadığı anlaşılmaktadır. (122)

Bu tüzük, Symzonian gücünün kendisinden kaynaklandığı varsayılan "insanların" gerçek vatandaşlar değil, Symzonian vatandaşı fikrini somutlaştıran kişiler olduğunu gösterir. Symzonians'ın sıradan bir hukuk sistemi olmadığı için neyin suç teşkil ettiği bile net değil. Bu kurallar, kendisini her şey dahil ve dolayısıyla gerçek demokrasi fikri ile bunun gerçekleştirilmesi arasına sıkıştıran ek, örtük bir değerler sistemini ortaya çıkarır. Demokrasiye katılmanıza izin verilmesi için önce yaşam tarzınızın onaylanması gerekir. "Yarışmacılar" hakkındaki son değişiklik merak uyandırıcı görünüyor, ancak evli olmayan yaşlı erkeklere yönelik farklı türden disiplin cezalarının gerçek emsalleri vardı.

Örneğin İngiltere'de, 1798 tarihli bir gelir vergisi kanunu, evli olmayan erkeklerin daha ağır vergilere tabi olmasını şart koşuyordu. Evlenmemiş yaşlı erkeklerin toplumsal düzene yönelik en bariz tehdidi, ürememeleri ve bu nedenle ütöpik toplumun devamına katılmamaları, böylece kültürel durağanlığa bağlı olan ütöpik topluluğun dengesini bozmalarıdır. Bu, Symzonian'ların üremeyi ödüllendirmek ve teşvik etmek için küçük çocukları olan vatandaşlara vergi indirimi sağlamasıyla doğrulanıyor gibi görünüyor.

(163). Her nesil birbirini kesintisiz takip ederse, sanki zaman geçmiyormuş gibi her şey birbirinin yerine geçer.

Bununla birlikte, Symzonian topluluğundan dışlananlar listesindeki en göze batan ihmal, kadınlardır. Siyasi hayata oy veya makamla katılmalarına izin verilmiyor. Ancak, resmi olarak düzenlenmediği ve dışlanmalarının bazı sosyal ihlaller için bir ceza olmadığı için, içinde bulundukları durum farklıdır. Seaborn açıkça sosyal konumları hakkında yazdığından, belirtilen herhangi bir eksiklikten de kaynaklanmıyor: "Symzonian kadınları, entelektüel kapasite veya ahlaki değer bakımından karşı cinsten daha aşağı sayılmazlar. Orada kadın karakterine saygı duyulur, çünkü kadın zihninin nitelikleri geliştirilir ve kullanılır" (184-85). Bu, Amerika'daki kadınların eşitsiz durumuna ilişkin karşılaştırmalı bir gözlem olarak yorumlanabilir: Symzonian kadınları aşağı sayılmazken, dolaylı olarak, Amerikalı kadınlar öyledir. Ancak bu, yalnızca Symzonian kadınlarının dışlanmasını daha da sorunlu hale getirmeye hizmet ediyor. Kadınlar, Amerikalı meslektaşları kadar aşağı kabul edilmiş olsaydı, dışlama mantıklı olurdu, ancak tüm bu açılardan erkeklerle eşit kabul edildikleri için, dışlama bunun yerine keyfi hale gelir. Eşittirler ancak eşit haklara sahip değildirler ve dışlanma gerekçeleri formüle edilmediğinden, doğrudan eleştiri yapacak hiçbir yer yoktur.

Seaborn, iddia ettiği gibi Symzonian'daki eşitlikçi toplumsal cinsiyet durumunu yeniden üretmek yerine, toplumu ikiye bölen ve sessizce geçirtilen yapısal bir eşitsizliği ortaya koyuyor. Görünüşe göre Symzonian'daki ataerkil hiyerarşi o kadar aşikar ki, toplumsal olarak yıkıcı unsurların aksine kadınların kamusal yaşamdan dışlanması hiçbir nitelik gerektirmiyor. Symzoncu demokrasi neredeyse evrensel bir temsile göre çalıştığından, aslında kadınların tam vatandaşlığı reddediliyor. Tipik olarak Seaborn, kadınları süsleyici terimlerle tanımlamak için doğrudan kadın zekasına övgüsünden hareket eder: "Onların kişisel güzelliği, benim tanımlama gücümü aşıyor. Tenlerini hafifçe gül bulaşmış kaymaktaşından başka bir şeye benzetemiyorum" (185). Kadınlar, siyasi alana erişim yerine, yemek hazırlama, dikiş dikme ve bahçivanlık gibi ev içi alanlara sürülüyor. Bu ev işleri çok zaman alıcı olmadığından, zamanlarının çoğunu "çocuklarını okutmak, kendi zihinlerini geliştirmek, din ve sosyal ilişkilere" ayırırlar (186). Akıllarını ve dindarlıklarını geliştirmek bile başlı başına bir amaçtan çok, çocuk yetiştirme yeteneklerinin birer işlevi gibi görünmektedir. Kadının siyasi hayattan dışlanmasının sorunsuz görünmesi için, toplumdaki konumundan memnun olarak resmedilmesi elbette elzemdir. Symzonian kadınları görevlerini yerine getiriyor

cennetsel bir gerçekleştirmedeki görevler: "Saygı ve sevgi içinde birleşmiş bir aile için süt ve bal leğenlerini düzenlemek ve meyve sepetlerini yola koymak zevkli bir egzersizdir" (185). Görünüşe göre eşit derecede mutlu oldukları için, sisteme meydan okunmaz. Normatif toplumsal cinsiyet rollerinin dışında bir hayat sürdürmeyi seçen bir kadından söz edilmiyor, dolayısıyla bu klişelerin o kadar derine yerleştiği ve onlara bağlı kalmamanın düşünülemeyeceği varsayılabilir.

Burada ütöpik biçimde yeniden üretilen şey, elbette, 19. yüzyıl Amerikan toplumunda kadınların rolüne ilişkin oldukça geleneksel bir görüştür. Maldwyn A. Jones'un yazdığı gibi: "Amerikalı kadınların konumu paradoksalı. Erkekler onlara hem üstün varlıklar hem de aciz astlar olarak davrandılar. Dünyanın hiçbir yerinde kadınlar bu kadar idealize edilmedi, ertelenmedi, korunmadı. Yine de, bir kadın ne görevde kalabilir ne de oy kullanabilir [çünkü], toplumsal ve siyasi eşitlikten tek tip olarak mahrum bırakıldılar" (Jones 168-69). Ama tabii protesto sesleri de vardı. Yazar, 1845 tarihli "Wives and Slaves: A Bone for the Abolitionists to Pick" adlı makalesinde, Symzonia kadınlarıyla pek çok kesişme noktasıyla Amerikalı kadınların durumuna dair bir görüş veriyor. Kuzeyli kölelik karşıtlarının Güney eyaletlerindeki köleliği eleştirirken eşlerini evde de benzer bir durumda tuttuklarına işaret etmek için kölelik analojisini kullanmak. Kölelerin ve eşlerin çeşitli yasal haklarını karşılaştırır ve aralarında hiçbir fark bulmaz. Siyasi hayattan men edilme sadece evli kadınlarla sınırlı değildir, ancak: "Cumhuriyetimizde [...] evli ya da bekar, ona en ufak bir yetki verilmesi doğru görülmemektedir. Kadınların sandığa veya yasama kürsüsüne alınması kadınsı incelikle bağdaşmaz" (WJF 272). Herhangi bir Amerikalı okuyucuda yankı uyandıracakı kesin olan bir tartışmada, erkeklerin "temsil edilmeden vergilendirerek" kadının çok doğal haklarını etkili bir şekilde kötüye kullandıkları belirtiliyor. Yazar ironik bir teselli sunuyor: "Bu kısıtlama altında kadının tesellisi olsun, özgürlükte kaybettiğini zarafette kazansın, çünkü doğulu odalık hapisane perdelerinin sağladığı korumayla teninin yumuşaklığını ve doğruluğunu iyileştirdiğini görüyor" (WJF)

272). Symzonia kadınları ve kaymaktaşı tenleri gibi, Amerikalı eşler de ideal süs eşyalarıdır. Görüldüğü gibi, Amerikan toplumunda kadınların rolü 19. yüzyılın ilk on yıllarında yeniden yapılanma halindeydi. Mary Wollstonecraft'ın Kadın Haklarının Vindication'ı (1792) geniş çapta dağıtıldı ve tartışıldı. Sadece gerici mesajlarla değil, kadınlara yönelik çok sayıda başka yayın da vardı. Bu dönemde kadınlar da ilk kez yüksek öğrenime kabul edildi.

Açıktır ki, 19. yüzyılın başlarında ABD'de kadının toplumdaki rolü yavaş bir devrimden geçiyordu.¹³ Bruce'un bize hatırlattığı gibi, "ütopya, egemen ideolojinin bir eleştirisidir ve okurlarına kendi toplumsal çelişkilerine hayali ya da kurmaca bir çözüm sunar. kendi zamanı. Ancak ütopyanın eleştirisi [...] hiçbir zaman tam olamaz, çünkü ütopya da tarihin bir ürünüdür ve tarihin içine dalmıştır, onun dışında duramaz" (xv). Ütopya, eleştirdiği toplumun toplumsal çelişkilerine çözüm önermekle kalmayacak, onları yeniden üretecektir. Bu tarihsel gelişimin ışığında, Symzonian'daki kadınların sorunsuz rolü, belki de nostaljik bir ütopyik özlem veya ütopyik arzuların gerçekleştirilmesi ve ütopyik kurmaca kurguda zımnen sabitlenen gerçek bir toplumsal karmaşanın başka bir örneği olarak yorumlanmalıdır.

Şimdiye kadar tartışılan dışlama durumlarında -kadınlar, siyasi alçaklar ve yaşlı bekarlar- baskı, toplumsal istikrarı sağlamada yeterli bir strateji olmuştur. Ancak, sistemi sürdürmeye yönelik bu tür çabaların yetersiz kaldığı ve disiplin tedbirlerinin daha radikal hale gelmesi gereken bir toplumsal grup vardır. Çoğu Symzonian için, örnek bir vatandaş olma isteği, davranışsal öz-düzenlemeyi sağlamak için yeterlidir. Ancak bu ütopyik ideali hayata geçiremeyenler, ülkeden kovulur ve "dışlanır". Bunları homojen Symzonian toplumu içinde kontrol altına almak kesinlikle imkansızdır, çünkü davranışları toplumun tüm temel ideallerini alt üst eder:

şehvetlerine ve tutkularına boyun eğerek, [onlar] ölçsüz müsamahalara düştüler, bu sayede vücutlarında hastalık ürettirler ve mantıksız tüketimlerini karşılamak için daha fazla emek gerekliliği ve aynı zamanda emeğin performansından nefret ettiler. sağlığın korunması için gerekli olan [...] Layık Olan'ın sürekli öğütleri ve çabaları, bazı gençleri bu tür zararlı alışkanlıklar oluşturmaktan alıkoymak için yetersiz bulundu, öyle ki, onlara deneyim ve önlerindeki örneklerle yeterince öğretilmeden önce, iyi olmak mutlu olmaktır, ahlaksızlığa yozlaşmışlardır.

Bu da sıklıkla suça yol açtı. Savurganlıklarını desteklemek için başkalarının haklarına tecavüz ettiler. (131-32)

Bu, Symzonian toplumunu yadsıyarak tanımladığı için romandaki en önemli pasajlardan biridir. Bu insanların sosyal tasarımdaki bir eksikliğin ürünleri olarak sunulmadığını belirtmek çok önemlidir. Doğuştan gaddar olarak algılanırlar ve düzeltilemeyecek bir yozlaşmaya maruz kalırlar.

¹³ Devrim niteliğindeki imalar, 4 Temmuz 1848'de Seneca Falls'ta düzenlenen ve Bağımsızlık Bildirgesi'nin dilini benimseyen bir "Duygular Bildirgesi"ni benimseyen bir kadın hakları kongresi tarafından açıkça ortaya kondu: "Şu gerçeklerin apaçık olduğunu düşünüyoruz: tüm erkeklerin ve kadınların eşit yaratıldığını [...] İnsanlık tarihi, erkeğin kadına karşı tekrarlanan yaralanmaları ve gasplarının tarihidir, doğrudan amacı kadın üzerinde mutlak bir zorbalık kurmaktır.

toplumun çabalarına rağmen. Sadece kendi içlerinde hastalıklı değiller, sosyal bedende çıkarılması gereken tümörler haline geliyorlar.

Toplum ve onun bireysel üyeleriyle ilişkisi hakkında bu tür bir düşünce, Amerikan Devrimci bağlamında tanıdık olurdu. Cumhuriyetçiler, topluluğu, tüm üyelerin birbirine bağlı olduğu ve muhalifleri toplumsal bedensel düzensizliklere dönüştüren homojen bir organik yapı olarak anlamaya başladılar: "Devletin 'tek bir ahlaki bütün olarak düşünülmesi gerektiği' varsayımının ışığında, bu çıkarlar ve partiler sapkınlıklar ya da sapkınlıklar, hatta siyasette hastalık belirtileri olarak görülmüyordu. [...] Erkekler en temel tutkularının kontrolünü kaybettiler ve acil arzularını şirketin iyiliği için feda etmeye isteksiz oldular" (Wood 58-59). Ahlaksızlıklarıyla bu kişiler, toplumsal istikrarın kaynağı olan amaç birliğini yok ederek toplumu hiziplere ayırma tehdidinde bulunurlar: "1776'da çoğu Amerikalı için, bir bireyin kötü davranışı topluluk için yalnızca feci sonuçlar doğurabilirdi" çünkü bu, bireyin sosyal bedenle bağlantısını kaybetmesi (Wood 69). Symzonianlar için, yıkıcı unsurların çapkınlığı nispeten sorunsuzdur. Bu unsurlar, aynı zamanda ahlaki yozlaşmanın fiziksel bir tezahürü olan hastalığa tam anlamıyla maruz kaldıkları ve kararlı bir şekilde ele alınabilecekleri için anında tanınabilir. "Nefsî şehvetlere" teslim olmak, yalnızca bireysel ahlaki düzlemde bir ihlal değil, aynı zamanda "tüm toplumun ahlakını ve erdemini tehlikeye attığı" için toplumun dengesini de tehdit eder (166). Durumlarını yetersiz sosyalleşmenin sonucu olarak değil, doğuştan gelen bir ahlaki rahatsızlık olarak sunarak, suçluluk yükü tamamen dışlanmışlara yüklenir. Böyle bir toplum suçsuzdur.

Symzonians, kesinlikle Püriten bir tadın doğuştan gelen bir ahlaksızlık anlayışını benimsiyor gibi görünüyor. Kınayanlar günaha teslim olmakla, yalnızca en başta seçilmişlerden olmadıklarını ve bu nedenle otantik topluluktan, yani Tanrı tarafından ahitlenmiş bir topluluktan diskalifiye edildiklerini kanıtlarlar. Bu tür retorik, örneğin, Winthrop'un "A Model of Christian Charity" de ana hatlarını çizdiği ilahi olarak belirlenmiş devletten aşınadır. Burada, günahkarların "bu şimdiki dünyayı kucaklayarak ve dünyevi niyetlerimizi kovuşturarak, kendimiz ve gelecek nesillerimiz için büyük şeyler arayarak hem bireyler hem de vatandaşlar olarak nasıl başarısız olduklarına dair benzer bir tasvir buluyoruz; böyle yalan yere yemin etmiş bir kavmin intikamını al ve böyle bir ahdi bozmanın bedelini bize bildir" (179, II). Hem Winthrop hem de Symzoncular için, bu dünyanın yeterliliğini inkar etmek, yalnızca birey için ahlaki açıdan kınanması gereken bir şey değil, aynı zamanda toplumsal otoritenin yüce kaynağını ihlal ettiği için toplumsal olarak yıpratıcıdır. Bu nedenle Winthrop, Amerikan kolonilerinin İncil'deki gibi olduğunu hayal ediyor.

gözden saklanamayan "tepedeki şehir" (Matta 5:14). Başarısızlık, hem ilahi korumanın kaldırılmasını hem de uluslar topluluğunda rezil olmayı gerektirecektir: "dünya çapında bir hikaye ve bir söz haline getirileceğiz" (180; II).

Bununla birlikte, Püritenlerin müdahaleci Tanrısının aksine, Symzonianlar kendi sürgünlerini kendileri hallederler, ancak cezaları daha az cehennem gibi görünmemektedir:

Bu tür insanlar, seçkin değerlerin görüşüne göre, toplum için iflah olmaz ve tehlikeli hale geldiklerinde, kuzeye çok uzak bir ülkeye, dünyanın en uç noktasına, yılın bir bölümünde sıcaklığın yoğun olduğu yere nakledildiler. Orada şehvetli arzularını tatmin etme peşinde koşarak kısır yollarına devam ederler ve yeteneklerini zayıflatan vücut hastalıkları, zihinlerine işkence eden aşırı tutkular ve tatmin edilemeyen şiddetli arzularla cezalandırılırlar. (132)

Symzonlular, kendi ölçülülükleri ile ülkelerinin ılıman iklimi arasında mükemmel bir denge kurarlar. Rasyonellikleri ve ılımlılıkları sayesinde, kendileri için, doğanın meyvelerinin fazla çaba harcamadan geldiği, lapsarian öncesi bir varoluş yaratabilirler. Bununla birlikte, bu kesinlikle ülkenin bolluğunun herhangi bir hoşgörü ile bulunduğu bir Cockaigne ülkesi değildir; Symzonia, ölçülü olduğu takdirde bir cennettir: "Bu verimli ülkede ve halkın ılımlı alışkanlıklarıyla hayatın tüm temel konforlarını ve rasyonel süslerini elde etmek için gerekli emek, emeğin ancak küçük bir kısmını gerektiriyordu. yapılmalıdır" (126). Bu, düşüşün sonucu olan İncil'deki emirle karşılaştırılmalıdır: "Ekmeği alnının teriyle yiyeceksin" (Yaratılış 3:19). Symzonia'nın toplumdan dışlanmışları da yok oldular ve artan iştahlarının "mantıksız tüketimlerini karşılamak için daha fazla emek gerekliliği ve aynı zamanda emeğin performansına karşı bir tiksinti" yarattığı böyle bir varoluşa mahkum edildiler (131). . Kendi ölçüsüz ve mantıksız tutkularının ve tatmin edemedikleri arzularının eziyetine mahkûmdurlar.

Winthrop neslinin Püritenliğinin erken cumhuriyetin deizmine doğru tarihsel gelişimine paralel olarak, Symzonian dininin temeli inançtan çok akıldır. Bu nedenle Symzonian mutluluğunun anahtarı birbiriyle ilişkili iki kavramda yatmaktadır: ölçülülük ve rasyonellik. Seaborn, Symzonian varlığını analiz ettiğinde, Doğa ve Din'i rasyonel bir zihne kanunlar formüle edecek verili varlıklar olarak görür:

rasyonalitelerine, tabiat ve din kanunlarına uygunluklarına mutluluk" (130). Yasalar yaradılışın içsel bir parçasıdır ve bunları çözmek ve onlara göre yaşamak rasyonel zihne kalmıştır. Rasyonellik bu nedenle tanımlayıcıdır

Symzonians'ın bir denge kurmasını ve çevreleriyle uyum içinde yaşamasını sağlayan özellik. Böylece dışlanmışların sürgünü aynı zamanda dışlanmışların sürgünüdür. toplumdaki irrasyonel dürtüler. Onların toplum içinde var olmaya devam etmelerine izin vermek, yalnızca başkalarının ahlakını değil, sistemin kendisini de kirlenme riskini taşır. Ütopik fantezide, bu unsurlar somut bir ahlaki sınırı aşmıştır ve ahlaki bir düzenin somut kanıtı olarak cezaları soyut ve manevi değil, somut ve fizikseldir. Kötülükleri "vücutlarına hastalık üretti" ve sefalet içinde yaşıyorlar (131). Doğuştan gelen yozlaşmanın fiziksel tezahürü, başka herhangi bir koşul altında yalnızca despotik görülebilecek bir doğal düzende bir uygulama kurmanın çok uygun bir yolu haline gelir. Dahası, toplumdan dışlananlar, toplumun üzerlerinde sahip olabileceği hayırsever etkiden sürülür sürülmez, hızla daha da yozlaşırlar, "tenlerinin güzelliğini ve biçim ve özelliklerinin güzelliğini" kaybederler. Koyu renkli, kötü tercih edilen ve biçimsiz insanlar haline gelirler, kaba yaratılıştan pek üstün değildirler" (132). Tıpkı Symzonian vatandaşlarının ütopik rüyayı somutlaştırması gibi, bu dışlanmışlar da onun kabusunu somutlaştırıyor.

Beyaz Üstünlük

Symzonian'ların ütopik saflığının ve ahlaki üstünlüğünün gözle görülür bir işareti, mükemmel beyazlıklardır - hatta sadece beyaz giyinirler. Irk sıralaması için nesnel bir temel bulma sorunu, ütopik arzuların yerine getirilmesinde çözülür. Beyazlığın üstünlüğünün mutlak olduğu ve böylece ırksal işareti apaçık bir hiyerarşide istikrara kavuşturma yeteneğine sahip olduğu ortaya çıkar. Jared Gardner, "dönemin revizyonist dürtüsü -ulusun 'orijinal' amacını geri kazanma arzusu içinde- ırk retoriği ve Afro-Amerikan köleliğinin bastırılmış gerçekleriyle çatıştı" (115). Köleleri serbest bırakmak, ırksal farklılıklara sahip karma bir toplulukla veya belki daha da kötüsü melezleşmeyle nasıl başa çıkılacağı konusunda gerçek bir sosyal sorunla sonuçlandı. Symzonian'da Gardner, "dönemin [...] ütopik projelerinin ırksal farklılığın silinmesini tahayyül etme biçiminin yararlı bir örneğini" bulur (116).

14 Symzonian'ların tamamen ırksal olarak homojen bir toplum yaratarak ırksal farklılık sorununu ortadan kaldırdıklarını söylemek belki daha uygun olacaktır. Symzonian'da ırksal farklılık büyük ölçüde iş başında olduğundan, yalnızca başarılı bir şekilde dışsallaştırılmıştır.

¹⁴ Gardner iki tarihsel ütopya girişime örnek veriyor: Fanny Wright'ın "miscegenation yoluyla birleştirme uygulayan" Nashoba Komünü ve "ülkeyi özgür siyahlardan temizlemek için çalışan Amerikan Derneği for Colonizing the Free People of Color (Amerikan Topluluğu) dönemin reformu, Amerika Birleşik Devletleri'nde artan siyah nüfusuyla ilgili endişeydi" (115).

Seaborn'un Symzonian'larla ilk karşılaşması, "en isli Afrikalının bizden daha farklı olmadığını" anladığında, bir ötekilik şokuna neden olur.

bu adamın benden ten renginin doğruluğu ve biçimin inceliğiyle yaptığından daha derinin karanlığında ve hatların kabalığında" (108). Bu, Gulliver'in bir Yahoo'da "mükemmel bir insan figürü" (Swift 186) gördüğünde yaşadığı "dehşet ve şaşkınlık" ile ilgili görünüyor. Gulliver, kollarını sıvayıp "çıplak kollarını ve göğsünü" göstererek Yahoo'lara onlardan biri olmadığını göstermeye çalışır; genç bir kadın tarafından neredeyse anında ihlal edildiği için orta düzeyde bir başarı ile (Swift 214). Seaborn, beyazlığını kanıtlamak için aynı örtü açma ritüelini uyguluyor: "Onlara (her zaman güneşten uzak duran) kolumun iç tarafından beyaz olduğumu göstermek için ceketimin yenini yukarı ittim. adam" (110). Ancak Seaborn'un gösterisi Gulliver'inkinden daha başarılı değil: "Bir Amerikalı için adil biri olarak görülüyorum ve cildim her zaman kendi ülkemde en iyi ve en beyaz olarak kabul edildi. Ama içeridekilerden biri, her zaman havaya açık olan kolunu benimkinin yanına koyduğunda, fark can sıkıcıydı. Ona kıyasla beyaz bir adam değildim" (110).

Scott Trafton, Seaborn'un Symzonian'larla karşılaşmasının, "yalnızca onun ırksallaştırılmış beklentilerine yönelik bir şokla değil, aynı zamanda mükemmel bir tersine çevirme şokuyla - mükemmel bir şekilde bir eksen üzerinde dönen bir şokla" gelen "Avrupa'daki ırksallaştırılmış hiyerarşi şemalarındaki yerini tersine çevirdiğini" belirtiyor. siyah beyaz" (101). Symzonlular, Seaborn'un kendisinin de katıldığı ırksal görünüş mantığına göre şüphesiz üstündür. Bunu uygulayarak, kendisini Symzonians'ın gördüğü gibi görüyor: "Bu güzel yerliler arasında bu kadar çok güvensizlik yaratan benim karanlık ve çirkin görünüşümdü" (107).

Ancak Seaborn'un ötekilik şoku, ırksal hiyerarşide bir alt üst oluş yaratmaktan çok uzaktır. Bunun yerine, birincil ütöpik işlevi olan hiyerarşi onaylanır. Trafton, romanın yeraltı yolculuğunu ırksal göstergeye bir merkez bulmaya yönelik alegorik bir yolculuk olarak okur: "Keşif yolculuğunun nesnesi dünyanın kendisidir ; sömürgeci maceranın ve onun panik dolu ifadelerinin sonsuza kadar oyunda kalabilmesinin bir aracı olarak ona içsellik verilir [...] dünya artık gizli, ırksallaştırılmış alan" (102). Irksal krize yaratıcı bir yanıt olarak Symzonian , eskisinin sağlayamadığı şeyi sağlayacak yeni bir coğrafya tasavvur ediyor: Mutlak bir ırksal düzen. Mutlak bir ırk düzeninin ifşasına ilişkin bu fantezi, 19. yüzyıl Amerika'sındaki ırk krizine bir yanıttır. Symzonians'ın zarif beyazlığı, onları daha yüksek ahlaki, zihinsel ve fiziksel kapasiteyi ifade eden ırksal işaretin en saf formu olarak işaretler. Bununla birlikte, işaret ikili değil, her iki uca da yaklaşmanın mümkün olduğu kayan bir ölçek olduğundan, kaçınılmaz sonuç şudur: "en isli

Seaborn bir Symzonian için ne kadar aşağılık, Afrikalı da Seaborn için o kadar aşağılıktır. ¹⁵ Bu düzeyde, ütöpik inşa, Doğa'da temellenen mutlak bir ırksal bölünme yaratma ve sürdürme kaygısını ele vererek, sıradan bir ırkçı dünya görüşünü doğrular. Gerçekten de Seaborn, kendisinden üstün bir insan ırkı olduğunu biliyor, ancak Symzonian'larla herhangi bir etkileşimden sonsuza kadar men edilmiş olarak eve döndüğünde bunun gerçek bir önemi yok. Evde, ten renginin yegane erdemiyle, yaratılışın onaylanmış tacıdır.

Ten renginin sadece görünen tezahürü olduğu mutlak ırksal farklılığa yönelik bu tür özelemler daha önce ifade edilmişti. Belki de en etkili örnek, Jefferson'ın , ırkların bir arada yaşamasına yönelik siyasi, fiziksel ve ahlaki itirazları tartıştığı Virginia Eyaleti Üzerine Notları'dır . Jefferson, Seaborn'un ırklar arası karşılaşmasında olduğu gibi, "Bize çarpan ilk farkın renk farkı olduğunu" iddia ediyor ve bunun kökenleri ve sonuçları hakkında bazı spekülasyonlar yapıyor:

Zencinin siyahı ister deri ile eşarp derisi arasındaki ağsı zarda, ister eşarp derisinde bulunsun; İster kanın renginden, ister safranın renginden, isterse başka bir salgıdan kaynaklansın, fark doğada sabittir ve sanki yerleri ve nedenleri bizim tarafımızdan daha iyi biliniyormuşçasına gerçektir. Ve bu fark önemsiz mi? İki ırkta daha fazla veya daha az güzellik payının temeli değil mi? (145, Sorgu 14)

Jefferson'ın bir görünüm gözleminden estetiğe dayalı bir hiyerarşiye ilerlerken yaptığı mantıksal sıçrama, derisinin rengi tek renkli ölçekte birkaç basamak aşağı kaydığında Seaborn için neyin tehlikede olduğunun göstergesidir. Jefferson, siyahların beyazlardan aşağı olduğu halleri listelemeye devam ediyor, ancak onun Aydınlanma ruhu daha somut kanıtlar gerektiriyor: "Genel bir sonucu doğrulamak için, özne Anatomik bıçağa, Optik gözlüklere, ateşle veya çözücülerle analize" (150).

16 Bundan dolayı, Jefferson

¹⁵ Veya, Petter'in formüle ettiği gibi: "zenci: beyaz adam", "beyaz adam: Symzonian" (164n) olarak.

¹⁶ Jefferson, siyahlığın tam doğasını belirleme ve somut bir ırksal fark bulma arzusunda kesinlikle yalnız değildi. Benjamin Morrell'in bir Güney Denizi adasından kaçırılan iki vahşiyle New York'a gelişiyle birlikte 1831'de The New England Magazine'e yazılan bir mektup , fiziksel siyahlığın özü hakkında bir teori ortaya koyuyor: kütük altındaki mukoza dokusu üzerinde karbonlu bir birikinti. [...] Bu birikinti diğer insan ırkları için solunum organlarında yapılır ve soluk verme ile hemen karbonik asit gazı olarak açığa çıkar! ("Çeşitli Ürünler: Vahşiler, vb." 364). Stephen Jay Gould ayrıca SA'dan alıntı yapıyor

Güneyli tanınmış bir doktor olan Cartwright, aynı, oldukça gerçeküstü fikrin bir savunucusuydu. Cartwright, zencilerin zihinsel aşağılık gerçeğinin izini hayali bir solunum yetmezliğine kadar sürer: "Kafatasındaki serebral madde eksikliğiyle birleşen [...] kanın kusurlu [...] atmosferlenmesidir [...] bu zihni alçılmanın gerçek nedenidir Afrika halkını kendi başlarının çaresine bakamaz hale getirdi" (qtd. Gould, Mismeasure 102-3).

ırksal farkı nihai olarak kesin terimlerle değerlendiremez ve bu nedenle "ister başlangıçta farklı bir ırk olsun, ister zaman ve koşullar tarafından farklı kılınmış olsun, siyahların hem beden hem de zihin bahşedilmişlikleri açısından beyazlardan daha aşağı olduklarına dair yalnızca bir şüphe olarak" ileri sürer. (150-51). Davadaki şevki ve bulunacak siyah bir özün bulunduğuna olan inancı,

algılanan farklılıklar, ırk kaygısının ne kadar derinden hissedildiğini gösterir. ¹⁷ Symzoncu ütopya, tam olarak Jefferson'ın yapmaya çalıştığı şeyi başarıyor - sıralamaya izin veren ve ırksal işarete istikrar getiren mutlak bir düzen bulmak.

Bununla birlikte, Symzonian'daki ırk kategorisi soyağacına dayalı değil, sosyal ve çevreseldir, dışlanmışlar sisteminin bir ürünüdür. Belirtildiği gibi, dizginlenemeyen tutkularının ve iklimin etkisi altında, bunlar, Symzonian saf beyaz tenlerini kaybettikleri ve koyu tenli ve kaba hale geldikleri bir ırksal dejenerasyon sürecine girerler (132). Bu nedenle, ırksal kategorilerin inşası için dayandığı mutlak olan derinin karanlığı, yalnızca ahlaki bir başarısızlığın gözle görülür tezahürüdür ve uygun bir şekilde görünür kılınmıştır. Dolayısıyla siyahlık, beyazlığın yozlaşmış bir biçimidir.

Beyazlığın, diğerlerinin sahip olduğu ur-rengi olduğu fikri

dejenere orijinal değildi. Örneğin, Georges Louis Leclerc, Comte de Buffon - fikirleri erken Amerikan Cumhuriyeti'nde geniş çapta tartışılan 18. yüzyıl Fransız doğa bilimci - çevrenin cilt üzerindeki etkisi hakkında spekülasyon yaptı: "Beyaz o zaman Doğanın ilkel rengi gibi görünüyor; iklim, yiyecekler ve davranışlar değişir ve hatta sarıya, kahverengiyeye veya siyaha dönüşür [...] Doğa, tam mükemmelliğiyle insanı beyaz yaptı [...]" (Buffon 4: 324-25).

18

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kendi ikliminin "insan formunun en mükemmel olduğu yer; ve insanın gerçek ve doğal rengine ilişkin fikirlerimizi nerede oluşturmamız gerektiği" ve ayrıca "yerlilerin en güzel olduğu yer"

dünyadaki insanlar" (Buffon 4: 350). Bu çevreci teori, Buffon'un bir sonraki bölümde tartışılacak olan Amerikan yozlaşması iddiasının da temelini oluşturuyordu.

Jefferson'ın Notlar'daki muhakemesinin bir kısmı muhtemelen

¹⁷ Belli ki bu aynı zamanda esnek bir konuydu. Cotton Mather, The Negro Christianized (1706) adlı broşüründe Jefferson'ın gibi kavramları ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Burada, zamanının bazı "aylak ve aptalca tartışmalarına", özellikle "Zencilerin Akılcı Ruhları olup olmadığına" ve ten renginin ahlaki bir bozulmanın ve kaçınılmaz bir yıkımın işareti olup olmadığına ilişkin şüphelere değindi: "Sanki Büyük Tanrı, İnsanların Cildinden geçiyormuş gibi. , Onlara Lütfunda!" (15-16). Elbette Mather, bir kölelik karşıtı olarak değil, Hristiyan fikirlerin bir misyonu olarak tartışıyor. Köleleri Hristiyanlığa döndürmek istiyordu. Gerçekten de, Dana D. Nelson'ın anlattığı gibi, cemaatinden bazıları çok geçmeden Mather'ı kendi kölesi olarak satın aldı (29).

¹⁸ Buffon, alıntının atlanan bölümlerinde, hem mükemmelliği hem de yozlaşmayı ifade ettiği için sorunlu bir şekilde belirsiz olan albinizm olgusunu ele alıyor. Açıkçası, bu, beyazlığın üstünlüğünü korumak isteyen biri için sorunu karmaşıktırabilir. Bu tür bir beyazlığın bazen yeniden ortaya çıktığını ancak "hiçbir şekilde orijinal beyazlığına eşit olmadığı" için gerçek şeyle karıştırılmaması gerektiğini yazıyor. Beyazlık, en yüksek mükemmellik halindeki doğadır ve albinoda doğa tam bir daire çizer: "Karışmanın son aşamasına indirgenmiş, onları tekrar beyaz yapar" (Buffon 4: 324-35).

Buffon'un beyazlığın güzelliği ve onun doğal sonucu olan siyahlığın çirkinliği argümanından alınmıştır. Ancak bazıları, çevrenin yozlaştırıcı etkilerinin daha ılıman bir iklimin etkisi altında tersine çevrilebileceğini düşündü. Örneğin David Ramsay, Notes on the State of Virginia'da Jefferson'ın Afrikalılara muamelesini eleştirdi: "Bence zencileri çok fazla üzdün.

Birkaç yüzyıl içinde zencilerin siyah renklerini kaybedecekleri konusunda kendimi övüyorum. Bence Jersey'de Carolina'dakinden daha az siyah, [dudakları] daha az kalın, burunları daha az düz" (qtd. Semonin 224'te).

Gerçekten de, Amerika'da Symzonian gibi beyaz üstünlükçü bir ütopyanın yaratılmasının savunucuları olmuştu. İnsanlığın Artışına İlişkin Gözlemler'de (1755), Benjamin Franklin -sonraki baskılardan çıkarılan tartışmalı bir pasajda- "Dünyadaki saf beyaz İnsanların Sayısının orantısız olarak çok az olduğunu" gözlemliyor:

Sayılarının artmasını isterdim. Ve biz, tabiri caizse, Amerika'yı Ormanlardan temizleyerek ve böylece Küremizin bu Tarafını Mars veya Venüs'te Sakinlerin Gözlerine daha parlak bir Işık yansıtarak Gezegenimizi Temizlerken, neden Dünya'nın Görüşünde olalım? Üstün Varlıklar, Halkını karartmak mı? Afrika'nın Oğulları'nı, tüm Siyahları ve Tawney'leri hariç tutarak, güzel Beyaz ve Kırmızı'yı çoğaltmak için çok adil bir Fırsata sahip olduğumuz Amerika'ya Ekerek neden artırıyoruz?

Amerika'nın ütöfik versiyonunda, Symzonian'lar tam da böyle bir "adil fırsat" üzerinde hareket etme ve uluslarını siyahlıktan arındırarak uluslarının ırksal saflığını koruma araçlarına sahiptir. Cemaatlerinin asi üyelerini dışlamaları, ahlaki yozlaşma ile ten rengi arasındaki mutlak bağlantı tarafından ahlaki olarak gerekçelendirilir. Ahlaki yozlaşma sadece ten renginde dışsallaştırılmaz; sürgünler de hızla fiziksel olarak kötüleşiyor: "Saf ırktan birinin, yozlaşmış herhangi birinden üç kat daha fazla kaldırılabildiğine veya üç kat daha yükseğe sıçrayabildiğine inanılıyordu" (133). Kısacası Symzonian, Buffon, Jefferson veya Franklin gibi ırkçı teorisyenlerin isteyebileceği her şeye sahip.

Diğerleri, siyahlık sorununun kendi kendine hallediğine inanıyordu. Ramsay'ın siyahların beyaz bir topluma alıştıkça ve kültürlendikçe ten rengini ve kaba hatlarını kaybedeceği görüşünü dile getirdiğini gördük. Diğerleri daha az iyimserdi ve azat edilmiş kölelerin beyaz bir toplumda hayatta kalamayacaklarını tahmin ediyorlardı. Bu tartışmayı yapanlardan biri, Notions of the Americans'ta (1828) konuyu tartışan James Fenimore Cooper'dı:

Bunlar arasında ne kadar az evlilik gerçekleştiğini unutmamak gerekir.

insanlar; ahlaki durumları, serseri alışkanlıkları, maruz kalmaları, pislikleri ve ırklarının birikmiş tüm talihsizlikleri. Bu açıklamalardan, toplum mevcut önyargılarının etkisi altında varken özgürlüğün siyahların devamına elverişli olmadığı sonucunu çıkarmanın oldukça adil olduğunu düşünüyorum. [...] Aborijinler gibi özgür siyahların da beyazların üstün ahlaki ve fiziksel etkisi karşısında yavaş yavaş yok olduklarına şüphe yok [...] (112-14)

Tüm bu örneklerden, ırkın sorunlu bir kategori olarak algılandığı ve birçoğunun sezgisel olarak doğru olduğunu bildikleri bir ırk sıralaması sistemini anlamlandırmaya çalıştığı açıktır. Bu tepki, muhtemelen, köleliğin kademeli, ancak kaçınılmaz olarak kaldırılmasının bir etkisi olarak görülmelidir. Bunlar, köleliğin gerekçesi olarak ırksal sıralamanın savunmaları değil, daha çok siyahları özgür insanlar olarak bile aşağıda tutma sorununu müzakere etme girişimleriydi. Cooper, melezleşmenin ırksal sorunları çözme olasılığının düşük olduğuna işaret ederek, siyah ırkın geleceği hakkındaki muhakemesine devam ediyor. Jefferson'inki gibi ana argümanı estetiktir: "evlilik büyük ölçüde bir zevk meselesidir; ve dünyanın beyaz rengin pek beğenilmediği yerleri olsa da ve olsa da, burada durum böyle değil. Siyahlar ve beyazlar arasında herhangi bir kapsamlı ilişki meydana gelmeden önce, kişinin kendi soyundan farklı bir ton sergilediğini görme konusundaki derin isteksizliğinin üstesinden gelinmesi gerekir" (Notions 249). Sonuç olarak, bir arada yaşamayı başarmanın gerçekten karmaşık olmayan bir yolu yoktur. Symzonia'nın ırksal ütopyasının bu toplumsal bağlama yerleştirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Siyahlığın doğasına bir cevap sağlar - sonuçta bu , ahlaki bozulmanın görünür bir işaretidir - ve böylece ırksal göstergeye düzeni geri getirir. Çatışmasız bir topluluğa ulaşmanın yolunun homojenleştirme ve dışlamadan geçtiğini de ortaya koymaktadır.

Bilgi ve Açgözlülük

İlk adından da anlaşılacağı gibi, Adam Seaborn sonunda bulunduğu cennetten kovuldu. Symzonian'lar, onunla herhangi bir başka sosyal sapkınlık olarak ilgilenir: dışlayarak. Ülkeden kovulur ve dışarıdaki dostlarını, Symzonia'ya tekrar yaklaşmaya çalışan herkesi savunma motorunun beklediği konusunda uyarması söylenir. Symzonian'ların Seaborn'un getirdiği kitaplarda okuduklarına dayanarak -Shakespeare, Milton ve modern tarih üzerine kitaplar (175) dahil- Sağdıç "halkının güvenlik ve mutluluğunun tehlikeye atılacağı" kararına varmıştır. bu kadar yozlaşmış ve ahlaksız bir ırkla daha fazla ilişkiye izin vermek "(197). Murphy olarak

şöyle diyor: "Symzoncular, bu büyük Batı metinlerinin bir tür postkolonyal okumasını yapıyorlar ve etkilenmek yerine, Dış aşırılık, bencillik, köle tutma ve emperyal 'trafik bağımlılığı' kanıtlarıyla dehşete düşüyorlar" (263). Ancak Sağdıç'a, çağdaş Amerikan ve Symzonian toplumlarının karşılaştırıldığı iki sohbet Seaborn'u şahsen değerlendirmesi için başka fırsatlar verilir. Sağdıç, Seaborn'un anlattıklarının çoğundan dehşete düşse de, Amerikan Anayasasının erken dönem Amerikan Cumhuriyeti'nin idealleştirilmesini ilerleten "çok erdemli ve aydınlanmış bir halk için iyi hesaplanmış bir plan" olduğunu (148) önemli ölçüde düşünür.

David Seed, Sağdıç ile izleyicilerin Gulliver'in Brobdingnag Kralı (78) ile yaptığı konuşmalara paralel olduğunu gözlemler, buna Gulliver'in Houyhnhnm Ustası ile yaptığı konuşmalar da eklenebilir. Gulliver gibi, Seaborn da kendi dünyasından anlatımlarla defalarca dinleyicisini istemeden dehşete düşürürken buluyor. Sağdıç, "yalnızca dış dünyamızın en erdemli, en aydınlanmış ve gerçekten en incelikli insanların alışkanlıklarından bahsetmeye özel bir özen" gösterse de, "iğrenme ve acımayla" doldurulacak kadar öz çıkarır (149). Buna rağmen Seaborn, Symzonian ile ABD arasında bir ticaret planının kurulmasını önerir. Bu kazançlı teklifi gerçekleştirmeye hevesli olan Seaborn, Sağdıç'a, "kazanç peşinde koşarken vebaya, salgın hastalığa ve kıtlığa meydan okudular" (201) nedeniyle, herhangi bir zorluğun dışsallar için çok az önemli olacağına dair güvence verir. Elbette, bu cüretkar girişim retoriği, Symzonianlara yalnızca onun gerçekten de "kazanç için aşırı susuzluk" (196-97) tarafından rahatsız edilen "aşırı derecede trafiğe bağımlı" bir ırka ait olduğunu kanıtlar. Bu durumlarda, Seed'in belirttiği gibi, "ütopya doğrudan çağdaş Amerika'nın değerlerini eleştirmek ve bu süreçte Seaborn'un kendi imajını yola (78). Seaborn bile bunun farkına varır ve "ırkının bu şekilde vebalı varlıklar olarak tanımlandığını duyunca kafa karışıklığı ve utançla taşlaşır, ahlaki hastalığı yayar ve ilişkileri yoluyla kirlenmeye başlar [...]" (198). Ancak, devam ettiği gibi, en büyük aksilik, "sınırsız zenginlik umutlarının bir anda bitkin düştüğünü" görmektir (198). Bazı Symzonian elyazmalarını "içerdikleri bilgelik konusunda dışsallara öğretmek için" (203) geri getirme isteği kabul edildiğinde, bunu hemen ekonomik bir işleme dönüştürdüğü için bilgi ve ticareti ayırmaktan aciz görünüyor: Bu yapımları dışarıdan arkadaşlarımızın yararına çevirmek için ömür boyu öğretici ve karlı bir istihdam [...]" (203).

Seaborn, kovulmanın geri alınamaz olduğunu anladığında, dış doğası intikamla geri döner. Zorunlu açgözlülüğün üstesinden gelir ve hatta bir avuç inci çalarak Sağdıç'ın güvenine ihanet eder.

kesin olarak "dış arkadaşları [onun] ticarete çok bağımlı olduğunu hatırladıkları ve alışkanlığın gücünü ve ameliyatın gerçekleştirilebileceği güvenliği düşündükleri zaman mazur görülecektir" (212). Böylece, Symzonian'ların kusurlu beyazlığının kusurlu bir ahlaki yapıyı yansıttığına dair ilk şüphelerini doğrular. Değersiz bulunduğu dair hüznü, deri kargosu onu zengin bir adam yapacak olan bir mühürleme partisinden ayrıldığına kendisine hatırlatılmasıyla kısa sürede dağılır. Sanki ütopik topluluk içinde geçici olarak yüceltilmesi ve ardından ani kovulması onu şizofren bırakmış gibidir. Sebepler benzer satırlarda: "Seaborn'un Symzonian'dan ayrılışı, cennetten kovulmakla eşdeğer hale geliyor, ancak burada bile bakışları dünyalar arasında gidip geliyor" (78-79). Seaborn, eylemlerinin ahlaksızlığının farkına vardığı için aynı anda zorlama yoluyla yanlış yapar. O, kökenlerini küçümseyecek kadar yetiştirilmiş, ancak yapısal olarak üstün kültüre kabul edilemeyeceğini anlayan vahşidir.

Eve dönüş yolunda bir fırtına onları kuşattığında, Seaborn'un ampirik bilginin ulaşamayacağı bölgeleri ziyaret ettiğine dair her bir kanıt, sadece Symzonian el yazmaları değil, aynı zamanda Antarktika'dan gelen tüm bilimsel örnekler de kaybolur (226-32). Dönüş yolculuğu, Seaborn'un başarısız olduğu ahlaki bir sınav olarak sunulur. Asya ticaretinin geleneksel mallarının çoğuna, "çay, nankeens ve ipek ve destek için gerekli olduğu kadar porselen" (223) için yer açmak için örnekleri kötü bir şekilde istifliyor. Tüm ahlaki hikayelerde olduğu gibi, Seaborn açgözlülüğünden dolayı cezalandırılır. Kazanç susuzluğu, bilgiye ulaşma ile uyumlu değildir. Ancak, Lenz'in belirttiği gibi, 19. yüzyılın başlarında bu ikisi tipik olarak birbirinden ayrılmaz olarak görülüyordu: seyahat anlatılarının okuyucuları "tipik olarak ticari yolculukları keşif yolculukları ve keşif yolculuklarını ticaret araştırmaları olarak görüyorlardı" (Poetics 18). Romanın alt başlığı "bir keşif yolculuğu" ama ticaret ve bilimin çelişen güdülerini müzakere etmeyi başaramayan Seaborn, temel keşif fikrini saptırıyor: kümülatif bir bilgi stoğuna katkıda bulunmak. Hatta mürettebatını, bilgiyi yaymak yerine kazancını en üst düzeye çıkarmak ve tekeline almak için tüm keşiflerini gizli tutmaya ikna eder (219). Özellikle bu dönemde Antarktika suları hakkında doğru bilgi, bilgi için değil, güvenlik için bir bilgi meselesiydi. Şiirsel adalette Seaborn'un gemisi, güncel haritaların olmaması nedeniyle daha sonraki bir yolculukta kaybolur (241). Amerika'ya döndüğünde zengin bir adamdır, ithal edilecek lüks mallar için Çin'de fok derisi ticareti yapabilmiştir, ancak kısa süre sonra serveti dolandırılır ve hapis cezasına çarptırılır.

borçlu hapisanesi. Anlatısıyla öne çıkmayı seçmesinin tek nedeni, ondan para alınabileceğini fark etmesidir. Sonunda mali ve manevi olarak iflas etmiş durumda.

Seaborn, bu tür çelişkili güdülerin yalnızca yalıtılmış bir edebi örneği değildir. Seaborn'un davranışı ve mürettebata davranışı ne kadar kınanabilir olursa olsun, Symzonia'nın yazarı, 19. yüzyılın başlarında Amerika'da yapılan keşiflerde temel bir güdüler çatışmasının altını çiziyor ve aslında ekonomik ve bilimsel çıkarların bir ve en önemli olduğu şeklindeki liberal fikirle ilgili büyük bir sorunu öngörüyor. aynı. Giriş bölümünde bahsedildiği gibi, Reynolds'un 1829'da giriştiği South Sea Fur Company ve Exploring Expedition, tam da ticaret ve bilimin uyumsuz olduğu ortaya çıktığı için başarısız oldu. Symzonia'nın bu iki hedef arasındaki temel uyumsuzluğu dramatize ettiği söylenebilir. Dahası, Seaborn'un başlangıçtaki yayılmacı keşif mantığı -eski kaynaklar tükendiği için dünyanın ona "yeni zenginlik kaynakları, merak için taze yiyecekler ve ek eğlence araçları" sağlayacağını (13)- doymak bilmez bir şey olarak yapısökümüne uğratılır. sınır tanımayan açgözlülük.

İKİNCİ BÖLÜM

Maymun Ütopyası: James Fenimore Cooper'ın The Monikins'i

Symzonia'dan sonra , Antarktika'da başka bir Amerikan ütöpik kurgusunun geçmesi on beş yıl aldı: James Fenimore Cooper'ın romanı The Monikins (1835). Aralarında yayınlanan diğer Antarktika kurgusu, Edgar Allan Poe'nun "MS. Bir Şişede Bulundu" (1833), Dördüncü Bölüm'de tartışılmaktadır. Symzonia gibi , Monikinler de Antarktika'nın, bölgenin uzaklığı ve gizemi ile nihai bir keşfi beklentisiyle yazılmıştır ve yine ütöpik projeksiyon için ideal bir alan sağlar. Bununla birlikte, Symzonia ağırlıklı olarak bazı hiciv unsurları içeren gerçek bir ütopya iken, The Monikins baştan sona hicivlidir . Üstelik anlatılan ütöpyalarda yüce insanlar değil, aslında insandan evrimleşmiş maymun benzeri bir tür olan lakaplar yer alır. İngiliz asilzade Sir John Goldencafe ve Amerikan fok kaptanı Noah Poke, insan dünyasında kazara mahsur kalan bir grup monikini Antarktika'nın keşfedilmemiş aşırı güney enlemlerinde bulunan evlerine geri götürmek için bir kurtarma görevine girişirler. . Ziyaret ettikleri iki lakaplı ülke, Leaphigh ve Leaplow, sırasıyla İngiltere ve ABD'nin hicivli yorumlarına dönüşüyor. Bununla birlikte, romanın sonunda, lakap rehberlerini öldürüp yedikten sonra, Goldencafe aniden lakaplı dünyadan eve geri götürülür ve bu, tüm maceranın bir hezeyandan başka bir şey olmadığını düşündürür.

Bu bölümde önce romanı o dönemde Antarktika hakkında bilinenler üzerinden konumlandıracağım, bunu bölgenin temsil ediliş biçimiyle ilişkilendireceğim. Ardından, romanın alımlanışını bir hareket noktası olarak kullanarak iki ana çizgiyi inceleyeceğim: İlk olarak, romanın ütöpik topluluklarının yakın tarihsel ve politik bağlamlarla nasıl ilişki kurduğuna bakacağım. Daha sonra, bölümün büyük bir kısmını romanın evrimsel temasına ayıracağım ve kökenlerini büyük varlık zinciri kavramına, ırk ve sınıf temsillerine de yansıyan bir kavrama kadar takip edeceğim.

1820'lerde Antarktika konusundaki edebi sessizlik, aynı dönemde kamu yararındaki durgunluğa karşılık gelir. John Cleves Symmes'in gösterişli teorilerinden bu yana, Antarktika keşfini savunan sesler, özellikle de Jeremiah N. Reynolds olmasına rağmen, gerçek anlamda önemli hiçbir şey ortaya çıkmamıştı. Bununla birlikte, Başkan Jackson'ın yönetimi sırasında, hükümet tarafından finanse edilen büyük ölçekli bir keşif gezisi olasılığı gerçekçi görünmeye başladı ve bunun için bir yasa tasarısının kabul edilmesiyle sonuçlandı.

Sefer 1838'e kadar ertelenmiş olsa da, yola çıkmadan önce hem siyasette hem de dergilerde çok tartışılan bir konuydu (bkz. Giriş). Monikinler , Güney Denizi keşfine olan ilginin yeniden canlandığı bu dönemde ortaya çıkıyor ve toplumsal eleştiri temaları geliştirmek için halkın dikkatinin bu şekilde odaklanmasından yararlanıyor. Cooper daha önce benzer taktikleri The Prairie'de (1827) kullanmıştı; burada, Gardner'ın gözlemlediği gibi, Leatherstocking sekansının New York'un taşrasından Missouri Bölgesine aktarılması, Louisiana Satın Alımına ve daha spesifik olarak takip eden Missouri'ye bir yanıt olarak görülebilir. Kriz (104-05). Hem The Monikins hem de The Prairie'de ortam, o sırada kamuoyunun odak noktasında olan Amerikan sınırının o kısmıdır.

Monikinler'in hayali yolculuğu, insanlardan evrimleşmiş maymun benzeri varlıkların, monikinlerin yaşadığı Güney Kutbu yakınlarındaki bilinmeyen bir bölgede yer alan birkaç ütöpik topluluğa gider. Genel olarak konuşursak, Monikinler , hem insan hem de doğa tarihinin büyük revizyonlardan geçtiği, yaratılışın durağan olmadığı giderek daha açık hale geldiğinde, tarihte bir geçiş anında ortaya çıktı; doğal haller ve varlıklar ortadan kalktı ve onların yerine sürekli bir ardışıklık içinde yenileri ortaya çıktı. 19. yüzyıl jeoloji, biyoloji ve paleontoloji gibi disiplinlerin ortaya çıkışına tanık oldu ve hepsinin ortak noktası geniş zaman dilimleri boyunca tarihsel değişimleri gözlemlemeleriydi. Canlıların bugünkü durumlarına nasıl geldikleri sorusu ve insan türünün canlı doğanın geri kalanıyla ilişkisindeki yeri özellikle acil ilgi alanlarıydı. Bu bilimsel devrim, Charles Darwin'in Türlerin Kökeni Üzerine (1859) ve İnsanın Türeyişi'nde (1871) öne sürdüğü evrim teorisi ile doruğa ulaşacak olsa da, onlarca yıldır tartışılan bir konuydu. Kültürel düzeyde, Cooper'ın The Monikins'te insanlığı tahttan indirmesi bu nedenle bu sürecin ve yarattığı kaygının sembolik bir canlandırması olarak görülebilir. Göreceğimiz gibi, romanın kendisi bu konuları ön plana çıkararak büyük bir endişe yarattı. Muhtemelen "maymun" ve "manken" sözcüklerinin bir birleşimi olan "monikin" portmanteau yapısı, "insan"1'in küçültülmesi, daha en başından evrimsel ve tartışmalı temayı duyurur.

¹ James S. Hedges ve James C. Clees, alegorik imalara uyacağı için "para" olasılığını da öne sürüyorlar (Hedges xix, Clees 101n). Scott Michaelsen, roman boyunca bir tema olarak işlediğini öne sürdüğü adlandırma sorununun habercisi olan bunun "takma ad" üzerine bir kelime oyunu olduğunu öne sürüyor (97). Kelimenin kesin kökeni sadece bir spekülasyon olabilir. Cooper, yayıncılarına bu başlıktan ilk kez bahsettiğinde, bundan "Monnekin" olarak söz eder (Mektuplar 2 : 258). 1832'de bir muhabirin ona yazdığı mektuptan: "Bu arada, bugün Palais Royal'den geçerken bir kitapçının vitrininde Manken adlı bir kitap gördüm [...]"

Ancak roman ütöpik aleme geçiş yapmadan önce, bilindiği kadarıyla gerçek Antarktika kısa bir süre için mevcuttur. Bu, metnin, Cooper'ın deniz romanları aracılığıyla ilişkilendirildiği bazı denizcilik temsillerinin görüldüğü tek kısmıdır, ancak burada alışılmadık derecede komik bir tonda gerçekleştirilmiştir. Bu pasajda, Altınbuzağı'nın buzla ilk karşılaşmasından aşağıdaki alıntıda görülebileceği gibi, sahneyi tasvir etmek için bazı geleneksel Romantik mecazlara dayansa da, açıklamalar esasen gerçekçidir:

İşte oradaydık, tabii ki! Şu anda gözlerimle karşılaşan sahneyi ancak, izleyici beklenmedik bir şekilde Weissenstein uçurumunun eşliğine getirildiğinde, Oberland Alpleri'nin aniden görülen görüntüsüyle karşılaştırabilirim. Orada, tepelerin, duvarların ve vadilerin görkemli ve fantastik biçimlerine bölünmüş, ışıltılı buzdan sınırsız bir bariyer görecekti; buradayken, geçilmez sınırı sürekli bir şiddetle döven fırtınalı okyanusun korkunç hareketiyle artan böyle bir manzarada yüce olan her şeyi gördük. (214)

Antarktika'yı doğru bir şekilde kavrayabilmek için okuyucudan öncelikle Alplerde bir uçurum hayal edin, neredeyse arketipsel bir Romantik sahne, geleneksel olarak yücelik fikriyle bağlantılı. Ancak daha sonra okuyucudan Alpler'deki uçurumdan, görüntüyü tamamlaması için şiddetli bir deniz görüntüsü aktarması istenir. Thomas Philbrick, Cooper'ın bu sahne için kendi deneyimlerinden yararlandığına dikkat çekiyor. Cooper, *Sketches of Switzerland*'da (1836), Weissenstein'dan Oberland silsilesinin beklenmedik bir görüntüsüyle nasıl karşılaştığını anlatır ve ilginç bir şekilde, onun yüceliğini "muazzam bir okyanusun dalgaları" açısından tanımlar (qtd., Philbrick 226). Bir dizi ilişkinin aracılığı, "üçlü çağrışımları tamamlar: deniz, Alpler ve parıldayan kutup buzu, hepsi yücelikle bağlantılıdır" (Philbrick 226). Cooper'ın *The Monikins*'teki Antarktika buz bariyerini tanımlaması, belki de öncelikle, güçlü deneyimlerin dil yoluyla aktarılamayacağını gösteren bir retorik araç olarak veya daha spesifik olarak, Romantik yücelik geleneğini yeniden üretmek için kullanılan ve deneyimin atladığını öne süren bir retorik araç olarak görülmelidir. rasyonel ve dilsel düzeylerde ve doğrudan içgüdüsel düzeyde iletişim kurar. Golden calf, iletilen mesajı buz bariyerinin ötesine geçilmemesi için açık bir uyarı olarak yorumluyor. Poke'a neden yapamayacaklarını sorar.

Başlık?" (Cooper, *Yazışmalar* 1:294). *American Quarterly Review*, Cooper'ın yakında yayınlanacak olan yayını Haziran 1835'te benzer bir şekilde duyurdu: "MANNİKİNER adını alacak bir hiciv üzerinde çalıştığını duyduk" (ctd., Clees 107n).

² Örneğin, Caspar David Friedrich'in bu motifle ilgili resimlerine bakın, *Sis Denizinin Üzerinde Gezgin* (1818) ve *Rügen'in Tebeşir Kayalıkları* (1818).

sadece buzlu dağların etrafından dolaşın ve şu yanıtı alın: "Çünkü onlar bu enlemde dünyanın çevresinde dönüyorlar" (214-15). Bu, Benjamin Morrell'in *A Narrative of Four Voyages* (1832) adlı kitabında birçok denizcinin Antarktika'nın "çözünmez buzdan geçilmez bir siper; üzerinde 'Buraya kadar geleceksin ama daha uzağa gitmeyeceksin; ve gururlu yolun burada kalacak'" (29). Antarktika yücesine ve Morrell'in Cooper'ın *The Sea Lions* (1849) hakkındaki bölümündeki pasajına geri dönme fırsatım olacak .

" Eski New England'daki Connecticut eyaletindeki Stunin'ton'un yerlisi " (106) Amerikalı fok balığı Noah Poke'un varlığı, Antarktika'nın hala ağırlıklı olarak bir fok balığı işi, özellikle de Amerikan menşeli olduğunu hatırlatıyor. . Buz bariyerinde bir delik açan kişinin "hayatının yarısını donmuş okyanusun steril ve ıssız adaları arasında dolaşarak geçiren" (195) Poke olması çok uygundur. Cooper'ın yaşadığı Stonington, gemileri mühürlemek için başlıca Amerikan limanlarından biriydi (Philbrick 215).³ 1820'de Güney Shetland Adaları'na giden ve isimleri Noah gibi olan mühürleyenlerden oluşan mühürleme filosuyla tanınır. Poke's, "New England İncil'inde sesli bir yüzüğü" vardı (Gurney 174).⁴ Poke, romanın birçok noktasında bu gururlu mühürleme geleneğinin değerli bir üyesi olduğunu kanıtlıyor. Örneğin, takma adlara "biz denizcilerin her zaman düştüğümüz buz kuşağının güneyinde 77° güney enlemi paralelinde" yaşayıp yaşamadıklarını sorduğunda Antarktika'yı saran gizeme ateşli bir ilgi gösteriyor (184). Roman 1835'te yayımlandığında, 1823'te 74°15' güneye ulaşan İngiliz fok avcısı James Weddell'den daha güneye inmeyi henüz kimse başaramamıştı, ancak Cooper, Poke'a göre fok avcılarının rutin olarak bunun ötesine geçtiğini öne sürüyor. Poke, buz bariyerini aşarak, James Cook'u da gölgede bırakıyor - bu açıdan umut verici bir figür - ve Antarktika navigasyonundaki risklerin asla tam olarak keşfedilemeyecek kadar büyük olduğu iddiasına itiraz ediyor. İngiliz Donanmasına meydan okuyan Amerikan fok balıklarının bu motifi, *The Sea Lions*'da da geri dönüyor. Poke'un Antarktika hakkındaki bilgisinin resmi kayıtların ötesine geçtiğine dair ipucu, aslında son derece makul bir önermedir. Fok avcıları, azalan fok stoğu ve diğer fok avcılarının artan rekabeti nedeniyle Antarktika'daki işlerini büyük bir gizlilik içinde yürütüyorlardı. Bu uygulamada olduğu gibi, yeni mühürleme olasılığıdır.

³ Robert D. Madison, yine Stonington Connecticut'tan Nathaniel Palmer'da (1799-1877) Poke için oldukça belirsiz bir tarihsel kaynak önerir: "Noah Poke, son derece gevşek bir şekilde Antarktika kaşifi Nathaniel B. Palmer'a dayanmaktadır" (371). Bağlantı belki de Palmer'ın bir kaşif değil, Poke gibi bir mühürleyici olması gerçeğiyle güçleniyor (Gurney 174).

⁴ İncil'deki adaşı ile olan bağlantı, Poke'un gemisindeki tüm denizcilerin yaptığı gibi daha da sürdürülür. hassas taklit hassasiyetlerini kırmamak için çeşitli hayvanlar gibi giyinmek (210).

Antarktika yolculuklarıyla ilgili olarak en çok Poke'a hitap eden gerekçeler. "Yeni mühürleme alanlarının sırrını" ilk öğrenen kişinin kendisi olacağı söylendi ve Altınbuzağı mülkiyet hakkından feragat ettiği için "bu keşifleri kendi özel hesabına çevirebilir" (196-97). Biraz daha ileride, Poke gemide bir harita çiziyor ve önemli ve kasıtlı bir ihmal var: "Ancak güney kutbuna yakın bölgeye dokunmadı; hemen hemen Stunin'tunners'ın özel mülkü olarak gördüğü bazı mühürleme adalarını içerdiğini ima etti" (212). Görüleceği gibi Cooper, The Sea Lions'da bu gizli mühürleme temasına geri döndü.

Poke ayrıca Cooper'ın kurduğu oldukça karmaşık bir Antarktika şakasının da merkezidir. Poke, çok kesin bir yöntem olduğunu kanıtlayan bir sezgisel gezinme noktası oluşturur. Gemi Antarktika bölgesine girdiğinde, Poke konumunu 79° 36' 14" olarak verir, ancak Golden calf güneş gözlemiyle konumu aldığı anda 79° 35' 47" olarak bulunur. Bu, yaşlı denizciyi şaşırtıyor ve sonunda şu sonuca varıyor: "Evet, nasıl olduğunu anlıyorum [...] güneş yanılıyor olmalı - bu yükseklerde güneşin biraz yolundan çıkıp çıkmadığına şaşmamalı, soğuk enlemler" (225). Bu, Poke'un bir hatayı kabul etme konusundaki isteksizliğinin sadece komik bir örneği gibi görünebilir; Golden calf ve Reasono açıkça öyle düşünüyor. Ama şaka onlarda. Sağduyulu Amerikalıyı dürtün aslında doğrudur; kutup iklimlerinde güneş farklı bir konumda görünür. Bunun nedeni, ışık farklı yoğunluktaki ortamlar arasından geçtiğinde meydana gelen optik kırılma olgusudur - ışık ışınının yönü değişir. Bu, özellikle soğuk, seyreltilmiş kutup atmosferinde belirgindir ve güneş gözleminde anormalliklere neden olur. Cooper'ın Stonington'daki bu renkli karaktere karşı bir sevgi beslediği açık. Thomas Philbrick'in gözlemlediği gibi, birçok bakımdan The Sea Lions'daki (214) fok balıklarının "komik bir ön taslağı"dır. Geminin Antarktika'nın buz bariyerini geçmesini sağlayan şey aynı zamanda Poke'un pratik becerikliliğidir. Geminin etrafında ve altında asılı duran ağır direklerden oluşan bir sistemden oluşan, gövdeye dış göğüs kafesi olarak tasarlanan "buz vidalarını" icat etti (221-24). Bu buluş, geminin buza hapsolmasını ve devasa basıncıyla ezilmesini engelliyor. Cooper, The Sea Lions'daki ilgili bir sahnede sorunu önlemek için bu taktiği geri dönüştürdü .

The Monikins 1835'te yayımlandığında, Amerikan edebiyat kurumu skandala karıştı . Konsensüs öyle görünüyor ki

Cooper'ın yetenekleri , hepsi çok olumlu karşılanan The Spy (1821), The Pioneers (1823), The Pilot (1823) ve The Red Rover (1828) adlı ilk romanlarından sonra azaldı . "Avrupalı" romanları The Bravo (1831) ile

Heidenmauer (1832) ve The Headsman (1833) ve özellikle A Letter to His Countrymen (1834), eleştirel görüş değışti. The Monikins'in ortaya çıkmasıyla birlikte , açıkça düşman oldu. Bir eleştirmen şöyle yazıyor: "Son zamanlarda, yazarımızın güçleri hızla azalıyor gibi görünüyor. "Bravo" öncekilerden daha kötüydü; ve 'Heidenmauer' ve 'Headsman' birçok sözde roman okuyucusunun çabalarını şaşırttı. Şimdi 'Monikinler' geliyor. Cooper'ın "Vatandaşlarına Mektubu"ndan daha kötü, inanılmaz görünebilir."

(İnceleme A 136). Vatandaşlarına Mektup, Cooper'ın hem siyasi hem de kişisel şikayetleri ele almaya yönelik iki yönlü bir girişimiydi. İlk hedefi genel olarak mevcut siyasi durum ve özel olarak Jackson yönetimi idi. Diğer hedefi, The Bravo ve The Heidenmauer'ın olumsuz eleştirilerinin telafisini, Amerikan gazetelerini Avrupa'dan gelen görüşleri eleştirmeden benimsedikleri için azarlayarak aramaktı. Vatandaşlarına Bir Mektup'u , böylesine dar görüşlü bir edebi ortamda yazmayı imkansız bulduğu için "kalemi bir kenara bırakma" kararını açıklayarak kapattı (342).⁵ Tahmin edilebileceği gibi, strateji ona pek çok destekçi kazandıramadı. Bir eleştirmen şunu söyleyecek kadar ileri gitti: "Eğer eski deyiş doğruysa -Tanrı kimi yok etmek isterse, önce aklını başından alır- Bay Cooper'a vasiyetini yerine getirmesini ve zamanına göre evini düzene koymasını tavsiye ediyoruz. elinizin altındadır" (İnceleme B 175).

Sonuç olarak Cooper, yalnızca bir yıl sonra The Monikins'le kendi kendine empoze ettiği edebiyat sürgününü kırmaya karar verdiğiğinde , kendisini olumlu bir karşılama için tam olarak hazırlamamıştı. The Monikins'in A Letter to His Countrymen'deki gibi polemikçi olması da yardımcı olmadı . James S. Hedges'in yazdığı gibi, (ii)'ye maruz kaldığı "devam eden eleştirilere kısmi bir yanıt" amaçlı görünüyor. Eleştirmenlerin çok azı, metni fiilen tartışarak eleştirilerini doğrulamak zorunda bile hissetti. New England Magazine dergisinin eleştirmeni, çaba göstermesiyle dikkat çekiyor:

Leaphigh krallığının ve bitişindeki Leaplow cumhuriyetinin adamlarını, tavırlarını ve kurumlarını anlatmakla veya başka bir deyişle insanlığı hicvetmek veya hicvetmek girişiminde bulunmakla yüzlerce sayfa kapsanıyor. Yazar, Swift'in özelliklerini takip ederken , çok fazla donuk kötülüğe sahip olmasına rağmen, İngiliz hicivcisinin ne parlak zekasına, keskin alaycılığına ne de cilalı üslubuna sahip olmadığını muhtemelen unutmuştu. Fakat,

⁵ Ancak kararın alınması uzun zaman almış gibi görünüyor. Daha şimdiden 15 Temmuz 1830 tarihli bir mektupta Bravo'nun son kitabı olacağını yazmıştı : "Artık başka bir şey yapma olanağına sahibim ve yoksulluğa karşı hazır bir kaynak olmak dışında çalışmayı hiç sevmem" (Cooper, Harfler 1: 424). Üç yıl sonra, Haziran 1833'te şöyle yazdı: "Masallar bitti. Diğer konularda bitirilmesi gereken birkaç yarım kalmış el yazması var ve ben yeniden denizci oluyorum - ya da başka bir şey" (Cooper, Mektuplar 2: 384). Gerçekten mesleği bırakmaya niyetliyse, sefil bir şekilde başarısız oldu. Yirmi roman daha ve çok sayıda kurgusal olmayan eser yazmaya devam etti.

Yazarımız bir kez tehlikeli spekülasyonuna giriştikten sonra, sağa ve sola olağanüstü darbeler vurarak pell-mell hatası yapıyor, ancak ne yazık ki kendisinden başka hiçbir şeye vurmuyor.

(A 136'yı İnceleyin)

The Monikins'in çağdaş kabul gözden geçirildiğinde, eleştirinin şiddeti tuhaf bir şekilde orantısız görünüyor. Görünüşe göre Cooper, metnin kendisine atıfta bulunmaktan biraz daha fazlasıyla eleştirel saldırı, hatta alay konusu için adil bir oyun haline geldi. Bir eleştirmen, Cooper'ın "edebi intihar ettiğini" ve "edebi varlığının, daha önce hiç okumadığımız için hakkında fazla bir şey söylemenin mümkün olmadığı The Monikins'in yayınlanmasıyla uygun şekilde sona erdiğini" iddia edecek kadar ileri gitti. ve sahip olan herhangi bir kişiyle hiç karşılaşmadım "(İnceleme C 121-22). GWP imzalı başka bir inceleme, "[Monikins] okumuş bir kişinin nerede bulunabileceğini belirlemek, şehir basınının bir kısmı için uzun zamandır bir arzu olmuştur" dedi.

(413). Yine bir başkası, "onun çocukça ve anlaşılmaz saçmalıklarının, sonsuz ve en zahmetli şakalarının, yüceltilmiş saçmalıklarının, bize herhangi bir çağın veya ulusun yazılı dilinde tamamen benzersiz göründüğünü" ilan etti (qtd., Clees 102).

The Monikins okunsa da okunmasa da kesinlikle görmezden gelinmedi. Hatta, "Sanat eserleri; bilim araştırmaları; hayal gücünün yarattıkları ve aklın ayrıntıları unutulmaya yüz tutmuştu. [...] Artık okunan tek kurgu çabası The Monikins'ti "(451). Cooper, bu ayırım konusunda kararsız hissetmiş olabilir. Cooper'ın The History of the Navy of the United States of America (1839) adlı eserine ilişkin bir incelemede Edgar Allan Poe, Cooper'ın edebi itibarının 1830'larda düştüğünü doğrular:

Her biri bir öncekinden daha aptalca olan ve dikkat çeken tek şeyin yazarın huysuzluğu olduğu, kendini beğenmişliğini eğlendiren tek şeyin olduğu, kötü tasarlanmış ve sefil bir şekilde uygulanmış gösterişli edebi eserler dizisi, halka bir şeyden bile şüphelenmeyi öğretmişti. akılda radikal bir leke, mutlak ve onarılmaz bir zihinsel cüzzam, kesinlikle kuduz olmayan insanların dikkatine degecek herhangi bir şeyi bir daha yapıp yapamayacağını veya başaramayacağını soru haline getiriyor. (Denemeler ve İncelemeler 473)

İnanması zor ama bu aslında olumlu bir incelemenin başlangıcıydı.

Bununla birlikte, böylesine katı bir yargının yer alması bile gösterge niteliğindedir.

Cooper'ın o zamanki durumu. 6 Ancak tüm bu olumsuzluklara karşı bir nokta olarak, The Monikins'in 1850 ile 1860 yılları arasında en az üç kez yeniden basılmış olması, eleştirmenlerin ima ettiği ölçüde ihmal edildiğini şüpheli kılmaktadır. Belki de seyircisini bulması için tozun biraz durulması gerektiği çıkarımı yapılabilir.

Ütopya: Siyasi Hiciv

The Monikins'in karşılandığı düşmanlık bir dereceye kadar, Cooper'ın Amerikan entelijansiyasıyla devam eden kan davası, kitabın belirsiz niteliği ve önceki yazılarından belirgin bir sapma olması ve bu nedenle buluşamaması gerçeğiyle açıklanabilir. izleyicisinin beklentileri. Birkaç yorumcu özellikle bunun başka bir Leatherstocking kitabı olmadığından şikayet etti: "Yüzlerce kişi," Monikinler "in o zamana kadar kayıt altına alınmamış Kızılderililerden oluşan bir kabile olduğunu hayal etti ve daha önce tattıkları gibi bir muamele bekliyorlardı" (ctd., Clees 106). . Bununla birlikte, bir inceleme, romanın başarısız olmasının ana nedeni olarak özellikle The Monikins'teki siyasi hicvi seçiyor : "Politikanın, herhangi bir etkili şekilde, romantizm veya kurgu ile ilişkilendirilebileceğini varsaymak, mümkün olan en talihsiz fikir. Biri gerçek, diğeri hayatın idealliği . Tutarlı, yapamazlar [...]" (İnceleme D 183). Belki de bunda , Cooper'ın The Pilot'a yazdığı orijinal önsözde bizzat sağladığı, romans yazarı için uygun alan ayırımının izini sürmek mümkündür - bu bağlamda tarihsel aşk romanları kastedilmektedir : olası kurgu, oysa olası olmayan gerçekler üzerinde durması kesinlikle yasaklanmıştır" (3). Elbette Cooper, The Monikins'te bu noktayı ihlal ediyor. Ancak bu tarihi bir aşk hikayesi değil; Romanın saldırgan siyasi hicivinin çoğu ütöpik türde sunulur. Bu, itiraz eden eleştiriyi daha da dikkat çekici hale getiriyor - ütöpik türün, en belirleyici özelliği sosyal ve politik hiciv olmak üzere, uzun süredir devam eden bir geleneği olduğu açık.

Cooper, The Monikins'i nasıl tasavvur ettiğini açıkladığında, yayıncısına bunun "komik-serio, romantik-ironik bir hikaye" olacağını yazdı.

(Harfler 2: 258). Bu gerçekten de eserin genişleyen ve sıklıkla çelişkili niteliklerini yakalayan bir tanımdır. Aynı zamanda Gulliver'in Seyahatleri damarında Swiftian bir hiciv olarak da tanımlanabilir; hayvan hiciv kesinlikle görünüyor

⁶ Muhtemelen bize Poe'nun oportünizmi hakkında da çok şey anlatıyor. Üç yıl önce, Southern Literary Messenger'da editör sıfatıyla, " isimleri bu çalışmaya ağırlık ve karakter kazandırabilecek seçkin Amerikalıların makalelerinden oluşan bir dizi Dergi"yi bir araya getirirken Cooper'dan bir katkı talep etmişti . Portföyünüzdeki herhangi bir yedek parça asıl amacımıza hizmet edeceğinden ve bizim için yardımınız paha biçilmez olacağından, bu girişimde bize yardım etmek size hiçbir çabaya mal olmaz" (Cooper, Yazışmalar 1: 356).

Swift'in Houyhnhnms ve Yahoos'undan 7 türetilirken, takma bölgeye yapılan yolculuğun genel yapısı Swift'in Lilliput ve Blefuscu olarak İngiltere ve Fransa'yı hicivli yorumuna benzer. The Monikins'in büyük bir bölümü, Leaphigh ve Leaplow lakaplı uluslarda temsil edildiği şekliyle İngiliz ve Amerikan siyasi ve sosyal fenomenlerinin yergilerine ayrılmıştır.⁸ Lyman Tower Sargent, "merkezi kahramanların insan olmayan" olduğu anlatısal ütopyalar için "Gulliveriana" terimini önerir. bu kesinlikle The Monikins (13) için geçerli görünüyor. James C. Clees, Swift ve Cooper arasındaki birçok bağlantının izini sürdü, ancak aynı zamanda Cooper'ın Ludvig Holberg'in The Journey of Niels Klim to the World Underground (1741) (116-36) adlı eserine borçlu olduğunu ikna edici bir şekilde gösterdi.

9 İngiltere ve Amerika'nın ince bir şekilde gizlenmiş hicivlerinde beklenebileceği gibi, alay konusu olan öncelikle onların kendi siyasi sistemleridir. Cooper'ın yaklaşımı, ütopyaları, toplumdaki tüm kusurların izole edildiği ve büyütüldüğü çarpıtıcı aynalar olarak kullanmaktır. Elizabeth Leane'in belirttiği gibi, Antarktika'daki monikin dünyasının konumu hicivin ayrılmaz bir parçası gibi görünüyor, "Cooper muhtemelen 'Dünyanın dibi' konumu nedeniyle Antarktika'da ütöpik hicivini kurmayı seçti. , tasvir edilen dünyanın tersine çevrilmesinin altını çiziyor "(156). Antipodean çağrışımlarıyla Antarktika, bir gerçeğe benzerlik aracı olmaktan çok karnavalesk tersine dönüşün bir işareti olarak kullanılır.

Leaphigh'de (İngiltere) toplumsal örgütlenme, ayakları Kral, soylular ve halk tarafından desteklenen bir üçayak olarak tasavvur edilir: "Devlet makinesi bu üçayağın zirvesine yükselirdi" (403-04). Teori bu, ancak pratikte farklı çıkıyor: "Kral, sopasını kendi bildiği gibi, diğer iki sopa tutacağı takımına büyük sorun çıkardı [...] soylular, kendi çıkarları için özel kolaylık, halkın sopasının dibindeki başlıca işçilere sabit durmaları için ödeme yaptı, ayrıca Kral'ın sopasını daha tekdüze ve kullanışlı bir tutum içinde tutmanın yollarını aradı"

(404). Bu manevra, Kral ve Kraliçe'nin her zaman bir vekil tarafından temsil edilmesi sonucunu doğurur (297). Poke istemeden Kral'ı gücendirdiğinde

⁷ Edward Wagenknecht'in görüşü net: "Monikinler , Cooper'ın Gulliver'in Seyahatleri, Kitap IV" (Clees 112'de qtd.).

⁸ Aslında daha fazla lakaplı ulus var - "Leapup ve Leapdown; Sığrama ve Sığrama; Leaplong ve Leapshort; Leapround ve Leapunder" (315)—bunların hiçbirini ziyaret edilmemesine rağmen.

⁹ Clees'in bulduğu en çarpıcı benzerliklerden bazıları, Holberg'den Niels Klim'in aynı zamanda Monikinia adlı monikin dünyasına benzeyen bir isim olan Martinia adlı bir maymun uygarlığıyla karşılaşmasıdır. Takma adlar gibi, Holberg'in maymunları da kuyruklarının görünümü ve süslemeleriyle gurur duyarlar. Başka bir örnek, Martin hukukçularının bir ayırım noktası olarak gördükleri ve "siyahı ne kadar ustaca beyaza çevirebildiklerini" göstermekten gurur duydukları ahlaki görelliğidir (Holberg 252). The Monikins'te , Leaplow Legion'da, farklı tarafların siyah beyazdır önermesine karşı veya lehte tartıştıkları bir tartışma vardır (bölüm 26).

bir seyirci sırasında, "Leaphigh Majesteleri vekaleten dehşete kapıldı!" (300).¹⁰ Ancak gücün evrişimi burada bitmiyor. Hükümdarın vekili aracılığıyla değil, tam tersi şekilde hüküm sürdüğü aşikar hale geldiğinden, tüm hiyerarşi tersine döner. Golden calf, Kral'ın ilk kuzeninin Kral'a yaklaştığını gözlemler: "Birbiri ardına Kral'ın talimatlarını büyük bir dikkatle dinliyormuş gibi görünse de [o] çok açık bir şekilde o hükümdara ne yapması gerektiğini söylüyordu" (305). Bu nedenle, aristokratlar, gerçek gücü kendileri için korurken, sözde hükümdarın yetkisinde olduğu için, belirli bir güç bölgesinin simülasyonunu sürdürürler. Ancak gücün evrişimi daha da karmaşıktır. Hükümdar yalnızca törensel işlevlere indirgenerek güçsüz kılınmakla kalmaz, fiilen tamamen ortadan kaldırılır:

Eskiden Leaphigh'de bir Kral vardı ve hem yöneten hem de hüküm süren bir kral vardı. Ancak ülkenin soyluları ve ileri gelenleri, Majestelerini devlet işleriyle daha fazla rahatsız etmenin uygunsuz olduğunu düşünerek, saltanat görevini tek başına hükümdara bırakarak, tüm yönetme zahmetini üstlendiler. [...] Bir süre sonra kraliyet ailesini beslemek ve başka türlü desteklemek sakıncalı ve pahalı bulundu ve tüm üyeleri özel olarak uzak bir bölgeye gönderildi [...] (342-43)

Bu, İngiliz monarşisinin yürütme gücünün çoğunu Parlamente'ye bıraktığı Görkemli Devrim'in ardından ortaya çıkan "Kraliçe hüküm sürer ama yönetmez" şeklindeki İngiliz atasözünü çağırır. Leaphigh kralı kaldırılır, ancak metonimik taht olan kurum, insanlara dileklerini ve korkularını yönlendirebilecekleri sanal bir güç ve ulusal kimlik alanı verecek şekilde korunur: Taht yoksa taht tehlikede mi?" (343). Aristokrasi, monarşi fikrini sürdürür, ancak taht, yalnızca mutlak otoriteyi simüle etme işlevini yerine getiren boş bir gösterendir. Aristokratlar gücü gasp ettiğinden, özünde, Leaphigh bir monarşi değildir.

Cooper, yürütme gücünün gasp edilmesinin tehlikelerini The Monikins'ten sadece bir yıl önce hicivsiz bir biçimde tartışmıştı. A Letter to His Countrymen'de Amerika'daki benzer bir gelişme için İngiltere'yi bir uyarı örneği olarak kullanır :

Kanunların hala kral adına uygulandığı doğrudur, bazı işlemler için onun imzası gereklidir ve o henüz kral olarak anılmaktadır.

¹⁰ Clees, bunun The Monikins ve Gulliver's Travels arasında başka bir yapısal paralellik olduğunu belirtiyor çünkü "Gulliver, Lilliput'tan ayrılmak zorunda kalıyor ve Poke, Leaphigh'den ayrılmak zorunda kalıyor çünkü her biri ülkenin kraliçesini gücendirdi" (125).

kilise ve devlet başkanı; ama aristokrasi ağını onun etrafına o kadar ustalıkla ördü ki, başbakan elini hareket ettiriyor, şansölye vicdanını kullanıyor ve parlamento, iyi giyimli sıradan bir figür haline gelene kadar onu besliyor. [...] Parlamento, yürütme yetkilerini ele geçirdi ve kralı bir şifre haline getirdi; onun adına imtiyazı kullanır [...] (317-18, 333)

Cooper, bir monarşideki kraliyet ayrıcalığını güç olarak tanımlar (Vatandaşlarına Mektup 320). Kraliyet imtiyazının esnekliği, Leaphigh'de, özellikle terimin özü tartışılırken Johnson's Dictionary'e başvurulmuş mahkeme sahnesinde yoğun bir şekilde hicvedilir - Leaphigh'de İngilizce konuşulmadığı için bu özelliklikle ilginçtir (329-30). Bu noktada, Leaphigh ve İngiltere bir an için iç içe geçmiş görünür. Cooper, Leaphigh İngiltere'dir, diyor gibi görünür;

Leaplow, ABD'nin eşit derecede şeffaf bir hicvidir Leaphigh'de olduğu gibi, onların devlet makinesi de bir tripod olarak tasavvur edilir, ancak tersine, destek olarak tabanındaki insanlar ve kırıların üzerinde ayrılmış devlet makineleri ile tersi. Başlıca siyasi kurumları, sırasıyla Başkan, Senato ve Temsilciler Meclisi'ne karşılık gelen "Büyük Sachem", "Bilmeceler" ve "Lejyon" (veya "Bobees") 'dır (407). Ayrıca, asıl amacı temelde gerçek muadilleriyle aynı olan "Yüksek Hakemler" adlı Yüksek Mahkeme versiyonuna da sahipler: "Kutsal Alegori"lerine (408) atıfta bulunarak anayasaya aykırı uygulamaları kontrol etmek.

Amerika'nın İngiltere'den bağımsızlığını kazanması gibi, Leaplow da Leaphigh'in bir yan ürünüdür ve sosyal sistemini ona karşı diyalektik bir karşıtlık içinde tasarlar: "Bir halk olarak, eskiden Leaphigh'den kaynaklı bir kovanız; ve kendimizi özgür ve bağımsız bularak, sosyal sistemi yalnızca sağlam bir temel üzerine değil, aynı zamanda kesin ilkeler üzerine inşa etmeye hemen başladık" (278). Ancak, tıpkı tarihsel benzerlerinde olduğu gibi, bu göçün nedeni konusunda birbirleriyle çelişen iki tarihsel anlatı vardır. Leaplowers'ın kendileri, "eski dünyada yaşamak için çok iyi olan bazı lakapların toplu halde göç edip yeni dünyaya yerleştiklerini" iddia ediyorlar. Öte yandan Leaphighers, "kendi topluluklarından evde kalmaya uygun olmayan herkesi oraya göndererek yeni ülkeleri doldurduğunu" iddia ediyor (315).

Leaplowers, bazılarının diğerlerinden daha uzun kuyruklara sahip olmakla gurur duyduğu Leaphigh'de karşılaşılan türden herhangi bir eşitsizliği önlemek için, hatta çoklu kuyrukları önlemek için, Leaplower'lar hepsinin aynı uzunlukta kesilmesine karar verdiler:

Doğa bu süsleri çok eşit olmayan bir el ile dağıtmıştır [...] Kuyruğun aklın merkezi olduğu ve uç noktaların en entelektüel kısımlar olduğu konusunda hemfikiriz; ancak hükümetler bu doğal eşitsizlikleri eşitlemek üzere çerçeveselendiğinden, onları cumhuriyet karşıtı olmakla suçluyoruz. Bu nedenle yasa, reşit olan her vatandaşın, her bölgede tutulan standart bir ölçüye kabul edilebilir bir şekilde kenetlenmesini gerektirir. Böyle bir tedbir olmazsa aramızda bir entelektüel aristokrasi olabilir ve özgürlüklerimiz sona erebilir. (284)

Kuyruk aklın oturduğu yer olduğu için, operasyon aslında zorunlu lobotomidir. Clees'in gözlemlediği gibi, "Bu ampütasyon, elbette, en uç noktada demokratik eşitlemeyi temsil ediyor" (Clees 91). Cooper burada, eşitlikçiliğin anti-entelektüalizme yol açtığı bir konformizm kültürü için bireysel çabaların feda edildiği Amerikan entelektüel ikliminin ortak bir eleştirisini dile getiriyor. Bu, Leaplow'da gerçek biçimini alır, çünkü kopan kuyruklar "zihnin maddeden çıkarıldığı büyük bir entelektüel değirmene gönderilir ve ilki, kamu hesabına günlük gazetelerin editörlerine satılır" (285). Bu, Cooper'ın A Letter to His Countrymen'de Amerikan basınının koyun sürüsü zihniyeti ve orijinallik veya içerikten yoksunluğu nedeniyle yaptığı eleştirinin devamı niteliğindedir.

Bununla birlikte, hicivin çoğu daha spesifik, ancak başkan Jackson'ı ve yönetimini hedef alır. Örneğin, Leaplow devlet başkanına, Kuzey Amerika Kızılderili şefinin ortak adı olan Büyük Sachem denir. Elbette Jackson, 1817-18 Seminole Savaşları sırasında büyük bir Kızılderili savaşçısı ve 1830'larda Kızılderilileri Uzaklaştırma politikasının uygulayıcısı olarak bir üne sahipti. Sonuç olarak, alegorik bir Amerika'nın lideri için Büyük Sachem başlığı, özellikle Cooper'ın sınır romanlarında Yerli Amerikalıları romantik de olsa empatik tasviriyle ünlü olduğu düşünüldüğünde, ironi ile aşılmalıdır. Leaplow'un alay konusu olan çılgınlıklarının çoğu, Jackson'ın siyasetine kadar izlenebilir. Örneğin, Leaplow'daki yol gösterici siyasi uygulama, "Döner İlke"¹¹ olarak bilinir, tam bir eşitlik vaat eder, çünkü her siyasi atama tesadüfen yapılır: "Leaplow'da tekerlek şeklinde yapılmış iki devasa kutumuz var. Birine vatandaşların isimlerini, diğerine ofislerin isimlerini yazıyoruz. Daha sonra piyango gibi çekeriz; ve iş on iki ay için ödenir" (276). Clees'in belirttiği gibi, bu, Jackson'ın başkanlığının (89-90) merkezi bir özelliği olan "ganimet sisteminin" bir ürünü olan görevdeki rotasyon sistemine atıfta bulunur. sistem

¹¹ "Özür dilerim, Amiral; biz İngilizcede rotary kelimesine döner diyoruz."

"Efendim, demek istediğimizi yeterince açıklayıcı değil; ve bu nedenle onu 'döner' olarak adlandırıyoruz." (279-80)

köken olarak Jeffersoncuydu, ancak sadık destekçilerini resmi pozisyonlarla ödüllendirmeyi merkezi politika haline getiren Jackson'dı. Bunun için ciddiye çünkü bu, başkana uygun gördüğü şekilde memur atama yetkisi veriyordu ki bu, muhaliflerin iddiasına göre yolsuzluğa ve gücün demokratik olmayan homojenleşmesine yol açtı. Jackson'ın görüşü elbette tam tersiydi; görevde rotasyonun "cumhuriyetçiliğin önde gelen bir ilkesi olduğunu" savundu (qtd., Jones 140). Ofis sahiplerinin periyodik olarak değiştirilmesi, "yolsuzluğu kontrol edecek, yerleşik bir bürokrasinin oluşmasını engelleyecek ve daha fazla vatandaşın kamusal yaşama katılmasını sağlayacaktır" (Jones 140). Bu, meslekten olmayanların Leaplowian siyasetine hicivli bir şekilde dahil edilmesini açıklıyor, hatta Golden calf, Poke ve bir kamarot Lejyon'a, Temsilciler Meclisi'nin Leaplowian muadili seçtiği noktaya kadar. Demokratik değerlerin bir turnusol testinden geçmeleri gerekmesine rağmen, hiçbir siyasi yetenek gerekli değildir: "bizim" kelimesinin doğru kullanımı (366). Bu aynı zamanda ganimet sisteminin ve Jackson'ın onu rasyonelleştirmesinin bir parodisi. Jones'un yazdığı gibi, Jackson'ın yönetimi "uzmanların şüphesi" ile karakterize edildi ve bu "Başkan'ın resmi görevlerin 'o kadar basit ve basit olduğunu ve zeki adamların performansları için kendilerini kolayca nitelendirebileceklerini' itiraf etmesine yol açtı" (140).

Görevde rotasyon politikasını eleştiren biri, bunun "görev arama ve makam almanın, küstahlığın değere galip geldiği, düzenli bir iş haline geldiği" ve kamu hizmeti standartlarını düşürdüğü sonucuna vardığını iddia etti (qtd. Jones 140'ta). The Monikins'ten yola çıkarak Cooper, hırslı Leaplowers gücün kaynağına, iki tekerleğe mümkün olduğu kadar yakın olmaya koştuğu için bu eleştiriyi kabul ederdi, "çünkü, her ne kadar her şey, hiçbir şüphenin ötesinde, mükemmel bir cumhuriyetçi görgü kurallarıyla yönetilmiş olsa da. , yine de, bir şekilde ve yine de tam olarak nasıl olduğunu bilmiyordu, ama bir şekilde, her zaman en iyi ödülleri yerinde olanlar alıyor "(352). Şans, nihai demokratik ilke olsa da, uygulanmasında pek doğru olmayan bir şeyler var.

Jackson, kelimenin tam anlamıyla ilk popüler başkandı. demokrasisi, öncelikle oy hakkına yeni sahip olan halktan seçmen kazandı. ¹² Ancak, Vernon Louis Parrington'ın belirttiği gibi, bu, toplumsal ve siyasi gerilimlere neden oldu: "Yeni parti, mekanikçiler ile sınır muhafızlarını bir araya getirirken, kaçınılmaz olarak, eski siyaset ekolünün beyefendilerine saldıran, alt sınıf bir araç haline geldi" (Parrington 146). Bu tür bir sosyal eşitlemenin ana nedeni, çoğu devletin mülkiyet kısıtlamalarını oylama için gevşetmiş olmasıydı, bu da mülkiyeti olmayan insanlara sahip olanlar üzerinde siyasi bir etki sağladı. Çitler

¹² 1828'e gelindiğinde, Güney Carolina dışındaki tüm eyaletler, Seçim Koleji için halk oylamasını benimsemişti. Daha önce, bu eyalet yasama organlarında yapılmıştı (Jones 136).

The Monikins'in , Cooper'ın "Amerika'daki cumhuriyetçi hükümet biçiminin istenmeyen bir sosyal eşitleme sistemine dönebileceğine ilişkin korkularını" ortaya koyduğunu savunuyor (xiv). Clees, Cooper'ın "siyasi eşitliğin [...] bir toplumun tüm üyelerini ortak bir vasatlık paydasında aynı düzeye getirme eğiliminde olup olmadığı" konusundaki duruşunun izini sürdü ve görece kısa bir süre içinde bir uçtan diğerine kaydığını gördü (20-22). Amerikalıların Kavramları'nda (1828) meseleye iyimserlikle baktı: "Bizi diğer uluslardan başlıca ayıran şey, orta halli ve hatta topluluğumuzun daha alt sınıfları arasındaki bu karakter yükselmesidir" (123). . Bununla birlikte, The Monikins'in zamanına gelindiğinde, demokrasinin potansiyelinden ve sosyal eşitlemenin etkilerinden açıkça hayal kırıklığına uğramıştır. Poke'un Leaplow hakkındaki gözlemi, bu endişeyi mecazi bir dile aktarıyor, çünkü ona tüm toplum "büyük bir siyasi merdaneyle yuvarlanmış" gibi görünüyor (388). Avrupa'da Gleanings: Fransa'ya (1837) bir notta Cooper, The Monikins'e başlamadan hemen önce, 1833'te Amerika'ya dönüşünde Avrupa'da sekiz yıllık uzun ikameti sırasında meydana gelen sosyal değişimi nasıl deneyimlediğini açıklıyor:

Herkes bana ülkeyi o kadar değişmiş bulmam gerektiğini [...] bilmemem gerektiğini söylüyordu. Gerçekten de değişmiş buldum; ama o kadar belirgin bir şekilde iyileşmedi. Sıradanlığın muazzam bir genişlemesi olduğu beni etkiledi [...] bu o kadar baskındı ki, bir zamanlar daha mükemmel olarak öne çıkan her şeyi neredeyse gölgede bırakıyordu. (51n)

O yıllarda meydana gelen en önemli olaylar, elbette, 1828 ve 1832'deki Jackson seçimleri ve bunun sonucunda siyasi manzarayı büyük ölçüde değiştiren demokratik politikaydı. Genel olarak, Cooper'ın Leaplowcu hicvi, bir Whig'in anti-entelektüalizm ve anti-aristokrasinin kimsenin mükemmelleşmesine izin verilmediği bir toplumla sonuçlandığı demokratikleşmenin etkilerine dair distopik vizyonu olarak okunur. Unutulmamalıdır ki , Monikinler , Jackson ve Demokratlara karşı muhalefetin 1833'te Whig Partisi içinde örgütlenmesiyle sonuçlanan İkinci Parti Sisteminin kuruluşuna da tanık olan kesin tarihsel dönüm noktasından ortaya çıkmaktadır.

Bununla birlikte, Cooper bir noktada Demokratların yanında görünüyor: 1830'larda daha önce olduğu kadar net olmayan Anayasa'nın statüsü konusunda. Scott Michaelsen, tartışmanın anayasal yorum uygulamaları üzerine nasıl alevlendiğini anlatıyor:

Whigler için, sözleşme taraflarının "kutsallığı"

Niyetler, özel sözleşmelerin değerlendirilmesinde temel husustu, ancak Anayasayı anlama amaçları için yalnızca asgari düzeyde yararlıydı. Ve Demokratlar için, Anayasa Konvansiyonunun niyetlerinin kutsallığı, iş ortaklarından veya borçlu ve alacaklılardan çok daha önemlidir. (7)

Anayasa Konvansiyonu'nun amacı, örneğin The Federalist Papers'da bulunabilir. Alexander Hamilton hayır yazıyor. Anayasanın halkın uzantısı olduğunu ve bu nedenle "halkın gücünün hem [yargı hem de yasama erklerinden] üstün olduğunu ve kanun koyucunun tüzüklerinde ilan ettiği iradesinin muhalefette olduğunu varsayar. Anayasada ilan edilen halkınine göre, yargıçlar birinciden ziyade ikinci tarafından yönetilmelidir" (439). Hem Federalistler hem de Demokratlar için burada bir belirsizlik yoktu: Anayasa, otoritenin en yüksek kaynağıydı.

Yapısını zayıflatmak, bir eleştirmenin ifade ettiği gibi, onu "Yargıtay'ın elinde herhangi bir anlama gelen ya da hiçbir şey ifade etmeyen plastik bir karmaşaya" indirgemek olur (qtd. in Michaelsen 4).

Pratik siyasette "Büyük ve Kutsal Ulusal Alegori"nin öneminin Leaplowcu inşasında alay konusu olan tam da bu tür anayasal esnekliktir. Kraliyet ayrıcalığı Leaphigh'deki merkezi hiciv saçmalığıysa, Kutsal Ulusal Alegori, Leaplow'un hicivinde aynı işleve sahiptir. Golden calf ve co'nun gelişinden kısa bir süre sonra. Leaplow'da ve Büyük Konsey'e seçilmelerinde, siyasi partilerden birinin kararını tartışmaya çağırılırlar: "Şimdiye kadar siyah olarak kabul edilen rengin gerçekten beyaz olduğuna karar verildi" (413).

13 Golden calf, Büyük

Ulusal veya Kutsal Alegori'deki bir maddeye atıfta bulunarak sorunu kolayca çözebileceğini düşünüyor; (420).

Ancak bunu Konsey'de ileri sürdüğünde bir kargaşaya neden olur; Alegoriye bu şekilde atıfta bulunulamaz, Altın buzağının bunun böyle olduğuna dair itirazını boşverin. kutsal:

Kutsal, efendim, şüphesiz - ama sizin hayal ettiğinizden farklı bir anlamda - burada anılmayacak kadar kutsal, efendim. Müfessirlerin eserleri, inşaat kitapları ve özellikle çeşitli yabancı ve tamamen tarafsız devlet adamlarının yazıları var - özellikle Ekub adını vermeme gerek var! (421)

¹³ Holberg'in Niels Klim'i ile tematik benzerlikler için 9. nota bakınız.

Leaphigh hükümdarının durumunda olduğu gibi, Kutsal Ulusal Alegori "kişinin mecazi olarak atıfta bulunduğu, ancak artık gerçek bir referans olmadığı bir şeydir" (Michaelson 7). Burke'e çok ince olmayan gönderme, Cooper'ın yinelenen bir şikayetiyle bir bağlantıya işaret ediyor: Amerika'nın siyasette veya basında yabancı görüşlere bağımlılığı. Vatandaşlarına Bir Mektup'ta, Anayasa'nın güçlü bir şekilde inşa edilmesinin "sistemin çöküşüne karşı tek güvence" olduğunu iddia ediyor; ancak yenilik bu kutsal sınırlara ciddi bir saldırı yapar yapmaz bizi birleştiren bağ kopacaktır" (316). Bunun, İngiliz parlamentosunun ve İngiliz siyaset teorisyenlerinin uygulamalarını örnek alan "İngiliz muhakemesinin" taklidinin bir yanlığı olduğunu ve Anayasa'nın yüce gücüne başvurarak düzeltilmesi gerektiğini savunuyor: anayasal varlığımız için, en azından kendi sistemimizin çarelerinden bazılarını denemeye çalışalım" (Mektup, Yurttaşlarına 336). The Monikins'in bu bölümü, Cooper'ın kendisinin de dahil olduğu durumları kurguladığı kişisel alegorisinin bir parçası olarak kabul edilebilir. Goldencafe gibi o da Yurttaşlarına Bir Mektup'ta yurttaşlarına anayasal konularda ders vermeye çalıştığı için cezalandırılmıştı. Bir eleştirmen, alaycı bir şekilde, "görünüşe göre, şimdiye kadar anayasa hukuku konusunda John Marshal gibi sığ kabadayılardan daha iyi öğretmenleri olmayan Birleşik Devletler halkını aydınlatmak gibi sevimli bir amaçla yazılmış [...] bir tür siyasi makale" diye yazıyor. Joseph Story, Daniel Webster ve diğerleri" (İnceleme B 176).

Leaplow'un Leaphigh'den kamuoyu fikirleriyle ticaret yapma geleneği, Cooper'ın kişisel alegorisinin bir başka örneği ve aynı zamanda Amerika'nın yabancı fikirlere bağımlılığı eleştirisinin bir devamıdır. Örneğin, Vatandaşlarına Bir Mektup'un açılışında şöyle yazar:

Kamu görevlilerine ait olan liyakat derecesine ilişkin kendi tahminini oluşturmaya yardımcı olmak amacıyla yabancı ulusların görüşlerinden alıntı yapma uygulamasının Amerika'ya özgü bir gelenek olduğuna inanıyorum. [...] Bir halkı büyük ya da bir ulusu saygın kılmak için gerekli olan kendine saygı duygularını, erkekliliği ve düşünce bağımsızlığını yok eden. [...] niyetim, kendime adalet yapmaya çalışırken, ima edilen geleneği tutuklamaya çalışmak [...] (269-70)

Bu strateji açıkça başarısız oldu, çünkü ona yöneltilen eleştiriler azalmayan bir güçle ve her zamanki kadar transatlantik ithal fikirleriyle devam etti. Sonuç olarak Cooper, The Monikins'te bunun yerine hiciv kullanımına başvurur. Leaplow'da yabancı fikirlere o kadar değer veriyorlar ki, yurt içinde ürettikleri fikirlerin değeri bile ihraç edildiğinde yükseliyor.

Leaphigh ve ardından tekrar içe aktarıldı (412). Cooper, Amerikan basınına yönelik bu eleştiride kesinlikle yalnız değildi; bu, başlı başına ortak ve tartışmasız bir görüştü ve çoğu eleştirmen bu özel konuda onun yanında yer aldı.¹⁴ Ancak, ironik bir şekilde, ithal edilen bu görüşlerden biri, Cooper'ın giderek sertleşen eleştirisiydi. Bir eleştirmenin A Letter to His Countrymen'in Amerika'daki kabulüyle ilgili olarak belirttiği gibi: "Yabancı eleştirinin tonu, tüm Amerikan basınına savunması için kuşatması gereken eylemleri ve görüşleri ile değiştirildiğinde, burada makalelerle saldırıya uğradı. ya tonunu yansıtıyordu ya da yabancılar tarafından kendisine yapılan saldırıların gerçek tercümeleriydi" ("James Fenimore Cooper" 4).

Bir önceki bölümde, yalıtılmış toplulukların ütöpik sözleşmesini ve Symzonluların üstün savaş makineleri ve sınır dışı etme yoluyla hem iç hem de dış kirlenmeye karşı koruma sistemlerini nasıl tasarladıklarını tartışmıştım. Bununla birlikte, bölgeleri Antarktika buz bariyeri tarafından doğal olarak dünyadan izole edildiğinden, lakapların ütopyalarının sınırlarını aktif olarak korumaya böyle bir ihtiyaçları yoktur. Monikin geleneği, Antarktika'nın yalnızca onlar için ayrıldığını anlatır - dünyadaki son türler için dünyadaki son boş alan:

Doğa, çeşitli bariz ve hayırsever amaçlarla kutup bölgelerini yeni türler için ayırmıştı. [...] Hayvan doğasının yeryüzünde ortaya çıkışından, lakaplı ırkın ortaya çıktığı döneme kadar, söz konusu bölgeler sadece ıssız değil, neredeyse yaşanmaz durumdaydı. Bununla birlikte, her zaman dikkatli, bilge, yardımsever ve asla engellenmeyen Doğa yolu hazırladığında, yeni türler için yolu açan bu fenomenler sergilendi. (182)

Sert Antarktika iklimi nedeniyle, ilk takma ad yaratılmadan önce bu ad bölgesi yaşanabilir ve hatta erişilebilir değildi: "Bu akıllıca bir hareketti. Tanrı'nın hükmü, seçilen bölgelerin vaktinden önce işgal edilmesini önlemek ya da zihin, ilk monikini var edecek kadar maddeye hakim olana kadar bu bölgelerin ıssız kalmasına neden olma" (180). Bu oluşumdan iki yüzyıl öncesine kadar, yer kabuğunun içinden Güney Kutbu'nda patlak verene kadar, yerin içindeki buhar basıncı birikmişti. Bu, dünyanın içi boş olduğunu ve kutuplarda parlak gaz yaydığını düşünen ve böylece aurora australis ve borealis fenomenini açıklayan Edmond Halley'e bir gönderme gibi görünüyor. Halley, lakaplar gibi, yer kabuğunun en incisinin kutuplarda, dünyanın basık şeklinden dolayı olduğuna inanıyordu.

¹⁴ Cooper'ın Amerikan edebiyatı üzerindeki tartışmadaki yerinin kapsamlı bir incelemesi ve kültürel milliyet Clees'te bulunabilir (2-13).

kurmuştu (A. Cook 347). Takma adlara göre, kaçan buharın ısı ve buharı Antarktika buzunu çözdü ve iklimi ılıman ve verimli hale getirdi (183). Bununla birlikte, ortaya çıkan buz bariyeri hala bozulmamış durumda ve insanların onu geçmesini etkili bir şekilde yasaklıyor. Symzonia'da da ima edilen, yasaklayıcı bir buz bariyeri motifi, burada, Morrell tarafından daha önce alıntılanan pasaja olası bir gönderme olarak, seçilen türler için koruma olarak ilahi olarak belirlenmiş bir buz sınırının ima edilmesiyle birleştirilmiştir. Cooper, doğrudan Morrell'den almış olsun ya da olmasın, Antarktika hakkında zaten var olan ve tanıdık bir fikri alıp ona komik bir hava katıyor.

Monikin ütöpic paradigmasında dünya, yeni türlere uyum sağlamak için - kelimenin tam anlamıyla, buharın Antarktika'nın buz tabakasını eritmesi gibi - yeni toprakları ortaya çıkaran teleolojik bir makine olarak yorumlanır. Monikin dünyasının yaratılışı, Püriten kökenlerinden geliştirdiği ve devrimci çağda kullanıldığı şekliyle Amerikan istisnacılığının anlatılarını uyandırmak için tasarlanmış gibi görünür. Örneğin, Thomas Paine Common Sense'de şöyle yazıyor: "Dünyaya yeniden başlamak bizim elimizde. Nuh'un günlerinden bu yana bugüne kadar böyle bir durum yaşanmamıştır. Yeni bir dünyanın doğum günü yakındır ve bir insan ırkı [...] özgürlükten paylarına düşeni alacaktır [...]" (53; ap.). Monikinlerin yeni ırkına da yeni bir dünyada yeni bir başlangıç için benzer bir şans verildi, ancak yalnızca destansı ölçekte bir fiyasko başardı. Alegorik uyum, Cooper'ın, görkemli beklentilerine rağmen Amerikan deneyinin aynı şekilde gittiğini hissettiğini gösteriyor.

Büyük Varlık Zinciri: Evrimsel Hiciv

Romanın belirleyici özelliği elbette lakapların kendileri ve insandan evrimleştiklerinin öne sürülmesidir. Bu tema, genel olarak çağdaş evrimsel fikirlerle ve özel olarak da insanlarla maymunlar arasındaki bağlantıyla bağlantılıdır. 19. yüzyılın başlarında, bu bağlantı çok tartışmalı bir konuydu ve bazıları Cooper'ın takma adlarını sindirmekte zorlandı. Bu, romanın önermesini "olumlu bir şekilde saldırgan" bulan ilk incelemelerden birinde açıkça görülüyor. Bizi, içerdiği her şeyle birlikte bir maymunlar ulusuna götürme fikri, zorunlu olarak kaba. Ama burada Swift'in Honnyhym[sic] aşan bir kabalıkla gerçekleştirilir, çünkü maymunlar hayali yaratıklar değildir ve hayal gücü onları öyle görmeyi reddeder; ve Gulliver'in nüktedanlığı, belagati ve üslubuyla kurtarılamaz" (GWP 413). Çok az kişinin tartışacağı niteliksel değerlendirmeyi bir kenara bırakırsak, maymunları bir araç olarak kullanmanın uygunluğu hakkında ileri sürülen tartışmada çok düşündürücü bir nokta vardır.

bir hayvan hicivinin karakterleri. Eleştirmen, Swift'in Gulliver'in Seyahatleri'nin dördüncü kitabındaki yabancılaştırma stratejisini, ütöpik edebiyatın geleneksel önermesi olan radikal perspektif değişikliği yoluyla elde edilen Cooper'ın Monikins'teki kitabıyla ilişkilendiriyor : Ziyaretçiler kendi kültürlerinin en yüksek olmadığını keşfederler. Bu fark kurulduktan sonra, gerçek ve hayali toplumlar arasındaki müzakere başlayabilir. Gulliver ve The Monikins'te yabancılaştırma, tüm insan türünün yaradılışın tacı konumundan indirilmesiyle en uç noktasına götürülür: Artık bu, farklı insan kültürlerinin değil, farklı türlerin göreceli erdemleriyle ilgilidir. Eleştirmenin, Cooper'ın maymunlar gerçek olduğu ve hayali yaratıklar olarak yorumlanamayacağı için başarısız olduğu iddiası o kadar mantıksız ki, yalnızca maymunları ve insanları ayrı tutma gayretini ortaya koyuyor. Atların maymunlardan daha az gerçek olduğunu mu anlamalıyız? Dahası, Swift'i uygun literatürün modeli olarak tutmak için kasıtlı bir yanlış okuma olduğunu yalnızca tahmin edebileceğimiz şeyde, eleştirmen ayrıca Yahoo'ların maymun benzeri yaratıklara dönüşmüş yozlaşmış insanlar olduğu ve her ikisinin de mahkemede bir maymun olduğu gerçeğini uygun bir şekilde göz ardı ediyor. Brobdingnag'ın yanı sıra bir kadın Yahoo, Gulliver'i kendilerinden biri zanneder ve sırasıyla ona bakmaya veya onunla çiftleşmeye çalışır (97-99, 215).

Sanki asıl mesele, insan ile at arasındaki ayrım çizgisinin tartışmasız olması, oysa insan ile maymun arasındaki olası evrimsel bağın dönemin en tartışmalı fikirlerinden biri olması gibi görünüyor. Mantıklı, konuşan atlar fikrini sindirmek, görünüşe göre aynı şeyi maymunlar için hayal etmekten daha kolay. Paradoksal olarak, 17. ve 18. yüzyılların doğa bilimci geleneği , antropoid maymunları antropomorfik olarak tanımlamaktı. Konuşma yetisinin yokluğu dışında pratik olarak insan olarak kabul edildiler ve çoğu zaman tamamen dik bir duruşla, sıklıkla insansı özelliklerini güçlendirmek için ellerinde bir baston gibi bir dalla tasvir edildiler (Mizelle 148, 159-60).

Ayrıca, 19. yüzyıla kadar orangutanın ortak adı homo sylvestris, yani "ormanın adamı" idi. Türler arasındaki bağlantı soybilimsel hale gelinceye kadar bu çizgiye gerçekten itiraz edilemez. İnsan maymun gibi olmaktan primat olmaya geçtiğinde metaforik tampon kaybolur.

Cooper , The Monikins ile böylece, 19. yüzyılın başlarında ve sonrasında oldukça tartışmalı bir konu olan, insanlar ve diğer primatlar arasındaki olası ilişki hakkındaki çağdaş bir endişeden yararlanıyor . 18. yüzyıla doğru ,

¹⁵ OED'ye göre bu, Malezyaca orangutan ve utan "adamı" sözcüklerinin doğrudan çevirisidir . orman" ("Orang-outang").

Yaradılışın yapısı üzerine baskın düşünce biçimi Platonik özcülük olmuştur. Temel fikir, her yaratığın değişmez bir sınıfa ait olduğuydu; hiçbir yeni tür meydana gelemez ve hiçbirini yok edilemez. Tüm yaratıkların, en yaygın olarak "büyük varlık zinciri" olarak adlandırılan, tüm varlıkları artan bir karmaşıklık düzeninde birbirine bağlayan ve manevi aleme uzanan doğal bir hiyerarşi içinde organize edildiği düşünülüyordu. 16 Doğal olarak, insanlar dünyevi düzenin en üstüne yerleştirildi, ardından farklı melek katmanlarından oluşan manevi düzen ve en üstte Yüce Varlık geldi. Manevi alem ile ilgili olarak, insan ruhu için bir yükseliş olasılığı vardır, ancak dünyevi yaratıklar olarak herhangi bir evrimsel anlamda değil. 17

Essay on Man'in (1732) ilk mektubunda, Alexander Pope varlık zincirinin ünlü bir formülasyonunu sunar: "Varlığın uçsuz bucaksız zinciri! Tanrı'dan başlayan, / Doğa ruhani, insan, melek, insan / Canavar, kuş, balık, böcek, hiçbir gözün göremediği, / . . . Doğanın zincirinden hangi halkayı vurursan vur, / Onuncu veya onbinde biri, zinciri aynı şekilde kırar" (8; I.VIII). Fikrin gelişimini inceleyen Arthur O. Lovejoy, bunun 18. yüzyıl natüralizminin nasıl merkezi hale geldiğini anlatıyor:

On sekizinci yüzyılda bir Varlık Zinciri olarak evren anlayışı ve bu anlayışın altında yatan ilkeler - tamlık, süreklilik, derecelenme - en geniş yayılımına ve kabulüne ulaştı. [...] "Doğa" kelimesinin yanında, "Büyük Varlık Zinciri" on sekizinci yüzyılın kutsal ifadesiydi ve on dokuzuncu yüzyılın sonlarında kutsanmış "evrim" kelimesine benzer bir rol oynuyordu. (Büyük Zincir 182-84)

Bu zincirde, her halkanın sadece bir kez işgal edilmesi ve işgal edilmesi gerekir, bu da sürekli ve durağan bir düzen ile sonuçlanır. Platon'a atıfta bulunularak, bu fikir genellikle doğanın sıçrama yapmadığı fikrinde ifade edildi - ünlü

¹⁶ Metaforun kendisi muhtemelen Homer'in İlyada'sından kaynaklanmaktadır; burada Zeus, gökten dünyaya bir zincir asarlarsa, tüm tanrıları ve alt yaratımı taşırlarsa, yine de hepsinden daha güçlü olacağını belirterek gücünü diğer tanrılara göre gösterir. Lovejoy, bu mecazın beşinci yüzyılda Macrobius tarafından ele alındığını ve onun aracılığıyla ortaçağ yazarlarına aktarıldığını ima eder: "Dikkatli bir gözlemci, Yüce Tanrı'dan şeylerin son kalıntılarına kadar, karşılıklı olarak birbirine bağlı ve onusuz parçaların bir bağlantısını keşfedecektir. bir mola. Ve bu, Tanrı'nın gökten yere asılmasını emrettiğini söylediği Homeros'un altın zinciridir" (qtd. Lovejoy 63'te). 17 Örneğin, Rönesans filozofu Giovanni Pico della Mirandola, bunu Yakup'un Merdiveni imgesiyle birleştirdiğinde buna benzer bir fikir geliştirir (Yaratılış 28:12): "verden göğe kadar uzanan bir merdiven var [...] her tepede oturan Rab ve telekkür halindeki melekler dönüşümü olarak üstlerine inip çıkarken" (Pico 229). 1711'de Joseph Addison, "sonlu bir ruhun mükemmelliğe doğru ilerleyişini" ana hatlarıyla belirterek benzer mantık yürütür (Lovejoy 247'de qtd.). Ancak bu ilerleme, herhangi bir evrimsel potansiyel anlamına gelmez. Öncelikle insanın manevi dünyayla ilişkisini tanımlar. Dünyevi nizamın mahlûklarından sadece insan, makamını aşma kudretine sahiptir.

Linnaeus tarafından *Philosophia Botanica*'da (1751) "*natura non facit saltus*" olarak ifade edilmiştir. başka ve doğal bir hiyerarşiye yerleştirilmiş. Bu statik Linneci yaratılış görüşü , yeni türlerin yaratılmasına izin vermeyen 18. yüzyıl doğa biliminin dayanağıydı.

19

18. yüzyılda ve 19. yüzyılın başlarında, bu paradigma ampirik karşı kanıtların birikmiş ağırlığı altında çökmeye başladı. Tüm dünyada soyu tükenmiş hayvanların kemikleri ve fosilleri keşfediliyordu, bu da durağan yaratılış kavramının gözden geçirilmesini gerektiriyor gibi görünüyordu. Amerikalı doğa bilimci Benjamin Smith Barton 1805'te "[F]doğa" diye yazmıştı, "görünen o ki, kendi yarattığı türlerin tamamını korumaya bazı ünlü doğa bilimcilerin sandığından çok daha az endişeli" (98). Tartışmayı Symzonia'daki ilgili bir bölüme geri götürerek açıklamak istediğim çok önemli bir nokta bu . Seaborn ve ekibi yer altı ütopyasına ilerlemeden önce, Antarktika'da keşfettikleri bir kara parçasını incelemek için kısa bir süre dururlar. Orada "devasa bir kara hayvanının taze izleri" buluyorlar ve Seaborn şunları söylüyor: "Fil kadar büyük beyaz bir kutup ayısının, bir mamutun ya da tanımlanamayan başka bir devasa hayvanın kiler olsalar da, ben anlayabiliirdi (Symzonia 65). Bu şaşırtıcı bir açıklama. Antarktika'daki yeni izler neden soyu tükenmiş bir mamuta ait olsun ki? Cevap Antarktika'da değil, evde yatıyor. 18. yüzyılın başlarından itibaren Amerika'nın çeşitli yerlerinde devasa "mamut" kemikleri bulundu, ancak uzun bir süre hiç kimse bunların ait olduğu hayvan hakkında net bir fikre sahip değildi. Kemikler iki ana nedenden dolayı mamutla ilişkilendirildi: boyutları ve Sibiry mamutunun kemiklerinin daha önceki bulgularıyla ilişkili göründükleri için. Ancak kısa süre sonra Sibiry mamutundan farklı olduğu anlaşıldı ve bu nedenle bir süre Amerikan gizli mamutu olarak anıldı . 1806'da Georges Cuvier ona bilimsel adı olan mastodon'u verdi; Cuvier'nin kimliği ve adının Amerika'da bilinmesine kadar üç yıl daha geçmesine rağmen (Semonin 354-56).

¹⁸ Doğa sıçrayışlar yapmayabilir ama lakaplar sıçramayı bir yaşam tarzı haline getirdi. Goldencalf takma adlarla ilk karşılaştığında, olağanüstü "saltasyonlar" yaparlar (aynı zamanda türlerdeki mutasyonlar için, merdivenin bir basamağından diğerine evrimsel terim) ve her takma ulusun adı Sıçrayış-ın bir varyantıdır. Leaplow, siyasi sistemlerinin bir parçası olarak karmaşık "saltasyonlar" ve "evrimler" de uygulamıştır. Monikin türleri, kendi türleri tam da böyle bir evrimsel sıçrama yaptığı için, doğanın sıçrama yapmadığı fikrine meydan okuyor. Clees bunun , Lilliput'lu halat dansçıların ve siyasi adayların devlet makamları için rekabette akrobatik sıçramalar yapmaya zorlandığı Gulliver's Travels'tan türetilmiş olabileceğini öne sürüyor (124).

¹⁹ Linnaeus, *Systema Naturae*'de (1735) türler konusunda kısa ve öz konuştu: "Yeni tür yok" (qtd. in Nicols 10).

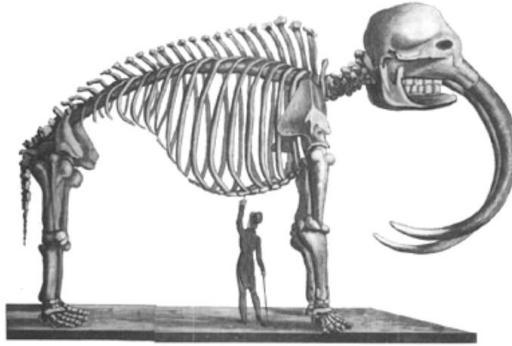
Paul Semonin, mastodon kemiklerinin bir asırdan fazla bir süredir Amerikalı entelektüelleri meşgul ettiğini ve "kurucu babaların gözünde ulusal bir sembol" haline geldiğini gösteriyor (101). Bunun kökeni Georges Louis Leclerc, Comte de Buffon'un teorilerinde yatıyordu - bu isim, ileride görüleceği gibi, bu dönemin Amerikan bilimsel söyleminde sıklıkla karşılaşılan bir isim. Buffon, Amerikan yozlaşmasına ilişkin çevreci bir teori önermişti ve bu teoride, ılıman ve nemli Amerikan ikliminin, sakinlerin "cimri bir gökyüzü ve verimsiz bir toprak altında küçülmesine ve küçülmesine" neden olduğunu iddia etmişti (qtd., Semonin 6). Söylemeye gerek yok, Amerikalılar bunu cahilce bir hakaret olarak algıladılar ve Thomas Jefferson, *Notes on the State of Virginia*'da (1787) hemen Buffon'u çürütmeye koyuldu. Bu amaçla, mastodonu Amerikan ikliminin yalnızca büyük yaratıkları değil, aynı zamanda en büyüğünü de üretebildiğinin kanıtı olarak gösterdi: "Mamutun iskeleti (bunun için incognitum denir) beş veya altı hayvandan söz eder. Mons olarak filin kübik hacminin katı. De Buffon itiraf etti. [...] bu kalıntıları hangi hayvana atfedersek, Amerika'da böyle bir hayvanın var olduğu ve karasal varlıkların en büyüğü olduğu kesindir" (Jefferson 46, 47; Sorgu 6). Jefferson'a göre bu, Buffon'un Amerikan yozlaşması iddiasına karşı tartışılmaz bir kanıt sağladı. Semonin'e göre, Jefferson'ın mastodon tartışması "Notlarından en çok tekrarlanan pasajlardan biriydi ve savaştan sonra incognitum'un sembolik anlamını yaratmada etkili oldu" (183).

Seaborn, "bazı muazzam kemikleri" keşfedip güvence altına alırken, mamut yaratıkların kalıntılarına yönelik çağdaş ilginin tamamen farkındadır: çok büyüktüler, onlara mamut kemikleri adını verdim elbette, bilim dünyası için paha biçilmez bir kazanım olarak hepsini dikkatlice gemiye alıp kutulara yerleştirdim" (Symzonia 69). Ama sonra, aniden, bu "muazzam hayvanın" canlı bir örneği belirir ve onları kıydan uzaklaştırır ve teknelerine doğru sürer:

Devasa canavar makul bir hızla suyun kenarına yürüdü ve durup biz yeni gelenleri büyük bir soğukkanlılıkla inceledi. [...] ona fırlatmanın pruvasına monte edilmiş üç librelilik bir atış yapmasını emrettim ve aynı zamanda ona bir tüfek voleybolu verdim. Atışın etkili olup olmadığı tespit edilemedi. Acele etmeden ve korkmadan ormana döndü ve böylece bilginlerin incelemesi ve Scudder Müzesi'nin yararı için derisini ve iskeletini koruma zevkinden beni mahrum etti. (Symzonia 69-70)

Seaborn'un ani tepkisinin hayvanı korumaya çalışmak olması önemlidir.

Scudder Müzesi için. 20 Bu, onun nerede olduğunun gayet iyi farkında olduğunu gösteriyor. asıl izleyici, kemikleri böyle bir hayvanın gövdesiyle eşleştirebilir miydi? 19. yüzyılın ilk on yılları, Amerikan müze kültürünün ortaya çıkışına tanık oldu ve sergilenen en merkezi ve muhteşem parçalarından bazıları tam da bu tür kemiklerdi. Ayrıca, 18. yüzyılın sonları ve 19. yüzyılın başlarından itibaren, mastodonun vahşi bir yırtıcı, "et yiyen bir fil" (Semonin 403) olduğu varsayılmıştır. yakl. 1802, Peale's Philadelphia Müzesi'ndeki bir mastodon iskeleti sergisinin reklamı, bu tür yaratıkların var olduğu korkunç bir geçmişi çağırıştırıyor: "Ormanlar bir yemekte yerle bir edildi, her yerde can çekişen hayvanların inilteleri duyuldu; ve erkeklerin yaşadığı tüm köyler bir anda yok edildi" (faks. Semonin 329'da). Dergi ve gazetelerde bu tür haberler dolaşırken, Seaborn ve mürettebatının teknelere binmesi hiç de şaşırtıcı değil. Symzonia'nın zamanına kadar, çoğu doğa bilimci mastodonu bir otçul olarak sınıflandırdı (Semonin 354-55). Bununla birlikte, bu açıkça evrensel bir bilgi değildi. 1816'da Édouard de Montulé, eksiksiz bir "mamut" iskeletinin sergilendiği Peale's Philadelphia Müzesi'ni ziyaret etti (hasta 2).

Hasta 2. Et yiyen fil: Montulé'nin Peale mamutunun taslağı (1816)

Semonin'e göre, "Rembrandt Peale'in hayvanın vahşi bir etobur olduğuna olan inancı nedeniyle, büyük canavarın dişleri on yıldan fazla bir süre aşağı dönük kaldı" (364). Ve 1831 gibi geç bir tarihte The Imperial Magazine, mastodon kazıları hakkında şunları bildiriyor: "Bu hayvan, filin öküzü aştığı kadar, mamuttan da büyüktü ve etobur türdendi" (295).

²⁰ Scudder's Museum, PT'nin mülkiyeti altında Amerikan Müzesi olmaya devam etti. Peales Müzesi'nin tüm koleksiyonunu da satın alan ve kendi koleksiyonunda birleştiren Barnum.

İncognitum kalıntılarının bulgularının ortaya çıkardığı en önemli sorunlardan biri, türlerin neslinin tükenebileceğini doğruluyor gibi görüldüğü rahatsız edici gerçektir. Semonin bize "Amerikan incognitum veya mastodon'un soyu tükenmiş bir tür olarak ilan edilen ilk hayvanlardan biri olduğunu" hatırlatır (4). Ashton Nicols, bu tür "ampirik gözlemlerin dini inançlarla doğrudan çeliştiğine" dikkat çekiyor. İncil tufanı ile fosil kalıntıları arasındaki bağlantı (eğer varsa) neydi? dünya şimdiki gibiydi

antik çağlardan beri değişmeden mi göründü?" (4). Musa'nın yaradılış ve Tufan kaydının kelimesi kelimesine okunması hiçbir yaratığın neslinin tükenmesine izin vermiyordu, yine de burada kemikler vardı ama canlı hayvan yoktu. Mastodonun ortadan kaybolmasına ilişkin yaygın bir Amerikan yorumu, bunu Amerikan istisnacılığının anlatısına entegre etmişti: "vahşi canavarın ortadan kaybolması, Tanrı'nın vaat edilmiş topraklar üzerindeki kutsamasıydı" (Semonin 3). Amerikalı yazar John Filson, 1784'te bu akıl yürütmenin açıklayıcı bir örneğini verir: "Doğa zincirinden bu kadar büyük bir halka yok olabilir mi? Sahip olduğu için mutluyuz. İnsan türü için ne kadar korkunç bir düşman, fil kadar büyük bir hayvan, ormanların tiranı, belki de insanı yutan!" (Semonin 200'de qtd.).

Rembrandt Peale de benzer bir noktayı ifade ediyor: "Eğer bu hayvan gerçekten etobur [aynen] idiyse, ki bence bundan şüphe edilemez, biz filozoflar olarak bundan pişmanlık duysak da, tüm kuşağının muhtemelen neslinin tükendiği için Tanrı'ya şükretmekten başka bir şey yapamayız" (qtd. in Davidson 625). Ayrıca Tufan gibi bir felaket olayının buna sebep olmuş olabileceğine de işaret ediyor: "Aynı şekilde onların ani ve güçlü bir neden tarafından yok edilmiş olduklarından da eminiz; ve hiçbir şey bu tufanlardan veya ani deniz dalgalanmalarından daha olası görünmüyor [...] (qtd., Davidson 625). Bu, inanç ile biriken bilimsel bilgi birikimi arasındaki çelişkileri müzakere etmek için çok anlamlı bir erken girişimdir. Burada soyu tükenmiş bir tür, çürütüyormuş gibi görüldüğü şeyin, yani yaratılışın hala bozulmamış olduğunun, ancak seçilmiş insanları barındırmak için yapılan istisna dışında, kanıtı olacak şekilde yeniden yapılandırılır.

Yine de yok olma kavramı, Hristiyan doktrinine veya ona dayalı bilimsel teorilere kolayca uydurulamadı. Antarktika'da yaşayan bir mastodon bulmak, bilim ve inanç arasındaki kesişme noktasındaki acil bir ikilemi çözecektir çünkü bu, yok oluşu bilimsel bir gerçek olarak kabul etmenin gerekli olmayacağı anlamına gelecektir. Nitekim bazıları kabul etmedi. Örneğin Jefferson, mastodonun canlı örneklerinin henüz keşfedilmemiş Kuzeybatı topraklarında bulunabileceğini düşündü ve hatta onu mevcut Amerikan hayvanları tablolarına dahil etti:

Mamut'u neden hala varmış gibi yerleştirdiğim sorulabilir. ben

Karşılığında sor, sanki yokmuş gibi neden atlayayım? Doğanın ekonomisi öyledir ki, hayvanlarından herhangi birinin neslinin tükenmesine izin verdiğine dair hiçbir örnek üretilemez; büyük eserinde kırılacak kadar zayıf herhangi bir bağlantı kurmuş olması. (55; Sorgu 6)

Burada Jefferson ve yukarıda Filson, büyük bir varlık zinciri fikrini ima ediyor. Temel varsayımı, "iyi yönetilen bir evrende, her türün sürekli olarak temsil edilmesi gerektiği" idi (Lovejoy, Great Chain 243). Zincirin kırılması düşünülemezdi çünkü bu, Tanrı'nın mükemmelliğini zorunlu olarak sorgulayacaktır. Bu nedenle Jefferson, mastodonun neslinin tükendiğini kabul etmek istemiyor; hatta Amerika kıtasının keşfedilmemiş iç kesimlerinde hâlâ bulunabileceğini öne sürüyor (Semonin 304-05). Bu nedenle, "Mamut hakkında daha fazla bilgi" sağlamak için Lewis ve Clark keşif gezisine umut bağladı (qtd., Semonin 344). Keşif, yaşayan bir mastodon bulamadan geri döndü ve Kuzeybatı bölgesinin büyük bölümleri artık haritalandırıldığından, olası yaşam alanı önemli ölçüde küçüldü. Ancak Seaborn, gerçekten de canlı bir örnek bulduğu Antarktika'ya aktararak onu yeniden genişletiyor. Böylelikle dönemin iki büyük Amerikan muamması - Antarktika ve mastodon - muhtemelen türlerin yok oluşuna ilişkin daha geniş tartışmaya bir yanıt olarak birbirine kaynaştırılır.

Bununla birlikte, birikmiş ampirik kanıtlar, yok oluşun açıklanması gereken bir şey olduğunu söylüyordu. Varlık zincirinin aslında kırılabilmesi inkar edilemez görünüyordu. Bu önemli değişimle birlikte, asıl evrim teorilerinin temeli atıldı. Yaratılış görüşünün gözden geçirilmesine yönelik bu ilk adımlarda kilit aktörlerden biri Buffon'du. Belirli bir ata grubunun varyasyonlarıyla sınırlı olmasına rağmen, Linnean cinsinin farklı üyelerinin çevreye tepki olarak kendiliğinden türediğini öne süren ilk kişilerden biriydi. The Monikins'te önemli insan tarihçilerinin (169) örnekleri olarak Musa ile birlikte ondan bahsedilir - romanın istismar ettiği altta yatan çatışmaya açıkça işaret eden beklenmedik ikili. Buffon kesinlikle bu terimlerle düşünen tek kişi olmasa da, tartışma için bir tür figür haline geldi. Cooper, The Prairie'de doğa bilimci Doktor Battius'un karikatürü aracılığıyla Buffon doktrini çoktan hicvedmişti. Battius, miyop bir şekilde kendi eşeğini bilinmeyen bir türle karıştırır, bu da bilime "yer ile göğü birbirine bağladığı söylenen ve insanın içinde bulunduğu düşünülen büyük canlı zincirde önemli bir halka" sağlayacak olan "Vespertilio Horribilis Americanus". maymunla çok tanıdık bir şekilde karmaşık olun "(959). Dışında

Komik bir rahatlama sağlayan Battius'un bilimsel öğretileri, Natty Bumpo'nun "ölümcül kötülükten ne daha fazlası ne de daha azı" olduğunu iddia ederek onları reddetme fırsatı sağlamak için oradadır (Prairie 1082).

Varlık zincirinin yeniden düşünülmesindeki bir diğer önemli figür, Jean-Baptiste Pierre Antoine de Monet, Chevalier de Lamarck'tır. Ona göre her varlık, bir merdivenin üzerindeymişçesine sürekli olarak yukarı doğru çabalamakta ve dibe doğru oluşan boşluklar hemen kendiliğinden oluşan ilkel organizmalar tarafından doldurulmaktaydı (Bowler 86-95). Lamarck'ın, bir evrim teorisine yönelik ilk kapsamlı girişimdi. Organizmaları yukarı doğru iten simyasal bir " karmaşıklıklaştırıcı" güç, edinilmiş özelliklerin kalıtımına ilişkin kötü şöhretli kavram²¹ ve özelliklerin "kullanılması ve kullanılmaması" yoluyla işleyen çevresel ~~biyosaylanabilirlik~~ ^{biyosaylanabilirlik} güç, Gould, Structure, 174-92). Göreceğimiz gibi, ikinci fikir, lakaplı evrim teorisinde merkezi bir rol oynar.

Evrimsel bağlam göz önüne alındığında, The Monikins'in tartışmasının nedenleri daha açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Cooper, günün en tartışmalı sorularını, genel olarak evrimi ve özel olarak maymun ile insan arasındaki bağı ele alıyor ve tüm meseleyle dalga geçiyor. Belki de bu vahim meseledeki hafifliği kendi içinde bir tartışmaya yol açacak kadar saygısızdı: maymunları ve insanları ayrı tutmak bir insanlık onuru meselesiydi. Bunun ne kadar saldırgan olarak algılandığı, Cooper ad hominem'e saldırırken duygularını ele veren erken bir incelemede görülebilir :

Her şey bulutlu, çarpık ve doğal değil. İnsan, bir maymuna indirgenmiş ve ırktan biri dışında, neredeyse tasavvur edilemeyecek türden maskaralıklar yapmaya zorlanmıştır. Yazar, Buffon'un teorisini benimsediğini hayal etmeliyiz: en azından, bu çalışmanın üretiminde, Fransız hipotezinin şimdiye kadar karşılaştığımız en makul ve pratik örneğini sağladı. (İnceleme D, 183)²²

Eleştirmen, romanı hemen Buffon'un fikirleriyle ilişkilendirir ve muhtemelen onun Amerikan yozlaşması teorisi kadar evrimsel çalışması nedeniyle de bu bağlantının onurlu bir bağlantı olmadığı açıktır. Amerikan eleştirisinin şiddeti aslında metinde önceden tasvir edilmiştir; sözde Amerikalı Yüzbaşı Poke, metonimik "Stunin'tun sokaklarında [...] bu tür bir doktrine keskinleştirmek için gerekenden daha fazla müsamaha gösterilmeyeceğini iddia eder.

²¹ En ünlü örnek, boynunu yapraklara ulaşmak için yeterince sık uzatan ve bunu daha uzun bir boyun şeklinde yavrularına aktaran zürafadır (Wilson 438).

²² Kişiyi maymunlara bağlamaya yönelik retorik strateji, Charles Darwin'in Türlerin Kökeni'ne (1859) yanıt olarak basında dolaşan ya bir maymun ya da maymunlar eşliğindeki hicivli karikatürlerinden de aşınadır .

zıpkın veya silah doldurmak için" (175). Ancak Cooper'ın insanlarla maymunlar arasında bir bağ kurması ya da "İnsanın maymuna indirgenmesi" sadece gerçek değil. Yaralanmaya hakaret eklemek için maymun, yaratılışın tacı olarak ikincisinin ayrıcalıklı konumunu devraldığı için bir insana yükseltilir.

Buffon'un neden insan ve maymun arasındaki bir bağlantı fikriyle bu şekilde ilişkilendirildiği hemen belli değil; birkaç kişi sözde bağlantı hakkında daha güçlü açıklamalar yaptı. 1735'te Linnaeus, "insanları ve maymunları Anthropomorpha veya primatlar sırasına göre" gruplandırdı ; 1774'te Lord Monboddo James Burnett, "maymunların insanlığın en eski biçimini temsil edebileceğini" öne sürdü; ve 1809'da Lamarck ilk olarak "insan türünün aşağı hayvanlardan gelen maymunlar aracılığıyla türediğini" öne sürdü (Bowler 51). Buffon'un bir orangutanı gözlemlerken maymunla insan arasındaki benzerlikler üzerine kafa yorduğu doğrudur: "Bu orangutan gerçekte yalnızca kaba değil, aynı zamanda çok da tekildir; dış biçimi, doğasının en temel parçası değildir" (9: 110).²³ Ancak, doğayı ailelere ayırmanın geçerliliğine karşı çıkarken, bu tür bir sınıflandırmanın şu akıl almaz sonucu olduğunu iddia eder: "... maymunun insan ailesine ait olduğunu ve yozlaşmış bir adam olduğunu, o adam ve maymunun tek bir ortak kökene sahip olduğunu [...]"

(Buffon 5: 184). Buffon'un "maymunlar ve insanlar arasında fiziksel bir benzerliği kabul ettiği, ancak bu kadar ileri gittiğinde ısrar ettiği" açıktır (Bowler 51). Bununla birlikte, Buffon'un son pasajının Cooper'a takma adlarının insanların soyundan gelmesine izin verme fikrini önermiş olup olmadığı merak ediliyor. tam tersi.

Bu bağlamda, Linnaeus'un insanları ve maymunları Anthropomorpha düzeninde bir araya getirmekle kalmayıp, aynı zamanda insan ailesinin üçlü bir bölümünü getirdiğini de belirtmek gerekir . Homo sapiens dışında, Homo troglodytes adını verdiği anlaşılması zor bir tür de vardı . Ancak mevcut bağlamda en düşündürücü olan, ailenin üçüncü üyesidir. Bir dipnotta üçüncü bir türün olasılığını ekliyor: Homo caudatus 'kuyruklu adam'. Bu tür, incola orbis antarctici 'Antarktika'da yaşayan' olarak tanımlandı ve eğer varsa bile, o kadar nadirdi ki, "insan cinsine mi yoksa maymun cinsine mi ait olduğunu" belirleyemeyeceğini beyan etti (qtd. Gould'da). , Flamingo'nun Gülümsemesi 263). Linnaeus'un rezil notunun, takma adlar için başka bir ilham kaynağı olması pek olası görünmüyor.

²³ Ancak benzer bir pasajda yazan Linnaeus da öyleydi: "Bazı belirsiz özellikler dışında tüm dikkatimi bu noktaya vermiş olsam da, insanla orangutan arasındaki farkı [...] keşfedemiyorum." (bkz. Stepan 7).

Takma adların evrimsel açıklaması, özellikle Lamarck'ın tasavvur ettiği gibi, tüm yaratıkların yukarıya doğru çabaladığı büyük varlık zincirinin gözden geçirilmiş versiyonu üzerinde modellenmiş gibi görünüyor. Tartışılan proto-evrim teorileri gibi lakaplı türler, doğrudan Akıl Çağı'ndan çıkmış gibi görünüyor. Romandaki ilk sözcüsünün Reasono olarak adlandırılması tesadüf değildir, çünkü hicivli atmanın çoğu akıl için ayrılmıştır. Reasono, hiciv niyetine daha fazla işaret etmek için FUDGE, MORE ve HOAX (269) onursal unvanlarını taşır. Reasono, varlık zinciriyle ilgili lakaplı yaklaşımı ilişkilendirdiğinde, çağdaş evrim teorisiyle olan bağlantı açıktır. Bazı hayvanları bu hiyerarşide aşağıdan yukarıya doğru sıralar: "Süngerler, istiridyeler, yengeçler, mersin balıkları, istiridyeler, karakurbağaları, yılanlar, kertenkeleler, kokarcalar, opossumlar, karıncayiyenler, babunlar, zenciler, tahta aynalar, aslanlar, esquimaux, tembel hayvanlar, domuzlar, Hotantotlar, ourang outanglar, insanlar ve lakaplar, hiç şüphesiz tüm hayvanlardır" (162). (Açık ırksal imaları ayrı bir tartışma için ayıracağım ve burada evrimsel çizgiyi takip edeceğim.) Yaradılışın bu organizasyonu, merdivenine "insanın maddi kısmını birinci kademe olarak" en tepeden başlayan ve sonra benzerlik sırasına göre hayvanların geri kalanını takip etti

insanlar (qtd. Roger 242). Orangutanların ve insanların, Buffon'un bulduğu çarpıcı görünüş benzerliklerini açıklayarak, ölçekte yan yana olduğunu da görüyoruz. Reasono'nun hayvanların hiyerarşik bir yapı içinde sınıflandırılmasına ilişkin argümanları, Lamarck'ın tüm yaşam formlarının yukarı doğru ilerlemek için doğuştan gelen bir dürtüye sahip olduğu önerisiyle ilişkili görünmektedir (bkz. Gould, Yapı 174-92).

Bununla birlikte, takma adlar Lamarckian modeline katkıda bulunur. Varlıkların durağan kalabilmeleri, hatta varlık merdiveninden aşağı inebilmeleri ve tüm yaradılışın buna göre geliştirilebilirler, geliştirilemezler ve gerileyenler olmak üzere üç büyük aileye ayrılabilmesini öne sürüyorlar " (162-63).

Takma adla tabiat felsefesine göre, iyileştirmeler sürekli olarak maddi alemde yükselir, insanlardan takma adlara geçerek "maddi olmayan dünyaya, tamamen ruhanileşmiş ve et cürufurından arınmış" (168) buharlaşmaya kadar. Bu, lakapları maddi ve manevi alemler arasındaki ara form haline getirir; bu, büyük varlık zincirinin geleneksel anlayışında genellikle insanlık için ayrılan bir konumdur (Lovejoy, Great Chain 189-95).

24 İyileştirilemezler bir türe ulaştı

²⁴ Bu, insanların merdivenin en alt basamağı ile sonsuzluk arasında yarı yolda olmalarını gerektirmezdi. Aksine, 18. yüzyıl düşünürlerinin çoğu, insanların yukarıda sonsuz sayıda entelektüel varlıkla, ancak aşağıda yalnızca sınırlı sayıda canlı varlıkla alt uçta bulunduğunu savundu. Örneğin John Locke şöyle yazar: "Üstümüzde, altımızda olduğundan çok daha fazla canlı türü olduğuna ikna olmak için nedenlerimiz var; mükemmellik derecelerinde, Tanrı'nın sonsuz Varlığından çok daha uzaktayız, varlığın en düşük halinden ve hiçe en yakın olandan daha uzaktayız" (qtd. Lovejoy, Great Chain 190).

evrimsel durağanlığın gericipleri ise, aslında tüm manevi içeriklerini kaybedecekleri ve saf madde haline gelecekleri bir noktaya kadar yozlaşıyorlar. Reasono, bulunan soyu tükenmiş canlıların fosillerinin ve kemiklerinin, "maddenin rakibi olan aklı tamamen yendiği" (173) bu tür gerici hayvanların kalıntılarından başka bir şey olmadığını savunur. Bu, daha önce gördüklerimizin ışığında, soyu tükenmiş canlıların fosillerinin varlığının, orijinal büyük varlık zinciri anlayışını veya Hristiyan ortodoksluğunu tahrif ettiğine dair ilginç bir pasajdır. Takma ad hesabında, fosil kayıtları manevi boyutu daha çok doğrular çünkü değersiz yaratıklar ruhlarından vazgeçerler ve Yüce Varlık'tan tasavvur edilebileceği kadar uzak saf maddeye dönerler. Cooper, harareti bir çağdaş tartışmayı hicvetme fırsatından açıkça zevk alıyor.

Takma adların yukarıdaki ilerleme ve gerileme görüşlerinden, onların hırslı anti-materyalistler olduklarını çıkarabiliriz. Reasono, erkeklerin daha büyük olmaları nedeniyle merdivende daha aşağıda olduklarını iddia ettiğinde bu daha da netleşir; alışkanlıkları daha kaba ve daha az entelektüel [...] (173). Merdiveni çıkmak, bedeni atmakla eşdeğerdir ve bu, mantıksal olarak anti-materyalizme götürür. Lakaplar, yaratık ne kadar büyükse, maddi varoluşa o kadar çok hapsedildiğini ve sonuç olarak Tanrı'dan o kadar uzaklaştığını düşünür. Bu düşüncüyü, ulu Symzonialıların daha kısa, daha ince olduğu ve hayatta kalmak için insanlardan daha az yiyeceğe ihtiyaç duyduğu Symzonia'dan da tanıyoruz. Öte yandan, Symzonian dışlanmışları, duyuşal iştahlarına yenik düştükçe, boyutları ve kabalıkları hızla büyüyor. Sonuç olarak, ruhsal unsurlarını kaybederler ve kaba, sadece içgüdüsel hale gelirler.

yaratıklar.

Romanda yinelenen konulardan biri de proto evrim teorileriyle ilgili olarak kuyrukların varlığı, yokluğu veya uzunluğudur. Monikin felsefesine göre, "aklın madde üzerindeki zaferinin en şaşmaz işareti kuyruğun gelişmesindedir" (167). İnsanlar takma adlara dönüştükçe, beyin kafatasındaki hapsinden kurtuldu ve takma adların kendileri gibi güneye doğru göç etti: "Türümüzün arıtılmış insanlardan, azaltılmış maddeden ve artırılmış zihinlerden oluştuğu takma ad geleneğidir. aklın merkezi, kaputun kapalılığından ve karmaşasından kurtarılmış ve cauda'da genişletilmiş, çözülmüş ve mantıksal ve ardışık hale getirilmiş " (174). Reasono, düz ya da çarpık düşünceyle ilgili bir cinasta, beyin yerine kuyruğa sahip olmanın avantajını tartışır: "İnsan beynini incerseniz, onun çok uzunlamasına gerilebilir olmasına rağmen, küçücük bir pusula içinde sıkıştırılmış, ve hırladı; oysa aynı fiziksel kısım

tür, mantık için gerekli olan basitliği, bir başlangıcı ve bir sonu, bir doğrudanlığı ve ardışıklığı alır [...]” (171). Bunu Lamarck'ın özelliklerin kullanılması ve kullanılmaması fikrine bağlarsak, insan zihninin zaten çok fazla kullanılmadığı ima edilir. Bu ilerleme nedeniyle, yalnızca gelişmemiş bir form olan insanla, takma adlar insan durumuna "krizali durumu" (324) olarak atıfta bulunur. Elbette metamorfoz, insanlığın ruhsal dönüşümünü anlatmak için sıklıkla bir metafor olarak kullanılmıştır, ancak maymun olmaya giden bir ön aşama olarak kullanılmamıştır.

Romanda insanlığın merkezsizleştirilmesinin devamında Reasono ve Goldencalf, insan ve monikin bakış açılarında çelişkili yorumlara sahip olan insan kuyruk kemiğinin doğasını da tartışıyorlar. Goldencalf, insanın üstünlüğünü savunma girişiminde, "çok uzak olmayan bir tarihte seçkin bir yazarın, erkeklerin bir zamanlar caudae'ye sahip olduğunu tartışılmaz olarak ortaya koyduğunu" ileri sürer (174). İnsanların bir zamanlar kuyrukları olduğunu, ancak evrim sürecinde gereksiz hale geldikçe onları kaybettiğini söyleyen çevreci teoriye atıfta bulunuyor. Bu görüşteki insan kuyruk kemiği, bu önceki durumdan yalnızca körelmiş bir yapıdır. Goldencalf'ın ima ettiği, elbette, insanların takma adlardan evrimleştiğidir, bunun tersi değil, bu da insan merkezli evrim anlatısını yeniden ileri sürer. Bahsedilen "seçkin yazar" muhtemelen, insan kuyruk kemiğinin diğer primatlarla bir bağlantı olduğunu kanıtladığını teorileştiren Burnett'dir. Lovejoy, Burnett'in iddiasının, insan kuyruk kemiğinin "açıkça ilkel ve kısaltılmış bir kuyruktan başka bir şey olmadığı ve bu nedenle uygar insanın soyunun sırrını umutsuzca ele veren bir anlatı üyesi taşıdığı" olduğunu yazar ("18. " 339). Kuyruk kemiği onun soyuna ihanet ediyor olabilir ama yine de insanlığı ayrıcalıklı bir konuma getiren evrimsel bir yönü gösteriyor. Bununla birlikte, bu insanmerkezci hiyerarşi, takma ad paradigmasında tamamen tersine çevrilir; takma kafa, insan kuyruk kemiği kadar kısır bir uzantıdır. Reasono'nun yeniden yorumu, insan kuyruk kemiğinin körelmiş değil, takma varoluşun "geleceğe kehanet niteliğinde bir bakış" olduğu bir karşı-anlatı önerir: insan filozof "ne yazık ki bir temel taşını bir harabe sanmıştır!" (174).

²⁵ Adrian Velicu, bir sohbet sırasında, Charles Fourier'nin *The Theory of the Four Movements*'ta (1808) insan kuyruk kemiğinin gelecekteki durumu hakkında tuhaf bir fikri olduğunu bana işaret etti. Gelecekteki ütöpik bir uyum çağında Fourier, insan vücudunun radikal dönüşümlerden geçeceğini tahmin ediyor; bunlardan biri, kuyruk kemiğinin "Uyumlu bir kola veya kemerlere [...] çok uzun ve 144 omurlu bir kuyruğa [o] dönüşmesidir. çok küçük, uzun bir el ile sona erer" (qtd., Beecher 340). Archibras inanılmaz derecede güçlüdür ve insanların balık gibi yüzmesine izin verir ve diğer şeylerin yanı sıra güçlü bir silah olarak veya toprağı sürerken kırbaç ve dizgin olarak kullanılabilir. Fourier'nin çalışması, 1830'ların başına kadar, halkın bilincine varana ve archibras hakkındaki fikri kötü bir üne kavuşana kadar nispeten belirsiz kaldı (Beecher 485). Bunun Cooper'ın kalışlarına denk geldiğine dikkat edilmelidir.

Johann Wolfgang von Goethe'nin 1820'de insan kafasının gelişimi ve bunun insanın diğer hayvanlar üzerindeki üstünlüğünü nasıl gösterdiği hakkında ilgili bir teorisi vardı. İnsan omurga yapısının ilerleyen gelişimini gösteren artan bir yönlülüğünü gördü. Rudolf Steiner, Goethe'nin bu yapıyı nasıl tasavvur ettiğini açıklıyor: "Beyin yalnızca, en yüksek mükemmellik düzeyine yükseltilmiş bir omurilik kütesini temsil eder. Omurilikte, öncelikle daha düşük organik işlevlere hizmet eden bu sinirler biter ve başlarken, beyinde daha yüksek (ruhsal) işlevlere hizmet eden sinirler, özellikle de duyu sinirleri başlar ve biter. Goethe ayrıca, kafatasının benzer şekilde geliştirilmiş ve rafine edilmiş üç farklı omurun birleşiminden oluştuğunu ve beyin koruyucu bir kılıfı olarak hizmet ettiğini de kanıtladı. Geçmişe bakıldığında, bileşik yapı teleolojik olarak okunuyor, Steiner'in belirttiği gibi: "Başın tamamı bu şekilde daha düşük bir seviyede duran vücut organlarında önceden şekillendirilmiş gibi görünüyor."

Goethe, bunun doğal bir hiyerarşiyi yansıttığını yazar, çünkü hayvan beyninin "hayvan ruhlarının işleyişi ve duyuları tamamen şimdiki anda olan bir yaratıcı yönlendirmek için gerekenden daha fazla kapsamı yoktur" (Steiner'de qtd.). Bu, "göklerin yansıtılacağı kubbe için destek sütunu olarak tüm formun orada durduğu" insan yapısıyla taban tabana zıttır (Qtd. in Steiner).

Tabii ki, takma adlarda Cooper, başın bu tür insan merkezli yüceltilmesinin hicivli bir tersini yapıyor. Yükselişine gelince, Reasono "bir takma ad kuyruğunu bir adamın kafasını taşıyabileceği kadar yükseğe taşıyabilir [...] insan krallarla aynı seviyede olmak bize hiçbir çabaya mal olmaz" (170) diyerek bunu reddeder. Kafatasının mükemmelliği, "gelişmemiş, kusurlu ve karışık bir akıl; sanki işlevine uygun olmayan bir zarfın içindeydi" (170). Bu yeni hiyerarşiyi örneklemek için, Goldenbuzağı'nın Reasono'yu alt etme konusundaki başarısız girişimlerinde -"hiç kimse bu tür bir tartışmada ve özellikle bir maymun tarafından yenilmekten hoşlanmaz" (172)- ve Poke'un tekrarlanan önerilerinde insan beceriksizliği komik bir şekilde fark edilir. İnsan otoritesini şiddet yoluyla geri alırlar (171, 175, 176, 220). İkinci önerilere göre, Golden calf mantıklı bir şekilde şuna işaret ediyor: "Herhangi bir kaba kuvvet gösterisi, doğrudan davamıza karşı hareket eder; çünkü nesne tam o anda mümkün olduğu kadar önemsiz olmalıydı" (171), yani varlık ölçeğinde mümkün olduğu kadar yüksekte olmak.

Fransa'da, 1826-28 ve 1830-33. Fourier'nin kemerlerinin Cooper'in monikin kuyruğunu etkileyip etkilemediğini söylemek elbette imkansız. Ancak, ikisi arasında pek çok fark olsa bile, benzerlikler -yani, insanüstü arka uzantılar geliştiren evrimleşmiş insanlar- anılmayı hak edecek kadar çarpıcıdır.

Yeni evrim teorilerinin temsil ettiği paradigmatik devrimin en kritik yönlerinden biri teolojik imalardı, özellikle Musa'nın yaratılış açıklamasına meydan okuma olarak. Bu tartışma romanda da temsil edilmektedir. Golden calf'a lakaplı köken teorisi sunulduğunda, ilk refleksi lakaplı "savanların yaratılışıyla ilgili Musa'ya ait açıklamayı alıp almadıklarını" sorgulayarak buna karşı çıkmaktır .

(177). Bu temel gerçeğe çelişmediği sürece Reasono'nun söylediklerini kabul edebilir. Ancak Reasono, "Kendi sistemimizi desteklediği sürece" (177) bunu kabul ettiklerini ve böylece Mosaic hesabını ayrıcalıklı konumundan çıkardıklarını söyleyerek yanıt verir.

Hristiyan ortodoksluğunun bu taklit tahttan indirilmesi daha ayrıntılı bir düzeyde devam ediyor. Onların sistemi aslında, İncil'deki hesaplamayla yaklaşık 6.000 yıl olarak verilen dünyanın yaşının ortodoks hesaplarıyla pek çok benzerliğe sahiptir. En ünlü hesaplama, yaratılışın çok özel zamanını MÖ 23 Ekim 4004 Pazar günü öğle olarak veren Başpiskopos James Ussher'dı (Bowler 29).

26 Monikin geleneği buna yakındır, dünyanın M.Ö. ve üç" (179). Ussher ayrıca Exodus'u MÖ 586'ya tarihlendirdi; bu, süblimasyon tarafından yaklaşık MÖ 500'de yaratılan ilk monikin ve dolayısıyla artık erişilebilir ve yaşanabilir hale gelen bölgeye monikinin göçünü başlatmasıyla karşılaştırılmalıdır (180). Monikin geleneği ayrıca, bir buhar patlamasının iklimin ılıman olmasına, Antarktika bölgesini eritmesine ve burayı monikinler için yaşanabilir hale getirmesine neden olduğunu belirtir. Bu muhtemelen Tekvin 2:6'daki ikinci yaratılış anlatımına atıfta bulunur; burada, insanlığın yaratılışına hazırlanırken, "yerden bir sis yükseldi ve bütün yeryüzünü suladı." Musa tarihinin bu yeniden yapılandırılması, dünyanın insanlık tarihinin, başrollerde maymunların olduğu yeniden biçimlendirilmesinin bir parçasıdır. İnsanlık tarihi, tıpkı insanların kusurlu taklitler olması gibi, takma tarihin ilkel bir versiyonu haline gelir. Yine de Monikinler , özellikle Cooper'ın yapıtlarının başka yerlerinde ifade ettiği ortodoks Hristiyan inancını göz önünde bulundurursak, ne Musa'nın yaratılış açıklaması ne de maymunlar ve insanlar arasındaki ilişki hakkında ciddi bir şekilde polemik yapmaz.

²⁶ Jacques Roger, "İncil'deki kronolojiler, Tekvin'de anlatıldığı gibi, Adem'den sonraki nesillerin ardışıklığı üzerine kurulmuştur. Çok sayıda kronoloji var. [...] Anglikan başpiskoposu James Ussher'in (1580-1656)ki, on yedinci yüzyılın en genel kabul görmüş haliydi" (97n).

²⁷ İlk takma ad, dünyanın 4017 yılında yaratıldı; takma ad bölgesi, "Hristiyanlık döneminin başlamasından yaklaşık 700 yıl önce veya ilk takma adların doğumundan yaklaşık iki yüzyıl önce" hazırlanmıştı; ve büyük patlamanın zamanı dünyanın 3007 yılına, 317 yılına "Monikin Epocha" (180-86) olarak verilir.

Deniz Aslanlarının alegorisi . Ancak Cooper'ın inanç meselesine saygısız yaklaşımı kesinlikle olabildiğince çok kişiyi gücendirmek için tasarlanmış gibi görünüyor. Hatta "Tüm Leaphigh'in Başpiskoposu" (309) lakaplı Başpiskopos hakkında saygısız bir kelime oyunu yapmayı bile başarır.

Evrim teorileriyle ilgili olarak, bir eleştirmen Cooper'ı Buffon'un öğrencisi olmakla suçlasa da, The Monikins'in bir hiciv olarak tasarlandığı açık görünüyor . Takma adların kendileri bile insan dünyasının maymunlarıyla akraba olup olmadıklarını tartışıyorlar, ama ters sırada. Takma adlara göre, "dünyanın diğer yerlerinde sık sık dolaşan maymunlar, onların torunlarıdır; şokla sersemleyen, muhakeme güçlerini kaybederken, aynı zamanda kökenlerinin pırıltılarını da gösterirler" (190). . Evrimin ilerici yönü, MC'ye layık mantıksal bir düğme bağlanmıştı.

Escher: Maymunlar erkeklere evrilir, onlar da takma adlara dönüşür, onlar da maymunlara dönüşür, olası bir başlangıç noktası olmadan. Cooper, Lamarck, Buffon ve Burnett gibi doğa bilimcilerin, insanların maymundan mı, maymunların insanlardan mı geldiği veya hiç akraba olmadığı konusunda anlaşılamadığı bir dönemde, önde gelen evrim teorisyenlerinin çelişkili iddialarını hicvediyor gibi görünüyor.

The Prairie'de Buffon'un öğrencisi olan ve kıcını bir canavardan ayırt edemeyen Doktor Battius'a yönelik amansız hicvi göz önüne alındığında, Cooper'ın evrim teorisine abone olmadığı sonucuna varmanın güvenli olduğunu düşünüyorum.

Büyük Varlık Zinciri: Irk ve Sınıf

Bununla birlikte, büyük varlık zincirinin uygulanması, türlerin organizasyonu sınırlı değildi; insan ırkları da benzer bir hiyerarşi içinde sıralanmıştır.

Reasono'nun artan varlık listesinde bu açıkça görülüyor: "Süngerler, istiridyeler, yengeçler, mersin balıkları, istiridyeler, karakurbağaları, yılanlar, kertenkeleler, kokarcalar, opossumlar, karıncayiyenler, babunlar, zenciler, tahta aynalar, aslanlar, esquimaux, tembel hayvanlar, domuzlar, Hotantolar, ourang-outanglar, erkekler ve lakaplar [...]" (162). Bu listede dikkate alınması gereken iki ana faktör vardır: Birincisi, Negro, Eskimo ve Hottentot'un insanlıktan ayrılması; ve ikincisi, bunların hiyerarşide birçok hayvanın bile altında konumlanmış olmaları. Açık olan ima, bu grupların uygun insanlar olarak görülmediğidir.

Cooper'ın ırkçı şakasının, alışlagelmiş ırk sıralamasının çağdaş bağlamında anlaşılması gerekiyor. 18. yüzyılda , genel olarak Afrikalılar ve özel olarak Hotantotlar, Eskimolarla birlikte, kendilerini hayvan ve insan düzenleri arasındaki kayıp halka olarak görölme gibi aşağılayıcı bir konumda bulmuşlardı. Gerçekten de, Reasono'nun insanı bölme tarzı bile

türler ve bazılarını hayvanların altında sıralamak saçma bir abartı değildir. Brett Mizell'in yazdığı gibi: "Yüksek primatların insana yakınlığı ve bazı insan ırklarının ('Hottentot' gibi) insan benzeri 'ourang'lardan daha aşağı kabul edilip edilmeyeceği konusunda on sekizinci yüzyıl boyunca tartışmalar şiddetlendi. '" (163). Bu akıl yürütmenin arkasındaki mantık, bir türdeki en düşük yaşam biçiminin, aşağıdaki türden en yüksek olandan yalnızca marjinal olarak farklı olmasıydı. Lovejoy, bu Aristotelesçi akıl yürütme tarzını "süreklilik ilkesi" olarak adlandırır (Büyük Zincir 55-58). Bu ilke, farklı türler arasında hiçbir boşluk olamayacağını, bunun yerine farklı türden iki bireyi neredeyse ayırt edilemez kılan kesintisiz geçişler olabileceğini varsayıyordu. Lovejoy, Reasono'nun sınıflandırması için bir bağlam sağlayan bu tür akıl yürütmenin iki örneğini aktarır. İlki bir İngiliz dergisi olan The Lay Monastery'den (1714):

İnsana en çok Benzeyen Maymun veya Maymun, onun altındaki bir sonraki Hayvan Düzeni'dir. Türümüzün en aşağı bireyleri ile Maymun ya da Maymun arasındaki Uyuşmazlık da o kadar büyük değildir, ama eğer Maymunlar Konuşma Yetkisine sahip olsalardı, belki de insan Irkının Derecesini ve Onurunu haklı olarak iddia edebilirlerdi. vahşi Hotentot veya Nova Zembla²⁸'in aptal yerlisi. (bkz. Lovejoy, Great Chain 234)

İkincisi, İngiliz yazar Soame Jenyns'in hayvanların derecelenmesini tartışan "On the Chain of Universal Being" (1782) adlı eserinden. Zincirin, köpekte ve maymundaki ilkel bir akıl düzeyine ulaştığını öne sürer, burada "insandaki bu niteliğin en düşük derecesi ile o kadar yakından birleşir ki, birbirlerinden kolayca ayırt edilemezler. Acımasız Hottentot'taki bu en düşük dereceden akıl [...], insan anlayışının birbirinin üzerinde yükselen çeşitli aşamalarından geçerek bir Bacon veya Newton'da zirveye ulaşır" (qtd. Lovejoy'da, Great Chain 197). Hottentot ve Inuit, insan potansiyelinin en alt noktasını temsil ederken, Bacon ve Newton genellikle onun doruk noktası olarak görülüyordu. Doktor Battius'un iddia ettiği The Prairie'de Cooper'ın bu tür bir akıl yürütmeyi hicvettiği de eklenebilir :

İnsan cehalet yüzünden onu vahşiden ayıran çizginin en ucuna kadar alçaltılabilir; ya da bilgi yoluyla Herkesin Büyük Üstat Ruhı ile bir paydaşlığa yükseltilebilir - hayır, ona zaman ve fırsat verilmiş miydi bilmiyorum, ama tüm öğrenmenin Üstadı olabilir ve sonuç olarak büyük hareket eden ilkeye eşit olabilir. . (1082)

²⁸ Novaya Zemlya, Kuzey Buz Denizi'nde Rusya'nın kuzeybatısındaki bir takımada. Yazar, orada böyle bir kalıcı yerleşim yeri olmamasına rağmen, muhtemelen bazı Eskimo nüfusunun bahsediyor.

Bu, Cooper'ın bu tür söyleme çok aşına olduğunu gösteriyor. Ancak burada parodinin, doğanın hiyerarşik bir organizasyonu fikrinden ziyade - Battius'un ilahiliğe yaklaşmanın mümkün olduğu iddiasına yol açan - hareketlilik fikrini hedef aldığına dikkat edilmelidir.

Büyük varlık zincirine ilişkin bu kavramların ırksal sıralamaya zahmetsizce nasıl uyarlanabileceğini görmek kolaydır. Görünüşe göre maymun ve insan arasındaki bağlantı artık tartışmalı değil; bunun yerine, insanlığın "aşağı" ırklarının hayvanlar ve Kafkaslar arasında bir tampon işlevi görecektir şekilde yeniden hizalandığı bir ırksal hiyerarşiyi doğrulamak için üretken bir şekilde yeniden yapılandırılır. Halihazırda bariz bir ırkçı potansiyele sahip olan varlık zincirinin bu uygulaması, 19. yüzyılın başlarında ırk üzerine bilimsel söylem üzerinde derin bir etkiye sahipti. Nancy Stepan'ın açıkladığı gibi, varlık zinciri kavramı ideolojik güdülerle o kadar iyi bağıntılıydı ki, merkezi bir ilgi haline geldi: "Büyük zincir aracılığıyla, insanın canlı doğadaki yeri onaylanırken, Avrupalının varsayılan zihinsel, ahlaki ve fiziksel üstünlüğü ve zencinin varsayılan aşağılığı ve maymuna yakınlığı 'doğal' gibi gösterildi" (Adım 8).

Reasono'nun hiyerarşik listesi de insan ırklarını farklı olarak sınıflandırır.

tamamen türler. Bu, 19. yüzyılın ilk yarısında yükselişe geçen ırkçı çokgenesis teorisinin temel ilkelerinden biriydi. Bu teori, farklı insan ırklarının farklı kökenlere sahip olduğunu ve bu nedenle birbirleriyle soyağacı açısından diğer türlerden daha fazla akraba olmadıklarını savunuyordu.

Poligenetizm ağırlıklı olarak bir Amerikan disiplini haline geldi, o kadar ki antropolojinin "Amerikan okulu" olarak anıldı (Gould, Mismeasure 74).

Bilimsel ayrı yaratılış fikri, 1840'lar ve 50'lerde Louis Agassiz ve Samuel George Morton'un çalışmalarıyla zirveye ulaştı ve Darwinci evrim fikrinin yaygın kabul görmesiyle azaldı (Gould, Mismeasure 62-104). Homo sapiens türlerinin birliğinden 18. yüzyılın sonlarında şüphe duyulmaya başlandı :

"Gittikçe daha fazla bilim adamı, özellikle kıtadakililer, insan ırklarının birbirinden ayrıldığına dair dini açıdan alışılmışın dışında ama derinden çekici görüşü benimsemeye istekliydiler." insanlığın ayrı biyolojik türlerini oluşturacak kadar derin zihinsel, ahlaki ve fiziksel farklılıklarla birbirinden ayrılır" (Stepan 2). Açıkçası, böyle bir görüşün nihai cazibesi, Avrupa ırkını üstün tutabilmesi ve daha küçük varlıklarla ilişki kurarak lekelememesiydi. Reasono'nun ırk sıralamasında, insan ırklarının birbirine o kadar benzemediği ima ediliyor ki, hayvan türleri bile aralarına girebiliyor. Ya da gerçekten de tamamen ayrı türler olabilirler.

Reasono ayrıca tür içindeki çeşitlerin ideal bir formun yalnızca yaklaşık tahminleri olduğunu savunuyor: "Kongo ve Esquimaux gibi bizim türümüzden de tam ırklar var ve çeşitli bölgelerde yaşayan babunlar ve sıradan maymunlar. İnsan türünün sahip olduğu dünyanın, bizimki için, hayvanı tam anlamıyla ayırt eden biçimlerin ve niteliklerin yalnızca gölgeleri olan mükemmellik durumu" (166). Büyük varlık zincirine yapılan bu ekleme, yaşam formlarının doğasında var olan potansiyele ilişkin Aristotelesçi bir kavramla ilgilidir. Bu potansiyel, her canlı, belirli bir türdeki kusurluluğun doğuştan gelen derecesi olan "yoksulluklara" tabi olduğu için çeşitli derecelerde gerçekleştirildi. Tüm varlıklar, yoksunluk seviyelerine veya maksimum potansiyellerine göre sınıflar halinde organize edilebilir: "varlığın, kendine özgü özel yoksunluk derecesi nedeniyle, yapısal olarak ulaşamayacağı üstün varlık seviyeleri vardır" (Lovejoy), Büyük Zincir 59). Reasono'nun argümanına göre, Avrupalılar ve takma adlar, kendi türlerinin idealine en yakın olanlardır. Bu vesileyle Goldencaif, takma adların insan dünyasındaki maymun ailesinin bir parçası olup olmadığını sorar ve Reasono buna şu yanıtı verir: "Yassı burunlu, kalın dudaklı, alçak maymunlarla aynı aileden olduğunuzdan daha fazla değil, efendim. -kaşlı, mürekkep tenli zenci ya da bakımsız, tutkusuz, vahşi Esquimaux" (166-67). Afrikalı ve Eskimo, gerçek insan potansiyelinin kusurlu yaklaşımları oldukları ve bu nedenle kesinlikle aynı aileden olmadıkları için biraz daha az olsalar da, gerçekten de insan türündendirler. Reasono'ya benzer bir ırk tanımlaması yapan 19. yüzyıl biyoloğu William Lawrence'ın örneklediği aynı akıl yürütmeyi buluyoruz, tek fark, Eskimo'nun yerine Moğolların bir kolu olan Calmuck'ı koyması: "Zencinin zihni ve Calmuck ve Carib'in Hottentot'u, Avrupa'ninkinden daha aşağıdır ve ayrıca organizasyonları daha az mükemmeldir [...] Negro yapısı tartışmasız bir şekilde maymununkine yaklaşıyor" (qtd., Stepan 15). Lawrence'ın zencinin bir maymun olduğunu iddia etmediğini, ancak süreklilik ilkesine göre hayvan düzenine en yakın insan formu olduğu için maymun benzerliğinin mutlak bir aşağılığı doğruladığını belirtmek gerekir.

Özellikle bilimde ırklaştırma fikirlerinin artan varlığı, Avrupa'da köleliğin kaldırılmasının zemin kazandığı bir döneme denk geliyor (Stepan 1). Örneğin Britanya'da köle ticareti Köle Ticareti Yasası'nda (1807) ve kölelik Köleliğin Kaldırılması Yasası'nda (1833) yasa dışı ilan edildi. Bununla birlikte, ABD'de, büyük, erken dönemlere rağmen, işler açıkça çok farklıydı.

kölelik karşıtı hareket. 29 1804'e gelindiğinde, tüm kuzey eyaletlerinde kölelik kaldırıldı (Brogan 280). Ayrıca Anayasa'nın 1. Maddesi, 9. Bölümü, köle ithalatını 1808'e kadar yasaklamamak için hükümete bir moratoryum koydu. Bu, Anayasa konvansiyonunun bir uzlaşmasıydı; gerçekte bu, ithalatın 1808'de kaldırılacağı anlamına geliyordu ki bu da aynen böyle oldu. Bununla birlikte, köleler yine de sendika içinde alınıp satılabilir.

Bu tarihsel bağlam, Altın buzağı karar verdiğinde romana yansır.

"sosyal çıkar teorisi"nin bir sonucu olarak köle satın almak. Cooper, bu anlamda bir mülk sahibi olan paydaşın toplumla ilgilenmek için toplumla ilgilenmeyen birinden daha güçlü bir teşvike sahip olacağı toplumdaki pay alma teorisini hicvederken, projesi gülünç dönüşler alıyor. Bu onu bir dizi çelişkili karara sürüklüyor, bunlardan biri de kölelikle uğraşmak: "Kölelik sorunu, hayırseverleri birkaç yıldır tedirgin etmişti ve bu önemli konuda kendi göğsümde tuhaf bir ilgisizlik görerek beş yüz tane satın aldım. her cinsiyetten, sempatimi uyandırmak için "(94). Bir süre sonra, Louisiana'daki çiftliğinin gözetmeni, çiçek hastalığının köle stokunu harap ettiğini ve yeni alımlar yapmanın gerekli olacağını bildirdi (123-24). 1808'de uluslararası köle ticaretinin yasaklanmasına atıfta bulunarak, "Amerika yasalarının, Birliğin sınırları olmaksızın herhangi bir ülkeden siyahların daha fazla ithal edilmesini yasakladığını, ancak çok güzel ve karlı bir iç ticaret olduğunu ekliyor. makale; ve yeterli mevsimde arzun Carolinas, Virginia veya Maryland'den sağlanabileceği "(124).

Goldencalf, farklı özelliklere sahip çok çeşitli köle stokları arasından seçim bile yapabilir. Diğer bir deyişle, yerli üretim zaten talepleri karşılamaya yetecek kadar büyük olduğundan, ithalat ambargosu pek fiili bir etkisi olmayan bir tavizdir.

Goldencalf'ın ticari girişimi, açıkça, kahramanın çifte standartlarını ve sosyal pay sisteminin kusurlarını iletmek için bir araç olarak tasarlanmıştır.

Ancak karşı örnek, aynı derecede ahlaki açıdan sağlam değildir, Goldenbuzağı yaparak vicdanını rahatlattığı ayna geçişinde hemen ortaya çıkar.

²⁹ Thomas Paine'in kölelerin özgürleştirilmesini ve kölelik kurumunun kaldırılmasını savunan "Amerika'da Afrika Köleliği" (1775) adlı makalesi belki de bu konuda gerçekten etkili olan ilk inceleme idi. "Amerikalılar için," diye söze başlıyor, "bazı çaresiz zavallıların insanları çalmak ve kazan elde etmek için şiddet ve cinayet yoluyla köleleştirmeye istekli olmaları, tuhaf olmaktan çok içler acısı. Ancak pek çok medeni, hatta Hristiyanlaşmış insanın vahşi uygulamayı onaylaması ve ilgilenmesi şaşırtıcıdır; ve doğanın ışığına, Adalet ve İnsanlığın her ilkesine ve hatta iyi politikaya aykırı olduğu, bir dizi seçkin adam ve birkaç son yayın tarafından sık sık kanıtlanmış olmasına rağmen, hala devam ediyor. Bu uygulamanın, egemen olan ve bir yıl sonra cumhuriyetin kurucu fikri olacak liberter ilkelere temelden tutarsızlığına da işaret ediyor: "Anne babanın köleliği adaletsizse, çocuklarının köleliği çok daha fazladır; ana-babalar köle olsalar da çocuklar hür doğarlar; bu, tüm insanlığın doğal, mükemmel hakkıdır."

"Philo-African-anti-compulsion-free-work Society" (125) yatırımları.

Bununla birlikte, bu hayır kurumu, muhtemelen azat edilmiş kölelerin ucuz emeği ile hurma yağı ve altın tozunun artırılması için köle sahibi eyaletlerin hemen dışında bir fabrika kurmayı teklif ettikleri için oportünizmden üstün değildir. Böyle bir plan, "ticaret ve hayırseverliğe eşit ölçüde fayda sağlayacaktır" ve bunun sonucunda "siyah adam hesaplanamayacak miktarda sefaletten, beyaz adam ağır bir günah yükünden kurtulmuş olur ve bu şekilde açık bir iyiliğin belirli temsilcileri oldukça makul bir şekilde pazarlıkta tüm ruhlarını kurtarmanın yanı sıra, paralarının en azından yılda yüzde kırkını kazanmayı hesaplayın "(126). "Filo-Afrikalı-zorlama-karşısı-özgür-emek Derneği", benzer bir ada sahip gerçek bir kölelik karşıtı toplumu, "Filo-Afrikan Topluluğu", daha sonra "New England Kölelik Karşısı Topluluğu" önermeyi amaçlıyor gibi görünüyor. 1831 yılında William Lloyd Garrison³⁰ tarafından kurulmuş ve dünyanın en etkili seslerinden biri haline gelmiştir.

kölelik karşıtı neden (Zorn 159-60). Ancak başka benzer topluluklar da vardı³¹ ve Cooper'ın özellikle Garrison'ın toplumunu kastettiğini varsaymak için hiçbir neden yok. Adının hicivli bozulması, tüm hareket için metonimik olarak kullanıldığını gösteriyor. Böyle bir toplumu acımasız vurguncular olarak tasvir etmesi, en azından onların siyasi gündemlerine sempati duymadığını gösteriyor. Böylece, hem köle sahiplerinin hem de kölelik karşıtlarının taklidini yapıyor ve belirleyici bir ahlaki konum elde etmeye yönelik her türlü çabayı baltalıyor.

Amerikalıların Kavramları'nda, Cooper'ın kölelik meselesini en kapsamlı şekilde ele aldığını görüyoruz. Amerika'da seyahat eden bir İngiliz karakterini benimseyerek orada köleliğe karşı ılımlı bir duruş geliştirir; sağlam olmayan bir kurumdur, ancak "sağlam beyanlarla ve güzel duygularla silkilip atılmaması gereken bir kötülüktür, konuya sakince bakan herkes görmelidir" (Cooper, Kavramlar 244). Kademeli olarak ve büyük bir dikkatle tasfiye edilmesi gerekiyor. Avrupa'nın kölelik nedeniyle Amerikan siyasi sistemine yönelik eleştirisine ilişkin³² şuna dikkat çekiyor: "Kölelerin hükümetle artık hiçbir ilgisi olmadığından, bu ülkenin siyasi kurumlarıyla ilgili olarak köleliğin varlığına ilişkin herhangi bir argüman bulmak açıkça güvensizdir. cansız nesnelerden daha" (Cooper, Kavramlar 107n). Bu bizi konunun özüne götürür. Süre

³⁰ Garrison aynı zamanda kölelik karşıtı dergisi The Liberator ve Frederick Douglass ile yaptığı çalışmalarla da tanınır.

³¹ 1775'te kurulan, Yasadışı Olarak Kölelikte Tutulan Özgür Zencilere Yardım Derneği ilkti ve 1833'te kurulan Amerikan Kölelikle Mücadele Derneği, belki de gelecek nesiller tarafından en çok tanınan ve Douglass'ın birincil sözcülerinden biri olduğu dernekti.

³² Dahası, eleştiriyi kendisi formüle ediyor: "Dünyanın en özgür olduğunu iddia eden bir halkın, uygulamalarını mesleklerine daha uygun hale getirmesi ve o sırada köleliği kaldırması gerektiği sık sık söylendi. bağımsızlıklarını ilan ettiler" (Cooper, Notions 242).

köleliğin ahlaki bir mesele olduğunu, her şeyden önce bir mülkiyet hakkı meselesi olduğunu ve Güney mülkünün çoğunun kölelerden oluştuğunu kabul ediyor. 33 O, ne federal ne de eyalet hükümetlerinin mülkiyet hakları üzerinde herhangi bir denetime sahip olmadığına ve kölelerin ancak kendi iradeleriyle özgür kılınabileceklerine işaret ederek, meseleye pratik bir bakış açısı getirdiğini, "hayata gerçekte var olduğu şekliyle baktığını" iddia eder. temel ekonomik sorunu ortaya koyan efendiler: "iki ya da üç milyon insanı, her koşulda, genellikle mallarının yarısından ve çoğu durumda da hepsinden mahrum bırakmanın zorluğu" (Cooper, Notions 242-43). En hararetli argümanı, köleliğe karşı olduklarını dile getirenlere mahsustur:

Genel kurtuluşun mutlu anını ateşli bir şekilde dilememe rağmen, bu ülkenin kuzey gazetelerinde ara sıra çıkan ve yüzeysel bir insanlık iddiasıyla güvenlik ve mutlulukla hafife alınan o soğuk ve kalpsiz paragraflardan her zaman tiksinti ile dönüyorum. bir siyah adamın şüphesiz haklı davasına etkilenen bir yardım vermek için yurttaşlarından ikisinin. Bu tür rahatsız edici bir dil işe yarayaydı, insanları fikirlerinde katılaştırarak zarar vermeseydi, nahış olurdu; ama işlerin gerçek durumu altında, yarasız olmaktan çok daha kötü. (Cooper, Kavramlar 254)

The Monikins'teki "Zorlama-karşıtı-özgür emek Filozofi-Afrika Derneği" hicvi , yukarıdaki alıntıda ifade edilen yanlış yönlendirilmiş hayırseverlik eleştirisinin bir devamı gibi görünüyor.

" Köleler " olmasına rağmen, lakaplı ulusların hiçbirinde kölelik doğrudan yer almıyor. . Bu maymunların, yeryüzüne dağılmış ve devasa bir patlamayla bayıltılmış, "kökenlerindeki yaratıcılığın ve ruhani kavramların çoğunu koruyan, ancak zekaları ne yazık ki körelmiş olan" "Kayıp Monikinler" olduklarına inanılıyor. ve belki de iyileştirilemez nitelikleri yok edildi" (265). Plan, kayıp takma adların "takma adlar hakkında tüm bilgilere sahip olanlardan çok daha az sorun çıkaracak olsalar da, muhtemelen denedikleri herhangi bir evcil hayvandan daha zeki ve yararlı bulunacak yararlı hizmetkarlardan oluşan bir ırk bulmalarıdır." sahip olunan hediye" (265-66). Teklif

³³ Cooper'ın 1820 nüfus sayımı rakamlarına dayanan kendi tahminine göre, 1828'de ABD'de 1.750.000 köle vardı ve bunların çoğu elbette Güney eyaletlerindeydi. Beyaz nüfusun 10 milyon olduğunu tahmin ediyor ve bunun 3,5 milyonu Güney eyaletlerinde yaşıyor, bu da beyazların kölelere neredeyse 2'ye 1 oranını veriyor (Cooper, Notions 240-41).

³⁴ Cooper, Notions of the Americans'ta önemsiz kelimesini kullandığında , bunun bir köle (249) ile eş anlamlıdır.

akademinin oybirliği ile kabulü ile kabul edilir. Kurumsallaşmış köleliğin tanınmış mantığı, gerekçesi ve temeli olarak ırksal hiyerarşi ile birlikte oradadır. Kayıp takma adlar zincirinde daha düşük olarak kabul edilir

hayvanlar ve takma adlar arasında bir konum işgal ederek onları sömürü için adil bir oyun haline getiriyor.

Bu, okuyucunun tüm bu çelişkili ifadeleri tutarlı bir okumaya dönüştürmeye çalışırken karşılaştığı temel sorunu vurgular. The Monikins'in kabulüyle ilgili tartışmada görüldüğü gibi, çağdaş okuyucular, Cooper'ın "sağa ve sola olağanüstü darbeler vurma" yöntemine dair şaşkınlığını her şeyi kapsayan bir hicivle dile getirdiler (İnceleme A 136). Bu, romanın kölelikle ilgili sık sık çelişkili ifadelerine kesinlikle uygun bir açıklama gibi görünüyor. Bununla birlikte, kölelik ve ırk konularında birçok içsel çelişkinin olduğu bir karışıklık ve müzakere dönemi mükemmel bir şekilde yakaladığını söylemek mümkün olacaktır. The Monikins'in köleliği hiciv nedeniyle Güney'de yasaklanmış olması, bu kafa karışıklığının mükemmel bir örneği gibi görünüyor. 35 Cooper'la aynı çelişkileri bünyesinde barındıran kötü şöhretli bir örnek vermek gerekirse, Jefferson'ın Notes on the State of Virginia'sına gidebiliriz. Jefferson burada kesin bir kölelik karşıtı duruş sergiliyor çünkü "Efendi ile köle arasındaki tüm ticaret, bir yanda en aralıksız despotizm ve diğer yanda aşağılayıcı teslimiyetlerin, en şamatalı tutkuların daimi bir uygulamasıdır" (168; Sorgu 18). Yine de, herkesin bildiği gibi, hayatı boyunca köleleri tuttu. Elbette Jefferson için bu o kadar da büyük bir çelişki değildi, çünkü o siyahların aşağı olduğuna inanıyordu. Bu aşağılığı bir gerçek olarak kanıtlamak için varlık zinciri fikrini ortaya atıyor. Sinsi bir retorik stratejiyle, siyahların kendilerinin aşağılıklarına "beyazları tercih ederek ilan ettikleri beyazlar lehindeki kendi yargılarıyla, tıpkı Oranootan'ın siyah kadınları onunkilere tercih etmesi gibi, aşağı olduklarını kabul ettiklerini" iddia ediyor. kendi türü" (145; Sorgu 14).

36 Yine, maymun ve insan arasındaki bağlantı, doğal düzenin bir parçası olarak ırksal hiyerarşi fikrini savunmak için kullanılır. Tüm varlıklar varlık ölçeğinde yükselmek için çabalarlarken, siyahlar ve maymunlar benzer şekilde bir sonraki adımı atmaya çalışır. Bu örnekten, beyaz ile siyah arasındaki mesafenin bu kadar mutlak olduğunu anlamalıyız.

³⁵ Beriah Green, "Kuzeyli Erkeklerin Yapacakları Şeyler" (1836) adlı kölelik karşıtı konuşmasında, Monikinlerin köleliği eleştirel bir şekilde tasvir ettikleri iddiasıyla Güney'de yasaklanan birkaç edebi eserden biri olduğunu iddia ediyor (16-17). Ne yazık ki Green, bu yasağın nasıl uygulamaya konulduğuna dair ayrıntılara girmiyor. Ancak verdiği örnekler, kurumsallaşmış kanallardan ziyade enformel ağların baskısıyla işlediğini gösteriyor gibi görünüyor.

³⁶ Burada, Jefferson aslında yalnızca sık sık ortaya çıkan bir kavramı tekrar ediyor. Örneğin Buffon, orangutanların "[siyah] kadınlara tutkuyla düşkün olduklarını ve bu hayvanların onlara hemen saldırıp onları büyümeden yaşadıkları ormanlardan geçemediklerini" (cilt 9, 155-) söyleyen benzer iddialarda bulunan birkaç seyahat öyküsünden alıntı yapıyor. 56).

siyah ve maymun arasında, siyah ırkı yarı maymun, yarı insan durumuna sokar. Sonuç olarak, siyah ırkın insan statüsü bile tartışmalıdır. Jefferson, varlığın büyük zincirine işaret ederek retorik bir şekilde soruyor: "O halde bir doğa tarihi aşığı, tüm hayvan ırklarındaki dereceleri felsefe gözüyle gören biri, onları bölümde tutma çabasını mazur görmez mi? doğanın onları şekillendirdiği kadar farklı bir insan mı?" (151; Sorgu 14).

Varlıkları hiyerarşik olarak düzenlenmiş ve bölümlere ayrılmış halde tutmanın bir yolu olarak bir varlık zinciri fikri, romandaki çeşitli sınıf muamelelerinde de izlenebilir. Daha yüksek evrimsel durumunda bile, Leaphigh'deki (İngiltere) lakaplı toplum eşitlikçi ilkelere göre faaliyet göstermekten uzaktır. Aslında, sınıf sistemini insan muadilinden bile daha katı bir şekilde kurumsallaştırdı. Tüm Leaphigh vatandaşlarına, sınıflarını gösteren bir sayı ve o sınıfın doğasında var olan kalitesini gösteren bir renk dövme yapılmıştır; örneğin, "Hayır. 8.020 ofis rengi" (233-36). Leaphigh'in sosyal tabakalaşması, manevi düzen ile yakından bağlantılıdır. Başpiskopos, insanlığın dindar olup olmadığıyla yalnızca ılımlı bir ilgi gösterir, ancak takma adlar gibi insanların da bir "hiyerarşi"ye, yani bir sınıf sistemine sahip olduğunu duyunca "kutsal bir zevkle" haykırır: "insanlar veya lakaplar, dindar olabilir." sonuçta büyük bir fark yok. Cennette buluşacağız; ve bu da üst konaklarda!" (314). Bu belki de yaradılışın tacından vazgeçmek zorunda kaldığı için üzgün hisseden okuyucu için bir teselli olabilir - sosyal tabakalaşma sonunda düzelecektir.

Ancak, sınıf sisteminin sadık bir savunucusu ve Fransız Devrimi'nin muhalifi olan Dr. Etherington'ın karakterinde, toplumsal tabakalaşma esas olarak hicvedilir. Yeni paralı sınıfın hareketliliğini sosyal olarak yıpratıcı olarak görüyor ve sınıf sisteminin derecelendirilmesini ilahî alemdeki farklı düzenlere benzeterek haklı çıkarıyor: "toplum zorunlu olarak sınıflara bölünmüştü; onları ayıran engelleri zayıflatmanın sadece kaba değil, aynı zamanda kötü olduğunu; Cennetin serafırları ve kerubileri, başmelekleri ve melekleri, azizleri ve sadece mutluları olduğu ve açık bir tümevarımla bu dünyanın kralları, efendileri ve ortakları olması gerektiği" (57). Muhakeme, Pope'un dünyevi eşitsizliği mutlak bir evrensel düzende temellendiren İnsan Üzerine Deneme'sinden tanıdık geliyor. İlk mektupta Pope, insanlığın evrenle ilgili sabit konumunu göstermek için büyük varlık zincirine başvurur. Dördüncü mektupta, bu argümanı eşit derecede doğal olarak hiyerarşik olan sosyal düzene doğru genişletiyor: "Düzen Cennetin ilk yasasıdır; ve bu itiraf, / Bazıları diğerlerinden daha büyük, / Daha zengin, daha bilge" (27; IV). Kapanış aforizmalarında Altınbuzağı benimsemiş gibi görünüyor.

Pope ve Etherington'un kendi öğrenmesi gibi: "Doğanın insanlarda ve şeylerde eşitsizlikler yarattığı ve insan kurumlarının amacı güçlü'nün zayıfı ezmesini engellemek olduğu için , dolayısıyla yasalar doğal eşitsizlikleri meşru bir sonuç olarak teşvik etmelidir" (489). Bu, tipik aristokratik sosyal örgütlenmeyi açıkça hicvediyor. Bununla birlikte, hemen ardından, eşitlikçiliğin toplumsal düzeyde eşitlenmesi de aynı şekilde hicvedilir: "Üstelik, doğa kanunlarının bir insanı bilge, diğerini aptal yapması - bu güçlü ve şu zayıf insan yasaları, bir başkasını yaparak her şeyi tersine çevirmelidir. bilge bir adam ve bir aptal - o kadar güçlü ve bu kadar zayıf" (489). Altın buzağı, Avrupa aristokrat muhafazakarlığının gülünç ve çelişkili ifadeleri ile aşırı Amerikan cumhuriyetçi liberalizmi arasında çılgınca gidip gelen tuhaf bir siyasi hayvan haline geldi - Cooper'ın A Letter to His Countrymen'de eleştirirken sesini en çok yükselttiği iki şey.

The Monikins ve ayrıca The Prairie'de büyük varlık zincirinin ve evrim teorisinin ortaya çıktığı tüm çeşitli biçimler göz önüne alındığında , Cooper'ın konuya ve tartışmalarına aşına olduğunu söylemek güvenlidir. Fakat varlığın büyük zinciri ve onun gelişimi gibi görünüşte anlaşılması güç bir felsefi kavram nasıl oldu da bir popüler kurgu eserine dönüştü? Gerçek şu ki, kavram entelektüel bir alanla sınırlı değildi, en geniş kültürel yayılmaya sahip bir fikirdi. Bu, PT Barnum'un iş anlayışıyla hiçbir yerde daha belirgin hale gelmiyor. 19. yüzyılın ortalarındaki en büyük Amerikan kültür kuruluşlarından biri olan Barnum's American Museum'daki kayıp halkalar sergisi için varlık zincirini bir pazarlama hilesine dönüştürdü . 1842'de, en yeni satın aldığı, kötü şöhretli "Feejee Deniz Kızı"³⁷ veya "Ornithorhincus [ornitorenk] gibi diğer birkaç örnek veya fok ile ördek arasındaki bağlantı halkası gibi ilginç şeylerin reklamını yaptı; kuşkusuz kuşla balığı birbirine bağlayan iki ayrı uçan balık türü; Siren veya Mud Iguana, sürüngenler ve balıklar [...] arasındaki bağlantı halkası [...] diğer hayvanlarla Canlandırılmış Doğanın büyük zincirinde bağlantı halkaları oluşturur" (qtd. Lovejoy, Great Chain 236).

Barnum'un tüm kayıp halkaları arasındaki bağlantı, kategorilerin yarattığı hayranlık ve kaygıdan yararlanmalarıdır. İnsan ile maymun arasındaki ayrım konusunda da durum kesinlikle böyleydi. Mizelle'in yazdığı gibi, 18. yüzyılın sonlarında Amerikalılar, insan benzeri maymunlarla ancak gazete ve dergilerdeki sayısız hesap aracılığıyla karşılaşabilmişlerdi. Ancak 19. yüzyılın başında , onlara gerçekten görme fırsatı sunuldu.

³⁷ Barnum'un en ünlü sahtekarlığı; bir maymunun mumyalanmış gövdesi ile büyük bir balığın arka gövdesinin birbirine yapışık olduğu ortaya çıktı.

bu hayvanlar çeşitli gezici gösterilerde ve sergilerde. Burada hayvanlar merak konusu olarak sergilendi ve insanlara olan olağanüstü benzerlikleri, eğlence değerlerinin anahtarıydı. Peale Müzesi'ndeki bir "Ourang Outang veya Ormanın Vahşi Adamı" sergisinin 1799 tarihli bir reklamı bunu açıkça göstermektedir. "Bazı Filozofların insanlıkla akraba olup olmadığından şüphe etmelerine neden olacak kadar insan türüne o kadar yaklaşan Bu Meraklı Hayvan, şimdi bu yararlı depoda" (Mizelle 162'de qtd.) vaadiyle müstakbel ziyaretçileri cezbeder. Gerçekten de, farklı milletler hakkında eğitici bir çocuk kitabı olan *People of All Nations* (1807), Norveççe ve Rusça arasına "Ouran-Outang" kelimesini yerleştirmiştir (Mizelle 166-68; hasta. 3).

Hasta 3. Orangutan: Tüm Milletlerden İnsanlardan Yayıldı (1807)

Kesinlikle orada da bitmedi. 1860'da Barnum, kötü şöhretli *What Is It?* 1924'e kadar aralıksız ABD'yi gezen sergi (Adams 36-37). İzleyicinin ilgisini genel bir belirsizlikle çeken bir sloganla siyah bir adam gösterdi: "MAN'ın daha düşük bir düzeni mi? Yoksa MAYMUN'un daha yüksek bir mertebesi mi? Kimse söyleyemez!" (Adams 37'de qtd.).

Bu bağlamı, insanlığın nasıl uyum sağladığına dair gizli kaygılarıyla ele alırsak Genel olarak canlı doğa ve özel olarak primatların sırasına göre, The Monikins'i çevreleyen tartışma, daha önce alıntılanan incelemelerin "maymunların hayali yaratıklar olmadığı" iddiasıyla örneklenen, 19. yüzyılın başlarındaki bir kültürel ortamın bir ürünü olarak daha anlaşılır hale geliyor. ve fantezi onları böyle düşünmeyi reddediyor" ya da Cooper'ın "Buffon'un teorisine [...] dönüştüğü" (GWP 413; İnceleme D, 183). Her ikisi de, lakapların aynı hicivde sadece edebi araçlar olduğunu kabul etmiyor.

Swift'in Houyhnhnms'leri gibi damar. Clees'in belirttiği gibi, hayvan hiciv geleneklerini takiben, takma adların işlevi "insan zaaflarını ortaya çıkarabilmeleri için vurgulanmış insan özelliklerini üstlenmek" (149). Alegorik bir ikame gerçekleştirirler, ancak mutlaka gerçek bir ilişki önermezler. Ancak Cooper'ın eleştirmenleri bunu kabul etmeyi reddettiler - onlara göre maymun ve insan arasındaki ilişki saldırgandı. Romanın ateşlediği tartışma, büyük olasılıkla, tam da maymun ve insan kategorilerinin tartışıldığı aynı dönemde gelmesinden kaynaklanıyordu. Bu ilişkiyle ilgili kaygı dile getiren, Reasono'nun insanlığı şeyler ölçeğindeki onurlu konumundan düşüren argümanlarının artan baskısını hisseden Altın Buzağı. Poke'a haykırıyor: "Bu mesele ciddileşiyor Noah ve içim bir birlik ruhuyla doldu. Kendinizi insan hissetmeye başlamadınız mı?" (158). İnsan kimliğiyle ilgili en temel varsayım, yani dünyanın insanmerkezli örgütlenmesi sorgulandığında, tıpkı dış tehdide tepki olarak milliyetçi coşkunun yükselmesi gibi, Altınbuzağı ilk kez insanlıkla dolar.

Varlığın Besin Zinciri

The Monikins'teki evrimsel ve ütopyik temalar birbiriyle yakından bağlantılıdır. Hedges'in belirttiği gibi: "Evrimsel temasını oluşturdudan sonra Cooper, İngiliz ve Amerikan toplumundan ve siyasetinden temel öğeler olarak ve her biri için nihai bir evrimsel konum geliştirerek, lakaplar diyarında hiciv geliştirirken bu temayı zorlamaya devam ediyor" (xix). Bu, Sargent'in bir uyarı içeren "şimdiki zamandan bir tahmin" olarak tanımladığı geleneksel distopyanın tipik işlevi olarak görülebilir (8). Kaynak toplum, genellikle büyütülmüş ve hicivsel olarak çarpıtılmış birkaç merkezi özellik aracılığıyla, monikin distopyasına yoğunlaştırılır. Ancak Cooper'ın versiyonunda bu, toplumların evrilmesinden çok dönüşmesiyle ilgili. Bu nedenle, maymunların bu gelişmenin zirvesi olduğu gerçeği, başlangıçta görüldüğü kadar tartışmalı değildir - maymunlar, hızla gerileyen bir dünyada yaratılışın tacıdır, şeylerin son derece doğal olmayan düzeninin bir tezahürüdür.

Bu bizi, romanın sonunda, Goldenbuzağı ve Poke'un insan otoritesini yeniden ortaya koyabildikleri döneme getiriyor, ancak insanlıklarını tanımlayan ilkelerin ta kendisi, bunlardan biri de hayvan dürtülerini dizginleme yeteneği pahasına. Vahşi etçil isteklerin üstesinden gelirler ve bir beslenme çılgınlığı içinde Leaplowian cicerone, Downright ile ziyafet çekerler. Bu noktada,

okuyucu, romanın neredeyse yarısında, Golden calf tarafından bazen "Dosdoğru kardeş" olarak anılan Downright'ı aklın gerçek sesi olarak bilmiştir. Altınbuzağı, ziyafeti karşı konulamaz bir dürtünün sonucu olarak tanımlar: "Felsefeyi bırakıp göbeğe teslim olmak istiyordum. Taziyi koalamaya yönlendiren duygudan daha ruhani olmayan bir duygunun rehberliğinde, kendimi tutamarak mutfağa indim" (467). Kelimenin tam anlamıyla mutfağa inerken, mecazi olarak varlık ölçeğinden aşağı iner ve bir hayvan olur.

Daha sonra okuyucuya eylemi haklı çıkarmaya çalıştığında, bunu "türlerdeki küçük bir farklılığın [onu] yamyamlık suçlamasından temize çıkarabileceği" umuduyla büyük varlık zinciri yoluyla yapar (485). Bunda kolayca çözülemeyecek bir çelişki var. Yemek yeme eylemini haklı kılan insan olarak statüsüdür, ancak aynı eylemle aynı zamanda hayvani doğasını da kanıtlamıştır. Etçil insanlarla keskin bir tezat oluşturan takma adlar, pek çok ütöpik topluluğun özelliği olan katı bir vejetaryen ilkesine bağlıdır. Örneğin, istiridyeye dışında diğer canlıların etini yemeyi gaddarca bulan Symzonianlar, neredeyse sebze sayılacak kadar alt sıralarda yer alan istiridyeler (192). Reasono benzer şekilde, insan etoburluğunu takma ad üstünlüğünün ana argümanı olarak ileri sürer ve "insanın fiziksel kısmı, monikinde olduğundan çok daha büyüktür [...] yükselişte hâlâ güçlü" (173-74). Seaborn kendisini Symzonian'dan diskalifiye ettiğinde, aynı zamanda insani açgözlülük dürtüsüne karşı koyamadı. Başka bir deyişle, o fazla insandı. Golden calf ve Poke ile durum tam tersi, yeterince insan değiller.

Golden calf, Downright'ın "[ona] melankolik bir sitemle bakıyormuş gibi görünen yüzünü" (468) gördüğünde, hem Downright'ı hem de yaptıklarını tanımanın şoku, onu hakkındaki ateşli halüsinasyonlarından geri gönderir.

Antarktika ve takma adlar. Ateşli haliyle gördü

kendisi ve maymun arasındaki benzerlik ve bu kolayca silkelenebilir. Ancak maymun yeme eylemi devam ediyor ve rahatsız edici tanımlama tam olarak çözülmedi. Poke'un Cooper'a yazdığı mektubun giriş bölümünde bize söylendiği gibi, bir maymunu yiyen Poke'tur ve rahatsız edici benzerlik bir yamyamlık duygusuna neden olmuştur: "Tadına göre kötü bir yemek değildi, ama harika bir sinir bozucuydu. göz. Bayan Poke'un en küçük oğlunu yakaladığımı sanıyordum" (xii). Kendi soyunu yutma vizyonu, Buffon'un maymunun "insanın kendini düşünmeden bakamayacağı" (9: 110) tekil bir yaratık olduğu düşüncesini animatıyor. Tüm teorik farklılıklar için, benzerlik - veya aile benzerliği - deneyimi kaçınılmazdır. Cooper'ın sahip olduğu

tüm sınırlandırma ve sınıflandırma konusunu basit bir turnusol testine yoğunlaştırmanın harika bir yolunu buldu: suçluluk duygusu olmadan yenebilir mi? İnsan ve maymun kategorileriyle ilgili çağdaş belirsizliğin ışığında, bu, romanın açık ara en yıkıcı sahnesi gibi görünüyor. Maymun gibi olsalar da, takma adlar hala alegorik yaratıklardır, ancak bu gerçek maymunları ilgilendirir.

Monikinler , Gulliver'in Seyahatleri ile aynı geleneğe sahip ütöpik bir hicivdir, ancak hiciv öyle bir dereceye kadar yayılmıştır ki, hiciv nesnesiyle bağlantı bazen kaybolur. Cooper'ın çağdaşları da benzer bir şaşkınlığı dile getirdi; bir eleştirmenin dediği gibi: "Neyin hicvedilmesinin amaçlandığını veya hicivin nerede duracağını bilmiyorsunuz; hiçbir anlam temeli yoktur [...]" (G. ÇP 413). Ancak bu, yalnızca The Monikins'teki yerginin amaçlanan hedefinin belirli bir ulus, toplum veya sosyal pratik olduğunu varsayarsak geçerlidir. Bütün bunlar belli noktalarda olsa da, olumlu bir alternatif önermeden her şeyi eleştirdiği için "anlamın alt tabakası" yoktur. Bununla birlikte, kolayca fark edilebilen bir ahlaki değer yokluğunun, 19. yüzyıl okuyucusunun edebiyatı düzenleme konusundaki beklentilerini kesinlikle alt üst edecek olan, aşırı bir radikal insan düşmanlığı temasına işaret ettiği tartışılabilir. Monikinler'deki yoğun karamsarlığı, Cooper'ın okuyucuyu Antarktika keşif yolculuğuna çıkardığı bir tür edebi intikam olarak görmemiz gerektiğini düşünüyorum . Ancak keşfedilen bölgenin kendisi değil, insanlığın gülünçlüğüdür. Göreceğimiz gibi, The Sea Lions'da Antarktika'ya döndüğünde, aklında çok farklı bir amaç vardır - aşağılanma hala merkezi bir özelliktir, ancak orada özünde Antarktika ile bağlantılı olan kurtuluşa hazırlık aşaması olarak oradadır. çevre.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yeni Bir Amerikan Ütopyası: Peter Prospero'nun "Atlantis"i

"Atlantis: A Southern World,—Or a Wonderful Continent,—Discovered" seri romanının ilk bölümü Eylül 1838'de Amerikan Bilim, Edebiyat ve Sanat Müzesi'nde yayınlandı. yüz yirmi iki sayfa, Haziran 1839'a kadar yedi sayıya yayıldı. Planlanan uzunluğunu bilmemizin hiçbir yolu yok, çünkü hiçbir zaman tamamlanmadı, en azından yayınlanmış haliyle ve herhangi bir ipucu veren hiçbir ek materyal bulunamadı. Muhtemelen, "Atlantis", Amerikan Müzesi Haziran 1839 sayısı ile sona erdiği için terk edildi. Metin, Peter Prospero'nun 1836 Bağımsızlık Günü'nde Antarktika'nın derinliklerinde, orada olması gerektiğini tahmin ettiği kayıp bir efsanevi bölgeyi aramak için nasıl yola çıktığını anlatan klasik esintili bir ütöpik kurgu. Antarktika geçişi sırasında, gemi bir zehirli gaz kuşağına çarpar ve gemideki herkesi bilinçsiz hale getirir, ancak Antarktika'nın bilinmeyen coğrafi alanı içinde yer alan Atlantis adlı bir ülkede yeniden canlanır. Atlantis, tarih boyunca ölen tüm iyi ya da önde gelen kişiler tarafından iskan edilmiştir ve mevcut hükümet biçimi Amerikan cumhuriyetçi fikirlerine göre modellenmiştir. Kaldığı süre boyunca Prospero, edebiyat devleriyle sohbet eder ve etkili siyaset filozofları ve devlet adamlarıyla siyaseti tartışır. Hikaye hiç bitmediği için Prospero'nun Atlantis'ten nasıl ve ne zaman döndüğüne dair bir açıklama yok.

Bu bölümde Prospero'nun Antarktika ütopyasının temeli olarak kullandığı edebi kaynakların izini süreceğim çünkü bu son derece edebi bir metin. Daha sonra, kelimenin tam anlamıyla Amerikan cumhuriyetçi ideolojisinin somutlaşmış hali olan bir ütopya vizyonunu tarihselleştireceğim. Metnin ideolojisi, sendikanın kriz halinde olduğu bir dönemde korunması için propaganda olarak okunur. Bunun metinde nasıl tezahür ettiğinin iki yönüne özellikle bakacağım: hükümsüz kılma ve ayrılmaya karşı argümanı ve kölelik kurumunu sürdürme argümanı. Son olarak, önceki bölümün devamı olarak, metnin çeşitli bilimsel disiplinlere ve fikirlere yönelik tutumlarını analiz edeceğim.

"Atlantis", Peter Prospero takma adıyla yayınlandı.

Bu takma adın arkasında kimin olduğu bilinmiyor, ancak bazı bilim adamları bunu Edgar Allan Poe'ya atfediyor. 1 Arthur Hobson Quinn ilk yapan kişiydi.

¹ Diğer bir olasılık da, hikayenin derginin editörlerinden biri olan Nathan Covington Brooks veya Joseph E. Snodgrass tarafından yazılmış olmasıdır. Yazı işleri personelinin katkılarını takma adla yayınlamak yaygın bir uygulamaydı (bkz. Quinn 757-61).

"olası bir yeni Poe hıciv" (757) olarak etiketleyen geçici nitelik. Poe gerçekten de Amerikan Müzesi'ne çok sayıda katkıda bulunanlardan biriydi; Kısacık varlığı sırasında iki kısa öyküsü, biraz hafif edebiyat eleştirisi ve 2'de bir şiir yayınladı. Ancak bunların hepsi kendi adınaydı, bu yüzden neden "Dergi.

Atlantis" bu durumda değil. 3 Ancak Quinn'e göre, "Poe'nun yazarlığının kanıtı büyük ölçüde içseldir" (757). Atlantis'te "Burunbilim" in ve Poe'nun "Aslanlaştırma" sında (Quinn 757-60) "Burunbilim" in kullanımı gibi, "Atlantis" ile Poe'nun yazılarındaki örnekler arasındaki ayrıntılarda bazı benzerliklere işaret eder. "Atlantis"teki kafatası bilimi, mesmerizm ve aya balon yolculuğu (Quinn 761) gibi birkaç küçük tema Poe tarafından daha sonra kullanıldı.

Quinn'in listesine Poe'nun "Mellonta Tauta" da (1849) kullandığı, Baconcu veya Aristotelesçi epistemolojilerin savunucuları arasındaki tartışmayı da ekleyebiliriz.⁴ Sam Moskowitz, Poe'nun yazarlığını üstlenmez, ancak Poe'nun yazdığı veya Poe'ya ait olduğu düşünülen parça koleksiyonuna "Atlantis" i dahil eder. İhtiyatlı bir şekilde, "Poe yetkililerinin bir müstear isim altında onun olabileceğini ciddi olarak düşündükleri" bir metin olarak takdim eder ve "en Poe-esque tadına" sahip olduğunu belirtir (12). Poe'nun yazarlığı son derece şüpheli olsa da⁵, Poe bağlantısı olmasaydı bu hikayenin karanlıkta kalacağı kesindir; özellikle yeniden basılanlar Moskowitz'in Poe Adında Bir Adam'ın (192-211) ilk dört bölümünden ve Quinn'in Poe biyografisinden (757-59) kısa bir alıntı olduğundan beri.

"Atlantis" önceki metinlerden farklıdır. Açıkça ütöpik olsa da, Atlantis gerçekten bu dünyanın bir parçası değil, yaşamla ölüm arasında bir tür belirsizlik içinde yer alıyor. Antarktika'da fiziksel bir konuma sahiptir, ancak görünüşe göre son varış noktalarına hazırlanırken ölümler tarafından iskan edilmektedir. Masalın merkezi edebi stratejisi, siyaset, bilim, edebiyat ve din gibi çeşitli söylem türlerinde geçmişten gelen yetkili seslere başvurmaktır.

Modu en iyi, tutarlı bir anlatı modeli olmayan bir tür edebi şaka olarak tanımlanabilir. Atlantis olayının tamamı akşam yemeği partilerinde, izleyicilerde veya sosyal çağrılarda konuşmalarda canlandırıldığı için, yapı oldukça epizodik ve sohbete dayalıdır. Ütöpik bir anlatı için alışılmadık bir şekilde, birkaç

² "Ligeia" ve "Psyche Zenobia" adlı kısa öyküler, "Literary Small Talk" eleştirisi ve şiir "Perili Saray."

³ Quinn iki olası açıklama getiriyor: ya editör, Poe'nun yukarıda belirtilen parçalarla birlikte dergideki kotasının aşırı doldurulma riski taşıdığını düşündüğü için; veya Poe'nun parçanın sanatsal bütünlüğü konusunda ikna olmadığı (761).

⁴ "Mellonta Tauta" da Poe'nun anlatıcısı, Aries Tottle'ın "tümdengelimli veya a priori araştırma tarzı" ile Hog'un "à posteriori veya tümevarımlı" (1295) arasındaki eski anlaşmazlığın bin yıl sonraki bir perspektifinden yazar.

⁵ Spekülasyon yapacak olsaydım, Poe'nun olmadığını söyledim, çünkü genel olarak, "Atlantis" Poe'ya hiç benzemiyor. Yazılarının başka hiçbir yerinde burada olduğu kadar siyasi meselelere müdahil olmuyor.

Bu konuşmaların çoğu, Atlantis'in politik veya sosyal yapısını detaylandırıyor. Bu tür temalar gündeme geldiğinde, ABD'deki işlerin durumunu merak eden genellikle Atlantis'teki biri olur.

Ütopik ziyaretçinin muhatabını istemeden dehşete düşürdüğü geleneksel hiciv tarzı. David Seed'in gözlemlediği gibi, Atlantis " Symzonia ve onun öncül metni Gulliver Travels'ta tekrar tekrar olduğu gibi, hiçbir noktada anlatıcı üzerinde karşı karşıya getirilmeyen geçmiş ve geleceğin en iyi unsurlarını yan yana getirmek için kullanılır " (Seed 80). Bu, metnin açık amacının toplumsal eleştiriyi yönlendirmek değil, vatansever bir özdeşünüm sağlamak olduğu gerçeğinin bir işlevidir.

Edebi Bir Antarktika

Tıpkı Symzonia'da Seaborn gibi, Prospero da Antarktika keşfinin Kolomb'ununki bile gölgede bırakacağı ihtimaliyle gurur duyuyor: "Amerika'dan daha olağanüstü yeni bir dünyanın ortaya çıkacağı büyük bir girişimin projektörü ve uygulayıcısı olmalıyım. insanlık [...] (1:44). Ancak Prospero bu bağlantıyı bir adım daha ileriye taşıyor: geminin kaptanı, Columbus'un Yeni Dünya'ya ilk yolculuğunda Pinta'nın kaptanı olan Martín Alonzo Pinzón'un doğrudan soyundan gelen Alonzo Pinzon'dur . Açıkça anlatıcının yeni bir Columbus olduğu sonucuna varmamız gerekiyor. Ancak Columbus'un aksine, Prospero tam olarak bulmaya çalıştığı şeyi bulur. Bunu başarmanın uygun yolu, İngilizleri gözlemlemek ve sonra tam tersini yapmaktır: "İngiliz liberalliği tarafından benzer amaçlar için donatılan, yenilmiş veya başarıları sınırlı olan kuzeye yapılan tüm seferleri gördüğüm gibi, Bu iklimlerin aşırı soğuktan şu sonuca vardım: Kutup denizleri keşfedilecekse, bunun buharlı gemilerle veya bunlara tercih edilen başka bir seyir yöntemiyle olması gerekir" (1:44). Jeremiah N. Reynolds gibi Prospero da dikkatini güneye çeviriyor.

"Atlantis'te, Benjamin Morrell'in iddia ettiği gibi Antarktika'yı çevreleyen koruyucu bir sınır fikrinin (29) Antarktika kurgusunun temelini oluşturduğunu görebiliriz. Prospero, "Güney ve Kuzey Kutbu'na erişimimizi engelleyen [...] şimdiye kadar aşılmaz engelleri" aşacağıyla övünür (1: 44). Bununla birlikte, "Atlantis'te bariyer yalnızca direğin etrafındaki bir buz çemberi olarak değil, aynı zamanda zararlı bir atmosfer kuşağı olarak da tasarlanır:

Yoğun ve dayanılmaz soğuk ve fırtınalı bir bölgeden, yoğun ve kasvetli bir atmosfere götürüldük.

nefes almakta zorlandığımız kasvetli ve karanlık durumda, tüm duyularımız düzensiz görünüyordu ve kasvetin içinde kaba ve canavarca olarak algılanabilecek her türlü korkunç ve fantastik şekil yüzüyordu. Bu okyanus yolundan geçişimiz sırasında, her zamanki reçetelerimizin tümü askıya alındı ve çaresiz bir uykuya ya da deliquium gibi görünen bir duruma gömüldük. (1:46).

Poe'nun Pym'inin sonuyla benzerlik dikkat çekicidir, bu metni bir sonraki bölümde daha derinlemesine ele alacağım, burada ana karakterler daha güneye doğru sürüklenirken fantastik fenomenlerin ortasında bir sersemliğe düşüyorlar. Bununla birlikte, Prospero'nun gemisinin eşi benzeri görülmemiş hızı, bu engeli o kadar hızlı aşmalarına izin verir ki, onlar üzerinde yalnızca uyutucu bir etkisi olur: uykuya dalarlar ve Atlantis'te uyanırlar (1: 46). James Fenimore Cooper'ın The Monikins'inin ütöpik dünyasının benzer bir hayali anlatım aracını nasıl kullandığını hatırlayabiliriz, çünkü Golden calf'ın tüm macerası ateşli bir rüyanın ürünü gibi görünüyordu. Bununla birlikte, "Atlantis" hiçbir zaman tamamlanmadığından, yazarın bu geleneği her şeyin bir rüya olduğunu ima ederek kullanmaya niyet edip etmediğini bilmemizin hiçbir yolu yok, ancak metin kesinlikle böyle bir hile için kurulmuş gibi görünüyor.

Atlantis'in yazarı, Robert Paltock'un Peter Wilkins'inde kullanılan Mercator'un haritalarında⁶ ya da gemisi parçalandığında gemisi parçalanan Sindbad'ın kutupsal anlamda çalıştığı gibi bir dünyayı manyetik kutuplara kayınaklandığı bordalarından demir çivileri çekti. Seaborn'un benzer bir felaketi önlemek için ahşap ve bakır cıvatalar (Symzonia 16) kullanarak önlem aldığını da hatırlayabiliriz. Prospero'yu Atlantis'e götüren teknoloji, bir şekilde kutup manyetizmasının gücünden yararlanıyor. Prospero, ayrıntıları konusunda anlaşılır bir şekilde belirsizdir, ancak gemiyi sanki "sihirli bir etkiyle" Antarktika'ya doğru çeken manyetik alandan güç alan "kendi kendine hareket eden" tekerlekleri içerir (1: 44, 45). Bu bağlamda, Amerikalı mucit Robert Fulton bir kez daha karşımıza çıkıyor - hem merkezi bir konuma sahip olduğu Symzonia'da hem de The Monikins'te kısaca bahsedildi. Fulton bir sembol haline gelmiş gibi görünüyor.

⁶ Örneğin Michael Swift'in Mapping the World (106) veya Ashley ve Miles Baynton-Williams New Worlds: Maps from the Age of Discovery (54-55) adlı kitabına bakın. Bu arada, bu Poe'nun "Atlantis" yazarlığına karşı bir argüman olabilir. "MS'nin en son versiyonunda. Şişede Bulundu," 1850'den Poe, "MS. Şişede Bulundu" ilk olarak 1831'de [aslında 1833] yayınlandı; ve okyanusun dört ağızla (kuzey) Kutup Körfezi'ne aktığını ve yerin bağırırsakları tarafından emilmek üzere aktığını gösteren Mercator haritalarını yıllar sonra öğrendim; Kutup, muazzam bir yükseklığe yükselen siyah bir kayayla temsil ediliyor "(146). Bu notu taşımayan son baskı 1845'te yayınlandı. Bu, "Atlantis" yazıldığı sırada Poe'nun kutupsal mıknatıs taşları geleneğini bilmediğini gösterirdi. Ama yine de, doğruyu söylediğini kabul edemeyiz.

Amerikan girişimci ahlakı, öncelikle buhar gücünü navigasyona uygulaması nedeniyle. Buharla çalışan denizcilikten söz edildiğinde ona atıfta bulunmak zorunlu bir vatansever jest haline gelmiş gibi görünüyor. Prospero da, gemisi buharla hareket etmese de ona saygılarını sunar: "Gemimiz [...], insanlığın çabalarına yalnızca icatını borçlu olmadığı Fulton'un büyük dehasına bağlı olan saygıyı talep ediyor gibi görünüyordu. buharlı gemi, ancak ondan doğacak navigasyon ve hareketteki tüm gelişmeler için "(1: 45). Prospero'nun gemisi Antarktika buzdağlarına çarptığında, buluştan tam olarak yararlanabiliyorlar: "İstediğimiz gibi ilerleyebildiğimiz veya geri çekilebildiğimiz için, bu zorlu düşmanların saldırılarından kurtulduk [...]"

(1:45). Symzonia'nın yazarı gibi , "Atlantis"in yazarı da güneydeki yüksek enlemleri keşfetmek için geliştirilmesi gereken teknoloji türünü tahmin ediyor. Yelkencilik, çok yavaş olduğu ve geniş açık deniz alanları gerektirdiği için bu açıdan modası geçmiş ve yetersiz bir teknolojiydi. Atlantis'teki tüm araçlar, vagonlar, omnibüsler, gemiler veya zeplinler aynı teknoloji ile hareket ettirilir. Bununla birlikte, Prospero'nun gerçekçi numaralarla ilgilenmediği açıktır. "Atlantis", Lucian'ın Gerçek Tarih'i gibi klasik hicivli seyahat günlükleri tarzında olasılıksızlıkları yığarak okuyucuyla mizahi bir ilişki kurma girişiminde bulunan bir fikir karışımıdır . Uyuşturucu Antarktika bariyerinde işaret edildiği gibi, bu en temel anlamıyla bir ütopyadır, Lyman Tower Sargent'ın kısaca "sosyal rüya görme" dediği şey

(1). Prospero, metne rasyonel şüphecilikle yaklaşmanın tamamen yanlış yönlendirileceğinin sinyalini veriyor; Antarktika ve teknolojik yönler, yalnızca ütopyanın sosyal sembolizmi için araçlardır.

Prospero'nun Antarktika versiyonu, bu nedenle, önceki kaşiflerin raporları ve ciddi coğrafi spekülasyonlarla geleneksel gerçeğe benzerlik aygıtına dayanmaz, ancak tamamen edebi bir kurgudur. Masalın açıklamasında, keşfetme arzusunun, ebeveynlerinin "[onun] ateşli okuma eğilimine sınırsız bir şekilde müsamaha göstermesine izin verdiği" (1: 42) ilk yıllarında nasıl başladığını anlatarak başlar. Böylece edebiyatın merak uyandırdığını ve seyahat ve keşif arzusunu nasıl aştığının bir açıklamasıyla başlamak, hem gerçek hem de hayali seyahat yazılarının geleneksel bir özelliğiydi. Örneğin Reynolds, Meclis'e yaptığı konuşmanın başına şu ifadeyle bile girdi: "Hayatımın erken bir döneminde, belki de kazara, henüz okyanusu görmemişken, yolculuk ve gezi kitaplarından zevk aldım" (5). Ancak Prospero, geleneği bir adım öteye taşıyor ve Kışotvari bir şekilde kaynaklarından bir dünya yaratıyor. Böylece metin daha en başından kendi edebiliğini sergiler. Prospero'nun adı bile okuduğumuz şeyin onun eseri olduğunu ve belki de

sonunda esasını kırar, kitaplarını boğar ve bu cesur yeni dünya hakkındaki kurgusuna son verir. Anlatının açıklaması, Prospero Atlantis'e varmadan önce yalnızca beş sayfa kaplar ve bu beş sayfanın yalnızca yarısı gerçek yolculuğun kendisiyle ilgilenirken, geri kalanı edebiyatta şakacı bir doğrulama aygıtına ayrılmıştır.

Ütopik tema, baştan çeşitli yollarla duyurulur.

Zaten oldukça hantal özet başlığından başlayan edebi imalar:

"Atlantis: Büyük Güney Okyanusunda Bulunan ve Platon'un Atlantis'i veya Dr.

Swift, Amerikan Metal Gemisi Astrea'nın Komutanı Alonzo Pinzon'un Yürüttüğü Bir Yolculuk Sırasında. (42)

Başlıktan da anlaşılacağı gibi, bu, kelimenin tam anlamıyla bir edebi eserdir: Masalın çıkış noktası, Platon'un Atlantis'i ve Swift'in Tale of a Tub'udur. Prospero daha sonra Ultima Thule ve Ophir ülkesinin fikirlerini klasik yazarların okumalarından özümselediğini belirterek anlatıya başlar. Platon'da, "Batı Okyanusu'nda uzanan ve büyük ve güçlü bir ulusun yaşadığı, Atlantis adında büyük ve kalabalık bir ada" olduğunun "bir gerçek olarak ifade edildiğini" gördü (1:43). Bu "güney ve batı dünyasında bazı harika toplulukların varlığına işaret eden göstergelere", "Bir Hikaye'nin otantik anılarında" bulunan bilgileri ekler.

Tub", "Terra Australis Incognita" olarak belirlenen uçsuz bucaksız bir kıta" hakkında (1: 43). Bu edebi ipuçlarından Prospero, "Kolomb ve denizcilikteki rakiplerinin yolculuklarının Güney Yarımküre'de yapılacak keşifleri tamamlamadığı kesin sonucunu" çıkarır (1: 43).

Terra australis incognita'dan Swift'in Tale of a Tub adlı kitabında iki kez bahsedilir. İlk kez aslında metnin içinde değil, aynı yazarın önceki kitaplarının listesinde, burada söz konusu başlık geleneksel ütopik bakış açısının ustaca tersine çevrilmesidir: İngiltere'ye Yolculuk, Kaliteli Bir Kişi Tarafından Terra Australis Incognita'da, Orijinalinden çevrilmiştir (242).⁸ İkinci olay, Katolik Kilisesi'nin hicivsel kişileştirmesi Lord Peter'ın acımasız açgözlülüğünü göstermek içindir. mülkiyet (Swift 298). Swift'in yergisinde bu kıta, Katolik araf doktrini ve onun hoşgörüsü mektupları satma uygulamasıyla özdeşleştirilir. Swift'in ortaya koyduğu şekilde, Araf'ın varlığının terra australis incognita kadar şüpheli olduğu sonucuna varmamız gerekiyor. Fakat

⁷ Platon, Timaeus ve Critias'ta Atlantis'i tanımlar.

⁸ Bunların hepsi var olmayan başlıklardı, ancak Landa, Swift'in gerçekten niyet etmiş gibi göründüğünü yazsa da bu anlatıyı yazmak için (Swift, Tale 519n).

bölge, bir kurgu olarak bile, sorgulanamayacak kadar büyük bir mali öneme sahiptir: Varlığından kimse emin olmasa da satılır ve yeniden satılır. Prospero'nun Atlantis'i dünyevi varoluş ile ölümden sonraki yaşam arasında bir tür ara konum olduğundan, bazı arındırıcı işlevler yerine getirdiğinden, "Atlantis'in temel ilkesinin burada Swift'i şakacı bir edebi yanlış okumayla yankılaması muhtemeldir. Örneğin, Prospero'nun tanıştığı bir dizi tarihi baş kötü adam -Nero, Tiberius, Borgia ve Ravailac- tarafından bize söylenenler, durumun böyle olduğunu gösteriyor: "mahkum edildiğimiz çok ağır cezalardan az önce saliverildik. eski halimizde oynadığımız kısımlar için" (1: 49). Onların görüşüne göre, Atlantis hakkında ütöpik bir şey yoktur, daha çok "beyefendilerin oturmak zorunda bırakıldığı en tuhaf ve iğrenç meskendir" (1: 49).

Ancak Atlantis öncelikle arafçı değildir; Elizabeth Leane'in belirttiği gibi, "Yarı ütopya, yarı cennet ve yarı araf" (157). Atlantis'in girişini belirleyen Herkül Sütunlarını akla getiren "iki muhteşem deniz feneri" (1: 47), belki de ütopya ve Araf'ın çifte işlevinin bir işaretidir.

Timaeus'ta Platon, Atlantis'i Herkül Sütunlarının ötesinde bulur (Diyaloglar 24e); ancak Dante'nin Cehennem'inde sütunlar, Ulysses'in başarısız bir şekilde ulaşmaya çalıştığı Araf'ın girişini işaretler (XXVI). Prospero, teknolojinin yardımıyla, öte dünyayı keşfetmede Ulysses'ten daha başarılıdır. Cehenneme bir başka paralellik, Atlantislilerin önceki varoluşlarında işlenen günahları cezalandırma tarzıdır ki bu, Dante'nin kontrapasso'sunun sulandırılmış bir versiyonu gibi görünmektedir, yani ceza bireysel olarak günaha göre uyarlanmıştır; örneğin, Henry VIII artık ikinci karısı Anne Boleyn'in (1: 422) evinde bir köledir.

"Atlantis" aynı zamanda ütöpik temasına işaret eden mitolojik göndermelerle doludur. Yolculuk, klasik kökenli bir isim olan Astrea gemisinde gerçekleştirilir. Yunan mitolojisinde Astræa, "yıldız bakire", ya tanrıların ya da Titanların kızıydı. Adaleti kişileştirdi ve İnsan Çağlarının klasik kavramına göre, Demir Çağı'nın insanlığın bozulmuş durumu başladığında dünyayı terk eden ilahilerin sonuncusuydu. Tale of a Tub'ın önsözünde de ondan bahsediliyor: "Hepsi yoldan çıktı: iyilik yapan kimse yok, kimse yok; zamanın en dip noktasında yaşadığımızı; düzenbazlığın ve ateizmin çiçek hastalığı kadar salgın olduğunu; dürüstlük Astræa ile kaçtı" (269).

Bu referans, Virgil'in Georgics'indeki Astræa ve İnsan Çağları temasını sürdüren kitabesinde de görülen, "Atlantis'in ilkesi olan, insan dünyasının aşağı durumundan kutsanmışlar bölgesine kaçış temasını önceden canlandırır: "Selam olsun, büyük hasat anası! Ey Satürn ülkesi, selam olsun! /

Erkeklerin annesi! Senin için kadim / İhtişam ve sanatlarımıza karşı duruyorum, kutsal kaynakların mührünü açmaya cüret ediyorum" (74; bk92) bu kehanet pasajı, Satürn'ün yeniden dünyayı yöneteceği Altın Çağ'ın dönüşünü müjdeliyor. Virgil buna "Eclogue IV" de de değinir, ancak bu çağın aynı zamanda Astræa'nın restorasyonu anlamına geldiğini açıklayarak: "Adalet [Astræa] yeryüzüne döner, Altın Çağ / Geri Döner" (18). Sonuç olarak, klasik mitolojik referanslar, Antarktika bölgesinin başkent Saturnia adıyla anılan Altın Çağ'ın restore edildiği yer haline geldiğine işaret ediyor.

En başından beri tüm bu edebi referanslarla, Atlantis'te en iyi yazarların, filozofların, devlet adamlarının vb. yaşaması şartıdır. alt dünyada birikmiştir" (1:51). Nasıl Antarktika, insanların evrimleşmiş bir versiyonu olan takma adlara ayrılmışsa, Atlantisli de dünyevi enkarnasyonlarının gözden geçirilmiş ve geliştirilmiş "ikinci baskıları"dır (1: 427). Atlantisli Benjamin Franklin'in bize söylediğine göre burası, potansiyelin yerine getirildiği bir bölgedir, "bundan sonra, eski dünyada hayırseverler çabaladı, vatanseverler didindi ve kahraman, ıstıraplar ve ölümle karşılaştı; şairlerin görüşleri ve Hristiyanların umutları" (1:51).

Geçmişten gelen herkes aynı anda Atlantis'te var olduğundan, her edebiyat tarihçisinin fantezisini gerçekleştirebilirler: Referans için ölü bir yazara doğrudan erişime sahip olmak. Örneğin, Prospero'ya Aristoteles'in dramatik birlikleri ve klasikçilerin savunduğu gibi bunların dokunulmaz olarak kabul edilip edilmemesi üzerine bir tartışma anlatılır. Samuel Johnson yapmaları gerektiğini savunuyor, ancak Alexander Pope araya giriyor ve bu konuda Aristoteles'e danıştığını ve "bu doktrini takipçileri ve hayranları tarafından kendisine atfedildiği ölçüde sürdürmediğini" söylüyor (1) : 63).

Prospero ayrıca yazarlarla yüz yüze görüşebilir ve onlara eserlerinde kafasını karıştıran sorular sorabilir, örneğin Shakespeare'den Hamlet'in gerçekten deli olup olmadığını, deli olup olmadığını sorabilir (1: 337). Ancak bazıları, dirilen yazarın otoritesini kabul edemeyecek kadar inatçı veya teorik olarak çok sofistike. Shakespeare, özellikle güçlü fikirli eleştirmenin önünde yenilgiyi kabul ediyor: "Johnson ve Warburton'u her zaman haklı olmadıklarına ikna edemiyorum. Kendi performanslarım hakkında benden daha fazlasını biliyorlar" (1: 335). Atlantis'teki yazarlar eski hallerinin ikinci baskıları olduklarından, önceki eserlerini de yeni ve yeni hallerine uydurmak için revize ederler.

⁹ Orijinal Latince'yle verilen "Atlants'ta: "Selam olsun, ekinlerin büyük Ebeveyni, Dünya Saturnia; / Harika adam; sizin için eski övgü ve sanat şeyleri, / giriyorum, pınarları yeniden açmak için kutsal maceralar" (1:42).

yüce bağlam. Örneğin, Shakespeare'in eserlerini "yaşamı boyunca özellikle ihmal ettiği safsızlıklardan arındırma, iyileştirme ve arındırma"ya nasıl tabi tuttuğu anlatılır [...] en narin hanım itiraz edebilir" (1: 236). Bunun ütöpik mi yoksa distöpik mi olduğuna okuyucu karar verecek.

Güneye, ölümlerin bulunduğu bir bölgeye yapılan yolculuk da elbette ölümler diyarına yapılan klasik inişin bir çeşididir. Ama hiçbirisi yok burada klasik anlatıların cehennemi yönleri; daha ziyade, öncelikle bir tür meleksele ütopya veya bir ön cennettir. "The Atlantis", Swift'e yaptığı göndermelerle ve kendi edebiliğinde ısrar etmesiyle bir hiciv olduğunun sinyallerini verse de aslında çok da hicivli değil. Bazı gerçek hiciv örnekleri vardır - esas olarak evrim teorileri, popüler gazetecilik, sözde bilim ve ateizm - ancak hikayenin ütopyacılığı esas olarak ABD'nin yüceltilmesi ve ABD'nin davasını savunmak için retorik bir araçtır.

sendikacılık

Amerikan Ütopyası: Muzaffer Cumhuriyet

Ütöpik ziyaretçiler uyku bariyerini geçtikten sonra bilinçlerini geri kazandıklarında, kendilerini yalnızca siyasette değil, aynı zamanda "elysian veya Cennet" gibi görünen doğanın kendisinde de tezahür eden ütöpik bir dünyada bulurlar (1: 47). Ekilmiş kırları ilk kez gördüklerinde, her şey "en saf sadelik ve en doğru zevkle" ve "en yüksek gelişme ve mükemmellik halinde" düzenlenmiştir (1: 47). Tıpkı Symzonia'da olduğu gibi, atmosferik koşullar ve arazinin ve şehir manzaralarının düzenliliği, farklı dini imalarla açık bir rasyonaliteye dayalı bir ütopyaya işaret ediyor: "Bu iklimde, atmosferde bir sakinlik ve dinginlik ve hafif bir ihtişam vardı. adanmışlığa özellikle elverişli olan ve kişiyi bir tür içgüdüsel iştahla zihinsel bir dinleyici kitlesine ve Cennetle yüksek sohbete götüren yükselen güneşte "(2: 365).

Atlantis'in yeni bir Amerika olduğu hemen anlaşılır. Benjamin Franklin ile yaptığı konuşmada Prospero'ya, Atlantis cumhuriyetinin "yapısı bakımından, ülkenin kendine özgü koşullarından kaynaklanan bazı küçük değişikliklerle veya Amerikan planına göre iyileştirmeler olarak kabul edilen bazı küçük değişikliklerle, Birleşik Devletler'inkine tam olarak uyduğu" bilgisi verildi. " (1: 60-61). Manzara bile Prospero'ya Amerika'yı hatırlatıyor, ülkeye giden nehir "Hudson gibi" (1: 47). Ayrıca "hiç görmediğimiz kadar yüksek ve tepeleri o anda görünen, kaybolmuş bir kolej ve gözlemevi" de var.

bulutların ortasında" (1: 48), John Quincy Adams'ın astronomik gözlemleri ya da kendi deyimiyle "göklerin deniz fenerleri" (Watts ve Israel 59) kurma konusundaki alay konusu hırsına bir gönderme gibi görünüyor. Adams, hayattaki hırsını asla gerçekleştiremeye de, burada, Atlantis'te, bulutların tepesinde, gerçeklikten biraz uzak olsa da duruyor. Hikaye boyunca Prospero, aldığı her sahneden o kadar büyülenir ki neredeyse aklını kaybeder. Prospero'ya göre, her şey "Vahiylerde tasvir edildiği şekliyle Yeni Kudüs'ün imajını çağrıştırıyor ve [onu] bir zevk sarhoşluğuna atıyordu" (1:48). Bunun anlamı, buranın seçilmiş insanlar için ayrılmış Tanrı'nın dünyevi şehri olduğudur. Elbette Yeni Kudüs, kolonilerin Püriten yerleşiminden bu yana Amerika için yerleşik bir kinaye olmuştu. Prospero'ya göre bu, bir tür eve dönüş ve bir arada dilek yerine getirme haline geliyor ki bu onun heyecanını açıklayabilir.

Adaleti yeniden tesis eden ve Satürn çağını geri getiren şey, Amerikan cumhuriyetçiliğinin açığa çıkmış üstünlüğünden başka bir şey değildir. Atlantis, Reynolds'un Antarktika'yı Amerikan "ün alanı" olarak gerçekleştirdiği vizyonudur (Reynolds, "Rapor" 230). Antarktika, bölgesel genişleme açısından yalnızca Amerika'nın açık kaderi değildir; Antarktika, değerliler tarafından kolonize edilen eski Amerika'daki tüm çatışmaların çözüldüğü bir Yeni Amerika haline geldi. Eski Dünya'ya yönelik ulusal aşağılık kompleksine karşı, cumhuriyet, ötesindeki ütöpik dünyada muzafer bir şekilde yükselir ve bu, tüm insanlık tarihi boyunca diğer tüm hükümet biçimleriyle rekabet halindedir. Siyasal sistem, uzun bir evrimler dizisinin sonucudur: "Patrikhane, aristokrasi, monarşi ve despotizmin tüm çeşitli değişikliklerine tabi tutulmuştur [...], ta ki Washington, Franklin Jefferson, Adams ve onların Amerikalı muadilleri, ortaya çıktı ve bu sırada federal teşkilatımızın üzerine yeni inşa edildi" (1: 60). Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o zamandan beri başkanları sadece kurucu babalar olmuştur (1: 61). Symzonia gibi, bu da birincil amacı evin üstünlüğünü doğrulamak gibi görünen vatansever bir ütopya. Anayasaları benzerdir ve bölge, federal bir hükümetle özerk eyaletlere bölünmüştür. Kısacası Atlantis, ABD'nin biraz geliştirilmiş ve uyarlanmış bir versiyonudur.

Amerikan cumhuriyetçiliğinin ütöpik doğrulaması da doğrudan, en başta sistemin yaratılmasında etkili olan kişilere başvurarak çalışır. Örneğin Prospero, Edmund Burke tarafından Amerika Cumhuriyeti'nin şu anki durumu hakkında sorgulanıyor.

Montesquieu, 10 ve Benjamin Franklin—ilk cumhuriyette etkili olan siyaset felsefecilerinden oluşan etkileyici bir üçlü. Prospero'nun yanıtı:

Konseylerimizde hüküm süren takdire şayan uyumdan, halkın Birlik'e artan bağlılığından, yasalara hemen boyun eğmelerinden ve özgür kurumları için hararetle coşkularından ve ayrıca onları her koşulda sürdürme kararlılığından söz ettim. tehlikeler ve tüm uç noktalarda, bu üç ünlü adam [...] eşit tatmin elde ediyor gibi görünüyordu ve büyük deneyimizin insanlık tarihindeki en önemli ve şanlı sonuçlara yol açması için en ateşli dileklerini ifade ettiler. (1: 58-59)

Prospero'nun Amerikan halkının büyüyen birliğine ilişkin tasviri, Kuzey ve Güney arasında artan bölgesel bölünmeyle birlikte, birliğin 1830'ların sonundaki gerçek durumunun yüceltilmiş, revizyonist bir versiyonudur. Doğrudan kölelik konusunda eyaletler arasında artan farklılıkların yanı sıra, 1830'larda birlik içinde köleliği yalnızca dolaylı olarak ilgilendiren başka krizler de vardı. Örneğin, Güney Karolina'nın 1828 ("İğrençlik Tarifesi" olarak da bilinir) ve 1832 tarihli federal Tarife Kanunlarını hükümsüz kılma hakkını talep ettiği ve kanunların esas olarak Kuzey eyaletlerinin çıkarları. Yasalar, esas olarak sanayileşmiş Kuzey'deki imalatçılar tarafından kullanılan hammaddeler üzerindeki tarifeleri korumak ve Güney'in bağlı olduğu uluslararası pamuk ticaretine daha ağır vergiler yüklemek için tasarlandı. Güney Carolina'dan gelen muhalefet, nihayetinde kölelik kurumuna bağlandı; Güney Carolina için bu, federal gücün sınırlarını test etmenin bir yoluydu. Köleliğin kaldırılması zemin kazanıyordu ve devlet sendikadaki en büyük köle nüfusuna sahipti.

Güney Carolina bu konuda federal gücü reddedebilirse, gelecekte kölelik kurumunu da savunabilirler. O zamanlar Başkan Yardımcısı olan John C. Calhoun, Pamuk ekonomisi "köleler için ücretli bir meslek sağladığından, Tarife Yasalarını Güney yaşam tarzına doğrudan saldırılar olarak gören Güney Carolina'nın hükümsüz kılma iddiasını destekledi. Güneylilerin çoğunun artık iki ırkın birlikte yaşayabileceği tek olası sistem olduğu konusunda hemfikir olduğu tuhaf kurumun temelini oluşturuyordu. Bu nedenle tarife, refaha olduğu kadar köleliğe de bir tehdit olarak kınandı" (Brogan 295). Öte yandan sendikacı Daniel Webster, iptalin vatana ihanet olduğunu ve iç savaşa yol açacağını savundu (Jones 143). Hükümsüzleştirme Krizi aslında

¹⁰ Donald S. Lutz, 18. yüzyılın sonlarında siyasi yazılardaki alıntılara ilişkin bir ankette şunu göstermiştir: "Kuruluş döneminin tüm aşamalarında tüm gruplardan Amerikan siyasi yazarları tarafından okunan ve tepki gösterilen bir kişi varsa, bu muhtemelen oydu. . . . Montesquieu" (190). Atıflar özellikle "anayasal tasarımla ilgili yazılarda" (192) sık görülür.

Güney Carolina'nın birlikten ayrılma tehdidi ve hatta gönüllü bir ordu kurmasıyla silahlı bir çatışmaya dönüşüyor. Başkan Jackson, Kongre'den, muhaliflere yönelik politikaları uygulamak için silahlı güç kullanmasına izin verecek bir "kuvvet yasası" istemek zorunda kaldı (Jones 142-45). Prospero'nun "takdire şayan uyum" ve "halkın Birliğine artan bağlılığı" tanımlaması bu nedenle tarihin ciddi bir revizyonunu oluşturur. Prospero'nun yüce ev sahiplerini etkileme hevesiyle yüceltme tarafında hata yaptığını makul bir şekilde varsayabiliriz - çağdaş okuyucular onun tepkisinin ironisini kesinlikle takdir edeceklerdir. Ama yine de, "Atlantis"te güçlü bir konfederasyonu sürdürmenin önemine yapılan vurgu, birliğin kritik durumunu ele veriyor; formüle edilmeden metne şekil veren tarihsel bir bağlam.

Çeşitli biçimlerde, "Atlantis"teki tüm siyasi tartışmalar aynı sendikacılık argümanına dönüyor. Bu, Prospero'nun birliğin durumuyla ilgili güven verici sözlerinden hemen sonra, Montesquieu, birliğin sürdürülmesi durumunda cumhuriyetin klasik cumhuriyetlerden daha uzun ömürlü olma şansına sahip olduğunu belirterek konuyu detaylandırdığında netleşir:

Amerikan konfederasyonunu yeni ve ilginç bir deney olarak görüyordu, eski veya modern dünyada bir ilk örneği yoktu, çünkü sistem duyulmamıştı, çeşitli kısımlarında daha önce organize edilmiş olanlardan çok daha akılcıca ayarlanmıştı ve çok daha yakın hale getirdi. İstikrarlı hükümet biçimlerine, antik çağın demokrasilerinin herhangi birinden daha yakın. (1: 59)

Ama öte yandan, "Birlik içindeki devletler birbirlerinden kopacak durumda olsalardı, bütün bu değişimleri süratle geçirirler, Yunanistan ve Roma cumhuriyetlerinin maruz kaldığı bütün kötülükleri yaşarlardı" (1: 59). Gordon S. Wood, erken cumhuriyet döneminden beri Amerikalıların antik çağa bu tür göndermeler yapmaktan hoşlandıklarını belirtiyor; ancak bir model olarak değil, devlet olma konusundaki başarısız girişimlerin eğitici örneklerini bulmak için:

Montagu'nun sözleriyle, "bir zamanlar cesur ve özgür insanları en sefil köleliğe indirgeyen o görgü yozlaşmasının başlıca nedenlerini" keşfetmek için, Amerikalıların antik çağa bakışı oldukça seçiciydi, gerileme ve çöküşe odaklanıyordu. "Bir zamanlar ünlü imparatorlukların 'yosun tutmuş' sütunları ve kırık kemerleri, cumhuriyetçi bir dünyayı yeniden inşa etmeye çalışan bir halk için talimatlarla dolu." (51)

"Atlantis"in siyasi eğilimi bu nedenle cumhuriyetçilik ve sendikacılık için açık bir argüman olarak okunuyor. Ütopyanın buradaki işlevi,

çağdaş bir konudaki en yetkili figürler onları ağızlık olarak kullanmak için.

Sanki "Atlantis"in yazarı tüm bu sesleri Tanrı'dan çağırır.

Çağdaş okuyuculara Amerikan cumhuriyetinin ideolojik temellerini hatırlatmak için devrimci dönem. Montesquieu, Franklin ve Burke, sanki Prospero'nun cumhuriyetinde her şeyin yolunda olduğuna dair raporundaki boşlukları seziyormuş gibi, istenmeden, devletlerin eylemleri hükümsüz kılma ve birlikten ayrılma hakları hakkında bir tartışmaya bile giriştiler; bu, dünyadaki en acil iki meseledir. Güney Carolina ve ulusal hükümet arasındaki çatışma. Montesquieu'ye göre, ayrılma ve hükümsüz kılma fikri, "bu sağlam ve takdire şayan düzeneği sadece bir kum ipine ve kurulduğu büyük ve yüce amaçlar için tamamen yetersiz" (1: 60) dönüştürerek Anayasayı alt üst eder. Franklin bu tür fikirleri vatansever olmamakla suçlar ve Burke, bu fikrin "ne olursa olsun tüm hükümetleri alt üst ettiğini" iddia eder (1: 60). Siyaset felsefecilerinden oluşan bu ütöpik rüya takımı böylece çağdaş Amerika'daki çok somut bir iç krizle doğrudan ilişki kurar ve mevcut siyasi dengenin korunmasını inatla savunur. Bu üçü aracılığıyla, "Atlantis"in yazarı, geçersiz kılma savunucularını, Webster'ın yaptığı gibi, vatansever olmayan anarşistler olarak suçluyor. Okur, uygun miktarda vatanseverlikle karıştırılmak için daha az entelektüel iknaya ihtiyaç duyarak bu gösterişli siyasi söylemler sırasında başını salladıysa, "Atlantis" Prospero'ya "bizimle savaşan askerlerin ailelerinin" yaklaştığı duygusal bir sahne içerir. devrimci savaşımız sırasındaki çarpışmalar" (1:321).

Bunlar aynı sendikacı mantrayı yineliyor: "Arkadaşlarımıza söyleyin, dediler, Devletler birlik içinde kalmalı; ayrılırlarsa, uğruna savaştığımız nimeti kaybederler ve şereflerini toz duman ederler" (1:321). Prospero, elbette, "vatanseverliğin bu suni olmayan gösterisinden ve özgürlüğe coşkulu bağlılıktan memnun" (1: 321).

Sendikacılığın siyasi mesajı en sık yinelenendir ve hikayede gerçekten sürdürülen tek temayı oluşturur. Biraz daha ileride, Atlantisli Thomas Jefferson da aynı retorik çizgiye giriyor, konfederasyonun dağılmasına karşı uyarıda bulunuyor ve böyle bir gidişatın "sonsuz sefalet ve geri dönüşü olmayan yıkım" getireceğini savunuyor (1: 224). Tarihsel Thomas Jefferson, aynı şekilde, bunu kölelik konusunda ortaya çıkan bölgeselciliğe bağlayarak, birliğin istikrarından endişe duyuyordu. Endişesi, 1820'de John Holmes'a yazdığı ve Jefferson'ın 1826'daki ölümünden sonra geniş çapta yeniden üretilen ünlü mektubunda açıkça ifade edildi. Mektup, bir başka kritik dönemeç olan Missouri Krizi nedeniyle ortaya çıktı ve sendikanın derin bölgeciliğini Jefferson'a ifşa etti. Holmes ile ilgili olarak: "bu

Gecenin içindeki bir yangın çanı gibi çok önemli bir soru beni uyandırdı ve içimi dehşetle doldurdu. Bunu hemen Birliğin çanı olarak değerlendirdim. Ulusun kendisini kölelik kurumundan nasıl kurtaracağı sorusunun belirsizliğine dair çarpıcı bir görüntü vererek devam ediyor: "Kurdu kulağımızdan yakaladık ve onu ne tutabiliriz ne de güvenle salıverebiliriz. . [J]ustice bir ölçekte, kendini koruma ise diğerindedir" ("Holmes'a"). Virginia Eyaleti Üzerine Notlar'da, yalnızca kölelik kurumunun ortadan kaldırılmasının kaçınılmazlığından bahsetmekle kalmadı, aynı zamanda uygulamanın hem efendi hem de köle için aşağılayıcı olduğunu ve tüm meselenin hem eyalet hem de federal yetkilerin üzerinde olduğunu savundu. : "Gerçekten de Tanrı'nın adil olduğunu, adaletinin sonsuza kadar uyuyamayacağını [...] düşündüğümde ülkem için titriyorum [...]" (Jefferson 169). Bu nedenle Jefferson, köleliğin adaletsiz olduğundan ve kaldırılması gerektiğinden şüphe duymuyordu - hayatı boyunca köle sahibi olduğu şeklindeki iyi bilinen paradoksa rağmen - soru, bunun nasıl etkilenebileceğiydi.

Ancak "Atlantis", tarihi Jefferson'ın görüşlerini çarpıtıyor. Nihai olarak kölelik meselesine dayanan hükümsüz kılma ve ayrılma konusunda açıkça sendikacı bir duruş benimsemekle birlikte, köleliği bu şekilde eleştirmez. Aslında tam tersi, çünkü Atlantistli Jefferson'ın sendikacılık argümanı, kölelik kurumunun korunmasını desteklemek için genişletildi. Sonuç olarak, Jefferson "Atlantis"te kölelik hakkında "bunun tamamen köle sahibi Devletlerin kendi tasarrufuna bırakılması gereken bir mesele olduğundan daha açık hiçbir şey olamaz [...]" (1: 224-25) tartıştığında), Atlantis'e geldiğinden beri fikirlerini kristalleştirdiği ve geliştirdiği ima ediliyor. Kendisini önceki dünyevi kararsızlığından kurtardı ve bu konuda devletlerin Avrupa ulusları kadar özerk olduğu şeklindeki ılımlı, kölelik yanlısı sonuca vardı (1: 225). Bir önceki bölümde görüldüğü gibi, bu politika Cooper tarafından özellikle Notions of the Americans'ta da ifade edilmiştir.

Bu görüşe göre, mesele kesinlikle devlet haklarına karşı ulusal hükümet meselesidir. Bir yanda, iptal ve ayrılma dahil olmak üzere ulusal hükümetin alanı olan Anayasal konular var.

Öte yandan, köleliğin kapsamına giren mülkiyet hakları tamamen devletlerin ve köle sahiplerinin kendi meselesidir. Devlet müdahale edemez

başka bir devletin iç meselelerinde. Böylece tüm mesele federal düzeyden eyalet düzeyine taşınarak, teoride çatışmanın kaynağı ortadan kaldırılmış olur. "Atlantis" bu nedenle ütopyacı biçimi açık, partizan bir siyasi görüş oluşturmak için kullanır. argüman.

The Atlantis'te kölelik konusu din perspektifinden de işlenir. Alexander Hamilton kölelik tartışmasına dahil oluyor

Atlantis'te, Atlantis'e yakın zamanda gelenlerden "kölelik karşıtların iddialarını insanlığın eşit hakları temeline dayandırmanın yanı sıra, dinsel bir fanatizmden ilham aldıklarına [...]" dair söylentiler duyduğunu belirterek (1: 225)). Burada muhtemelen 1830'larda ortaya çıkan, ödün vermeden ve en önemlisi köle sahiplerine tazminat ödemedi derhal özgürleşmeyi talep eden yeni tür köleliğin kaldırılmasının coşkusunu düşünmeliyiz.

Öncelikle William Lloyd Garrison gibi ılımlılığın ve tedriciliğin kesinlikle kabul edilemez olduğunu iddia eden kişilerden etkilendi: "Hayır! hayır! Evi yanmakta olan bir adama orta düzeyde bir alarm vermesini söyleyin; karısını avcının elinden ölçülü bir şekilde kurtarmasını söyle; anneye bebeğini içine düştüğü ateşten yavaş yavaş çıkarmasını söyle; ama şimdiki gibi bir davada ılımlılık kullanmamamı ısrar et!" (63). Ayrıca, 1833'te Garrison, Amerikan Kölelik Karşıtı Sözleşme için bir Düşünce Bildirgesi hazırladı ve burada köleliğin Bağımsızlık Bildirgesi'ne ve Hristiyanlığın ilkelerine aykırı olduğunu belirtti: "şu anda yürürlükte olan tüm bu yasalar, kölelik hakkını kabul etmek, bu nedenle, Tanrı'nın önünde tamamen hükümsüz ve hükümsüzdür; İlahi ayrıcalığın cüretkar bir şekilde gasp edilmesi [...]" (68-69). Köle sahipleri için böyle bir dil fanatik görünmüş olmalı, aslında kurumlarına ve yaşam tarzlarına doğrudan bir saldırıydı. "Atlantis"in kölelik yanlısı argümanının bir parçası olarak Hamilton, bu tür kölelik karşıtı savunucuların iddia ettikleri gibi Tanrı'nın kendi taraflarında olup olmadığını anlamak için uygun bir şekilde orada bulunan teolog Samuel Clarke'a başvurur. Clarke'tan, İncil'deki kölelik görüşünü, özellikle de iddia edildiği gibi Hristiyanlık ve köleliğin uyumsuz olup olmadığı sorusunu bir açıklama yapması istenir. Clarke , "Köleliğin, İncil'in lafzı olmasa da ruhla çeliştiğini" kabul ederken , "Kralıklarının bu dünyadan olmadığını iddia eden Mesih ve havarileri, bu işe karışmaya kalkışmadılar. onu medeni nizamın bir parçası olarak görmek [...]" (1: 225). Sonuç olarak, dünyevi ve göksel devletler söz konusu olduğunda bile, karışılmaması gereken ayrı devlet hakları ve federal güç hakimiyetleri vardır. Ve daha da önemlisi, kölelik bu dünyanın bir kurumudur ve onun sözde ahlaksızlığının ahirette hesabı sorulacak gibi görünmüyor.

Missouri Krizi (1819-20) ve 1830'lardaki Hükümsüzleştirme Krizi, her ikisi de birliğin altında yatan derin çatışmaları açığa çıkardı ve her ikisi de nihayetinde kölelik konusuna ve bu kadar kökten farklı iki paradigma arasındaki siyasi dengenin nasıl sağlanacağına bağlıydı. Kuzey ve Güney. "Atlantis" ütopyası, hafif bir eğlence olsa da, açık bir siyasi ajandaya sahiptir: her ikisi de kölelik meselesiyle bağlantılı olan devlet egemenliği ve sendikacılık davasını tartışmak. Bu belki de sadece ne olabilir

beklenebilir; American Museum bir Güney dergisiydi¹¹ ve demografisinin öncelikle eğitilmiş köle sahipleri veya kölelik destekçileri olduğunu varsayabiliriz.

"Atlantis", bu izleyicinin eğlence için isteyeceği, bir tutam entelektüalizm ve edebiyatla birleşen, kendini doğrulayan bir mesajdı. Yukarıda tartışıldığı gibi, sendikadaki son krizler konusunda Prospero'nun sessiz kalması, hedeflenen okur kitlesiyle de ilgili olabilir.

Hükümsüzleştirme ve ayrılma taraftarları Güney'de yoğunlaştı ve yazar, tartışmayı önlemek için gerçek insanlara veya konulara atıfta bulunmamayı tercih etmiş olabilir.

"Atlantis" in birincil işlevi, Amerikan siyasetinin federalist versiyonuna ütöpik bir onay vermektir. Ama aynı zamanda, ulusal haysiyete verilen zararların intikamını alma arzularını yerine getirme gibi daha az idealist bir işleve de sahiptir. Bir noktada Prospero, aynı zamanda tarihsel bir figür olan Benedict Arnold olduğu ortaya çıkan bir uşak tarafından kenara çekilir. 1780'de Arnold, West Point'teki çok önemli kaleyi büyük miktarda para karşılığında İngilizlere teslim etmeyi planlamıştı. Plan, tamamlanmadan önce, İngiliz işbirlikçisi yakalanıp hemen idam edildiğinde keşfedildi. Arnold'un kaçmak için zamanı vardı ve kendisine bir komuta pozisyonu verilen İngiliz ordusuna sığındı ve ardından aslında Amerikalılara karşı savaştı. Anlaşılar bir şekilde, bu ona yeni cumhuriyette pek sempati kazandırmadı. Norveçli Quisling gibi bir tür ihanetin kişileştirilmesi haline geldi ve ihanet eylemi çok sonra yankı buldu.¹² Burada, ütöpik bir biçimde, gerçek dünyada olmayan tazmin veriliyor.

Arnold şimdi "ülkesine verdiği zarar için gücü dahilinde her türlü kefareti seve seve yapacağını" ilan ediyor (1: 254). Atlantis'teki sefil varlığını şöyle anlatıyor:

kendisini evrensel bir itibarsızlık ve hor görme içinde bulduğu ve tasavvur edilebilecek her türlü aşağılanmaya maruz kaldığı, hayatı bir yük olduğu ve Gelecekteki bir durumda suçunu ve cezasını artırmaktan korkmasaydı, çoktan intihar etmiş olurdu. (1: 255)

Ütopya, yerine getirilmiş bir intikam fantazisine dönüşür ve bize bunun aynı zamanda yeraltı dünyasına klasik inişin bir varyasyonu olduğunu hatırlatır. Dante'nin versiyonundan kesinlikle daha az grafik, ancak diğer örneklerden çıkarabiliriz.

¹¹ Boston, Maryland'den yayınlandı.

¹² "Benedict Arnold, Hain" başlıklı 1894 tarihli bir NY Times makalesi, onun "her zaman lanetleneyeceği ve hor görüleceği" telaffuzuyla sona erdi.

Atlantis, Arnold'un daha önce de bazı cezalara katlanmak zorunda kaldığını söylüyor. Örneğin, Nero, Tiberius, Borgia ve Ravaiillac, "çok ağır cezalardan henüz salıverildiklerini" (1:49) belirtmişlerdir. Amerikalı okuyucunun asıl işlevi, suçlunun hayatta almadığı cezayı aldığını hayal etmenin yanı sıra onun tövbe ettiğini duymanın dolaylı tatminini elde etmektir.

Atlantis'in siyasi örgütlenmesi, Amerikan temel ideolojisinin ütöpik bir rafine haliyse, toplumsal örgütlenmenin geri kalanı da benzer muhafazakar eğilimlere sahiptir. Bu, özellikle Atlantis'teki kadınların rolünün temsilinde görülebilir. Katı standartlara uymayan kadınlar

giyim ve soğukkanlılık "toplumun sağduyusu tarafından kısa sürede ortadan kaldırılır" (1: 62). Bu, Symzoncu dışlanmışlarda olduğu gibi toplumdan tamamen uzaklaştırılmayı değil, sadece daha rafine sosyal çevrelerden dışlanmayı gerektirir. Atlantisli, bu standartları uygulamak için kadınlara yönelik bir sosyal etiketleme sistemi tasarladılar: "Cazibelerini fazlasıyla savurgan olan bayanlar, halkın gözünde Armidas adıyla damgalanır ve tüm düzgün insanlar tarafından kaçınılırken, yalnızca Erminas iyi arkadaşlıklarda tolere edilir" (1: 62). Muhtemelen bu, Armida'nın kötü bir büyücü olduğu ve Erminia'nın düşmanlarından kaçmak için bir köylü gibi giyinen güzel bir bakire olduğu Torquato Tasso'nun Kudüs Teslim Edildi'sine bir göndermedir.

Symzonian kadınları zeka bakımından erkeklerle eşit olarak kabul edilirken, yine de siyasetten dışlanırken, Atlantisli kadınlar açıkça zihinsel olarak aşağı kabul edilir. Başlıca işlevleri eş ve anne olmaktır: Atlantis'in "eğitim programları, kadında tam olarak erkekte bulunan zihinsel güçlerin aynısını görmezlerse, onu, onu güzel kılmak için hesaplanan tüm o süsleyici niteliklere sahip olarak kabul ederler." akıllı arkadaşı ve çocuklarının yetenekli bir öğretmeni "(1: 62). Bu nedenle kadınlara "zarif edebiyat ve aynı zamanda süslü ve daha kolay ulaşılan bilim dallarının unsurları" öğretilir (1: 62). Bazı önde gelen kadınların Felsefe Derneği'nin çalışmalarını galerilerden "fahri üye" sıfatıyla izlemelerine ve bildirilerini (kendi başlarına değil) okumalarına izin verilirken, ancak "önceden incelenip onaylandıktan" sonradır. bu amaçla atanan bir daimi komite tarafından" (1:53).

Symzonian'da olduğu gibi, bu , o dönemde ABD'de kadın özgürlüğünün istikrarlı ilerlemesine ve toplumsal düzenin bu yeniden yapılanmasının yarattığı kaygıya ütöpik bir tepki olarak görülebilir. Kendi toplumlarında hem Symzonian hem de Atlantis kadınlarına tahsis edilen roller, yaygın çağdaş Amerikan "gerçek kadın" fikrine çok iyi uyuyor. Nina

Baym, "Jackson döneminde yayınlanan tavsiye kitaplarından türetilen 'gerçek kadın' taksonomisinin, dindarlık, saflık, boyun eğme ve evcillik gibi temel nitelikler içerdiğini yazıyor - örneğini 'evde rehin' yapan özellikler" (Baym xix). Bu gerçek kadınlık fikri, yaygın olarak kullanılan ve damıtılmış biçimiyle kadınların evlilik ve annelik yoluyla doyuma ulaştığını savunan "evcilik kültürü" ifadesinde ifadesini bulmuştur (Baym 26).

"Atlantis'te kadının temsili, yalnızca çocuklarına eğitim verecek kadar eğitim almış kocasının süs eklentisi olarak kadının konumuna vurgu yaparak, neredeyse evcillik kültürü için bir program ifadesi gibi görünüyor. Bununla birlikte, Atlantisli kadınların, elbette Amerika'daki normlardan çok uzak olan bir eğitim almalarına izin verildiği unutulmamalıdır. Ama kısıtlatmalı bir eğitimidir ve onları erkekler mertebesine yükseltmez. Kadın rolündeki bu ikirciklilik, evcillik kültürünün retorığının bir parçasıydı:

Tarikat, kadına geleneksel olarak sanıldığından çok daha zeki, azimli ve yetenekli bir insan olduğuna dair güvence vererek, ona ağır bir iyi davranış yükü yüklerken, özgüvenini artırdı, kendini gerçekleştirme eğilimlerini destekledi ve kadının doğasına uygun etkileme araçları arayışını haklı çıkardı. (Beym 29)

"Atlantis'te bu, bilim dünyasında doğrudan yer almalarına izin verilmemesine rağmen, edebiyat salonları düzenleyerek uygun konularda konuşmalar yapmalarında da kendini gösterir. Sonuç olarak, "Atlantis" nasıl sendikanın korunmasını ve kölelik meselesine federal müdahaleye karşı çıkıyorsa, kadınların toplumdaki görece konumunun korunmasını da savunuyor. Her şeyin yükseltildiği bir ütopyada, kadınlara görece mesafeye uygun olarak daha yüksek kazanımlara da izin verilir, ancak yine de sabit bir aşağılık konumundadırlar.

Bilim ve Din

"Atlantis'te siyasette bulunabilen benzer bir muhafazakar eğilim, onun bilim ve dine yaklaşımında da belirgindir. Atlantis'te, önde gelen tüm bilim adamları ve filozoflar "dehalarının emeklerini bilimin yapısında birleştirir" (1: 51). Bu çabadaki önde gelen isimleri Bacon ve Newton'dur.

Ancak çok geçmeden, uygun bilimi oluşturan şeylerin katı sınırları olduğu anlaşılır. Yazar, "Atlantis'te, yeniden canlanan Bacon'ın 19. yüzyılın başlarındaki tartışmalı teoriler hakkında da yorum yapmasını sağlama fırsatını kullanır ve

evrim, paleontoloji ve jeoloji gibi modern icatların asılsız olduğunu beyan ederler. Burada dikkate değer olan, bunların tümünün derin zaman kavramını kabul eden, Hristiyan ortodoksluğunun sonlu tarihlerine kesin bir karşıtlık içinde duran, görünüşte sonsuz zaman ölçekleri üzerindeki doğal değişimleri inceleyen bilimsel disiplinler olmasıdır. Bacon, bu disiplinlere karşı argümanında özel bir kanıt sunmaz; çürütmenin tek ağırlığı, onları dile getirenin Bacon olduğu şeklindeki eğlenceli olguda yatmaktadır. Bu bağlamda, Bacon, daha önce de bahsedildiği gibi, Amerikan yozlaşması fikri nedeniyle ABD'de popüler olmayan Buffon'un teorileriyle alay ederken Felsefe Topluluğu'ndaki izleyicileri kahkahalara boğar (1: 55).

Bununla birlikte, Atlantis'teki sözde bilimsel disiplinlerin çoğu, normal topluluğun eteklerinde gotik bir konakta yaşayan Scribleri ailesiyle ilişkilidir. Bunlar, Atlantis'te aynı zamanda tarihsel figürler olmayan, ancak adlarını aldıkları yerginin devamı olan yegane karakterlerdir: Martinus Scriblerus'un Anıları (1741). Üyeleri Swift, Pope, John Gay, Henry St. John, Thomas Parnell ve John Arbuthnot olan Scriblerus Kulübü'nün ortak çalışmasıydı ve yazıların çoğunu ikincisi yapıyordu. Swift'in Atlantis versiyonu, kulübün kötü zevki ve yanlış bilimi varoluştan uzaklaştırma çabalarına rağmen, "aynı hatalar durmadan tekrarlandığından, aynı çılgınlıklar kuşatıldığından ve aynı yazı örnekleri dolaşıma girdiğinden ve onaylandı" (1: 335). Scribleri'nin "tüm aşağılık kaprislerine boyun eğdiğini ve utanç verici sanatları uyguladığını" düşündüğü disiplinlere örnek olarak, "jeologlar, frenologlar veya başların coğrafi haritacıları, hayvan manyetistleri ve manyetik uyurgezerlerden" bahseder (1: 335). . Liste, 19. yüzyılın başlarındaki bilimin durumunun büyüleyici bir görüntüsü . Bu bağlamda özellikle, fosillerin tabakalaşmasını veya birikintilerini inceleyerek dünyanın nasıl tarihlendirilebileceğine dair çeşitli teorilerle ilgilenen jeolojinin, esas olarak sonuçlarının ortodoks yaradılış açıklamalarına karşı çıkması nedeniyle hâlâ biraz şüpheli bir disiplin olduğunu görebiliriz. Frenoloji ve kranyoloji, benzer şekilde, bilimsel disiplinler olarak yeni ortaya çıktıkları aşamalarda idi, ancak her ikisi de yakın gelecekte, sözde-bilimsel statüye geri dönmeden önce yerleşecekti.

Prospero, "sağlam bir bilimin ve doğru edebiyatın yaklaşmasını engellemek" istercesine, "mimarisi, daha çok gotik ağırlıklı, yapısında gelişigüzel bir şekilde harmanlanmış" ve "grotesk figürlerle" süslenmiş Scribleri Konağı'nı ziyaret eder (1: 427-28). Atlantis'in aydınlanmış durumunda bile, onu defetme çabalarına rağmen gelişen Gotikliğin karanlık bir akıntısı vardır. Gotik burada aşağılayıcı görünüyor

Atlantislilerin rasyonel klasisizminin tam tersi, kaba ve zevksiz bir şey duygusu. Richard Steele, Prospero'ya "Scriblerian topluluğu" diye şikayet ediyor, "kalıcı bir süreye sahip. Sanki bu, zararlı hayvanlar gibi ne ehlileştirilmesi ne de yok edilmesi mümkün olmayan bir ırkmış gibi görünür" (1:430). Scribleris, aksi takdirde baştan sona rasyonalize edilmiş Atlantis topluluğunun irrasyonel gölgesi işlevi görüyor gibi görünüyor. Scribleri'ye yapılan bu ziyaret sırasında, jeolojinin bir sahte bilim olarak sınıflandırılması yineleniyor. Burada, jeolojiyi icat ettiğini ve Amerika'da kısa bir süre kaldığı sırada tarih öncesi devasa kuşların fosilleşmiş ayak izlerini incelediğini iddia eden Martin Scriblerus'un kendisidir:

büyük cumhuriyette bu oğulları ziyaret etti ve bu süre zarfında birçok harika keşif yaptı; örneğin, [...] kayalarda ve kumtaşlarında kuş ayaklarının izlerinden, [...] kuşların bir zamanlar üzerlerine konduğuna dair kanıtlar [...], bunlar en büyük kiliselerin çan kulelerinden daha yüksekti; ve mamutların ve şu anda yaşamayan diğer garip hayvanların fosil kalıntılarından, bu dünyanın milyonlarca yıldır var olması gerektiği. (1: 439)

18. yüzyılın sonları ve 19. yüzyılın başlarında "mamut" veya daha doğrusu mastodon iskeletlerine ait bulguların nasıl hayranlık uyandırdığını ve şaşkınlığa neden olduğunu zaten görmüştük. 1838'de, bu kalıntıların, geçmişini insanlıktan önceye dayanan soyu tükenmiş bir türe ait olduğu aşağı yukarı tespit edildi. Bunun iki zorunlu sonucu vardı: dünya, Mukaddes Kitabın harfi harfine okunmasının elde edebileceğinden çok daha eskiydi ve artık yaratıldığındakiyle aynı değildi, türlerin nesli tükenebilir ve büyük varlık zinciri kırılabilirdi.

"Atlantis"teki diğer pek çok şey gibi "kuş ayak izleri"nden söz edilmesinin de tarihsel bir kökeni vardır. 1836'da Edward Hitchcock, çok büyük kuşlardan geliyormuş gibi görünen çeşitli fosilleşmiş izleri tanımladığı, kuş izleri bilimini belirtmek için kullandığı neolojizm olan "Ornithichnology" üzerine bir makale yazmıştı (bkz. Semonin 380-81, 397-98).). İzler, onlardan geriye kalan her şeyin çok büyük olduğunu gösteriyordu; Hitchcock şöyle yazar: "Aslında, çamur üzerinde yapılan etkinin neredeyse aynı derecede derin görüldüğünü ve sanki üzerinden bir Fil geçmiş gibi neredeyse büyük bir basıncı gösterdiğini söylemekten çekinmiyorum" (319). Yüksekliğine gelince, başının "yerden on iki ila on beş fit yüksekte olması gerektiğini" tahmin ediyor! (Hitchcock 333n). Tabii ki, bunlar aslında dinozor izleriydi, ancak bu, bu tür yaratıkların bilgisi genel olarak yayılmadan önceydi. Ancak Hitchcock'un en tartışmalı iddiası şuydu: "Bu basit ayak izlerinde, ilginç bir hayvan sınıfının varlığı ve bazı alışkanlıkları, o kadar uzak bir dönemde kanıtlanmıştır ki,

o zamandan beri dünyanın tüm nüfusu en az bir veya iki kez ve muhtemelen birkaç kez daha değişti "(Hitchcock 337). Kendisini, eğitimindeki "erken dezavantajlar" nedeniyle her şeyin Hitchcock'un hayal gücünün bir ürünü olduğunu iddia eden kimliği belirsiz bir eleştirmenin basına saldırmalarına karşı hemen savunmak zorunda kaldı (bkz. Hitchcock içinde, "Orni. Def."

289). "Atlantis"te Prospero'ya, Atlantisli Swift tarafından yazılmış, Hitchcock'a yönelik benzer bir saldırıyı kurgusal biçimde bulduğumuz "Burun olojisi"¹³ üzerine hicivli bir inceleme verilir. İncelemede Swift, "Ornithicknology"yi "eğitilmiş ve zeki bir topluluk arasında herhangi bir yardımcı veya savunucu bulmak için çok korkunç bir aptallık ve anlayışımızla önemsiz" olarak reddediyor (2: 38).

Dünya tarihinin yeniden değerlendirilmesini öneren bilimlere yönelik tüm bu saldırıların gizli nedeni, Swift'in yazdığı incelemede açıkça ortaya çıkıyor.

devletler:

Hıristiyan kilisesinin sınırları içinde, Ateizm sistemine daha elverişli, Yaratıcının başından beri tekrar tekrar ardı ardına ortaya koyduğu Jeoloji üzerine son incelemelerde kabul edilenden daha uygun bir doktrin bilmiyorum. hayvanlar ve sebzeler, ki bunların her biri bir öncekinin geliştirilmiş halidir. (2: 37-38)

Jeoloji böylece, temelde ateist bir doktrin olarak kınanır, çünkü süreksizliklere ilişkin bulguları, doluluk ilkesini ve yaratıcının mükemmelliğini sorgular. Swift, yeni bilimlerin tüm sonuçlarını geçersiz kılarak devam ediyor: Ona göre, ampirik gözlemlerden "şu anda yeryüzünde var olan hayvan türlerinin, işgal edilenlerle tam olarak aynı olmadığı" fikrini destekleyen hiçbir şey çıkarılamaz. Yaratılıştan.—Doğanın henüz hiçbir türün soyunun tükenmesine izin vermediği görüşünün en güçlü nedeni var" (2:38). Arthur O. Lovejoy, bu akıl yürütme tarzının 18. yüzyılın başlarından beri "yeni başlayan paleontoloji bilimine" karşı bir argüman olarak ortalıkta dolaştığını yazıyor. Fosillerin artık soyu tükenmiş gerçek organizmaların kalıntıları olduğu görüşü, iyi yönetilen bir evrende her türün sürekli olarak temsil edilmesi gerektiği gerekçesiyle mücadele edildi" (Büyük Zincir 243). Yok olmaya izin vermek ateistlik olur

¹³ Bu, hastalıkların (Yunanca nosos, "hastalık") sınıflandırılmasıyla ilgilenen tıp disiplini nosolojinin komik bir anlamı gibi görünüyor. Frenoloji ve kranyoloji ile benzer şekilde, burunlar hakkında ciddi bir bilim yokmuş gibi görünüyor, ancak 18. yüzyılın ilk birkaç on yılı boyunca, muhtemelen Tristram Shandy'nin kılavuzunu ateşleyen, konuyla ilgili bütün bir edebi sahtekarlık türü çiçek açtı. "Atlantis" ve Poe'nun "Aslanlaştırma"sına ek olarak, "burunbilim" üzerine OED girişi, örnek olarak Blackwood's Magazine, 1819 ve 1822'deki makalelerden ve ayrıca C. Westmacott'un English Spy'ından (1825) alıntı yapıyor.

çünkü, botanikçi John Ray'in yazdığı gibi, "Herhangi bir Türün Yok Edilmesi, Evrenin parçalanmasını [gerekir] ve onu [aynen] kusurlu hale getirir; oysa onlar İlahi Takdirin özellikle Yaradılışın Eserlerini güvence altına almak ve korumakla ilgilendiğini düşünürler" (qtd. Lovejoy, Great Chain 243).

Swift'in "Atlantis"teki incelemesine göre bunlar, sınırlı insan aklının kavrayamayacağı sorulardır. Pope'un "İnsan" (10; II.I) cevabının bir varyasyonu olarak, insanoğlunun uygun şekilde incelenmesinin sınırlarını belirler.

Akıl bilimleri veya betimleyici doğa bilimleri kabul edilebilir, ancak "kozmozogoni veya dünyanın yaratılış biçimi ve insan aklının erişemeyeceği aşikar olan değişiklikler" üzerine spekülasyonlar yapılamaz (2:38).). Bacon, öykünün başlarında, Felsefe Topluluğu'nun oturumunda benzer şekilde, türlerin birbirini izlemesinde veya jeolojik örneklerde tarihsel ilerleme gören yeni bilimsel disiplinlerle alay eder:

Burnet¹⁴ ve takipçilerinin ve dünyanın izini sulu veya akkor halinde ve fosil kalıntılarının çeşitli biçimleri arasında izleyebileceklerini hayal eden sayısız felsefi romancının planlarını da çok daha az ciddiyetle ele almadı. hayvan ve bitki âlemleri, birbirini izleyen insan ve hayvan nesilleri boyunca ilerlemede ilerleyen aşamalara dair işaretler keşfetmeyi cüret ederler. Bacon, bu incelemede, tümevarım felsefesinin hiçbir ilkesine dayanarak, doğanın düzeninin ve yasalarının şu anda olduklarından maddi olarak hiçbir zaman farklı olmadığı sonucuna varmamız gerektiğini savundu. (1: 55-56).

Son cümle, büyük varoluş zinciri için klasik bir argümandır: dünya yaratılıştan beri aynı olmuştur. Bu, İncil'deki "The

olmuş olan, olacak olandır; ve yapılan, yapılacak olandır; ve güneşin altında yeni bir şey yoktur" (Eccl. 1.9), evrim teorilerine karşı yaygın bir ortodoks argüman. "Atlantis", gerici protestolarında, bu yeni bilimsel disiplinler ve bunların getirdiği zamansal perspektifte radikal değişim karşısında belirli bir ölçüde kaygıyı ele veriyor gibi görünüyor.

Din, Atlantis'in yaşam biçimini ve bilgi görüşünü tanımlamada açıkça önemli bir rol oynasa da, bir tür dindar rasyonalizmden başka bir şekilde tanımlanamıyor: Atlantisliler, Hristiyanlıkla çalışmadığı sürece katı bir akıl modeline bağlı kalıyorlar. doktrin. Bununla birlikte, tıpkı Atlantis biliminin uzun bir yadsıma listesiyle tanımlanması gibi.

¹⁴ Teolog ve doğa filozofu Thomas Burnet, çoğunlukla Kutsal Dünya Teorisi (1681) ile tanınır .

kabul edilmeyen din de benzer şekilde olumsuzlanmış biçimiyle anlatılır. Atlantis'in kendi ateist ve deist muhalifleri vardır.

"ilkelerinin pratik etkinliği konusunda bir deney yaptıkları" (1: 332) "Eldorado" adlı bir koloni kurun. Elbette destansı bir ölçekte başarısız olur. Artık yasalarını onaylamak için ilahi otoriteye başvuramayacakları için, ahlak hızla geriledi ve "toplumlarının bağlarını çözdü" (1: 332). Atlantis'in geri kalanı bir ütopya, Eldorado bir distopyaya dönüştü: "Aralarında hiç kimse çocuklarının kendisine ait olduğundan emin değil, mülkiyet güvencesiz, zina, cinayet ve intihar yaygın ve ahlaksızlık evrensel" (1: 332). Eldorado'nun üyeleri bu nedenle ya deneyi sonlandırmaya ya da reform yapıp Atlantis'in geri kalanıyla birleşmeye karar verdiler. Bu, kişinin kendi teorilerinin pratikte yetersiz olduğunu kanıtlamasına izin vererek, ütopya aracılığıyla gerçekleşen bir başka ortodoks rüyadır. Prospero'nun kendini beğenmiş yanıtı şunu söylüyor: "— Ha, ha, ha—bu mükemmel. Sonra bu kardeşlik kendi doktrinlerini fiilen çürüttü ve sadakatsizlik duman olup gitti"

(1: 332). Atlantis ütopyası böylece inanç sorununu Tanrı'nın varlığını kanıtlayarak değil, ilahi otorite olmadan toplumsal düzeni korumanın imkansızlığını deneyle göstererek çözmüştür. Candide'deki rahipsiz ütopyasının adı El Dorado (62) olan Eldorado'nun lideri Voltaire , artık kendi dini ayinlerini yürütürken (1: 333) tam da bunu fark etti. Bu, gerçek Voltaire'in "Kitabın Yazarı, Üç Sahtekara Mektup" (Scribleri kütüphanesinde bulunan kitaplardan biri, aşağıya bakınız) şiirindeki ifadesine atıfta bulunuyor gibi görünüyor : "Tanrı olmasaydı, Onu icat etmek için gerekli."

Prospero'nun Scribleri malikanesini ziyaret ettiği bölümde hükümsüz kılma, ilga, sözde bilim ve dinsizlik temaları birleşiyor. Scribleri koleksiyonları arasında "astroloji, demonoloji, simya, kozmogoni, kranioloji, hayvan manyetizması ve büyücülük" eserlerinin bulunduğu kaydediliyor. [...] sahte İncillerin ve üç sahtekarın bir baskısının yanı sıra"¹⁵ ayrıca "Birleşik Devletler'deki İngiliz seyahatleri, geçersiz kılma broşürleri ve köleliğin kaldırılmasına ilişkin risaleler"den oluşan bir koleksiyon bulundu - son üçü aşındırıcı etkileriyle bağlantılıdır Amerikan yaşam tarzı üzerine (1: 440-41). Buradaki hiciv yöntemi en iyi çağırışım yoluyla suçluluk olarak tanımlanabilir. Scriblerus, "ten rengini tamamen değiştirdiği, siyahları beyazlaştırdığı ve yeni tenlerini gelecek nesillere aktarmalarını sağladığı" için Amerika'daki kölelerin derhal özgürleşmesini sağlayacak yıkıcı bir merhem bile icat etti (1:

¹⁵ Bu, muhtemelen 18. yüzyılın başından kalma Üç Sahtekarın İncelemesi'ne atıfta bulunur .

Üç sahtekar Musa, İsa ve Muhammed'in hayatlarındaki olaylarla ilgili gerçeği nasıl çarpıttıklarını ayrıntılarıyla anlatıyordu.

444). Hatta bu ilacın ölmeden önce dolaşıma girdiğini bile ima ediyor. Açıkça Scriblerus'un başıboş zihnine bir alay olarak tasarlanmış olsa da, köle sahipleri için kölelerinin aniden beyaz gibi görünebileceği bir kabusu da çağırıyor. Gerçekten de, köle sahiplerinin zihninde köleliğin kaldırılması tam olarak bunu gerektirecekti: köleler özgürleştirilecek ve beyaz nüfusla eşit koşullarda tam vatandaşlık hakkı verilecekti. Irkçı hiciv dürtüsü, fikrin kendi saçmalığında yatıyor gibi görünüyor - özgürleşme herhangi bir merhem kadar gerçekçi değil çünkü siyahlık ten renginden daha fazlasıdır, ırksal öz etkilenmeden kalacaktır.

Keşif beklentisiyle

"Atlantis", ABD Keşif Seferi (1838-42) beklentisiyle yazılmıştır. Aslında, ilk taksit Eylül 1838'de görüldüğünde, sefer çoktan yola çıkmıştı. Prospero artık deneyimli bir Antarktik kaşifi olduğundan ve Antarktika'yı çevreleyen zararlı kuşak hakkında bilgi sahibi olduğundan, keşif gezisinin subaylarına bir uyarıda bulunmayı uygun görüyor:

Amerikan hükümeti tarafından bu bölgelere yeni gönderilen filonun komutanı Yüzbaşı Wilks [sic] ve bu gerçekleri ilettiğimiz Güney Denizlerinin keşfini yürütecek olan yardımcı subayları, bizden uyarı alsınlar. deneyimleyin ve yetmiş derece güney enlemini geçtiklerinde ölümcül felaketlere karşı tetikte olun. (1:46)

Bu aynı zamanda yazarın Prospero'yu keşif gezisi 1838'de yola çıkmadan önce Antarktika'dan geri getirmeyi planladığını da gösteriyor. bilinçsizce gaza maruz kalması ve herkesin öldüğü bir bölgede uyanması.

"Atlantis"in yazarı böylece keşiften önce gelen bu öngörü alanından yararlanır ve hemen başlamak üzere olan gerçek bir keşif gezisi için hayati önem taşıyan bilgiye sahip olduğunu iddia eder. 1838'de, ABD Keşif Seferi'nin Antarktika'yı ampirik bilgi alanına katması ve böylece bölgenin ütöpik bölge olarak tüketilmesi bekleniyordu. "Atlantis" tam olarak Antarktika'nın keşfedilme sürecinde olduğu aynı tarihsel anda yazıldığından,

sendikacı, kölelik yanlısı ve evrim karşıtı gündemini yansıtmak için bilinmeyen coğrafi alanı kullanarak son Antarktika ütopyasını yaratma fırsatından zevk aldığı söylenebilir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sınırları Anlatmak: Antarktika'da Poe

Bu bölümde odaklanılan metinler, Edgar Allan Poe'nun iki Antarktika kurgusu, "MS. Şişede Bulundu" (1833) ve Arthur Gordon Pym'in Öyküsü (1838).

Bunlar, Antarktika'nın temsil edilme biçiminde şimdiye kadar tartıştığım ütopyik metinlerden bir ayrılığı işaret ediyor. Poe, Antarktika muammasına farklı bir yönden yaklaşmayı seçiyor: ampirik ve coğrafi bilginin sınırlarını dramatize ederek. Ütopyik metinlerde olduğu gibi anlatının akışı içinde tamamen ortaya çıkan bir Antarktika bölgesini ortaya koymak yerine, Poe'nun kurguları sınıra yaklaşır ancak keşif iletilmeden kesintiye uğrar. Anlatıları, ötesinde ne olabileceğinden ziyade bu önemli noktaya odaklanıyor; bu, 1830'lardaki genel beklenti duygusunun sembolik bir yeniden yaratması olduğu söylenebilir. Pym'i yazdığında, ABD Keşif Seferi son hazırlıklarını yapıyordu ve her an Antarktika'ya hareket etmesi bekleniyordu. Poe, anlatısını tam olarak keşif gezisinin yöneldiği bölgeye yerleştirerek ve keşif gezisinin işlevi Pym'in fantastik öyküsünü doğrulamak olacak şekilde şakacı bir şekilde kurarak metnin bu tarihi anla etkileşime girmesine izin verir. Strateji, Pym anlatısının inandırıcılığından endişe duyduğunda açıkça ortaya çıkıyor:

burada belirtmem izin verin, son bölümlerinde insan deneyiminin kapsamının tamamen dışında olan ve bu nedenle insan saflığının sınırlarının çok ötesinde olan olayları içerdiği anlaşılacak bir anlatı, devam edeceğim anlatacağım her şeye inandırılma konusunda tam bir umutsuzluk içinde, yine de ifadelerimin en önemli ve olasılık dışı bazılarını doğrulamak için zamana ve ilerleyen bilime güvenle güvenerek. (4.4)¹

Poe, izleyicilerinin Antarktika'nın kesin bir keşfini beklediğini ve kurgusunun yerini çok geçmeden gerçeklerin alacağını biliyor, ancak tam da istismar ettiği keşiften önce gelen bu epistemolojik gerilimdir.

İğrenç bir şekilde, Pym'in gerçek keşfin onun en gerçekçi olmayan ifadelerini doğrulayacağına dair güvenini ilan etmesine izin veriyor.

Bu bölümde ilk olarak "MS"yi ve onun Antarktika'ya, Güney Kutbu'nda ne olduğuna dair kesin bir sonuç veya nihai açıklama sunmayan, gizemli ve muhtemelen doğaüstü bir bölge olarak tasvirini tartışacağım. stratejisi

¹ Kaynakları (bölüm.paragraf) şeklinde verirken Burton R. Pollin'i takip ediyorum.

Poe'nun "MS"de kullandığı kapatmama, birçok yönden Pym için bir ön hazırlık niteliğindedir. Pym'e döndüğümde, ilk önce Poe'nun romanın ikinci yarısını Antarktika'ya yerleştirme kararının, o bölgedeki çağdaş kamu çıkarından yararlanmak için hesaplandığını savunuyorum. Bu kararın bir sonucu olarak romanını, başta Antarktika keşfi olmak üzere çeşitli kaynaklardan inşa ediyor. Poe'nun yarattığı Antarktika, çeşitli okuma biçimleri öneren mitolojik kaynakların zayıf yankılarıyla yüklüdür, ancak kaynaklar asla onaylanmaz. Daha sonra romandaki vahşilerin temsilini, Güney Denizi adalarının keşif anlatılarındaki çağdaş tasvirleriyle ilişkilendiririm. Romanın kesin olmayan sonu, kutupsal bir optik fenomen olarak okunur: beyazlama. Bölümü, Poe'nun Eureka'daki kutup bölgelerine kısa dönüşü üzerine bir notla bitiriyorum.

Verge'den Bir Mektup: "MS. Bir Şişede Bulundu"

"HANIM. Found in a Bottle" ilk olarak 19 Ekim 1833'te Baltimore Saturday Visiter'da ödüllü bir yarışmada ödüllü giriş olarak yayınlandı. 2 Pek çok yönden, birçok temanın ve motifin daha genişletilmiş bir formatta geri dönüştürüldüğü Pym'in bir ön taslağı olarak kabul edilebilir. Belki de Pym'de olduğu gibi "MS" ile metin, insan bilgisinin sınırlarının dramatize edilmesidir ve bu sınır özünde Antarktika'yı çevreleyen gizemle bağlantılıdır. Hikaye, Güney Denizlerinde bir gemi kazasına karışan isimsiz anlatıcısının son mesajıdır. Hayatta kalır, ancak gemi dümensiz olduğu için rotayı yönlendirmenin bir yolu yoktur. Şiddetli bir fırtınada hayalet bir gemi enkaza doğru gelir, ancak anlatıcı mucizevi bir şekilde diğer gemiye atılır. Kısa süre sonra hayalet mürettebatla iletişim kuramayacağını fark eder, ancak gemi Güney Kutbu'nda bir girdaba girerken onu seyirci olarak bırakır. Anlatımını onlar batmadan hemen önce bir şişeye kapatıyor, bu da direğin sırrını açığa çıkarmasını imkansız kılıyor.

Hikaye, gerçekçi ve gerçek arasındaki ayrım etrafında dönüyor.

fantastik, özellikle de gerçeğe benzerliği korunurken görünüşte irrasyonel olanı temsil etme sorunu. Bu tema, anlatıcının seyahat edebiyatının temel gerçekçi jestlerinden birini, çıkış noktasını belirli bir zaman ve yere yerleştirmeyi saptırmasıyla hemen harekete geçer. İlk ifadesi şöyledir: "Benim

² Aynı zamanda, öngörülen Tales of the Folio Club'a kesinlikle atfedilebilecek masallardan biriydi. Öncül, akşam yemeği için bir araya gelen ve kendi bestelediği masalları okuyan bir edebiyat topluluğuydu. Poe, JT Buckingham'a yazdığı bir mektupta, her bestenin ardından "eleştiri üzerine alay" olması amaçlanan eleştirel bir tartışmanın izleneceğini bildirdi. Hikayeleri çerçeveleyecek bir önsöz taslağında Poe, kuruluşu şöyle anlatıyor: "Üzülerek söylüyorum ki Folio Club, Dunderheadism'in yalnızca bir Junto'su. Üyelerin de aptal oldukları kadar kötü görünüşlü olduklarını da düşünüyorum. Ayrıca Literare'yi [sic] ortadan kaldırma, Basın'ı alt üst etme ve İsimler ve Zamirler Hükümeti'ni devirme konusundaki kararlı niyetlerinin olduğuna inanıyorum.

ülkem ve ailem hakkında söyleyecek çok az şeyim var. Kötü alışkanlıklar ve yılların uzunluğu beni birinden uzaklaştırdı, diğerinden uzaklaştırdı" (135). Eylem zamanına ilişkin olarak, "18 yılında yelken açtığından" (135) daha spesifik bir gösterge verilmemiştir. Gerçekçi olarak tanımlanmış bir birey yerine, rasyonalizmin bağlantısız bir sembolü haline gelir. Birkaç kişisel ifadesinden birinde, bize dünyadan bıkmış, entelektüel bir aristokrat izlenimi veriliyor: "Kalıtsal zenginlik bana sıradan olmayan bir eğitim sağladı" (135). Bu benlik imajını yansıtmak için çok çalışıyor ve kendisini neredeyse bir hataya kadar mantıklı olarak tanımlıyor: "Dehamın yavanlığıyla sık sık suçlandım; hayal gücü eksikliği bana suç olarak yüklendi" (135). Romantik hayal gücüne yatkın olmadığını anladığımızdan emin olmak için, bize "Alman ahlakçıları [...] onların belagat deliliğine yönelik kötü niyetli bir hayranlıktan değil, rahatlıktan dolayı" çalışmaktan zevk aldığını söylüyor. katı düşünce alışkanlıklarım, onların yanlışlıklarını ortaya çıkarmamı sağladı" (135). "Genel olarak," diye bitiriyor tüm bu önsözün gizli amacını açığa vurarak, "hiç kimse, batıl inancın ığnesi fatui'si tarafından hakikatin çetin bölgelerinden uzaklaştırılmaya benim kadar yatkın olamaz" (135). Metnin bütün ön hazırlık bölümü okuyucuya, Jon Hauss'un kendi deyimiyle, "Endişelenme! Hayal gücüm yok! (141). Elbette, mantığının katılığındaki ısrarı ve dürüstlüğü, hayalet gemiyle karşılaşmasının ironisine hazırlar. Daha önceki metinler Antarktika gizemine erişim sağlamak için bir tür gerçekçi jسته bel bağlarken, Poe burada kahramanını bilinmeyene taşımak için kesinlikle doğaüstü bir araç, Uçan Hollandalı efsanesini seçer.

Masala girişinde Mabbott, Walter Scott'ın Rokeby'sindeki bir pasaja işaret ediyor : "Diğerleri, havanın stresinden dolayı bir inç tuval gösteremezken, bir yelken basıncı taşımasıyla dünyevi gemilerden ayrılıyor."

(131). Bu, anlatıcının gemiyle ilgili ilk görüşüyle karşılaştırılmalıdır: "Bizi asıl korku ve hayretle etkileyen şey, geminin o doğaüstü denizin ve o kontrol edilemez kasırganın tam dışlarında bir yelken baskısı altında kalmasıydı" (140)). Kendi akılcılığını protesto ederken bir efsane teknesiyle efsanevi bölgelere taşınan bir anlatıcının ironik mizahı gerçekten zengindir.

Masalın doğaüstü kısmı Antarktika'nın bilinmeyen uzayında geçiyor. Gemileri yüzen bir enkaza dönüştüğünde, hayatta kalan tek kişi olan anlatıcı ve yaşlı bir İsveçli, herhangi bir zaman veya konum tahmini olmaksızın kontrolsüz bir şekilde sürüklenir. Bununla birlikte, "önceki denizcilerden daha güneye doğru gittiklerinin gayet iyi farkındalar ve olağan buz engelleriyle karşılaşmadıkları için büyük bir şaşkınlık duyular" (139). İkinci ifadeyi, Antarktika'nın çelişkili hesaplarının bir işareti olarak kabul ediyoruz.

James Cook'un daha fazla ilerleme kaydetmesi yoğun buz kütlesi tarafından engellenmişti, ancak James Weddell böyle bir buz bulamadan bu noktayı geçmişti. Anlatıcı, bu sınırın kaldırıldığını doğrular ve Antarktika kelimenin tam anlamıyla spekülasyona açık hale gelir. Aynı zamanda muhtemelen bir kez daha kutup bölgelerinin buzsuz olacağını tahmin eden John Cleves Symmes'in teorilerine bir göndermedir. Hikaye, Symmes'in kutuplardaki delikleri ile Hades veya Cehennem'e klasik bir inişin bir kombinasyonu olarak okunur. Robert F. Almy, "Poe'nun erken dönem öykülerindeki kutup bölgelerinin, Symmes ve Reynolds tarafından tanıtılan imaja çok benzediğine" dikkat çekiyor (238). JO Bailey ise "MS"deki Symmes'in izlerinin Symzonia ("Early American" 293) yoluyla aktarıldığını ileri sürmüştür. Poe daha sonra Symmes'e de gönderme yapacaktı: muhtemelen Pym'in sonunda ama kesinlikle Almy'nin gözlemlediği gibi (231) "Bir Hans Pfaall'ın Eşsiz Serüveni"nde (1835). İkincisinde, Pfaall bir balonla aya bir yolculuk yapar ve doğrudan Kuzey Kutbu'nun üzerine yükselirken, "bu bölgelerdeki insan keşfi sınırının" ötesindeki bir bakış noktasından dünyanın normal oblate şeklinin nasıl olduğunu gözlemleyebilir. bir buz örtüsüyle kaplıdır, ta ki "nihayet, biraz içbükey olmamakla birlikte, Kutup'un kendisinde, keskin bir şekilde tanımlanmış [...] dairesel bir merkezde son bulur [...] yoğunluğu değişen koyu tonu, her zaman daha koyuydu. Görünür yarımkürede diğer tüm noktalardan daha fazla ve bazen en mutlak karanlığa doğru derinleşiyor "(418).

"MS'nin anlatıcısı hayalet gemiye atıldığında, fark edilmemek için ambarda kendini gizler. Bir kaçak yolcu olarak - Pym'i önceden canlandıran - anlatıcının, ironik bir şekilde, onun hayaletler için bir hayaletten başka bir şey olmadığını - onu göremediklerini - fark etmesi biraz zaman alır. Mürettebatla herhangi bir iletişim yolu olmaksızın, akılcı anlatıcı, mantığı yenen bir duruma hapsolür:

Adını bilmediğim bir duygu ruhumu ele geçirdi - hiçbir analize izin vermeyecek, geçmiş zamanın derslerinin yetersiz kaldığı ve geleceğin kendisinin bana bir anahtar sunmayacağından korktuğum bir duygu. . Benimki gibi oluşturulmuş bir zihin için, ikinci düşünce bir kötülüktür. Kavramlarımın doğasıyla ilgili olarak asla - asla tatmin olmayacağımı biliyorum. (141)

Korku, belirli bir tehlikede değil, deneyimi anlamlı kılacak bir sonuca ulaşmanın, rasyonelleştirmenin imkansızlığında yatıyor.

Geminin gidişatının ve "çürümüş seyir haritaları" ile eski denizcilerin eylemlerinin arkasında bir model, bir amaç var gibi görünüyor.

geminin her tarafına dağılmış "en tuhaf ve eskimiş yapıya sahip matematiksel aletler" (141-44). Hemen görünmelerine rağmen, bunlar aklın beyhudeliğinin basit sembolleri olamazlar; sonuçta denizciler son paragraflarda beklenen bir hedefe ulaşmış gibi görünüyor.

Ancak amaçları anlatıcıdan kaçır. Bu korkulan belirsizlik, elbette aynı zamanda metnin son dönüşüdür: Anlatıcı bir sonuca varmazsa, okuyucu da bir sonuca varamaz. Böylece hikaye, Güney Kutbu'nda hangi mucizelerin bulunacağından hangisinin önce geleceği sorusuna kaydırılan gerilimle, çok tekil de olsa belki de direğe giden ilk yarışa dönüşür: vahiy mi yoksa dünyanın sonu mu? metin.

Kapanma eksikliği, Antarktika'nın gizemiyle bağlantılıdır. Orada, yolculuğun sona ereceği ima ediliyor. Anlatıcı, korkularına rağmen "bu korkunç bölgelerin gizemlerine nüfuz etme merakı" duyar (145). Ancak bu, iletilemeyecek bir sonuçtur: "Açıktır ki, biz

heyecan verici bir bilgiye - elde edilmesi yıkım olan, asla açıklanamayacak bir sırda doğru ilerlemek. Belki de bu akıntı bizi güney kutbuna götürüyor. Görünüşte bu kadar çılgınca bir varsayımın her olasılığın kendi lehine olduğunu itiraf etmek gerekir" (145). Bu akılcı anlatıcı, açıkça Symmes'in çılgın varsayımlarının ya da açık kutup denizleri teorilerinin taraftarı olmadı. Kutup'ta, hatta Kutup'un kendisinde bir şey olduğu, yani Pym'de de verilecek önemi önceden şekillendiren sır olduğu ima edilir. Hayalet gemiyi Güney Kutbu'nda neyin beklediğini asla öğrenemeyiz, sadece bunun hayalet mürettebatı huzursuz eden ve "yüzlerinde umutsuzluğun kayıtsızlığından çok umudun şevkinin bir ifadesini" veren bir şey olduğunu öğreniriz (145). Görünüşe göre, en azından bir çözüm bekliyorlar. Eğer bu gemi gerçekten de ima edildiği gibi Uçan Hollandalı ise, onları denizlerde dolaşmaya mahkum eden lanet kalktığında burası onların nihai varış noktası olabilir. Bu nihai olsun Hikâye, hem bir Symmesis deliğini hem de Athanasius Kircher³ girdaplarını ve Dante'nin Cehenneminin konik yapısını çağrıştıran, hızlanan bir girdapla sona erdiği için hedefe ulaşıldığında çözümsüz kalır: "Ah, korku üstüne korku! —buz aniden sağa doğru açılıyor, ve sola doğru ve devasa bir amfi tiyatronun sınırlarının etrafında ve çevresinde muazzam eşmerkezli daireler halinde baş döndürücü bir şekilde dönüyoruz [...] Daireler hızla küçülüyor - dalıyoruz

³ James McBride, Norveç kıyılarındaki dışındaki girdabı Symmes'in eşmerkezli kürelerine bağlar: "Norveç kıyısındaki Maalstroom adı verilen, deniz sularını büyük bir şiddetle emen ve boşaltan muazzam girdabın özellikleri" (106). "A Descent into the Maelström" (1841) adlı eserinde Poe, bu fikri Symmes'ten çok Kircher'e bağlar: "Kircher ve diğerleri, Maelström kanalının merkezinde yer küreyi delip geçen ve bazı yerlerinde çıkan bir uçurum olduğunu hayal ederler. çok uzak bir kısım - Bothnia Körfezi bir şekilde bir şekilde kesin olarak adlandırılmıştır" (583).

girdabın elinde delice [...] aman Tanrım! ve - aşağı iniyor! (146).

Antarktika, metin boyunca karşı konulamaz bir çekicilik sergiliyor; anlatıcı, karmaşık bir dizi olayla istemsizce ona doğru çekilir. Birincisi, gemiyi işe yaramaz hale getiren, onu ve yaşlı İsveçliyi Antarktika'ya doğru sürüklenirken pasif seyircilere indirgeyen bir fırtınanın gücü var. Sonra, hayalet gemi üzerlerine doğru gelirken, anlatıcı aniden kendini korumak için ilham alır ve bunun kasıtlı bir eylem mi, yoksa kader mi yoksa kararsız mı olduğu konusunda kararsız kalır.

şans:

Şu anda, ruhuma hangi ani hakimiyet çöktü bilmiyorum.
Kıçta olabildiğince uzağa sendeleyerek, altından kalkacak olan
harabeyi korkusuzca bekledim. [...] Aşağıya inen kütlenin şoku,
dolayısıyla, vücudunun zaten sular altında olan kısmına çarptı ve
kaçınılmaz sonuç, karşı konulamaz bir şiddetle beni yabancıların
donanımına fırlatmak oldu . (140; italikler bana ait)

İtalik kısmın gösterdiği gibi, anlatıcıya etki eden ve onu iten bazı dış güçler var gibi görünüyor. Kendine hakim olmanın üstesinden geldiğine dair iddiası tezat gibi görünüyor: kendine hakim olmanın üstesinden gelmek tam tersini, kendinden başka bir şey tarafından sahip olunmayı ifade ediyor gibi görünüyor. Gemi daha sonra, sanki güneye doğru çekiliyormuş gibi, "kuvvetli bir akıntı veya şiddetli alttan çekme" (144) ile artırılan sabit bir kuzey rüzgarıyla savrulan "güneye doğru müthiş rotasında" (143) ilerliyor. Ancak güneydeki çekiş çok daha erken başlıyor. Anlatıcının tipik Poe tarzında ilk itirazlarına rağmen, mantıksızlığın hayaletimsi etkisi altındadır. Seaborn ve Ishmael ile aynı romantik geleneğe göre, "bir iblis olarak beni rahatsız eden bir tür sinirsel huzursuzluktan başka hiçbir teşvik olmaksızın" denize açılır (135). William E. Lenz'in belirttiği gibi: "Zorlama ve takip etme dürtüleri mükemmel bir şekilde eşleşir, iç ve dış motivasyonlar ve durumlar eşzamanlıdır" ("Poe's Pym" 31). Dolayısıyla, evi terk etme kararı bilinçli bir seçimden çok mantıksız bir dürtüdür; en başından beri, sanki karşı konulamaz bir çekim yasasıyla istemsizce Antarktika'ya doğru çekiliyor. O zaman anlatıcı -son düşünüldüğünde uygun bir metafor gibi görünen şeyi kullanmak gerekirse- acımasızca boşa gidiyor gibi görünüyor.

Bu istemsiz eylem temasının daha da geliştirilmesinde, anlatıcının yelkeni boyadığı ilginç sahne de vardır. Pasaj, onun üzerinde bilinçli bir etkisi olmadığı bir olaylar zincirine yakalanmış olduğu izlenimini vermek için tasarlanmış gibi görünüyor: "Kaderimin tekilliği üzerine derin derin düşünürken, farkında olmadan, düzgün bir şekilde kenarlarını katranlı bir fırçayla sıvadım. katlanmış

yakınımda bir varil üzerinde duran çivili yelken. Çivi yelkeni şimdi geminin üzerine eğildi ve fırçanın düşüncesiz dokunuşları KEŞİF kelimesine yayıldı " (142). Normalde insan iradesinin olumlu bir iddiasını ifade eden bu belirli kelimenin yerleşimi, sanki anlatıcı başka bir şeye kanallık ediyormuş gibi otomatik yazmanın ürünü olduğu için oldukça ironiktir. Neyin ve kimin keşfi? Keşfetme söyleminde bir keşif, iletilmeden tamamlanmış sayılmaz, ancak burada aşılın sınır tek yönlüdür. Örneğin Albert J. von Frank'ın (2) öne sürdüğü gibi, anlatıcının kendi bilinçaltından gelen bir mesaj olarak okunamaz. Anlatıcı bize sadece yelkenin kıvrımlarına boya uyguladığını söylediği için fırça aslında "KEŞİF" in izini sürmedi - yelken açılıncaya kadar bu bir kelime haline gelmiyor. Sonuç olarak, anlam, psikolojik bir okuma olasılığını ortadan kaldırarak anlatıcının dışında olmalıdır. Ama böyle bir şeyi hayal etmek bile nasıl mümkün olabilir? Görselleştirmeye meydan okuyan bir görüntü - Poe'nun alametifarıkası olan gizemleştirmelerinden biri. "Böyle şeyler kontrolsüz bir şansın işleyişi mi?" anlatıcı sorar (142). Öyle görünmüyor; daha ziyade, eylemin gidişatını yönlendiren, kaderin kaçınılmazlığıdır. Bize sunulan paradoks, keşiflerin isteğe bağlı olmadığı, öznenin üzerinde hiçbir kontrolü olmayan bir vahiy olduğudur. Yazmak öznel bir eylem olmasa da, kendimize okumanın öznel bir eylem olup olmadığını sormalıyız. Boya sadece kıvrımlara uygulanırsa, ortaya çıkan sonuç mutlaka kelimenin noktalı bir taslağı olmalıdır ve noktaları anlamlı bir şekilde birleştiren anlatıcıdır; anlamsız bir durumu anlamlandırmak için ironik bir bilişsel zorlama. Jon Hauss'un belirttiği gibi: "Anlam, bir tür ani coğrafyadır; birbiriyle ilişkili tek bir resim içinde az ya da çok uzak birçok parçanın çizilmesidir. 'MS' kelimesi. Bu tür anlar için kullanılan şey elbette 'KEŞFİ'dir - kelimenin kendisi tam olarak adlandırdığı deneyim içinde 'keşfedilmiştir'" (144).

Görünüşe göre Poe, eylemin sanki ilahi bir planmış gibi ortaya çıktığı, ancak Püriten hayal gücünün iyimserliğinden cehennem gibi bir bilinmeyene doğru korkunç bir inişe dönüştüğü bir tür ilahi söylem kullanıyor. Von Frank'ın öne sürdüğü gibi, Samuel Taylor Coleridge'in albatrosuna, Mesih benzeri "hayırlı alamet kuşu"na ve Alfred Tennyson'ın "The Kraken"deki deniz canavarına atıfta bulunarak tartıştığı gibi (2), hikayenin iki taraf arasında gidip geldiği söylenebilir. Antarktika'nın iki farklı anlamı. Anlatıcı kelimenin tam anlamıyla bu iki anlam düğümü arasında savrulur: "Bazen albatrosun ötesindeki bir yükseklikte nefes almak için nefes aldı - bazen havanın durgunlaştığı ve sesin olmadığı sulu bir cehenneme inişimizin hızıyla başımız döndü. krakenin uykusunu bozdu" (139). Albatros, bu

şirsel söylem meleksele, kurtarıcı potansiyele işaret ederken, hem İskandinav mitolojisinde hem de Tennyson'ın Hristiyan eskatolojisiyle birleşiminde uyanmış kraken dünyanın sonunun habercisidir. Sonunda, Poe her zaman duygusallıktan çok Gotikliğe meyilettiği için gemiyi uçuruma gönderir.

Poe'nun versiyonunda Antarktika, en kararlı kaşif tarafından bile keşfedilecek bir yer değil; bu dünya ile öte arasında metafizik bir ara yüzdür. Hikaye belki de her şeyden çok edebi bir muammadır -son noktası metnin kapsamının ötesinde olan, çözümü ertelenen bir kurgu. Poe, bu cihazı Pym'de yeniden kullanırdı, ancak orada anlatıcının geri döndüğünü bildiğimiz için küçük bir değişiklik. Bu bağlamda belirtilmesi gereken önemli bir nokta, Poe'nun Antarktika'yı çağrıştıracı şekilde kullanmasının, Antarktika'nın hala

1830'ların başında bir gizem ve hayal alanı olarak işlev görür. Gerçekten de Poe'nun Antarktika coğrafyası, gerçekçi bileşenlerden oluşmasına rağmen her şeyden daha mecazi görünüyor. Geminin etrafındaki kara gece ve su, "issız gökyüzüne doğru yükselen ve evrenin duvarları gibi görünen muazzam buz surları" ile çevrilidir (145). Görüntünün anlamlı yüceliği yalnızca bir amaca ulaşmak için kullanılan bir etki değildir: etki kendi içinde bir amaçtır.

Önceki metinlerde olduğu gibi, Antarktika "MS" de bir insan sınırını sembolize ediyor, ancak burada bu sınır ihlal edilemez: direğe ulaşmak, bilen öznenin yok edilmesini gerektirecektir. Örneğin, Benjamin Morrell'in "en çok arzulanan nesne"nin "çok arzulanan nesne" olduğu, yakın bir zamana ilişkin prometean vizyonunda örneklendiği gibi, ısrarcı kaşifin iyimser akılcılığından hiçbirisi yoktur. Antarktika keşfine şu şekilde ulaşılabilecekti: "aydınlanmış çağımızın insanları, güney kutbunun gizemlerini -Yüce Tanrı'nın 'yeryüzünün temellerini ilk kez atmasından' bu yana insandan gizlenen gizemleri- onlara açıkladığında" (68)). Symzonia'da tasavvur edilen türden bir Symmesis deliği yerine , bu daha çok yaklaşan her şeyi çeken ve tüketen bir kara deliktir. Ancak anlatıcı, okuyucuyla iletişim kurmaya çalışır: "Son anda MS'yi ekleyeceğim. bir şişeye koyup denize dökün" (142). Ancak yolculuğun bitiminden önce gönderileceği için bu jest beyhudedir; ve Antarktika sırrının nihai ifşası - eğer varsa - iletilemez. İçeriği eksiklik mesajın hayatta kalmasının ne önemi var? MS. kelimenin tam anlamıyla, yalnızca iletişim kuramadığı şeye yönelik jestler yapan yüzen bir gösteren haline gelir. Hauss'un belirttiği gibi, "Poe'nun haritacılığının sınırı belirsizdir: 'bu' bile değil.

yol canavarları': ama sadece 'bu şekilde . . . bizim için düşünüleebilecek olanın ötesinde bir şey'" (148). Buradaki Antarktika, keşfedilmemiş, hatta keşfedilemeyecek bir şeyi temsil ediyor. "MS"nin açığa vurduğu şey bir sırdır, bir sırrın çözümü değildir. Dramaturjik olarak, hikaye tamamen gizemle ilgili, çözümüyle ilgili değil, göreceğimiz gibi, Poe'nun Pym'de Antarktika'ya döndüğünde yeniden kullanacağı bir anlatım tekniği .

Kutup'a İkinci Bir Girişim: Arthur Gordon Pym'in Öyküsü

Poe'nun tek bitmiş romanı *The Narrative of Arthur Gordon Pym* (1838), başlangıçta bu şekilde tasarlanmamıştı. Kitabın ilk üç buçuk bölümüne karşılık gelen metnin ilk bölümleri, 1837'de *Southern Literary Messenger*'in Ocak ve Şubat sayılarında yayınlandı. Aşağıda, Poe'nun bir kez daha Antarktika'yı bir dekor olarak kullanma seçiminin, popüler edebiyat pazarındaki ilk hamlesiyle bağlantılı olduğunu tartışacağım. Hikaye, arkadaşı Augustus Barnard'ın birlikte yelken açtığı bir gemide kaçak olarak saklanan genç Arthur Gordon Pym'i anlatıyor. Pym saklandığı yerden çıkmadan önce bile, gemide Pym, Augustus ve mürettebat üyelerinden biri olan Dirk Peters'in direnmeyi başardığı korkunç bir isyan vardır. Gemi neredeyse anında bir fırtınada enkaza dönüşür ve onları denizlerde yiyecek ve su olmadan sürüklenmeye bırakır. Sadece Pym ve Peters , ticari fırsatlar aramak için Güney Denizlerine ve Antarktika'ya giden İngiliz Jane Guy tarafından kurtarılmak üzere hayatta kalır . Antarktika'ya daha önce herhangi bir denizcinin yaptığından daha fazla nüfuz ederler ve ilk başta dost canlısı görünen, ancak daha sonra onlara saldıran ve onları ele geçirmeyi başaran Pym ve Peters dışında Jane Guy'in tüm mürettebatını öldüren yerlilerin yaşadığı bir ada bulurlar. rehin alın, yerlilerden bir kano çalın ve adadan kaçarak, o yönde iklim daha ılıman görüldüğü için rotayı güneye çevirmeye karar verin. Kutup bölgesine yaklaştıkça ufukta beyaz bir buğuya doğru gittikçe daha hızlı sürüklenirler ve bir uçuruma doğru çekilirler ama aşağı inmeden hemen önce devasa bir insan figürü önlerine çıkar. Bu doruk noktasında, anlatı, okuyucuya Pym'in bir kazada öldüğünü ve muhtemelen kitabın sonucunu da yok ettiğini bildiren bir başyazı notuyla kesintiye uğrar.

masal.

Pym , ortak motiflerinden daha fazlasıyla "MS Found in a Bottle" ile bağlantılıdır. "MS", planlanan *Tales of the Folio Club*'a dahil edilmesi gereken masallardan biriydi ve biyografik gerçeklerin çoğu, Poe'nun ikisini yeniden düzenleme kararına yol açan şeyin, bunun yayınlanamaması olduğunu gösteriyor.

SLM'den taksitler . 4 Harper ve Brothers'ın reddi, ret gerekçelerini ne tür bir metin yayınlacaklarını da önerecek şekilde belirtmeleri bakımından özellikle önemlidir . Önemli bir şekilde, sonunda Pym'i yayınlayan Harpers'dı, bu da Poe'nun bir ürünü spesifikasyonlarına göre uyarladığını ve teslim ettiğini gösteriyor. Her şeyden önce, Folio Club'daki masalların çoğu olan, daha önce basılmamış bir şey istediler . İkincisi, "bağımsız öyküler ve parçalar" istemiyorlardı, çünkü okuyucular "tek ve bağlantılı bir öykünün tüm cildi veya cilt sayısını kapladığı eserler (özellikle kurmacalar) konusunda kararlı ve güçlü bir tercihe sahipler." Üçüncü neden, masalların basitçe "fazla bilgi ve mistik" olmasıydı. Yaratıcı bir tavırla Poe'ya şöyle derler: "Bunları yayınlamamak senin çıkarınaydı. Bir yazar için ilk eserinin popüler olması çok önemlidir. Edebi itibar açısından, ilk başarısızlığın zararlı etkisinin üstesinden gelmekten daha zor bir şey yoktur" (Harpers to Poe, 19 Haziran 1836).

Poe'ya, Harpers'ın ret mektubundan birkaç ay önce Poe adına Harpers'a başvuran yazar ve bürokrat James Kirke Paulding ile daha gayri resmi yazışmalarda daha da spesifik tavsiyeler verilmişti. 17 Mart 1836 tarihli bir mektupta Paulding, mevcut edebiyat piyasasını analiz ediyor ve Poe'nun pragmatik davranması gerektiğini öne sürüyor:

Bence, başka uğraşlarınız izin verirse, birkaç ciltlik bir Masal'ı ele almanızda fayda var, çünkü sihirli sayı budur. Şu anda hem İngiltere'de hem de bu ülkede iyi yazarların büyük bir kıtlığı varken, Kitap okuyanların ve satın alanların sayısı her geçen gün artıyor, öyle ki ticari tabirle talep arzdan daha fazla. [...] Bir çalışmanızın, emeğinizin karşılığını vermesi de, değerini karşılama da, en azından size iyi bir karşılık getireceği kanısındayım. (Paulding'den Poe'ya, 17 Mart 1836)

Diğer gelişmeler gerçekten de Poe'nun Paulding ve Harpers'ın bir süre sonra kitap uzunluğunda bir anlatı yazma tavsiyesine göre hareket etmesine izin verecekti. Ocak ayı itibarıyla

⁴ Mayıs 1833 gibi erken bir tarihte, New-England Magazine'den Joseph T. ve Edwin Buckingham'a yazdığı bir mektupta Poe, "Epimanes'i Folio Club'ın ilk örneği olarak gönderdi , niyeti ya tüm sekansı ya da sadece bunu yayınlamaktı. masal. Bu noktada, yalnızca on bir masal tasarlamıştı (Ostrom 53: 37). Daha sonra Kasım 1834'te Poe , John P.

Kennedy (Ostrom 54:38). Eylül 1835'te Kennedy'ye yazdığı bir mektupta Poe, Thomas White'in (SLM'nin sahibi) onu basmayı kabul ettiğini yazar ve Kennedy'nin Carey ve Lea'yı yayıncı olmaya ikna edip edemeyeceğini merak eder (Ostrom 73-74: 50). Ayrıca, Harrison Hall'a Eylül 1836'da yazdığı ve Folio Club ile ilgili niyetleri hakkında bilgilerin çoğunu aldığımız mektupta daha önce bahsedilen önerisi de var (Ostrom 103-105: 74). Denediği son yayıncı Harpers gibi görünüyor.

1837'de Poe, SLM'deki editörlüğünden sahibi Thomas W. White (Silverman 128) tarafından kovuldu. Görevden alınma gerekçeleri tam olarak açık değil: Ya Poe'nun edebiyat eleştirisinin sertliği, 5 kişisini kontrol edememesi ya da her ikisinin birleşimi. Nedense White, Poe'nun "Arthur Gordon Pym'in Öyküsü"nü, yarım kalmış olmasına rağmen (ama o zaman okuyucular bunu bilemezdi) ayırdıktan sonra yayınlamaya karar verdi. İkinci taksit bir uçurumla sona eriyor: Pym hala ambarda saklanırken, Grampus'taki isyancılar üstünlüğü ele geçirdi. Ridgely, White'ın zaten parasını ödediği bir işi yayınlarak Poe ile olan kayıplarını azaltmak isteyebileceğini veya "Poe'nun adının değerini anladığını - çünkü bir başyazısında 'Arthur Gordon Pym, bir deniz hikayesi' adını verdiğini öne sürüyor. Poe'ya ve ayrıca içindekiler tablosunda başlığın yanına adını yazdı. Bu atfı, Poe'yu kitap versiyonunun önsözünde 'gerçek' yazarlığın dolambaçlı bir 'açıklamasını' tasarlamaya zorlayacaktır" ("Growth of the Text" 31).

Sonuç olarak, 1837'nin başında Poe'nun pozisyonu yoktu ve yayınevleri onun yazılarını reddetti. Bu noktada, SLM'deki iki taksiti kitap uzunluğunda bir anlatıya dönüştürme fikri oluşmuş olmalı. Metnin tam olarak büyümesi varsayımsal olmaya devam ediyor, ancak hattın bir yerinde, pazarın çekiciliği için Antarktika'ya dönmenin ve onu roman formunun sözde erişilebilirliğiyle birleştirmenin uygun bir fikir olacağına karar vermiş olmalı. Ne de olsa, ödüllü "MS"de ortam ona iyi hizmet etmişti.

Poe, kariyerinin önemli bir bölümünü dergi editörü veya edebiyat eleştirmeni olarak geçirmiş olsa da, genellikle bu tür maddi kaygılarla ilişkilendirilmez. Parrington, örneğin, "Poe sorunu, ne kadar büyüleyici olsa da, Amerikan düşüncesinin ana akımının oldukça dışında yer alır ve ait olduğu psikolog ve edebiyatçıya bırakılabilir" diye yazar.

(58). Bu, Poe'nun zamanına umutsuzca ayak uyduran sorunlu Romantik deha arketipi olduğu ve bu nedenle de olmaması gerektiği konusundaki ısrarlı görüşün belirtisidir.

⁵ Bu noktada, rakip bir dergide Poe'nun eleştirmen olarak değerlendirilmesinin de gösterdiği gibi, Poe kin dolu edebiyat eleştirisiyle kötü bir üne kavuşmuştu: alay ederek, alay ederek ve düpedüz taciz ederek itibarını bu çizgide sürdürmesi üzerine" (qtd. Moss Norman Leslie Olayı 298).

Bir eleştirmen olarak Poe'dan beklentiler, onu New-York Quarterly Review için çalışmaya ikna etmeye çalışan Francis L. Hawks tarafından doğrulandı: biz. İradeye sahip olduğuna inanıyorum ve yeteneğin olduğunu da biliyorum" (Hawks to Poe [1837-38]). Ayrıca White, Cooper'ın Poe'nun "İmza" serisinde maruz kaldığı alaycılıktan ve ayrıca Norman Leslie romanı hakkındaki eleştirisinin "muhtemelen iftira niteliğinde" (Silverman 127) kadar aşağılayıcı olmasından endişe duyuyordu. Poe, diğer şeylerin yanı sıra, "Amerika'nın iyi insanların sağduyusuna bu kadar açık veya bu kadar alçakça hakaret edilen en paha biçilmez saçmalık parçası" olduğunu yazdı (Review of Norman Leslie 56). Sidney P. Moss'un dediği gibi "Norman Leslie olayı", Amerikan süreli yayınları arasındaki ilk edebi tartışmalardan birini başlattı (293).

daha geniş bir kültürel veya maddi bağlamda okuyun - Poe'nun kendisinin de gelişmesine yardım ettiği bir imaj. Terence Whalen, Poe'nun dergi eğilimlerine karşı çok duyarlı olduğunu ve edebiyat piyasasına elinden geldiğince uyum sağlamaya çalıştığını göstererek bu bilimsel gelenekle tartışıyor.⁶ Whalen'in Marksist okumasında, Poe ile başarı arasında duran bekle, "Capital Reader" idi. yayıncılık endüstrisinin somut görevlilerinin vücut bulmuş hali, ama aynı zamanda zevkin soyut etkisi, her ikisi de tahmin edilmesi zor şekillerde birbirini etkiliyor (9-11). Harpers'ın (yukarıda tartışılan) reddinde Poe, bu Kapital Okuyucunun belirtilen değerleriyle en doğrudan biçimiyle karşılaştı. Bir benzetme olarak Whalen, hastalığa takıntılı bir Poe mitini oluşturan masallardan biri olan "Berenice" nin (1834) aslında bir iddianın sonucu olduğuna dikkat çekiyor. 7 Poe, SLM'de bir pozisyon için başvurduğunda, "Berenice"nin aşırı groteskliğine yönelik eleştirilere, "zevksiz olup olmadığının pek önemi yok" şeklinde yanıt verdi. Takdir edilmek için okunmalısın ve bu şeyler her zaman büyük bir hevesle aranır." Daha sonra edebiyat piyasasının taleplerine uyum sağlama niyetini açıkça gösteren bir teklifte bulunur: "Size her ay ima ettiğim bir Doğa Hikayesi sunmayı öneriyorum. Etki -eğer varsa- derginin tirajından, içeriğine yapılan yorumlardan daha iyi tahmin edilecektir" (Poe to White, 30 Nisan 1835). Whalen'in belirttiği gibi: "Ticari topluma uygun olmadığı iddia edilen birinden gelen bu, şaşırtıcı bir beyandır" (8).

Whalen'in açıkça gösterdiği şey, Poe'nun yayıncılık endüstrisindeki derin karmaşasıdır, hatta sermayeyi "Poe'nun bir ticari yazar olarak kariyeri boyunca peşini bırakmayacak düşman" olarak belirleme noktasına kadar (57). Whalen'in materyalist bir kavramla birlikte "musallat" kelimesini seçmesi, Poe'yu yazılarını öncelikle aile kayıpları, zihinsel çatışmalar ve kaygılar gibi çeşitli psikolojik musallatların ürünleri olarak açıklayan bir gelenekten ayırmaya çalıştığı için muhtemelen oldukça kasıtlıdır. veya aşırı içmenin neden olduğu maniler. Uzun musallatlar listesine "sermaye"yi eklemek, Pym hakkında değerli bir bakış açısı sağlar ve özellikle Antarktika malzemesinin dahil edilmesiyle ilgili olarak tarihsel bağlamında daha net görünmesini sağlar. Lenz'in belirttiği gibi: "Poe en çok aşırı bilinç durumlarını betimlemeleriyle tanınır. Onun başarılı bir sömürücü olduğunu unutmak kolaydır.

⁶ J. Gerald Kennedy, "Poe and Magazine Writing on Premature Death" adlı makalesinde, Poe'nun yazılarındaki yaygın tema olan erken cenaze töreniyle ilgili olarak benzer bir noktayı tartışıyor: Bu, çoğu zaman olduğu gibi, kişisel bir fobi olarak açıklanamaz. Poe'nun değil, fenomene duyulan çağdaş bir kültürel hayranlığın sonucu olarak. Zamanından önce gömülmeleri ilgili kayıtlar çağdaş dergilerde bol miktarda bulunabilir ve Poe burada açıkça bir pazar olduğunu gördü.

⁷ Poe, 30 Nisan 1835'te Thomas White'a yazdığı bir mektupta şöyle yazar: "Masal, benim yapabileceğim bir iddiadan doğdu. Ciddiye almam koşuluyla, bu kadar tekil bir konuda etkili hiçbir şey üretmedim.

çağdaş kültürel tutumlar ve popüler edebi gelenekler" ("Poe's Pym" 30). Bu şekilde Poe, "çağdaş tutumların bir barometresi" işlevi görür. Pym'de "başlangıçta olan moda ve eğilimlerden yararlanmakta her zaman hızlıdır", "keşif anlatılarının karakteristik özelliği olan arayış motifini araştırıyor [...] ve ulusal arayışı Antarktika'nın keşfiyle özdeşleştiriyor" (Lenz, Poetics 41). Poe'nun edebiyat piyasasına katılımıyla ilgili tüm tartışmanın amacı, elbette, onun Pym'deki Antarktika'yı kullanmasının, Burton Pollin'in "çok satılabilir bir edebi mal parçası" olarak adlandırdığı, çağdaş talebi karşılamak için kurgular yaratma girişimi olduğunu ileri sürmektir. çeşitli kaynaklardan alınmıştır" ("Poe's Narrative" 38). Bununla ilgili olarak Alexander Hammond, Harpers'a geçişin aslında "bir pazardan diğerine orta düzeyde bir aktarım" olduğunu gözlemliyor (154). SLM'nin hedef kitlesi nispeten homojen bir abone grubuyken, Harpers'ın hedefi "çok daha kâr odaklı bir pazarda daha genel bir okuyucu" idi (Hammond 154). Bu aktarımdan sonra Poe'nun anlatısı güneye doğru bir yön alır. Piyasanın insafına kalmış bir romancının alışılmadık konumunu işgal eden Poe, böylece Antarktika keşfi için çağdaş hevesten yararlanmaya çalışır.

Poe'nun yararlandığı kaynaklar, Antarktika'daki yeni anlatı yönünü yansıtır ve muhtemelen bir dereceye kadar buna karar veriyor; özellikle Morrell'in Dört Yolculuk Anlatısı ve Jeremiah N. Reynolds'un Adresi. 8 Ancak John Lloyd Stephens'in Incidents of Travel in Egypt, Arabia Petræa, and the Holy Land (1837) ve Alexander Keith'in Evidence of the Truths of the Christian Religion (Am. ed. 1836) adlı kitabından da etkiler kolaylıkla tespit edilebilir. Whalen'in gözlemlediği gibi, hepsinde ortak olan, Harpers tarafından yayınlanmış olmalarıydı (163). Stephens's Incidents ile ilgili olarak Whalen, yazar ile yayıncı arasında Harpers'ın edebiyat piyasasına pragmatik yaklaşımını gösteren ilgi çekici yazışmalar buldu. Başlangıçta Stephens, seyahatleri sırasında yeterince not almadığı için kitabı yazmak istemedi. Harpers'ın yanıtı, patlayan seyahat yazısı türünün özgünlüğünün çarpıcı bir göstergesidir: "Bu ülkeler hakkında pek çok kitabımız var. İstedğin kadarını seçersin ve [...] bir şeyler hazırlarsın" (qtd. in Whalen 163). Bunun bir başka örneği olarak, Morrell'in Öyküsü'nün aslında oyun yazarı, gazeteci ve şair Samuel Woodworth (Pollin, "Narrative of Morrell" 168) tarafından hayalet olarak yazıldığı eklenebilir. Pollin ayrıca Morrell'in kitabının ilk başta aldığı övgülerin bir hesabını verir ("Morrell'in Anlatısı" 162-63). Poe'nun kapsamlı ödünç almasının bir etkisi, elbette, bu tür kaynakların bir dereceye kadar ödünç vermesidir.

⁸ Daniel J. Tynan olası bir etki olarak Reynolds'un Voyage of the Potomac'ını ekledi; ve Richard Kopley, Poe'nun Pym'in (212) Antarktika bölümündeki merkezi sahneler için Reynolds'un "Yayınlanmamış Bir Günlükten Yapraklar" adlı eserinden yararlandığını iddia ediyor.

gerçekçi açıklamaları ve Antarktika keşif tarihiyle romanın özgünlüğü. Bununla birlikte, Harpers'ın Stephens ve Morrell durumundaki pragmatizmi göz önüne alındığında, "Harpers'ın Poe'nun Morrell'in anlatısından kapsamlı alıntılar yapmasını teşvik etmesi veya en azından buna göz yumması da olasıdır, çünkü bu, Pym'i piyasada test edilmiş malzemeye 'dolduracaktır'. zaten sahip olunan firma" (Whalen 163). Böylece Poe, kendisini geri dönüştürülmüş entelektüel malzemeye maksimum kâr elde etme oyununun içinde buldu. Ve bu, hem kabul edilen hem de kabul edilmeyen kelimesi kelimesine alıntılar yoluyla veya kapsamlı başka kelimelerle ifade etme yoluyla kapsamlı bir geri dönüşümdü. Pollin, bilginlerin tanımlayabildikleri kaynak malzemeyi bir araya getirdi ve romanın, esas olarak Antarktika kısmında olmak üzere, yaklaşık beşte birinden türetilmiş malzemeden oluştuğunu tahmin ediyor ("Kaynaklar" 17).

Bununla birlikte, Antarktika'nın yaratıcı potansiyeli, Poe için hiçbir şekilde kesin değildi. 1836'da, "Pym"ın ilk taksitlerinin yayınlanmasından bir yıl önce, Daniel Defoe'nun Robinson Crusoe'sunun yakın tarihli bir Amerikan baskısını gözden geçiriyor. Poe, çocukluğunun harikulade okumalarını nostaljik bir şekilde anımsayarak, dünyanın o zamandan beri hayali alanını nasıl tükettiğine üzülüyor:

Ne yazık ki! Issız adaların günleri artık yok! Vapid'in dediği gibi, "Bu satırda daha ilerisi yapılamaz." Bundan böyle, bize "keşfedilmemiş bournes" diye gevezelik edecek olan Defoe'ya yazıklar olsun. Gelecekteki herhangi bir Selkirk için kesinlikle bir inç kare yeni alan yok. Ne Hindistan'da, ne Pasifik'te, ne de Atlantik'te bir umut gölgesi yok. Güney Okyanusu sürekli yağmalandı ve Kuzey'de Scoresby, Franklin, Parry, Ross, Ross & Co. pek çok tuzlu su Paul Prys'den biraz daha iyi durumdaydı. (Defoe'nun İncelenmesi)

Belli ki, ertesi yıl yeniden düşünüldü ve Antarktika'nın pazarlanabilir projeksiyon için hayali bir yüzey sağlamaya yetecek kadar gizeme sahip olduğu sonucuna vardı. Bir yıldan kısa bir süre içinde, Antarktika'yı "kendini tutamadan yağmalanmış" olarak tanımlamaktan, Pym'deki okuyucuya "Antarktika kıtasıyla ilgili büyük sorunu çözme fırsatı [...] en yoğun heyecan verici sırlardan biri " ile alay etmeye geçti. (17.12). Aradan geçen dönemde Antarktika'nın bu yeniden yapılanmasını açıklayan iki önemli olayın Pym'deki izlerini görebiliriz : Reynolds'un Nisan 1836'da bir Güney Denizi seferi konusunda Temsilciler Meclisi'ne hitabı ve Antarktika'ya bir yasa tasarısının geçmesi. bir ay sonra böyle bir seferi gerçeğe dönüştürün. Poe, Pym'in ve ondan önceki "MS"nin Antarktika'daki eylemini tespit ederken ve Antarktika bilmecesinin çözümüne dair gıdıklayıcı vaatlerde bulunurken, Antarktika keşfine ilişkin daha geniş bir ulusal söylemi kanalize ediyor.

Önceki bölümlerde uzun uzadıya tartışıldığı gibi, Antarktika keşfi esas olarak ticari amaçlarla yapılıyordu, ancak Reynolds'un konuşmasında gördüğümüz gibi, proje aynı zamanda zamanın en büyük gizemlerinden birini ortaya çıkarmak için uluslararası bir yarışma olarak yorumlanıyordu. ABD, Antarktika'nın haritasını çıkararak ve bir kıtanın varlığı sorununu çözerek, dünyanın birikmiş bilgi birikimine ilk büyük katkısını yapacak ve böylece kendisini uluslararası öneme sahip bir ulus olarak dünya haritasına etkili bir şekilde yerleştirecektir.

Poe, Pym'i yazmaya başlamadan hemen önce, ABD Keşif Seferi'nin gerçekleştirilmesiyle derinden ilgilendiğini gösterdi;

İki uzun makalede Reynolds'un keşif gezisinin amaçları hakkındaki görüşlerini destekledi. İlkinde, Reynolds'un Deniz İşleri Komitesi raporunu (1836) gözden geçiren Poe, keşif gezisinin düzgün bir şekilde yürütülmesi ve yeterli fon verilmesi gerektiğini savunmak için vatansever duygulara başvuruyor:

Uluslar ölçeğinde yüksek bir mertebeye sahip olduğumuz için, herkesin ortak malı olan bu faydalı bilgi birikimine büyük bir pay vermek bizim görevimizdir. [...] Gelecek çağlarda, kotamıza katkıda bulunmadığımız bir bilimsel bilgi birikiminden şerefatsızca yararlandığımız söylenmesin [...]. Ahlaki ve politik sorumluluk duygumuzun bizi minibüsüne itmesi gerekirken, keşfin gerisinde kaldık. (1231-32).

Poe'nun, Reynolds aracılığıyla, Amerika'nın Avrupa uluslarının bilimsel gelişmelerinden yararlandığını ve bu nedenle "buna yalnızca şükran değil, aynı zamanda kutsal bir borç borçlu olduğunu" savunan John Quincy Adams'ın söylemini benimsediğini görebiliriz. aynı ortak amaç için eşit veya orantılı çaba" (Qtd., Watts ve Israel 58). Birkaç ay sonra -aslında SLM'nin "Pym" in ilk bölümünün yer aldığı aynı sayısında- Poe, Reynolds'un Adresi için övgü dolu bir eleştiri yazdı. Poe, bir önceki makaleye benzer vatansever çizgilerle devam ediyor: "Yalnızca denizcilik veya coğrafya bilimi meselelerinde, hükümetimiz şimdiye kadar sırtüstü kaldı ve bu konularda bir şeyler yapılması gereken ulusal karakterden kaynaklanıyor. Artık Güney Denizi'nde kendimizi kurtarma şansımız var. İşte geniş, açık ve neredeyse hiç dokunulmamış bir alan" ("Güney Denizi Seferi" 69). Antarktika keşfi, bir ulusal ayırım projesi, uluslar topluluğunda kabul görmenin bir yolu haline geldi - bütün bir ulusun haysiyetinin ve hatta belki de kimliğinin üstünlük iddiasına bağlı olduğu soğuk savaş uzay yarışının 19. yüzyıl versiyonu.

Bu zamana kadar Reynolds, Antarktika keşfinin önde gelen bir figürü haline geldi. Aslında Poe, ABD fikrinin tamamını tanımlar.

Reynolds ile Expedition'ı Keşfetmek: "O tasarımı yaratıcısı, azimli ve yılmaz savunucusu, hayatı ve tasarımın ruhu" ("South Sea Expedition")

68). Poe, en başından beri hevesli bir Reynolds destekçisi olmuştur ve daha sonra, Reynolds keşif gezisinden çıkarıldıktan sonra da onu savunmaya devam edecektir. "Otografi Üzerine Bir Bölüm"de (1841), Reynolds'un "Amerikan Güney Kutbu keşif gezisine kişisel bir katılımla ayak uydurmak için gösterdiği büyük ve övgüye değer çabalar nedeniyle bir zamanlar halkın gözünde seçkin bir konuma sahip olduğunu" yazıyor. en utanç verici bir şekilde dışlandığı yer. 1843 gibi geç bir tarihte, geri dönen ABD Keşif Seferi'nin kısa bir ön değerlendirmesini incelerken, hâlâ Reynolds'un davasını savunuyor, inatla "Reynolds Keşif Seferi" adını veriyor ve "Sefer ekibinde uygulanan skandal hilekarlığı [...] girişimin kökenini oluşturan ve onu sonuna kadar besleyen kişiyi girişimdeki tüm katılımlardan uzaklaştırmak için" (Kısa Hesabın İncelenmesi 164).

9 Reynolds üzerinde oyalanmamam

nedeni elbette, Poe'nun Pym için kaynağını açıklayarak ya da belirtmeden ondan yoğun bir şekilde yararlanmasıdır. Romanla tanıştırıldığında Poe, incelemedeki şu sözleri tekrarlayarak ona saygılarını sunar: "Mr. Büyük çabaları ve azmi sonunda kısmen bu bölgeleri keşfetmek amacıyla ulusal bir sefer düzenlemeyi başaran JN Reynolds.

(16.3). Robert L. Rhea, 16. bölümün neredeyse yarısının Reynolds'tan alındığını gösterdi. Daniel J. Tynan, Reynolds'un Voyage of the Potomac'ına (35-36) da önemli bir etkinin izini sürdü . Doğrudan Poe tarafından alıntılanmayan, ancak kesinlikle Pym ile ilgili olan , Reynolds'un cesur iddiasıdır: "Doksanıncı dereceye veya Güney Kutbu'na gezgin tarafından ulaşılabilirdi, bizim kasıtlı düşüncemizdir (kara tarafından yakalanmadığı sürece)" (97). Bu olasılık aslında Poe'nun romanının temel önermesidir.

⁹ Kaderin garip bir cilvesi ile Reynolds, Poe'nun gizemli ölümü efsanesine de dahil oldu. Efsaneye göre Poe, son gecesinde defalarca "Reynolds!" Bu, bilim adamlarını ve biyografi yazarlarını Poe'nun yaşam ve ölümün eşliğindeki durumu ile Poe'nun kurgularındaki Antarktika sınırı arasında yaratıcı bağlantılar kurmaya yöneltti. Örneğin Arthur Hobson Quinn, Poe'nun Reynolds için haykırıları hakkında şunları yazar: "Belki de onun donuk ve işkence görmüş beynine göre, 'Şişede Bulunan El Yazması'ndaki hayalet gemi gibi aşağıya doğru hızla inen büyük bir çemberin eşliğindeymiş gibi görünüyordu. [...] En sevdiği temanın, açılan uçurumun dehşetinin, düşüncelerini diğer öyküye, Arthur Gordon Pym'e ve oradan da Güney Denizlerine yapılan yolculukların projektörü Jeremiah Reynolds'a götürmesi yeterince doğal olurdu. o masalda kullanmıştı "(640).

Ancak William T. Bandy, ikna edici bir şekilde, bu kalıcı mitin sadece bir efsane olduğunu ve Poe'nun ölüm döşeginde bulunan tek kişi olan Dr. Moran'ın (32-33) ölümünün hatalı bir anlatımından kaynaklandığını savundu. Bandy'ye göre Poe'nun Reynolds ile tanışıp tanışmadığı bile belirsiz.

Robert F. Almy ve Aubrey Starke, bunu kanıtlayacak hiçbir kayıt olmadığını kabul ediyor, ancak yine de muhtemelen birbirlerini tanıdıklarını düşünüyorlar. Ancak Poe, Güney Denizi adresiyle ilgili incelemesinde en azından Reynolds ile kişisel olarak tanıştığını ima etti.

Girişin en başında, Pym'in "bir Antarktika kıtasının büyük sorunu"ndan söz ettiği alıntıyı tartıştım ve kendisinin "uzaktan da olsa, bilimin gözüne en önemli konulardan birini açmada aracı olduğunu" iddia ettim. şimdiye kadar dikkatini çeken yoğun heyecan verici sırlar "(17.12). Bunu, eski sömürge ebeveyni göre ulusal bir aşağılık kaygısını ortaya çıkaran metinler arası bir musallat olarak okudum. İngilizlerle olan bu entelektüel çatışma, romanda birkaç örnekte yeniden su yüzüne çıkar. Hatta bir noktada Pym, John Briscoe tarafından yapılan keşiflerin yorumlanması konusunda en onurlu İngiliz bilim kurumu olan Royal Geographical Society ile doğrudan tartışmaya giriyor:

Bu ayrıntılar Londra Kraliyet Coğrafya Derneği'ne bildirildikten sonra, bu kurum tarafından "47° 30' Doğu'dan 69° 29' Batı boylamına uzanan sürekli bir kara parçası olduğu sonucuna varılmıştır. altmış altı ila altmış yedi derece güney enleminden." Bu sonuca ilişkin olarak Bay Reynolds, "Doğruluğu konusunda hiçbir şekilde aynı fikirde değiliz; Briscoe'nun keşifleri de böyle bir çıkarımı garanti etmez. Weddell'in Georgia, Sandwich Land ve South Orkney ve Shetland Adaları'nın doğusundaki bir meridyen üzerinde güneye ilerlemesi bu sınırlar içindedir. Kendi deneyiminin, toplumun vardığı sonucun yanlışlığına en doğrudan tanıklık ettiği görülecektir. (16.10)

Poe, bölümün çoğunu doğrudan Reynolds'un Adresinden aldığı için Pym'in Reynolds'un tarafını tutması şaşırtıcı değil. Ancak mesele şu ki, bu Poe'nun Antarktika'nın doğası üzerine daha geniş bir tartışmaya nasıl katıldığını açıkça ortaya koyuyor - Reynolds üzerine yazdığı iki makalenin kurgusal bir devamı. Reynolds'ın Amerikan şöhret alanı vizyonu için Antarktika'nın bir kara kütlesi tarafından kapatıldığı fikrini çürütmek hayati önem taşıyordu. Bundan yola çıkarak Poe, Antarktika denizlerini açık tutuyor ve İngilizlere karşı Reynolds'a kurgusal destek sağlama fırsatını değerlendiriyor. Romanın sonlarına doğru Pym, karşılaştıkları açık kutup suları hakkında şöyle diyor: "Jane Guy'da kuzeyden gelirken, buzun en şiddetli bölgelerini yavaş yavaş arkamızda bırakıyorduk - bu, ne kadar az olursa olsun, bizim için uygun olabilir. Antarktika ile ilgili genel olarak kabul edilen görüşlerle, deneyimin inkar etmemize izin vermeyeceği bir gerçektir"

(24.1). Antarktika yolculuğu bir İngiliz gemisinde yapılırken, Kaptan Guy'ı uyarı niteliğindeki buz ve iskorbüt belirtilerine rağmen ilerlemeye ikna eden şeyin Pym'in cesareti ve azmi olması da muhtemelen tesadüf değildir: komutanımızın ürkek ve zamansız önerilerine öfke. Gerçekten inanıyorum ki, kaçınmadığım şey

ona bu kafayla söylemek onu devam etmeye teşvik etme etkisine sahipti” (17.12). Ya da gerçekten de, Tsalalian yerlilerinin saldırılarında tüm İngiliz mürettebatının katledildiğini, ancak iki Amerikalının sanki takdirle kurtarıldığını.

Poe, Pym'i yazarken , çok duyurulan ABD Keşif Seferi'nin her an yelken açmasını bekliyordu, ancak kalkış ertelendi. SLM'deki iki orijinal bölümün hiçbirinin Antarktika keşfine herhangi bir gönderme içermemesi dikkat çekicidir; bu, romanda tanıtılan tamamen yeni bir olay örgüsüdür. Romanın tam olarak ne zaman bittiği belli değil, ancak Mayıs 1837'de Harpers' kitabın "yayına neredeyse hazır" olduğunu duyurdu ve 10 Haziran'da başlık telif hakkı için tescil edildi, bu nedenle büyük olasılıkla büyük kısmı hazır olacaktı. o zamana kadar (qtd. Ridgely "Growth of the Text" 35). Yayının neden bir yıl ertelendiğini kesin olarak söylemek imkansız. Ancak 1837'deki mali paniğin, yayıncıyı hemen getiri sağlayacağı kesin olmayan kitapları askıya almaya zorladığı biliniyor ve Pym bu amaca uymuş olabilir (Ridgely "Growth of the Text" 35). Bununla birlikte, Ridgely başka bir olasılık öne sürüyor: Poe ve/veya yayıncı , "United States Exploring Expedition'ın kurulmasının yarattığı heyecanla Pym'i birbirine bağlamayı" planlamışlar ("Growth of the Text" 30). Roman sonunda Temmuz 1838'de yayınlandı ve ABD Keşif Seferi yalnızca bir ay sonra yola çıktı. Eşzamanlılık kesinlikle düşündürücü, özellikle de bir yılı aşkın süredir baskıya hazır görünen bir kitap için. Ya alternatif ya da her ikisinin bir kombinasyonu uygulanabilir görünüyor. En azından, romanın bu büyük halk olayının uyandırdığı beklentiden yararlandığı söylenebilir. Bu nedenle, son Notun yazarı, Pym'i öldüren kazada son bölümlerin kaybedilmesinden üzüntü duymaktadır, çünkü "yazarın bu bölgelerle ilgili ifadeleri, şu anda Güney Okyanusu için hazırlanan hükümet keşif gezisi aracılığıyla kısa süre içinde doğrulanabilir veya çelişebilir. " (Not.3).

10 Nasıl olduğunu anlamak imkansız.

10 19 Temmuz 1838'de, Pym'in yayımlandığı ayın aynısı ve ABD Keşif Seferi'nin kalkışından tam bir ay önce Poe, James Kirke Paulding ile yeniden mektuplaştı. Ancak bu noktada Paulding, Donanma Bakanı olarak atanmıştı. Bu, onu Keşif Seferi organizasyonunda merkezi bir idari role yerleştirdi; aslında son emirlerini veren oydu. Önceki yıllar Poe'nun kariyerinde düşük bir noktaydı ve Paulding'e ölçsüzlüğünü telafi ettiğini göstermek istiyor: "Şimdiye kadar izlediğim yolun kuralsızlığına ve aşışılmasına tamamen uyandım ve ahlaksızlığı terk ettim. tamamen." Bu, mektuba neden olan talebi yapabilmek için:

Beni şu anda kırık bir kalple boyun eğdiğim ve ne huylarımın ne de yeteneklerimin karşı karşıya kaldığı sefil edebi angarya hayatından kurtaracak en önemsiz Katipliği - deniz veya kara yoluyla herhangi bir şey - hediyeinizden alabilir miyim? bana uydursa, bir daha asla Tanrı'nın takdirine bağlı olarak şikayet etmeyeceğim. O zaman (meslek olarak sadece edebiyattan öte bir şeye sahip olarak) kendimi toplum içinde hakkım olan konuma hızla yükseltebileceğimi hissediyorum. (Poe'dan Paulding'e 19 Temmuz 1838)

Keşif gezisiyle ilgili olarak eski tanıdığına gerçek bir pozisyon için baskı yapıp yapmadığını söylemek imkansız.

Poe "halkın zihninin bu konuda tamamen canlı olduğunu" iddia etse de, keşif gezisi nedeniyle halkın güçlü duyguları olmuştur. ("Güney Denizi Seferi" 69). En azından kendi heyecanı barizdi: "Bu finali -keşif gezisinin yayınlanmış kaydını- daha önce hiç yaşamadığımızı düşünemeyeceğimiz yoğun bir hevesli beklentiyle bekliyoruz" (Poe, "South-Sea Expedition" 70).

Poe ya da yayıncının Antarktika malzemesini romanın ana satış noktası olarak gördüğü, isyan, gemi enkazı, kıtlık, kurtarma ve katliamın baştan çıkarıcı karışımı ve bir rekor vaadi ile birlikte başlık sayfasından açıkça görülüyor. - Antarktika'ya baskın saldırısı. Antarktika bölgesinde fiilen yalnızca son on iki bölüm yasalaşsa da, özet başlığında ve önsözde vurgulanan şey budur. Ayrıca, "daha güneyde inanılmaz maceralar ve keşifler" vaadinin hiçbir zaman fiilen yerine getirilmediğine de dikkat edilmelidir; bu Antarktika ticari potansiyeli bağlamında belki de anlaşılabilir garip bir yanlış reklam örneğidir:

HİKAYE

İLK KİTAP

ARTHUR GORDON PYM.

NANTUCKET'İN.

BİR İSYAN VE VAHŞİ BİR KASABIN DETAYLARINI İÇEREN

1827 HAZİRAN AYINDA GÜNEY DENİZLERİNE GİDERKEN AMERİKAN BRIG GRAMPUS
GEMİSİNDE .

TARAFINDAN GEMİNİN GERİ ALINMASI HESAPLARI İLE

HAYATA GEÇENLER; GEMİ BAKIMI VE SONRAKİ KORKUNÇ

KITLIKLI ÇEKİLENLER; TARAFINDAN KURTULUŞLARI

İNGİLİZ USKUNESİ JANE GUY'UN ANLAMLARI; ONLAR

BU SON GEMİNİN KISA BİR YOLCULUĞU

ANTARKTİK OKYANUSU; YAKALANMASI VE

A ARASINDA EKİBİNİN KATLAMI

ADALAR GRUBU

GÜNEY ENLEMİ'NİN 84. PARALELİ ;

İNANILMAZ MACERALARLA BİRLİKTE VE

KEŞİFLER

HALA DAHA UZAK GÜNEY

HANGİ ÜZÜCÜ FELAKETİN YÜKSELTİĞİ.

Pollin, başlığın bir bütün olarak Morrell'in benzer bir tipografik tarzda düzenlenmiş, benzer ifadeler içeren ve Güney Denizlerindeki yolculukları "yeni ve değerli keşifler de dahil olmak üzere yeni ve değerli keşiflerle" eşleştiren A Narrative of Four Voyages (215n) kitabını anımsattığını gözlemliyor. Yazarın ekibinden on beşinin yamyamlar tarafından katledildiği ve yendiği Katliam Adaları." Bunların dışında

ayrıntılar, bu dönemin oldukça genel bir başlığıdır. Aslına bakarsanız, Pym'in ilk baskısında Harpers'in diğer başlıkları için on dört reklam vardı ve bunlardan yedisi (Morrell bunlardan biridir) aynı başlık formatını, yani A Narrative of . . . (bkz. Pollin 215n). Bununla birlikte, bu başlıklar genellikle kurgusal değildi, bu da Pym'in çağdaş bir eleştirmenin "koşullara bağlı ve doğru görünen başlık uzunluğuna rağmen, çalışmanın tamamen kurgu" olduğuna işaret etmesine neden oldu. (New York Review 51'deki inceleme). Hauss, "MS"nin sonuna atıfta bulunarak, Pym'in başlık sayfasında da "sayfadaki satırların şiirsel konfigürasyonunun bir girdabin korkunç akışını taklit ettiğini" gözlemler (149).

Malzeme olarak Antarktika'dan yararlanan Poe, anlatısını ampirik bilgiden çıkarım yapan ve bunu zaten bilinen noktanın ötesine yansıtan türden spekülative bir kurguya dönüştürür. Poe aynı stratejiyi başka yerlerde de kullandı, örneğin "A Tale of the Ragged Mountains"ta (1843), "A Tale"deki keşfedilmemiş bölgenin coğrafi değil insan ruhu olması farkıyla. Dr. Templeton vahiylerine onları olasılık alanına yerleştirecek şekilde önsöz yapıyor: "Sadece günümüz insanının ruhunun bazı muazzam psişik keşiflerin eşliğinde olduğunu varsayalım. Bu varsayımla yetinelim" (Poe, "Masal" 948).

Antarktika da böyle bir uzayın doğmasıydı ve yakın zamanda keşfedilmesi, dünyevi sınırların sonuncusu olarak düşünüldüğünden çok daha önemliydi.

Poe, Jane Guy'in Antarktika Çemberi'nin altındaki güzergahını çizdiğinde, Antarktika keşfindeki son gelişmelerle kasıtlı olarak örtüşüyor. Gemi, Antarktika'ya 43. batı meridyeni (18.2) boyunca yaklaşıyor; bu, Weddell'in o zamandan beri Weddell Denizi olarak bilinen yerden geçerek daha önce herkesten daha güneye gitmeyi başardığında izlediği rotanın yaklaşık aynısı. Poe'nun Jane Guy'in bu boylam boyunca ulaştığı enlemlerin Ronne Buz Sahaneliği'na ve hatta Antarktika anakarasına oldukça yakın olduğunu bilmesi elbette imkansızdı. Weddell'in açık sular açıklaması, hem Symmes hem de Reynolds için Antarktika manzarasını Cook'unkine karşı yeniden yazarken çok önemliydi. Morrell, Weddell'in gözlemlerini doğruladı.

Weddell Denizi, aynı meridyen boyunca 70°14'G'ye kadar uzanıyor, neredeyse Cook'un en uzak güneyine eşit, açık ve ılıman sular buluyor. Hatta Morrell, yakıt ve erzak kıtlığı onu durdurmamış olsaydı, "en azından şüphe duymadan, güney enlemin seksen beşinci derecesine kadar nüfuz edebilmesi gerektiğini" bile iddia etti (67). Potansiyel olarak gezilebilir sular olasılığı göz önüne alındığında, ulusal bir Antarktika keşif projesi için yer vardı ve Poe, kendi kurgusal gemisini aynı rota boyunca göndererek bunda spekülative potansiyel görüyor.

Weddell'in ve Morrell'in dönüş noktalarını bile aşmak için. Morrell'in en az 85°G'ye ulaşabileceği iddiası, Tsalal'ın 84°G'deki konumunu etkilemiş olabilir, bu da başlık sayfasında vurgulanmıştır. Bu, keşfedilmemiş bir bölge olacaktı, ancak Morrell'in otoritesine göre, hala gerçek benzerliğin sınırları içinde. 84° G'nin altında "inanılmaz maceralar ve

Keşifler" başlık sayfasının bulunması gerekir.

Bir Yenilik ve Mucize Bölgesi

Poe'nun Antarktika versiyonu, özellikle Tsalalian olayı, mitolojik malzemenin katman katman sanal bir palimpsestidir. Walter E olarak Bezanson, "tropikal kutup adasındaki uzun bölüm"ün ilkel vahşiler, sözde arkeoloji ve Amerikan ırksal klişelerinin "tuhaf bir karışımı" gibi görüldüğünü belirtiyor (169). Hiçbiri kapsamlı bir okumaya varmadan öne sürülen farklı efsanevi temaların eleştirel yorumlarının bolluğuyla, metnin böyle bir kapanışı engellediğini varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum. Whalen'in belirttiği gibi, "Sembolik anlam, nispeten istikrarlı bir yorumlayıcı bağlamın veya geleneğin varlığını önceden varsayar" (177), ancak Poe'nun romanı o kadar çok bağlantıya işaret eder ki, yorum, üstbelirleme yoluyla kısa devre yapar ve John Carlos Rowe'un "üretim için bir makine" dediği şeye dönüşür. artı gösterenlerin" (117). Bol mitolojik malzemenin işlevi, Pym'in deyişiyle "bir yenilik ve merak bölgesi" (24.4) önermekmiş gibi görünüyor. Tıpkı Tsalal'ın harabe olabilecek molozlarla ve parça parça yazılarla dolu olması gibi, metnin kendisi de okuyucuların çeşitli başarı derecelerinde bulmaya ve tanımlamaya çalıştıkları mit parçalarıyla doludur.

Pek çok okuyucu, anlatının Antarktika bölümleri boyunca İncil'deki imalar buldu. En düşündürücü olanı, Tsalalian mağara kıvrımlarındaki duvara oyulmuş mesaj (23.7-10) ve romanın İncil'deki sahte son cümlesidir: "Onu tepelerin arasında kazıdım ve intikamım kayanın içindeki tozdan" (Not.9). Pollin'in işaret ettiği gibi (362n), burada Eyüp 19:23-24'ün belirsiz bir yankısı var: "Ah, keşke sözlerim şimdi yazılmış olsaydı! ah bir kitapta basılsalar! / Demir kalemle oyulmuşlar ve sonsuza dek kayaya kurşunla kazınmışlar!"

Ayrıca Antarktika'da hem kuşların hem de yerlilerin çılgınlıkları olan "Tekeli li", Kral Belşatsar'ın ziyafetinde duvarda beliren yazıya gönderme olarak görülmüştür: "TEKEL; Terazide tartıldın ve eksik bulundun" (Dan. 5:27). Bu daha sonra bir tür değerlilik testi anlamına gelir, Nu-Nu onlar girmeden önce öldüğü için Tsalalians başarısız olur.

kutup uçurumu. İncil'deki başka bir referans olarak Pollin, yerlilerin dikkate almadığı (19.3) "korkunç görünüşlü yılanların" Tsalal'ın "tersine çevrilmiş bir Cennet" (325n) olduğunu gösterdiğini öne sürdü. Pym'in yazımı sırasında Poe, romanla ilgili birkaç noktayı gündeme getiren Stephens's Incidents'ı gözden geçirdi. Burada Poe, Stephen'in ziyaret ettiği İncil'deki bölgelerin -kısmen Nil'in "Aşağı Kataraktları"nda (353)- "İncil'deki açıklamanın önemli amaçları" için sabit bir referans noktası olarak kalmak ve yeniden canlandırmak için kutsal bir şekilde korunduğunu bulur. kökenlerimiz (355). Richard Wilbur'un belirttiği gibi, Tsalal bu İncil mitolojisinin (xv) zayıf izlerini taşıyor. Hem yerlilerin hem de çevrenin durdurulan gelişimi, Poe'nun alınıldığı, Edom veya Idumea üzerindeki ilahi lanetin İncil'deki kehanetini anımsatıyor (İşaya 34:10-11): "nesilden nesile harap olacak; kimse sonsuza dek oradan geçmeyecek. / Ama karabatak ve balaban ona sahip olacak; Baykuş ve kuzgun da onda mesken tutacak; ve üzerine karışıklık çizgisini ve boşluk taşlarını gerecek" (Review of Stephens 358). Hatırlanacağı gibi, Tsalal'da Pym ve Peters "balabanı türünden büyük siyah bir kuşla" karşılaşırlar (22.8, 23.1).

Stephens'in incelemesinde Poe, Stephens'inki gibi İncil'deki seyahatlerin "Tanrı'nın Edom'a karşı şimdiye kadarki tüm belirsiz suçlamalarının gerçek varlığını gösteren grafik açıklamalar, zemin planları ve görünüşler" sağladığı iddiasını doğrulayan başka bir eleştirmenden alıntı yapıyor (Review of Stephens 357n).). Tsalalianların Edomitler (Wilbur xv) ile özdeşleşmesi veya en azından onların akrabalığı, Pym'in Tsalal'ın "Tsalemon veya Psalemoun adlı ortak bir kralın" yönetimine tabi olan bir grup içinde yalnızca bir ada olduğunu öğrenmesiyle daha belirgin hale gelir. (24.5). Edom, Süleyman'ın hükümdarlığı sırasında İsrail'e bağlı bir devlettir ve bu nedenle onun ortak yönetimi altına girdi. Buna ek olarak Tynan, Reynolds'ta Pym'e paralel bir pasaj aktarır: "Sumatra'nın, Süleyman'ın değerli metaller için donanmalarını gönderdiği Ophir ülkesi olduğu fikri, varsayım için bile çok belirsizdir ve dağın taşıdığı fikir. adanın adı şüphesiz modern yazarlar tarafından verilmiştir. Orijinal İbranice'de bu kelime kül anlamına gelir" (Reynolds Yolculuğu 132-33). Tynan, bunun Tsalalian uçurumlarının dibindeki gizemli tozun ve kutup uçurumuna düşen küllerin kaynağı olabileceğini öne sürüyor (36). Tsalalian kralının adının dahil edilmesi anlatıda çok düşündürücü bir anda geldiğinden ve açıkça yorumlamaya neden olacak bir şekilde ön plana çıkarıldığından, böyle bir atıfta bulunulması pek olası görünmüyor.

Bildiğim kadarıyla keşfedilmemiş bir mitolojik alt metin, metinde devlerin izlerini içeriyor. Bunun en bariz örneği,

Kutup uçurumunda görünen "orantı olarak erkekler arasında yaşayan herhangi bir kişiden çok daha büyük olan kefenli insan figürü" (24.14). Ancak ilk referans, gemi Tsalal civarında "alçak kayalık bir adacık" fark ettiğinde, bilinmeyen bir coğrafi bölgede karanın ilk kez görülmesi olabilir: "Ona kuzeyden yaklaşıırken, tekil bir kaya çıkıntısı görülüyor. deniz ve ipli pamuk balyalarına güçlü bir benzerlik taşıyor "(17.10). Benzetmenin tanımı ve seçimi, anlamla fazlasıyla yüklü ve basitçe görüldüğü gibi alınamayacak kadar ön planda görünüyor. Sonuç olarak, birkaç eleştirmen, pamuk benzetmesinin "bu güneyin bir Amerikan Güneyini alegorize etmesi anlamına geldiğinin" altını çizdiğini belirten Jared Gardner'ın çizgisinde tartıştı (146).

11 Buradan

hareketle, çeşitli eleştirel okumalar, Tsalalian olayını Amerikan ırk ilişkilerinin bir alegorisi olarak yorumluyor. Örneğin Gardner, bölümü "kıyamet boyutunda bir ırk savaşının" sahnelendiği bir "gelecekteki Güney vizyonu" kabusu olarak okur (146). Aşağıda tartışılacağı gibi, Pym daha çok ırk ilişkileriyle ilgilidir, ancak bu pasajın Amerika'nın Güneyi veya köleliği ile sınırlı olması gerekmez. Çağdaş bir okuyucunun ilgisini çekebilecek ek bir kültürel referans önermek ve böylece izini sürmeye başladığım devasalık temasına entegre etmek için çaba sarf etmek istiyorum. Bu pasaj, devasa yapı kalıntıları etrafında dönen bir serinin ilki olabilir. "Denize doğru çıkıntı yapan [...] tekil bir kaya çıkıntısı" ile "kordonlu pamuk balyaları" benzetmesi, doğası gereği 19. yüzyılın başlarında merak uyandıran çok tartışılan bir jeolojik oluşuma işaret ediyor olabilir: İrlanda'daki Dev Geçidi (hast. 4).

¹¹ Örneğin, Sidney Kaplan (xvii) ve Kenneth Silverman (135). Çok sayıda kişi, Tsalalian olayını Güney Amerika'daki ırksal çatışmanın bir alegorisi olarak görüyor (bkz. Harvey 144-50). Örneğin Leslie Fiedler, Poe'nun Pym'deki yolculuğun "Güney Kutbu'na değil, Amerika'nın Güneyine" gittiği şeklindeki aldatmacasına aldanmadığını iddia ediyor (398).

Hasta 4. Dev Geçidi

Pamuk balyaları ile Giant's Causeway arasındaki benzerlik , 1846'da Knickerbocker Magazine'in editörünün aklına geldi ve aynı benzetmeyi, "pamuk balyalarıyla dolu sokaklar, tıpkı şehrin olduğu gibi uyumlu bir karmaşa içinde yerleştirilmiş" hareketli bir şehir manzarasını tarif ederken kullandı. İrlanda'daki Giant's Causeway" ("Dedikodu" 268). Giant's Causeway , ABD'deki benzer jeolojik oluşumlarla birlikte 19. yüzyılın başlarında dergilerde ortak bir özellikti.

Örneğin, The North American Review'daki 1816 tarihli "Basaltick Columns" makalesi şu karşılaştırmayı yapıyor: "Holyoke Dağı'nın batı tarafında, Northampton'a üç mil uzaklıkta, bir dizi bazalt sütun var; Giant's Causeway, İrlanda'da" (337). Yerli bir doğal özelliğin yabancı bir özellik aracılığıyla anılması, o zamanlar Giant's Causeway'in ne kadar tanıdık olduğunu gösterir. Bu nedenle Poe, herhangi bir sayıda kaynaktan onunla tanışmış olabilir.

12 Geçit'e adını veren efsaneye göre, İrlandalı dev Fionn mac Cumhaill tarafından İrlanda ile İskoçya arasında inşa edilen bir köprü'nün kalıntısıdır. Poe'nun burada bunu kullanması, daha önce bir dev ırkının yaşadığı bir bölgeye girdiklerini ima ederdi.

Devlerin olduğu bölgelerin, özellikle de Magellan'ın 16. yüzyılda onlarla karşılaştığını iddia ettiği Patagonya'nın olduğu kalıcı bir efsaneydi (Lamb 46). 1766'da Commodore John Byron (şairin büyükbabası)

¹² Onaylanabilir bir temas, Richard Adams Locke'un, aydaki bazı jeolojik oluşumların İrlanda'daki Giant's Causeway'de bulunanlarla aynı olan İskoçya'daki Staffa'dakilerle karşılaştırıldığı "Moon Hoax" aracılığıyla. Bu parçanın yayımlanması, "Hans Pfaall" ile aynı zamana denk geldi ve Poe, Locke'un aldatmacasının nasıl başarısız olduğuna dair bir tartışma içeren uzun bir not ekleyerek (428-33) kendi hikayesinin Locke'unkinden türemediğini kanıtlamaya sevk etti.

Patagonya'ya yaptığı bir yolculuktan döndüğünde, "insan kılığına girmiş canavarların hikayelerini anlıyor gibi görünen" "devasa boylu" adamların raporlarıyla bir tartışmaya yol açtı (Hawkesworth 1785).¹³ Bu devasa boylu adamların varlığına ilişkin anlatının 1785 baskısının önsözünde, derleyici James Hawkesworth, dev geleneğin bir incelemesinde "soruyla ilgili tüm kanıtları bir araya getirerek" önermeyi savunmayı uygun görüyor (x). Byron ve memurlarının doğru ifadeleriyle birlikte, bunun "onların varlığına dair şimdiye kadar şüphelenilen tüm şüphelere son vereceğini" düşünüyor (xx). James King, James Cook'un son yolculuğuna ilişkin derleme derlemesinin önsözünü yaptığında, "boyu insanlığın büyük bir bölümünü önemli ölçüde aşan bir Patagonya devleri ırkının varlığından artık şüphe duyulmayacağından veya buna inanılmayacağından" emindir (qtd). . Kuzu 47'de). Poe, Patagonya devleri hakkındaki tartışmaya King'in Cook'un günlüklerine yazdığı önsözde ya da Morrell'in Anlatı'sında mutlaka rastlardı. Morrell'in teorisi, Patagonyalıların gerçekten de bir zamanlar devasa bir ırk olduğu, ancak Avrupalı fatihler tarafından ezilerek yozlaştıklarıdır: "Onlar artık devasa bir dokunun dağınık parçaları, kırsal bir ulusun harabeleri" (Morrell 248). Bu tür devlerin iskelet kalıntılarını gördüğü mezarlıkları ziyaret ettiğini iddia ediyor. Bu hesabın sorgulanacağına tahmin ederek şunları söylüyor:

Son dinlenme yerlerinin kutsallığını bu şekilde ihlal ettikten sonra, bu devasa iskeletlerden birini ele geçirip Amerika Birleşik Devletleri'ne getirerek şüpheciliği susturmadığım için içtenlikle üzgünüm. Bir müzeye böyle bir satın alma, mamut için çok uygun bir eşlik olacaktır ve Patagonya'yı bir daha ziyaret edersem böyle bir müze sergilenecektir. (Morrell 248).

Seaborn'un bir mamut iskeletini bir Amerikan müzesine geri getiremediği için benzer pişmanlıklar duyduğu Symzonia'da gördüğümüz devasa yaratıklara olan çağdaş ilgiyi hatırlatıyoruz . Ancak Pym ve Peters, Tsalalian platosunda ortaya çıktıklarında, devleşmenin en düşündürücü örneği ortaya çıkar:

Yer, eşsiz bir vahşilikten biriydi ve görünüşü, gezginlerin, bozulmuş Babil bölgesini işaret eden o kasvetli bölgelerin tariflerini aklıma getirdi. Kuzeydeki manzarada kaotik bir bariyer oluşturan bozuk uçurumun kalıntılarından bahsetmeye bile gerek yok, her iki yöndeki zemin yüzeyi, görünüşe göre bazı devasa sanat yapılarının enkazı olan devasa tümülüslerle doluydu; ayrıntılı olarak, hayır olmasına rağmen

¹³ Byron'ın devlerle ilgili açıklaması birçok kişi tarafından alay konusu oldu. Örneğin Horace Walpole bir hiciv yazdı. Son Zamanlarda Keşfedilen Devlerin Hesabı (1766) olarak adlandırıldı .

sanat eseri algılanabilir. (23 - 5)

Bu bölgede "muazzam akreplerle" de karşılaşılır (23 bis.5). 14 Poe'nun bu durumlarda orantı konusundaki ısrarı anlamlı görünmektedir. Pym'in bu yapıların insan yapımı olup olmadığı konusundaki tereddüdü, öyle görünüyor ki, iki olası yorum. Ya insan eserine benzeyen doğal oluşumlardır ya da insan ölçeğinde insan eseri olamayacak kadar muazzam oranlardadırlar. Bu, mağara olup olmadığı konusundaki kafa karışıklığıyla bağlantılıdır.

yazılar doğal özellikler veya anlamlı eserler olarak görülmelidir. Pym'in "bozulmuş Babil bölgesi"ne yaptığı atıf, devasa yapıların eski bir uygarlığın kalıntıları olabileceğini ima ediyor. 15 Buna, ne Pym ne de Peters'in "tamamen doğanın işine inanmadığı" (23.7) o kadar tek biçimli devasa kaya oymaları gibi görünen şeyleri ekleyin. Görünüşe göre Poe, bu son noktayı okuyucuya ilettiğinden emin olmak istiyor, çünkü bu fikir varyasyonlarla birkaç kez tekrarlanıyor: mağaraların ana hatları "mükemmel bir düzenlilikle" çizilmiş ve duvarlar "öz, renk ve şekil bakımından tamamen tekdüze idi." yanal yön, malzeme çok siyah ve parlak bir granit ve iki taraf arasındaki mesafe, tüm noktalarda birbirine bakan, tam olarak yirmi yarda "(23.7). Poe, Tsalal'ın şimdikilerden daha yüksek bir kültürel düzey sergileyen önceki sakinlerin körelmiş kanıtlarını sergilediğini ima ediyor gibi görünüyor. Antarktika'nın sadece izlerle görülebilen eski bir tarihe sahip olduğu fikrini yaymak istiyor gibi görünüyor.

Devasalığın Pym'in belirli yönleriyle benzerlik gösteren klasik bir anlatımı vardır : Ovidius'un *Dönüşümler*'indeki devlerin savaşının öyküsü . Bölüm, "dağ üstüne dağ yığarak" Olimpos'a giden bir yol inşa ederek tanrılara meydan okuyan devlerin yeryüzünde nasıl yaşadığını anlatır (Ovid 12). Ancak devler, kibirleri nedeniyle onları dağlarının altına gömen Jüpiter tarafından cezalandırılır:

Yükselttikleri kütle tarafından ezilip, bu korkunç bedenler yere serildiğinde, hikayenin devam ettiği gibi, şimdi yavrularının kanına batmış ve sırlıslam olmuş olan Toprak Ana, kaynayan sıvıya taze hayat verdi. Rahmindeki tüm meyvelerin kaybolmasını ve unutulmasını istemeyen o, kanlarını kana çevirdi.

¹⁴ Pollin, romana yazdığı bir notta bunun Keith's Evidence adlı kitabından ödünç alınabileceğine işaret eder ve burada İncil'deki bozulmuş Edom veya Idumea bölgesinin "muazzam akrepler" (347n) ile dolup taşıdığını belirtildiği yer.

¹⁵ Carol Peirce ve Alexander G. Rose III, Pym'in Arthur efsanesine göre modellendiğini ve "Tsalal'ın bir zamanlar verimli olan çorak arazinin kendisi olabileceğini, yozlaşan bir kralla yozlaştığını, artık taşlarının anlamının veya onların bağlantısının farkında olmadığını öne sürüyor. Beyaz Tanrıça ve Kâse'ye" (70). Pym ve Peters'in bulduğu "devasa tümölüsleri" "antik Stonehenge" (72) ile ilişkilendirirler. Bu, okuyucular ayrıntılarda farklılık gösterebilirken, yorumların genel yönünün temelde aynı olduğunu göstermektedir.

insan formu; ama yeni ırk aynı zamanda tanrıları hor gördü.
Vahşi şiddet ve katliama olan tutkulu şehvetleri galip geldi.
Kandan doğduklarını bilirdin.
(Ovid 12-13)

Şiddete eğilimli devlerin kanından doğan yavruları, Pym'in tanımladığı şekliyle Tsalalian yerlileriyle karşılaştırmak çok da zor değil: "dünyanın çehresini kirletmiş en barbar, kurnaz ve kana susamış sefiller" (20.9). .). Analojiyi kabul edersek, beyaz olan her şeyi yok etme kararlılıkları aynı şekilde anayasal bir nefret olarak açıklanır. Eleştirmenler, mor Tsalalian suyunun "tekil karakterini" bir tür kana atıfta bulunarak okudular (Wilbur xvii, Bezanson 169). 16 Genel olarak, Pym'in daha sonraki olaylar için önemli bir ipucu taşıdığını işaret ettiği için beklenebilecek olan su konusu hakkında çok sayıda yorum yapılmıştır: sonunda kuşatılacağım görünen mucizeler" (18.9).

Bununla birlikte, "ilk kesin bağlantı" ifadesinin tek amacı, kesin okumalara yönelik girişimlerle alay etmek gibi görünüyor.

Dahası, Ovidius'ta tanrılar devlerin isyanını söndürdüklerinde, "parlak beyazlığıyla tanınan Samanyolu"nun yaklaşması gereken cennetteki evlerine çekilirler (13).

Pym'in gizemli, Tanrı benzeri figüre doğru yolculuğunun son aşamasında, su giderek daha sütlü hale gelir: "rengi hızlı bir değişim geçiriyordu, artık şeffaf değil, süt kıvamında ve tonundaydı" (24.6), "sütümsü tonu her zamankinden daha belirgindi" (24.9), "okyanusun sütlü derinliklerinden parlak bir parlak yükselene" (24.13) kadar. Mitolojinin tüm bu silik izleri, kesin bağlantılara izin verecek kadar spesifik olmasalar bile, Tsalalian yerlilerini doğuştan kana susamış, iyi ile kötü arasındaki arketipsel karşıtlığı yeniden canlandırmakla lanetlenmiş olarak tasvir eden altta yatan veya önceki bir anlatıyı önermek için tasarlanmış gibi görünüyor. , Beyaz ve siyah. Anlatısını böylesine zengin bir alt metinle dolduran Poe, Güney Denizi adalılarının basmakalıp, gerçekçi raporlarına, geleneksel yolculuk anlatısından radikal bir şekilde ayrılmaya karar verdiğini gösteren efsanevi bir boyut kazandırıyor. Tsalalians, efsanevi, döngüsel bir zamanın parçası olan gerçekçi, tarihsel zamandan yola çıkıyor.

¹⁶ Walter E. Bezanson, belirsiz nedenlerle, "damarlar" kelimesinin damarı tanımlamak için kullanıldığını düşünüyor. tuhaf yapı, zenci kanı üzerine bir fanteziyi akla getiriyor" (169).

tutuklanan gelişme

Çizgi roman tek boyutluluğuna rağmen, Tsalalyalıların gaddar vahşiler olarak temsili, bu dönemin Güney Denizi adalılarının yalnızca Antarktika'daki tropik bir adaya nakledilen oldukça geleneksel bir tasviridir. Whalen'in belirttiği gibi, eleştirmenler hain Tsalalyalıları 1830'larda, özellikle Nat Turner'ın tarihsel Güney köle ayaklanmalarını çağrıştırıyor olarak okudular; bunun hakkında "ilginç bir öneri, ancak Güney Denizi yerlilerinin organize ihanetinin keşif anlatılarında standart bir ücret olduğu da hatırlanmalıdır" (178) yorumunda bulunur. Keşif literatürü, gelişmeyi durdurmuş gibi görünen ve daha da önemlisi potansiyel olarak şiddet yanlısı olan kabile örnekleriyle doludur. Pollin'in işaret ettiği gibi, Morrell'in Anlatısı kesinlikle Tsalal'daki olayların çoğuna ilham vermiştir, özellikle de Morrell'in Katliam Adaları'nda yerlilerin "şeytani bir ihanet planına" kalkıştığı olaylara ilişkin açıklaması ("Morrell'in Anlatısı" 164-65; Morrell 413). Morrell'in bölümünün özet başlığı, Güney Denizi adalılarının sinsi doğasının altını çiziyor:

Katliam Adaları—Bir Ev inşa etmeye başlayın—Bahçe dikildi—Ada Şefi Henneen'in Dostluğu—Yerlilerin Dostça Tavrı—Sürprize Karşı Önlemler—Hainlik, İkiyüzlülük ve İkiyüzlülük Belirtileri—Pusula Çekilme—Bir Orduyu Silahsızlandırma—Dostluk ve Güven yerine geldi—Aldatıcı ama içi boş İyi Niyet Meslekleri—Alarm—Katliam—Savaş—Kurtarma—Yamyamlık—Hayatta Kalanların Acınası Durumu—Adalardan Yelken Açma—Manilla'ya Varış. (403)

Sadece küçük değişikliklerle bu, beyazların yok edilmesini gizlice planlayan ikiyüzlü adalılarla Tsalalian olayının bir özeti olarak hizmet edebilirdi.

Morrell, Güney Denizi adalılarının bu tür temsillerinin izole bir örneğinden çok uzaktır. Örneğin Ekim 1837'de The North American Review, o zamanlar hazırlık aşamasında olan ABD Keşif Seferi'nin organizasyonuna yönelik bir makale yayınladı. Güney Denizi adalarında düşman yerlilerle mahsur kalan Amerikalıları kurtarmak için ağır silahlı gemilere olan ihtiyacı vurguladı, bu "seyahatin ana hedefi - diğerlerinin önceliğini alıp almayacağını bilmiyoruz" (371). Makaleye göre, Güney Denizleri'ndeki adaların yerlilerinden neler beklenebilirdi:

Deniz kazalarının en sık olduğu küçük ve dağınık adalarda korkunç vahşet örnekleri görülür.

bazen duyuyoruz. Genellikle sayıca az olan yerliler, orada en düşük düzeyde bozulmaya batmış durumdalar; büyük insan topluluklarında her zaman bir dereceye kadar harekete geçen sosyal duygular, tamamen uykuda olmasa da, içlerinde zayıflamıştır. Hiçbir hak değil, en güçlünün hakkı üstün gelir; ve dinsel duyguların belli belirsiz pırıltıları dışında, ahlaki duygular tamamen tükenmiş görünmektedir. Bu tür ellerdeki tutsağın kaderi elbette içler acısı. [...] Unutulmamalıdır ki, daha büyük adaların çoğu, kendi yerlilerimizin tüm hünerlerini ve gaddarlığını birleştiren hain ve savaşçı bir ırkın yoğun bir şekilde yaşadığı, ikincisinin sahip olmadığı bir kurnazlık ve korkaklık. (372-73)

Aslında, keşif söyleminde, Güney Denizi yerlilerinin farklı kabilelerinin öngörülemezliği, paranoya noktasına kadar büyük bir endişe konusuydu. Reynolds, 1828'deki raporunda Güney Denizi adalarını katalogladığında, tipik bir giriş şöyle olurdu: "Vahşi ada. Yerliler savaşçıdır; inişte büyük dikkat gerekir" ("Rapor" 217). Reynolds ayrıca, "ıssız adalarda veya vahşi sürüler arasında bulunabilen her ulusun talihsizlerine yardım etmek" için ulusal bir keşif gezisinin misyonunu vurguladı (Adres 74). Reynolds Meclis'e şunları söyledi: "Güney Denizlerinde gemi kazası geçiren denizcilerle ilgili sık sık anlatılan hikayeler kurgu değil. Keşke öyle olsalardı!" ve bu tür örnekleri kataloglamaya devam eder (Adres 46).

Bazıları hain yerlileri içeriyor, örneğin Awaskonks gemisinin neredeyse tüm mürettebatının Fiji Adaları yerlileri tarafından "en son ve en üzücü cinayeti", bir an "en dostane tavırla" davranıp bir an sonra düşmanca ve canice dönüşmesi gibi. (Reynolds, Adres 48). Nantucket Enquirer'ın olayı aktardığı gibi, hikayeden alınacak ders açıktır : bu "kanun tanımaz, hain ve öfkeli barbarlara" güvenilemez (qtd., Reynolds 47n). Reynolds, sorunun o kadar yaygın olduğunu iddia ediyor ki, "[a]Pasifik'ten hemen hemen her varış, Güney Denizi adaları arasında gemi kazası, isyan veya katliamla ilgili melankolik bazı istihbaratlar getiriyor" (Adres 51).

Poe'nun yerlilerinin okunması gereken, kökten farklı ve anlaşılmasız olana dair bir korkuyla işaretlenmiş bu tür ırksal temsillere karşıdır. Bu tür anlatılar, Pym'in "gemi kazası ve kıtlık; barbar orduları arasında ölüm ya da tutsaklık; ulaşılmaz ve bilinmeyen bir okyanusta gri ve ıssız bir kayanın üzerinde keder ve gözyaşları içinde sürüklenen bir ömür" (2.1). Symzonia'da , kültürlerarası karşılaşma daha gelişmiş bir toplulukla gerçekleşti. Gardner'ın gözlemlediği gibi, Tsalal bunun tam tersidir (146). Ancak ikisi de yoğunlaşmayı paylaşır ve

ırklaştırma sorununun teyidi. 17 Glasberg'in deyimiyle, hem Pym hem de Symzonia , Antarktika'nın boş alanını kullanarak "ırklar ve ırksal soykütükleri icat etmek için" kutupta "yarışıyor" (127-28).

Tsalal ve Symzonia'nın da ortak noktaları, hiçbir gelişmenin olmadığı durağan toplumlar gibi görünmeleridir. Ancak benzerlikler burada bitiyor: Symzonia oldukça gelişmiş bir ütöpik toplulukken, Tsalalian topluluğu ilkel bir doğa durumuna hapsolmuş görünüyor. Bu aynı zamanda ana Tsalalian köyü adına da önerilebilir, Pollin'in gözlemlediği gibi , " zamanın dışında bir köy hakkında ironik bir noktaya değinmeyi amaçlıyor" olabilir (322n). Tsalalians'ın ilkel durumu çeşitli şekillerde işaret edilir. Örneğin, Tsalal dili doğal bir durumda korunmuş gibi görünüyor. " Tekeli -il!" beyaz bir şey görüldüğünde (22.12-3, 24.7) kutup kataraktında (24.14) "soluk beyaz kuşlar" tarafından yankılanır ve Tsalal'da olduğu gibi ts fonemi "uzun bir tıslama sesiyle verilir [...] tam olarak aynı siyah balaban notası ile" (24.5). Anlamlı bir şekilde, dili daha gelişmiş olan Pym ve Peters, bu sesi "taklit etmenin imkansız" olduğunu düşünüyor (24.5). Poe'nun Stephens's Incidents hakkındaki incelemesini hazırlarken yazdığı filolog Charles Anthon, bir proto-dil hakkında yazdı ve "ilkel ve ortak bir dilin bir zamanlar var olmuş olması gerektiğine" dair güçlü işaretler buldu ve bu dil anında tanınabilirdi. gramercilerin onomatopoeia ya da sesin duyuya uyarlanması dediği şeyin sayısız örneğiyle" (qtd. in Whalen 171). Poe'nun aklında Anthon'un veya benzeri teorilerin olup olmadığından emin olamayız.

Tsalalian dilini tarif ettiğinde, ancak yine de dillerinin hiçbir zaman ilkel bir doğa durumunun ötesine geçmediği ima ediliyor. Tsalalians'ın sığınak kanolarını kullanması, benzer şekilde insan gelişiminin en ilkel aşamalarıyla ilişkilendirilir ve erken insanlar tarafından edinilen ve onların deniz yoluyla dağılmalarını sağlayan daha temel becerilerden biri olarak tanımlanır.

Örneğin Charles Darwin, keşif literatüründe genellikle en aşağı insan olarak tanımlanan Fuegianların kanoları hakkında şöyle yazar: "Bazı açılardan yetenekleri hayvanların içgüdülerine benzetilebilir; çünkü deneyimle gelişmez: kano, onların en ustaca işi, ne kadar fakir olursa olsun.

¹⁷ Bailey, Tsalalianların ahlaksızlığı ve vahşete yenik düştükleri için Symzonian dışlanmışları olabileceğini ve bu nedenle Pym'in Symzonia'nın bir tür devamı olarak görülmesi gerektiğini öne sürdü ("Kaynaklar" 517). İki metin, beyazlık ve siyahlığın ikili yapısını paylaşıyor. Poe'nun Tsalalians'ı dışlanmışlar olarak tasarlamış olabileceğinin bir göstergesi, beyaz olan her şeye karşı güçlü bir tabu ve buna bağlı olarak güneydeki bölgenin korkusudur. Aynı seriseriler olsalardı, bu iki gerçek mantıklı olurdu çünkü güney kutup açıklığından geçen Symzonia'ya geri dönmelerine izin verilmezdi ve bunu uygulayanlar beyaz giyimli, soluk renkli Symzonianlar olurdu. Ancak bu tür herhangi bir spekülasyon, metinsel kanıtın yoksulunda varsayımsal kalacaktır.

son iki yüz elli yıldır [...] aynı kalmıştır" (Beagle 199). Bununla birlikte, Pym'in sonlarına doğru öğrendiğimiz gibi, Tsalalian kanoları kendi yapımları bile değildir (24.2), bunun anlamı, onların bu temel zanaatta ustalaşacak kadar sofistike bile olmadıklarıdır. Gretchen Murphy'nin belirttiği gibi, bu "hem adalıların 'ilkelliğini' hem de keşfetme konusundaki doğal isteksizliklerini gösteriyor" (274). Dahası, Tsalalianların "yuvalandıkları" ilkel barınakları, dalların basit eğimleri veya basitçe yerdeki deliklerdir. Ayrıca bunlar, Darwin'in bize tipik evlerinin "yere saplanmış birkaç kırık daldan ibaret olduğunu" söylediği Fuegianları anımsatıyor.

(Beagle 196). Tsalalian evleri, aynı şekilde, bozulmuş durumlarının belirtileri olarak yorumlanır: "Meskenler, hayal edilebilecek en sefil tanımlamaya sahipti ve insanlığın tanıdığı en aşağı vahşi ırklarinkinden bile farklı olarak, tek tip bir plana sahip değildi" (19.2).). Bize bunların sıradan vahşiler olmadığı, varlık zincirinde şimdiye kadar bilinenlerin hepsinden daha aşağıda oldukları söylendi.

Seaborn'un açık bir şekilde somutlaşmış ırksal saflık dünyasını keşfettiği Symzonia'da olduğu gibi, Pym'deki Antarktika da keskin kontrastlı monokroma indirgenmiştir: Tsalal saf siyahlıktır ve Güney Kutbu saf beyazlıktır. Görünüşe göre Poe, cehennemi ve meleksi bir anlamı iletmek için bu renklerin veya renk hallerinin neredeyse içkin ahlaki sembolizmine güveniyor. Teresa A. Goddu, Poe'nun Matthew "Monk" Lewis'i ten renginin dramatik etkisi hakkında tartıştığı bir mektuba dikkat çekiyor:

Keşiş Lewis'e bir keresinde, oynadığı oyunlardan birinde siyah haydutları tanıtmaya nasıl geldiği sorulmuştu, oysa sahnenin geçtiği ülkede siyahlar pek bilinmiyordu. Cevabı şuydu: "Onları tanıttım çünkü siyahların izleyicilerim üzerinde beyazlardan daha fazla etkisi olacağını gerçekten tahmin etmiştim - ve onları gök mavisi yaparak etkinin daha büyük olacağını kafama alsaydım, neden gökyüzü?" -mavi olmalıydılar." (qtd. Goddu 72'de)

Ancak Goddu'nun gözlemlediği gibi, siyahlığın anlamlandırma gücü yalnızca biçimsel değildir: etkisi özünde "ırk ideolojilerine" bağlıdır (73-74). Tsalalian yerlileri gök mavisi değil, akla gelebilecek en siyah renktedir; dişleri bile simsiyahtır (24.10). Karşılaştıkları tüm uygar insanları yok etmeye yönelik kararlı kararlılıklarıyla, pek çok yönden soylu vahşi fikrinin acımasızca yadsınması gibi görünüyorlar. Pym'in Tsalal kadınları hakkındaki ilk değerlendirmesi kesinlikle soylu vahşinin söyleminden kaynaklanıyor gibi görünüyor: "Uygar toplumda bulunmayan bir zarafet ve taşıma özgürlüğü ile düz, uzun ve iyi biçimliydi" (19.4). İdealleştirmeleri aniden paramparça olur,

ancak kendilerine her bakımdan çok iyi davranan yerlilerin, onları yok etmeyi gizlice planladıklarını öğrendiğinde: "Kendilerine böylesine aşırı bir saygı beslediğimiz adalılar, şimdiye kadar dünyayı kirleten en barbar, kurnaz ve kana susamış sefiller arasındaydı. dünyanın yüzü"

(20.9). Tsalalian epizodunun sonlarına doğru, tüm romantikleştirme baştan aşağı kesilir: "Aslında, bu sefiller hakkında görebildiğim her şeyden, en kötü, ikiye bölünmüş, kinci, kana susamış ve tamamen şeytani insan ırkı gibi göründüler. dünyanın" (23 bis.10). tuvalet

Harris, "The Narrative of Arthur Gordon Pym [...]" ile rastgele bir tanışıklığın bile açıkça ortaya koyduğu gibi, siyahlar Poe tarafından kaba, aşağılık ve uygun şekilde boyun eğdirilmiş olarak görülüyor" (31). Bir metnin siyasi görüşleri ile yazarının görüşlerini eşitlemenin geçerli bir strateji olduğunu kabul edersek, bu durumda büyük olasılıkla doğru bir değerlendirmedir. Daha da önemlisi, Pym'in yerlilere ilişkin betimlemeleri, yerlilerin aşağılıkları ve hatta bozulmuş durumları nedeniyle alışkanlıkla daha alt sıralara yerleştirildiği daha geniş bir ırksal anlamlandırma söyleminin parçasıdır. Dahası, Poe'nun taklit ettiği keşif anlatıları türünde basmakalıp Güney Denizi adalılarının mükemmel cisimleşmiş halidirler.

Bu tür ırksal şüphecilik Güney Denizi adalılarıyla sınırlı değildi, yerli kabilelerin basmakalıp kategorizasyonunun bir parçasıydı. Poe'nun Pym'i yazarken okuduğunu ve etkilendiğini bildiğimiz için yine Stephens'in Olaylarını örnek alabiliriz . Stephens İncil'deki Edom'da Petra'ya yaklaşımını anlatırken, bu bölgede yaşayan göçebeleri benzer terimlerle anlatır: "Idumea topraklarında dolaşan Bedeviler [...] çok vahşi ve hain bir ırktı" ve "muhafeft" ve Bedevilerin engellemesi [...], Edom'un bu ülkeden geçmelerine izin vermediği Musa yönetimindeki İsrailoğullarının durumuna benziyor" (235). Stephens's Travels'in bir eleştirmeni , yazarı Bedeviler hakkındaki nesnel ve duygusuz tasvirlerinden ötürü övüyor: "Bize vahşi devletin sefaletini ve yozlaşmasını anlatıyor ve gözlerimizi [...] hevesli hayalperestlerin bu vizyonlarının saçmalığına açıyor. vahşinin sefil durumunu garip bir şekilde yanlış adlandırdıkları şekliyle, doğa durumunun ilkel bir masumiyet ve ataerkil basitlik durumu olduğuna inanmamızı isterdi" (248). Görünüşe göre Pym'in anlatısının aynı ayıltma etkisine sahip olması amaçlanıyor.

Bu tür bir ırk temsili, Poe'nun romanda benimsediği seyahat ve keşif yazılarının türüne özgüdür. Tüm keşiflerin nihai hedefi, ulusun ticari sınırlarını genişletmektir. "Bu seferler sırasında [...] zavallı çıplak vahşilerin yok edilmesinden" yakınırken

Hawkesworth bunun kaçınılmazlığını kolonyal mantıkta da tanımlıyor: "Ancak bu, yeni ülkeler keşfedilmeye çalışılırsa önlenemeyecek bir kötülük gibi görünüyor: direniş her zaman yapılacak ve direnenler yenilmezse, girişim bırakılmalıdır" (xxi). Poe, Reynolds-incelemesinde Güney Denizleri'nin yerlilerini tartışırken, Reynolds'la aynı fikirde: "Bu bölgelerdeki vahşiler sık sık öldürücü bir düşmanlık sergilediler - ya uzlaştırılmalı ya da gözdağı verilmeli" ("South-Sea Expedition" 68). Güney Denizlerinde sürmekte olan bu ırksal çatışmadan -Gardner bunu yerinde bir "ırk savaşı" (147) olarak tanımlar) ağır silahlı gemilerin gerekliliğini takip eder. "Güney Denizi Keşif Seferi" makalesi, bu tür vahşilerle "dostane ilişkiler" kurmak için bunun bir zorunluluk olduğunu iddia ediyor: "ve hiçbir şey buna, muazzam üstünlüğümüzün ve onlara karşı iyi niyetimizin uygun bir fikrinden daha fazla katkıda bulunamaz. ,—ilki, heybetli bir güç ve canlılık gösterisiyle, ikincisi ise onlar için zenginlik olan türden hediyelerin bol bir şekilde dağıtılmasıyla kanıtlanacak" (373). Güney Denizi seyrüseferinin tehlikeleri, Güney Denizi Keşfi ile ilgili tüm tartışmalarda, özellikle ABD ile ilgili olanlarda yer aldı.

Expedition'ı Keşfetmek. Washington Globe, 13 Temmuz 1836, "yerlilerin zihninde karakterimize, gücümüze ve politikamıza dair adil bir fikir uyandıracığı" için ana gemi olarak bir firkateynin seçilmesine rıza gösterdiğini ifade etti (qtd., Reynolds'ta) , Adres 299). Bu, Pym'in bir keşif gemisinin gereksinimlerini tartıştığı romana yansımasıdır: "Kesinlikle iyi silahlanmış olması gerekir"; Bununla birlikte Jane Guy, "ticaretin zorluklarını ve tehlikelerini bilen bir denizcinin isteyebileceği kadar iyi silahlanmış veya başka bir şekilde donatılmış değildi" (14.1). Burada roman, doğrudan ABD Keşif Seferi'nin uygun bileşimi hakkındaki tartışmaya giriyor.

Felaket, İngiliz Jane Guy'ın Güney Denizi keşfi için yeterince silahlanmamasından kaynaklanır; bariz ima, bir Amerikan seferinin

olmak.

Birkaç eleştirmen Poe'yu ırkçılık iddialarına karşı savundu ve romandaki ırkçı hiyerarşileri alt üst ediyor gibi görünen tüm unsurları araştırdı. Örneğin Paul Rosenzweig, "Pym'in Tsalal [...] sakinleri hakkındaki değerlendirmesini görüldüğü gibi veya yazarın ırksal temellere dayalı ayrımcılığı olarak almak, daha önce büyük ölçüde beyaz bir ekip tarafından gerçekleştirilen benzer hain isyanla karşılaştırmayı kaçırarak demektir" diyor. (143). Ancak bu durumda, "her bakımdan mükemmel bir iblis olan" kara aşçının isyancıların en acımasız olduğu unutulmamalıdır (4.3-4). Pym'in ırkçı bir paradigmanın parçası olmadığı şeklinde okunmasına izin verecek hiçbir örnek tespit edemedim.

En çok atıfta bulunulan iki örnek - Kaptan Guy'ın kendisi kadar aldatıcı olduğu gerçeği.

gemi ve mürettebat silahlı olduğu için Tsalalian'lar ve Pym ile Peters'in aslında yamyam olmaları Poe'ya özgü değil, genel özelliklerdir. Gördüğümüz gibi, geleneksel keşif anlatısında, Güney Denizi ticareti, gerekirse zorla ticari planlar dayatma meselesiydi. Ve gemi kazası anlatısı türünde yamyamlık affedilemez bir vahşet değildir. Bunun yerine, birinin diğerlerini kurtarmak için nihai fedakarlığı yapması gereken ilahi bir hayatta kalma stratejisi olarak yeniden şekillendirilir. 18 Bu model anlatı

Pym'in bir bölümde Parker'ın öldürülmesine ve yenmesine katılmasına ve bir sonraki bölümde görünürde hiçbir çelişki olmaksızın Augustus'un cesedini yiyen köpek balıklarına duyduğu tiksintiye ifade etmesine izin verir (12.9, 13.11).

beyazlatma

Roman kutba yaklaştıkça beyazlık ve siyahlık arasında ilerleyen bir kutuplaşma vardır. Son notun editörünün gözlemlediği gibi: "Tsalal'da beyaz hiçbir şey bulunamadı ve daha sonraki bölgeye yapılan yolculukta başka hiçbir şey bulunamadı" (Not.8). Beyaz rengin tabu gibi görüldüğü Tsalal'da, Tsalalians "birkaç çok zararsız nesneye - gemi yelkenleri, bir yumurta, açık bir kitap veya bir un tavası gibi" yaklaşmayı reddediyor (18.8) . Tsalalians, beyaz mürettebatı tam olarak beyaz oldukları için öldürüyor gibi görünüyor: "Daha önce hiç beyaz ırk görmemiş oldukları oldukça açtı - ten renginden ürküyor gibi göründüler" (18.6). Hatta Pym'in bir notta belirttiği gibi, adada başka hiçbir şey (ok uçları dışında) beyaz olmadığı için beyazlığın olmaması sadece kültürel bir tabu değil, doğal bir durummuş gibi görünüyor: "Marn da siyahtı; gerçekten de adada herhangi bir açık renkli madde görmedik" (23 bis.5n). Bununla birlikte, daha güneyde, kano, içinde siyah hiçbir şeyin var olamayacağını gördüğü tamamen beyaz bir alana girdiğinde, ikilik tersine dönmüş gibi görünüyor. Nu-Nu, kanonun dibinde sersemlemeden önce kasımlarla sarsılır ve umutsuz bir şekilde Tsalalian mantrasını mırıldanır, "Tekeli-ili! Tekeli-ili!" (24.7). Devasa beyaz kuşların çılgınlığının yankılandığını duyunca dehşet içinde ölür (24.14). Öyle görünür ki, varlığı inandığı şeye işaret ediyor.

¹⁸ Artış Mather, An Essay for the Recording of Illustrious Providences'da (1684) bu tür sayısız örneği listeler. Pym'e paralel olarak bunlardan bazıları da kura çekmeyi içerir, örneğin aşağıdakiler: " Boston'dan Amerika'nın diğer bazı bölgelerine giden bir New-England Gemisi , sürekli ters rüzgarlardan geçti, Denizde uzun süre tutuldu, böylece Erzak eksikliği nedeniyle çok büyük bir sıkıntı içindeydiler ve Dünya'dan veya Deniz'den herhangi bir yardım umamayacaklarını görünce, alçakgönüllü ve yürekten Dualarla kendilerini Cennete verdiler, ancak ardından Sükunet olmadı, içlerinden biri şu kederli hareketi yaptı: geri kalanların açgözlü Açlığını gidermek için hangisinin önce ölmesi gerektiği konusunda Kura atmalılar "(I. Mather 15). Özellikle, bu durumlarda yamyamlık eyleminin kusurlu olduğuna dair hiçbir zaman bir öneri yoktur.

mutlak bir düzenin ihlali olmak. Kapanmama genel temasına uygun olarak metin, Nu-Nu'nun ölümünü herhangi bir özel nedene bağlamamıza izin vermeyecektir. Lenz yerinde bir şekilde "Pym -sonuçlandırılmamıştır- belirsizlik potansiyeliyle sona erer " der (Poetics 43).

"Beyazlık", Poe'nun neredeyse hiç farkında olmadığı, ancak Pym'deki son olayları açıklamak için son derece uygun olan, kafa karıştırıcı bir optik kutup olgusudur. Antarktika manzarasının muazzamlığı ve monotonluğundan kaynaklanan perspektif duygusunun kaybolmasını ve oranları algılama güçlüğüne tanımlamak için kullanılan bir kavramdır. Kahramanlık Çağı'nın hemen hemen her kaşifi buna dikkat çekmiştir. Stephen J. Pyne bu fenomeni anımsatıcı bir şekilde "Batı temsili sanatının kendisi için çok temel olan kaybolma noktasının ortadan kalktığı" an olarak tanımlar (136). Bu perspektif noktası, gözlemcinin arka plan ve ön planın ne olduğunu tanımlamasını sağlar, ancak kaybolduğunda, yön duygusu da kaybolur: "Bu, Antarktika atmosferinin en korkunç ve eksiksiz olanından daha iyi örneklenemez, beyazlık - mecazi Rusça'da , beyaz karanlık. [...] Beyazlama, kar körlüğünden daha sinsi ve zihinsel olarak daha rahatsız edici çünkü bilinci zorlaştırıyor ve rasyonel düşünceyi bulandırıyor" (Pyne 136). Pym'de , son sahnede elbette düşündürücü bir tür beyazlama vardır:

Ve şimdi bir uçuşumun bizi almak için kendini açtığı kataraktın kucaklarına koştuk. Ama yolumuzda, orantı olarak herhangi bir insandan çok daha büyük, kefenli bir insan figürü belirdi. Ve figürün derisinin rengi, karın mükemmel beyazlığındaydı. (24.14)

Pollin'in gözlemlediği gibi: "Poe'nun belirsiz en iyi hali" (358n). Bu kadar imalı ama aynı zamanda hiçbir anlam ifade etmeyecek kadar anlaşılmaz bir pasaj yapabilmek başlı başına bir başarıdır. Kusursuz beyaz figür kesinlikle bazı ilahi anlamlar öneriyor gibi görünüyor, 19 ama bu beyazlık bir şekilde ifade ediyor. Pyne'in üzerinde yükselen bilinmeyenin kendisi gibi görünüyor" ("Poe's Pym" 35).

Toni Morrison, bitişir ırksal terimlerle, "bir Afrikalı varlığı söz konusu olduğunda [...] yüzeye çıkan görselleştirilmiş ama bir şekilde kapalı ve bilinemez [...] aşılmaz bir beyazlık" olarak okur (32-33). Tsalal'ın karanlığına yapılan kabus gibi ziyarete verilen metinsel yanıt rahatlatıcı bir meditatiftir.

¹⁹ Bunu geliştiren eleştirmenlerden biri Curtis Fukuchi'dir ve "beyaz figürün anlatımının sonundaki teolojik önemi göz önünde bulundurduğunda, Daniel Kitabı'ndaki Zamanın Kadim'ine ve Vahiy Kitabı'ndaki İsa'ya [benzer]" diye yazar. (147). Dan. 7.9 şöyle okur: "Giyisi kar gibi beyaz ve başındaki saçlar saf yün gibi olan eski günlerin oturdu." Rev. 1.14'te Mesih'in tanımı: "Başı ve saçları yün gibi beyaz, kar kadar beyazdı."

beyazlığın üstünlüğünün güvencesi, kapalı beyaz bir görüntü (Morrison 33). Gardner ayrıca görüntüyü ırksal terimlerle okur, ancak onu çokgenlik doktrininin bir tamamlaması olarak görür ve ırkların ayrı kökenlere sahip olduğuna dair kanıt sağlar ve onu "orijinal bir ebeveynle - beyaz 'Adam ile yeniden birleşme noktasının bir fantezisi olarak" okur. ' ya da beyaz tanrı - ne Peters ne de Tsalalian'ın tanık olamayacağı bir yeniden birleşme" (148). Ne kadar cezbedici olsalar da, bu tür yorumlar okumalardan çok yansıtmalardır. J. Gerald Kennedy'nin dediği gibi, "belirsiz merkezi olayları analize hem zorluyor hem de direniyor" (167) . Bu, özellikle anlam yüklü görünen ancak kesin anlamdan yoksun olan son için geçerlidir.

Terim anakronik olsa bile, beyazlamanın Pym'in nihai olarak dağılmasının uygun bir metaforu olduğunu düşünüyorum . Metnin kapatılmaması, okuyucuyu, anlatıyı perspektife oturtturarak rasyonelleştirmeye yardımcı olacak uygun bir kaçış noktasından mahrum eder. Whiteout benzer şekilde gözlemciyi referans noktası olmadan bırakır. Richard Byrd, bir Antarktika uçuşu sırasında yön duygusunu kaybetmesini, Pym'inkine ürkütücü bir şekilde aşına olan terimlerle anlatıyor: "Yalnızca süt gibi, titreyen bir hiçlik" (123). Okuyucu benzer şekilde uçuşun ortasında hiçbir referans noktası olmadan terk edilir. Elimizde kalan tek şey çelişkili anlatılar; hiçbirini diğerlerini düzenlemeye yardımcı olmak için öncelikli değildir. Frank Kermode'un öne sürdüğü gibi, metinleri, olayları geriye dönük olarak bir anlatı gelişimi içinde düzenleyen nokta olarak sonları okuyarak anlamlandırıyoruz. Metin, beyaz sayfadaki siyah harflerin kesilmesiyle, mümkün olan en doğrudan metin düzeyinde de işleyebilir. ²⁰ Ancak, bu kadar sinir bozucu yanı, yalnızca keşif anlamında değil, aynı zamanda anlatının teleolojik yapısını açığa vurduğu nokta olan anagnorisis olarak da keşif noktasından hemen önce kesintiye uğramasıdır. "MS" anlatıcısının ifadesiyle, "kaderimin ışınlarının [...] bir odakta toplandığı" (141); başka bir deyişle, katıldığı olayların amacının tutarlı bir anlatımla düzenleneceği yer.

Referans noktalarının kaybı, sonuç bölümünde birkaç düzeyde işe yarar. Meteorolojik olayların belirsizliği, Pym ve Peters'in yoğun bir sıcaklığa mı yoksa sıcak bir bölgeye mi yaklaştığını söylemeyi zorlaştırıyor.

²⁰ Jean Ricardou, romanın alegorik bir "sayfanın dibine yolculuk" olduğunu ve " Arthur Gordon Pym'in Öyküsü'nden daha eksiksiz bir metin olmadığını, çünkü sunduğu kurgunun sonuna kadar işaret ettiğini, biraz muğlak da olsa ilginç bir şekilde tartıştı. her metnin, 'beyazlıkla savunulan boş kağıt'ın nihai kuruluşu" (4). Ricardou için, Pym'in vardığı sonuç hiç de belirsiz görünmüyor; kendi edebiliğini sahneye eden edebiyatı temsil eder.

eşit derecede yoğun soğuk.²¹ J. Lasley Dameron, sona götüren olayların "doğal veya gerçek düzeyde, maceraya atılanlar tarafından gerçekten bildirilen bir dizi olağandışı, ancak doğaüstü olmayan görsel deneyimlerin doruk noktası olarak yorumlanabileceğini öne sürüyor. bir kutup bölgesine" (33). uyuşukluk, Ryma, Rantoklu ve Naraklık besediği tepkiler de hipotermi ile ilişkili belirtilerdir: "Kutup kışı yaklaşıyor gibi görünüyordu, ancak dehşet verici bir şey olmadan geliyordu. Bedenimde ve zihnimde bir uyuşma hissettim -bir duyum rüyası- ama hepsi bu kadardı" (24.8). Nu-Nu "uyuşukluk ve uyuşukluk" içine çekilir ve sonunda ölür ve Peters "ilgisizlik" ile aşılır.

(24.7-14). O zamanlar yaygın bir kanı, Afrikalıların soğuk iklimlere dayanamayacaklarıydı, Cooper'ın Amerikalılara İlişkin Kavramları'ndan bir pasajda da görülebileceği gibi: "Tüm deneyimler, Afrikalıların soyundan gelenlerin alışkanlıklar edinebilmesi için çağlar ve nesiller geçmesi gerektiğini kanıtlıyor. dona karşı etkili bir şekilde direnmesini sağlayacak dayanıklılık, eğer gerçekten yapılabilirse" (114n). Nu-Nu'nun güneye doğru ilerlerken en ciddi şekilde etkilenen grup olduğu gerçeği, beyaz ırkın saf olduğu bir bölgeye girişinin yasak olduğu şeklindeki geleneksel metafizik açıklamanın aksine, onun iklime yenik düştüğüne dair olası natüralist yoruma kapı açar. Bu nedenle, tüm dış işaretler kışı düşündürür, ancak fiziksel duyular sıcaktır: "Suyun ısısı aşırıydı, hatta dokunuşu hoş değildi. [...] Küllere benzeyen - ama kesinlikle öyle olmayan - ince beyaz bir toz kanonun üzerine ve suyun geniş bir yüzeyinin üzerine düştü [...]" (24.9). Küllü madde, kar gibi, "düşerken suya eridi" (24.13). Poe, okuyucuların Antarktika manzarasıyla ilgili beklentileriyle ikili bir oyun oynuyor gibi görünüyor.

Bir yandan, önceki kaşiflerin çelişkili gözlemlerine dayanan kökeniyle, şimdiye kadar diğer tüm metinlerde gördüğümüz ılıman ve hatta tropik bölgelere benziyor. Öte yandan, buz ve karın gerçekçi bir şekilde temsil edilmesi olasılığı da vardır ki bu, gerçekten de onayını sadece birkaç yıl sonra bulacaktır. 1838'de Antarktika paradigması bu iki vizyon arasında gidip geldi ve Harry Levin'in yazdığı gibi, "Poe, gerçek kaşiflerin oraya doğru yola çıktığı bir zamanda, Kutup hakkında ayrıntılara giremeyecek kadar kurnazdı" (117). Buradan, roman her iki şekilde de ilerleyebilir,

²¹ Cordelia Candelaria, son bölümdeki çeşitli meteorolojik ve duyuşsal fenomenleri soğuğa ve kara atfettiği ilgili bir okuma önerdi. Hatta beyazlığa karşı Tsalal'ın tabusunun önceki donma ölümü deneyiminden kaynaklandığını öne sürüyor (26).

²² Dameron, Pym'in son bölümü ile William Scoresby'nin Journal of a Voyage to the Northern Whale-Fishery'den (1823) pasajlar arasındaki çeşitli metinsel paralellikleri göstermeye devam ediyor . En ilgi çekici örneklerden biri, Scoresby'nin Grönland kıyılarında bulunan ve Tsalal'daki suya çarpıcı bir benzerliği olan "birkaç damar veya parça" içeren tuhaf suyu tanımlamasıdır (Dameron 39).

Poe, kitabın başarılı olması ihtimaline karşı bir devam kitabına karar verir. Veya, ortaya çıktığı gibi, onu uçuşunun üzerinde askıya alabilir ve geri dönen ABD Keşif Seferi'nin metin dışı bir kitap sonu sağlamasını bekleyebilirdi.

Metnin sona erdiği aporia veya beyazlama notu, Pym'in artık olmadığı konusunda bilgilendirildiğimiz son "Not"ta gerçekleştirilen anlatı otoritesinin ertelenmesine de yansır:

Anlatımını tamamlaması gereken ve yukarıdakiler tipteyken gözden geçirme amacıyla elinde tuttuğu kalan birkaç bölümün, kendisinin öldüğü kaza nedeniyle geri alınamaz bir şekilde kaybolduğundan korkuluyor. Ancak durum böyle olmayabilir ve belgeler sonunda bulunursa halka verilecektir. (Not 1)

Metnin büyük bir bölümünü oluşturan Pym'in dar kaçışlarını ilahi bir anlatının gelenekleri olarak okuyabiliriz. Ancak son not, Pym'in bir kazada öldüğünü öğrendiğimizde böyle bir okumayı alt üst eder. Bununla birlikte, Pym'in anlatısına ölümünden sonra devam etme olasılığı açık tutulur, hatta okuyucunun beklenecek başka bir metin olmadığını bilmesinin kapanmasına bile izin verilmez. Editör, kaybolan el yazmasının yarattığı "boşluğu doldurmak için" Bay Poe'ya nasıl başvurduğunu, ancak "kendisine sağlanan ayrıntıların genel yanlışlığı ve tüm gerçeğe olan inançsızlığıyla bağlantılı tatmin edici nedenlerle" nasıl reddettiğini anlatır. rivayetin son kısımlarından" (Not.2).

Böylece Bay Poe, "Önsöz"ü tamamen tersine çevirerek Pym'in anlatı otoritesini diskalifiye eder ve burada Pym'in öyküsünün ilk etapta ilgisini çeken bu bölümü olduğu belirtilir: "özellikle o bölümüyle ilgili olarak. Antarktika Okyanusu ile ilgili" (Önsöz.2). Başından beri Antarktika keşfini ana hedefi olarak lanse eden bir metinde, Bay Poe, anlatının tam da bu kısmına inanmadığını beyan ederek metinden çıkıyor. Bay Poe'nun son bölümlerdeki olaylara mı yoksa eksik bölümlerdeki olaylara mı atıfta bulunduğunu bilmememiz daha az kafa karıştırıcı değil. Poe kesinlikle burada ayrıntılı bir aldatmaca oluşturmuştur. 23 Ancak metnin Antarktika'ya olan ilgisini yazdığı ve Bay Poe'nun desteğini geri çekmesinin, Poe'nun Reynolds ve ABD Keşif Seferi'nin gerçekçi paradigmasına nihai yatırımı anlamına geldiği iddia edilebilir. Whalen, anlatının son bölümünde Poe'nun anlatısını "düşsel, mitsel ya da ilahi bir âleme" kaydirdiğini ve bunu yaparken şimdiye kadar içinde tuttuğu gerçekçi paradigmadan gemiyi atladığını ve "her türlü pragmatik düşünceyi terk ettiğini" gözlemler. Paulding tarafından vurgulanan değer,

²³ "Fakat bu tür insanlarla aldatmaca, sanıyorum ki, onların dışındaki tüm meseleler için kullanılan genel bir terimdir. anlama" (Poe, "Hans Pfaal" 427).

Reynolds, Morrell ve diğer birçok yazar" (187). Ancak son notta bunu sembolik olarak geri alıyor - sonuçta, bu ifadenin samimiyeti sorgulanabilse bile (Poe'dan Burton'a) daha sonra Pym'den "çok aptalca bir kitap" olarak bahsetti.

Pym ölü, Peters şu anda müsait değil ve Bay Poe metni reddediyor, anlatıda etkin, yetkili bir ses kalmadı. Ancak burada editör hemen devreye girer ve hem Pym'in hem de Bay Poe'nun anlatının önemli yönlerini gözden kaçırdığını iddia ederek otoriteyi üstlenir ve okuyucuya yarı-filolojik spekülasyonlar yığmaya başlar. Ancak Rosenzweig'in gözlemlediği gibi, bunlar anlatıya yalnızca başka bir örtü ekler: "Otoriter tonu ve görünüşte nesnel bilimsel bilgisiyle anonim editör, nihayetinde ironik bir şekilde, sözde açıklama amacının tam tersi bir şekilde işlev görür" (140). İlk set birkaç yüz yarda büyüklüğünde anıtsal kaya oluşumları olmasına ve ikinci set büyük yarıkların içindeki bir duvarda (23.8) bulunmasına rağmen, editör Pym'in kayadaki figürlerin eskizlerini birleştirdiği için perspektif kaybı burada da devam ediyor. -10). Ve son olarak, not muammalı son cümleyle kapatılır "Onu tepelerin arasına kazıdım ve intikamım kayanın içindeki tozdan" (Not.9). Bu cümle, tipografik olarak editörün notunun geri kalanından ayrıldığı için, notun bir parçası mı yoksa anlatı otoritesinin başka bir katmanını mı temsil ettiği belirsiz. Aslında, gizemli kefene bürünmüş insan figürünün sahte ilahi tadıyla iki katına çıkmasıdır. Sonuç, Poe'nun edebi evren üzerindeki tanrısal otoritesini öne sürmesiyle, Yüce Yazar ve edebi yazar arasında imalı bir analogidir. Metne anlamın çözülmesini yazdı ve sözde İncil'deki son cümle, Kennedy'nin yazdığı gibi, "Pym'de elde etmeyi hayal ettiği edebi intikamına ezoterik bir ima " olabilir (291n). Son cümledeki kelimelerin arkasında bir otorite duygusu var , ancak anlamlı bir bağlamdan kopuk olduğu için bu otorite için sağlam bir temelden mahrum kalıyoruz. Rowe'un tanımladığı gibi: "Gömülü bir gösterilenin vaadini sonsuza kadar sürdüren Pym , bir dizi sahte veya taklit hakikat sunar" (104).

Poe, Antarktika'sını bu kadar kesin bir tavırla yazarken, keşfedilmek üzere olan bir bölgeyi ayrıntılı olarak tanımlama probleminden kaçınıyor. Bununla birlikte, aynı stratejiyle, yakın vahiy duygusunu sembolik olarak iletebilir ve bu etkiyi okuyucunun merkezi deneyimi haline getirebilir. David Seed, Poe'nun belirsiz bir ifşaya bu tür rüya gibi yaklaşımları tartıştığı "Eleonora"da (1841) benzer bir temaya geri döneceğini gözlemler (81). "Eleonora"nın başında Poe'nun anlatıcısı, hayalperestlerin nasıl "sonsuzluğu bir anlığına gördüklerini,

ve uyanırken, büyük sırrın eşliğinde olduklarını bulmanın heyecanı. [...] Ne kadar dümensiz veya pusulasız olursa olsunlar, 'anlamılamayan ışık'ın uçsuz bucaksız okyanusuna girerler [...]” ("Eleonora" 638). Pym okuyucuları, kendilerine büyük bir sırrın söyleneceğini hissederken, kontrolsüzce sürüklenme deneyimine aşınadılar, sadece kafa karıştırıcı bir karartma yaşarlar.

On Yıl Sonra: Eureka Üzerine Bir Not

James Fenimore Cooper'ın The Sea Lions adlı eserinin bir sonraki bölümüne bir köprü olarak, Poe'nun Pym'den on yıl sonra kutup ortamına geri döndüğü kaydedilebilir . Eureka'da (1848) , evrendeki her şeyin tam ve maksatlı bir şekilde yapılmış olduğu fikri için kullandığı terim olan "İlahi uyum " hakkında şunları yazar:

Bir örnek vermek gerekirse: - Kutup iklimlerinde insan yapısı, hayvansal ısısını korumak için, kılcal sistemdeki yanma için tren yağı gibi bol miktarda azotlu gıda kaynağına ihtiyaç duyar. Ama yine de: - kutup iklimlerinde insana sağlanan neredeyse tek yiyecek, bol miktarda fok ve balina yağıdır. Şimdi, petrol zorunlu olarak talep edildiği için mi yoksa elde edilmesi gereken tek şey olduğu için talep edilen tek şey mi? Karar vermek imkansız. Mutlak bir uyum karşılıklılığı vardır. (Bölüm 8)24

Bu kez Antarktika Poe'nun ilgilendiği konu özel olarak değil, genel olarak kutupsal iklimler. Birleştirme açıklayıcı çünkü artık kutup iklimi gibi bir şey ortak bir referans olarak var ve bu tropikal değil, soğuk ve çorak. "MS" ve Pym'i yazarken kutupların doğası ve iklimi konusunda böyle bir görüş birliği yoktu . ABD'de kutup iklimlerine bakış açısını yeniden tanımlayan olay, öncelikle ABD Keşif Seferi'nin geri dönüşüydü.

Sonraki bölümde göreceğimiz gibi, Poe'nun kutupsal gerçekçiliğe dönüşü Cooper tarafından tekrarlandı. Cooper ve Poe arasındaki başka bir paralellik, her ikisinin de kutsallığın görünür varlığını göstermek için kutupsal ortamı kullanmalarıdır. Eureka'nın bu bölümünde, Poe'nun bir tür Hristiyan mistisizmine nasıl yaklaştığını görüyoruz. Onun sözde bilimsel adaptasyon ilkesi her yerde işliyor, ancak kutup ortamının aşırı koşullarında en çok fark edilebilir hale geliyor. Poe'nun teleolojik vizyonunda, fenomenal dünyada içkin bir amaç vardır, bireyi çevreye ve muhtemelen tersi de uyarlanabilir. Edebiyat yazarları ile İlâhi Yazar arasındaki paralelliği kurar ve "mükemmellik" sonucuna varır .

²⁴ Anlaşılabileceği gibi, bu "adaptasyon" sadece isim olarak evrim kavramıyla ilgilidir - William Paley'in ilâhi saatçi argümanı veya akıllı tasarım ile daha çok ortak noktası.

olay örgüsü gerçekten ya da pratik olarak elde edilemez - ama yalnızca inşa eden sınırlı bir zeka olduğu için. Allah'ın hileleri mükemmeldir. Evren, Tanrı'nın bir oyunudur" (Bölüm 8). Bir sonraki bölümde görüleceği gibi, iki yazar son derece farklı mizaçlara sahip olsalar da, bu, Cooper tarafından yazılmış olabilirdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"O Donmuş Dünya": Antarktika ve James'in Keşfi Fenimore Cooper'ın Deniz Aslanları

James Fenimore Cooper, The Monikins'ten on beş yıl sonra, 1849'da The Sea Lions: Or, The Lost Sealers adlı romanında Antarktika'yı yeniden ziyaret ettiğinde, coğrafya şimdiye kadar gördüklerimizden kökten farklı. Symzonia'nın ütöpik karşılaşmaları, The Monikins'in fantastik hiciv toplulukları, "Atlantis" in öteki dünya ütopyası ve The Narrative of Arthur Gordon Pym'in kayıp kabileleri ve hepsinde yer alan tropik iklim geride kaldı. "Atlantis" ile Deniz Aslanları arasındaki dönemde Antarktika burcu bir dönüşüm geçirmişti. Artık haritada esrarengiz bir boşluk değildi: Antarktika kıtasının varlığı doğrulanmış, açık sular veya kutup açıklıkları için yer bırakılmamış ve iklimin daha önce bilinenlerden daha soğuk olduğu kanıtlanmıştı. Birçok yönden, James Cook'un Antarktika'sı doğrulandı: "Doğa tarafından Güneş [aynı] ışınların sıcaklığını bir kez bile hissetmemeye, sonsuza dek sonsuz kar ve buzun altında kalmaya mahkum edilmiş bir Ülke" (412). John Cleves Symmes ile başlayan vizyoner Amerikan Antarktika projesi sonunda çürütüldü. Bu anlamda, Antarktika burcu katılmıştı: önceki temsillerin açık, tropik suları donmuştu. Bu çalışmada ilk kez, gerçek Antarktika'nın ortaya çıktığını görüyoruz, The Sea Lions'da (326) anılan "o donmuş dünya", temelde bugün bildiğimiz şekliyle ortaya çıkıyor.

Bu bölüm, Amerika'nın Antarktika söylemindeki belirleyici anın -ABD Keşif Seferi'nin dönüşü- Cooper'ın Deniz Aslanları'na nasıl yansıdığının izini sürüyor. Roman, keşif gezisinin iklim karşıtı dönüşünden sonra yazılmıştır. Antarktika bilmesinin beklenen ifşası olmadı; Antarktika herhangi bir devrimci bilgi vermeyecekmiş gibi görünüyordu. Bunun yerine Cooper, Antarktika manzarasının yüceliğiyle yakından bağlantılı bir Antarktika ruhsal yenilenme anlatısı yazmayı seçer. Böylece Antarktika'daki gerçekçi ortam, geleneksel bir dizi karakterle bir ahlak oyunu sahnesi haline gelir. Ancak bu aynı zamanda, Antarktika tarihinin kendisinden önceki daha fantastik yazılardan sonra fok avcılarının geri verildiği tarihi bir mühürleme romanıdır.

Deniz Aslanları, gizli bir mühürleme adasını aramak için Antarktika'ya yolculuk yapan ve her ikisi de tesadüfen Deniz Aslanı olarak adlandırılan iki özdeş gemiye komuta eden rakip mühürleme kaptanları Roswell Gardiner ve Jason Daggett'in hikayesidir. Gardiner'in adanın bir haritası var ama Daggett'da yok, bu yüzden Daggett

sadece diğer gemiyi takip etmeyi planlıyor. Gardiner, Daggett'ı silkelemeyi başarır ve fok adasını bulmak için kendi başına ilerleyebilir, ancak Daggett bir süre sonra orada yolunu bulmayı başarır. Daggett geldiğinde sezon zaten çok ilerlemiş olduğundan, Gardiner kalmaya ve sezon bitmeden kargosunu doldurmasına yardım etmeye karar verir. Ancak çok uzun süre ertelerler ve donup orada kışa hazırlanmak zorunda kalmadan önce Antarktika'dan çıkamazlar. Kış aylarında Daggett ve ekibinin çoğu ölür ve Deniz Aslanı yok edilir. Gardiner ise ruhsal bir yenilenme yaşar ve bahar geldiğinde eve yeni bir adam olarak döner.

Cooper'ın The Sea Lions ile tamamen farklı bir şey dendiğinin ilk göstergesi, bu çalışmada önceki tüm metinlerde yer alan birinci şahıs anlatımını her şeyi bilen bir bakış açısı lehine bir kenara atmasıdır. Bu, gerçekliğin şakacı bir şekilde şüpheye düştüğü öznel anlatılardan biri değil. Cooper'ın The Sea Lions'a yaptığı yatırım gerçektir. Özellikle etkileyici bir sahne, önceki kurguların Antarktika'sı ile Deniz Aslanları'nı arasındaki farkı gösteriyor. Gardiner, "örtülü bir noktayı" işaret eden "sabit bir bulutu" ilk kez gördüğünde ortaya çıkar (198). Bu, "beyaz perde" veya "peçe" ile temsil edilen Pym'i sona erdiren anlamın ertelenmesini akla getiriyor; Deniz Aslanları'ndaki vahiy kesinlikle daha maddi niteliktedir: "Tam o sırada, yuvarlanıp hareket eden buhar [...] aniden açıldı ve bin fit yüksekliğinde gerçek bir dağın kel başı beklenmedik bir şekilde içine girdi. görünüm!" (198). Perde çekildiğinde, gerçek Antarktika ("gerçek bir dağdan" daha sağlam ne olabilir?), "düzensiz ve kasvetli" bir bitmeyen buz manzarası belirir (198). Pym'in son bölümünün analizinde, duyuşal izlenim dilinin belirsiz olduğunu da gördük - aşırı sıcak veya soğuk hissi olarak yorumlanabilir - Antarktika tarihinde bir eşik anını temsil ettiğini okudum. Her ikisi de önceki kurguların tropik manzarasına atıfta bulunur ve bu iki beklenti setinin birbirine karşı oynanmasıyla takip edecek olan buz manzarasına işaret eder. Pym şöyle anlatıyor: "Kutup kışı geliyor gibi görünüyordu ama dehşeti olmadan geliyordu. Beden ve zihinde bir uyuşukluk hissettim - bir duyu rüyası - ama hepsi bu kadardı, "suyun ısısı aşırıydı" ve üzerlerine nasıl "uyuşukluk ve sersemlik" geldi (24.7-9). The Sea Lions'da dil tamamen aynıdır ancak belirsizlik yoktur. Burada kutup kışı, "donarak ölenlerde ölümden önce geldiği bilinen bir tür uyuklu sersemliğe" neden olur.

(367-68). Daha sonra, Gardiner'in duyguları yılın en soğuk gecesinde anlatılır.

kış: "Alt uzuvlarda bir uyuşma başladı; ve bu, Roswell başka bir kısa ve rahatsız uykuya daldığında hatırladığı son tatsız histi" (391-92). The Sea Lions'da Antarktika manzarası ve etkileri tamamen gerçekçi bir dille temsil ediliyor.

Kurguda ilk kez, Deniz Aslanları , Antarktika Çemberi içindeki buz dünyasının muazzam boyutlarına bir yaklaşım sağlıyor; çapı "New York ile Lizbon arasındaki mesafeyi maddi olarak aşan bir mesafeyi kat ederdi. Bu, bu donmuş bölgelerin, bu dünyanın neredeyse tüm Atlantik Okyanusu kadar büyük bir bölümünü, ekvatora kadar güneyde kaplamasını sağlar" (307). Kutuptaki delik buzlu bir kıta tarafından kapatıldı.

Deniz Aslanları , Antarktika'da kışlamanın ilk kurgusal anlatımıyla da övünebilir. 1 Şimdiye kadarki diğer tüm metinlerin günün ampirik sınırlarının ötesine, Güney Kutbu'na ve hatta ötesine ilerlemiş olması da önemlidir. O zamanlar Antarktika'nın açıkta inşası, bu tür yaratıcı maceralara izin veriyordu. Öte yandan Deniz Aslanları, tamamen Antarktika çevresinde, fok avcılarının yeni avlanma alanları aradığı Antarktik altı adalar arasında canlandırılıyor. Tarihin bu noktasında, buzlu bir kıtanın doğrulanmış varlığı, Jeremiah N.

Reynolds, "tüm meridyenlerin sona erdiği o noktaya demir atmak" ve "dünyanın kendi ekseninde dalgalanmak" için yıldızlarla süslü pankartı orada bırakmak istiyordu! (Adres 99). Ve kıtasal keşif neredeyse elli yıl sonrasına kadar arzu edilen bir hedef haline gelmeyeceğinden, Antarktika şimdilik kendi haline bırakıldı. Bu odak değişikliği sayesinde, Deniz Aslanları önceki metinleri karakterize eden spekülasyon kurgu geleneğini kırar ve Antarktika gerçekliğinde yeni bir çizgi başlatır. Bu yeni kurgusal gelişimin belirleyici olayı, elbette, 1840'larda Charles Wilkes ve US Exploring Expedition tarafından Antarktika coğrafyasına getirilen kesinlik duygusuydu.

Elena Glasberg'in gözlemlediği gibi: "Wilkes Keşif Gezisi Antarktika'daki buzlu ve nispeten cansız koşullar hakkında rapor verdikten sonra, Poe'nun deneyleri yerini Cooper'in daha muhafazakar şekillendirmesine bıraktı" (91).

ABD Keşif Seferi'nden beklentiler son derece yüksekti. Poe'nun yola çıkmadan bir yıl önce şu sözlerini hatırlayabiliriz: "Bu finali -keşif gezisinin yayınlanmış kaydını- daha önce hiç yaşamadığımızı düşünemeyeceğimiz yoğun bir hevesli beklentiyle bekliyoruz" ("Güney Denizi Seferi") " 70). Böyle bir beklentiye karşı ölçüldüğünde, sonuçlarının bir tür doruk noktası olmaması belki de kaçınılmazdı.

¹ Antarktika'da kaydedilen ilk kışlama, 1821'de İngiliz denizci Lord Melville'in kaptanı ve on mürettebatının Güney Shetlands'ın bir parçası olan King George Adası'nda (Gurney 182) istemeden geride bıraktığı zamandı.

özellikle Antarktika sorunuyla ilgili olarak kamuoyunun görüşü. Altı buçuk yıl sonra Poe, Wilkes'in keşif gezisiyle ilgili ilk raporunu gözden geçirir ve hevesli beklentisinin boşa çıktığı açıktır: "Genel izlenim [...] çok doğal olarak, çok az şey başarılı veya hiçbir şey yapılmadı" (Review of Brief Account) 164). Ancak, bu izlenimin tamamen haklı olmadığını kabul ediyor. Ne de olsa keşif gezisi çok önemli bilimsel ve coğrafi çalışmalar gerçekleştirmişti; hayal kırıklığı şu ana konuyla ilgiliydi: "Sayın bir Bakanın görüşüne göre maceranın tek amacını oluşturan güney kutbuna -o direğe- yaklaşma noktasında, gerçekten de daha başka bir şey yapılabilirdi" (Kısa Hesabın Gözden Geçirilmesi 164). Nesnel olarak, keşif gezisinin başarısız olduğunu iddia etmek zor olurdu; gerçekten de, Nathaniel Philbrick'in Wilkes'in başarıları hakkında yazdığı gibi:

dünya haritasını yeniden çizecek keşifler yapmıştı. O ve memurları, haritası çıkarılmamış düzinelerce Pasifik adasını araştırmıştı. Amerika'nın bir gün Oregon ve Washington eyaletleri haline gelecek olan ilk araştırmasını tamamlamışlardı. Bilim adamlarından oluşan ekibi, daha önce hiç tanımlanmamış iki bin tür de dahil olmak üzere kırk ton örnek ve eser getirmişti. Hepsinden daha etkileyici olanı, yeni bir kıtanın varlığını tesis etmesiydi. Kırılgan ahşap gemilerinde buzdağları ve şiddetli rüzgarlarla savaşırken, Antarktika kıyısının hâlâ kendi adını taşıyan 1.500 millik bir bölümünün haritasını çıkarmıştı: Wilkes Land. (xv)

Buna rağmen, çoğu yorumda bir hayal kırıklığı duygusu fark edilebilir. Edward S. Ellis'in 1899 tarihli değerlendirmesi, Wilkes'in "Antarktika Kıtasını bin yedi yüz kilometrelerce yol kat etti ve bu bölgelerden pek çok ilginç ürünü geri getirdi, ancak pratik değeri olan hiçbir şey başaramadı" (Qtd., Lenz, Poetics xxix). Görünüşe göre, bir güney kıtası arayışının sonuçları, boş Antarktika yüzeyine yansıtılan arzularla orantılı değilmiş gibi görünüyor: "Antarktika, Manifest Destiny'nin mantıksal bir uzantısı değil, birdenbire kültürel bir çıkmaz sokak olarak görüldü. ama kahramanca ve onurlu bir benlik ve ulus anlayışını sorgulayan tartışmalarla dolu gerçek bir çorak arazi" (Lenz, Poetics xxix).

Beklentiler ne olursa olsun, ABD Keşif Seferi Antarktika söylemini yeniden tanımladı ve bölgenin edebi muameleleri için yeni bir dizi temsili standart koydu. Bu değişimi, ABD Keşif Seferi'nden hemen sonraki dönemden başka bir Antarktika yazısına kısa bir yoldan geçerek örneklemek istiyorum. James Croxall Palmer,

keşif gezisinin cerrah yardımcısı, Antarktika deneyimini Thulia: A Tale of the Antarktika (1843) adlı kısa bir koleksiyonda şiirsel bir şekilde ele aldı. ² Keşif Seferi geri döndüğünde Wilkes, resmi anlatıyı kendisine yazma hakkını saklı tutmak amacıyla tüm subayların günlüklerine el koydu. Her nasılsa , bir keşif günlüğünden eklenmiş alıntıyla birlikte Thulia, muhtemelen William E. Lenz'in tahmin ettiği gibi, geleneksel bir şiir cildi gibi görüldüğü için (Poetics 57) radarın altından kaydı. Bu aslında Thulia'yı keşif gezisinin tüm ayrıntılarının halka açık ilk ifadesi yaptı.³ Koleksiyon dört bölümden oluşuyor: "Thulia" ve "Gelin Gülü" şiirleri, "Antarktik Denizcinin Şarkısı"⁴ ve "1839'da Amerika Birleşik Devletleri Schooner Flying-Fish'in Antarktika Maceraları" başlıklı bir ek.

Koleksiyonun çoğu , keşif gezisindeki gemilerin en güneyine ulaşan Flying-Fish gemisinin anısına. Sonuç olarak, Uçan Balık şiirde Thule'ye atıfta bulunarak Thulia olarak yeniden adlandırılır . 5

Thulia kurgusal olmamasına ve bu nedenle bu çalışmanın kapsamında birincil metin olarak nitelendirilmemesine rağmen, Antarktika temsilinin romantikten gerçekçi tarzlarına geçişin açıklayıcı bir örneğini sağlamak için kullanılabilir . Koleksiyon boyunca Palmer, Antarktika deneyimini şiirsel imgelerle aktarmaya çalışıyor. Örneğin Antarktika, el değmemiş ve barışçıl bir şekilde masum bir bölge olarak tanımlanıyor: "Orada hiç savaş yapılmadı, / Ne zafer için kan dökülmedi; / Ve uysal canavarın / İnsanın düşmanlığını bilmediği yerde" ("Bridal" 10.3-8). Ancak son satırın hemen ardından Palmer, aynı sahnenin daha sıradan bir biçimde anlatıldığını bir eke bir not ekler:

Balinalar, gemideki en yaşlı denizcinin deneyiminin ötesinde sayısızdı; devasa dalgalarıyla denizi köpürterek köpürtüyorlar ve çoğu zaman, çılğın bir kariyer içinde, guletinin güvenliği için ciddi endişeler uyandıracak kadar yakından geçiyorlar. Bir keresinde bir geri dönüş onlara birkaç saat eşlik etmişti; ve geminin kendisinden daha büyük olan canavarca bir gerçek balina izinde o kadar inatla ilerliyordu ki, adamlar onu çekmek için kayık kancalarıyla yanında duruyorlardı. (68)

² 1868'de Palmer , esasen 1843'tekiyle aynı olan, ancak mürettebat üyelerinin kişisel hikayelerini ekleyen Antarktika Denizcisi Şarkısı adı altında gözden geçirilmiş ve genişletilmiş bir sürüm yayınladı. Bu sonraki sürüm, Lenz'in Poetics'inin bir eki olarak yeniden basılmıştır . 3

Bu nedenle, Thulia incelemelerinde Wilkes'e karşı belirli bir sabırsızlık var . Örneğin Southern Literary Messenger, " Güney'in buzları ve donmuş denizleri" ile ilgili pasajları takdirle yazıyor ama aynı zamanda " halka daha önce bir ipucu bile verilmediğinden" şikayet ediyor (Lenz'de qtd., Poetics 72).

⁴ "The Antarktika Denizcisi Şarkısı" ünlü Amerikalı James Dwight Dana tarafından bestelendi. keşif gezisinde bilim birliklerine katılan jeolog ve zoolog.

⁵ "Seyahat ve keşfin en uç sınırı türü olarak [...] ulaşılan veya ulaşılabilen en yüksek veya en uç nokta veya derece" (OED "Thule").

Sanki Palmer, şiir ve seyahatnamenin farklı türsel taleplerini müzakere etmeye çalışıyor. Kendisine izin verdiği şiirsel lisans, Antarktika'nın üzerine mitolojik bir katman yerleştiriyor ve bu sayede, büyük ölçüde Coleridge'den miras kalan geleneksel bir Romantik moda yakalanıyor. Ama bu yetmezmiş gibi; Antarktika artık yalnızca sembolik dille aktarılamaz ve bu nedenle Palmer, açıkça bunu, olayların gerçekte olduğu gibi gerçek bir kaydıyla tamamlamak zorunda hissediyor. Şiirin sembolik ifadesini bilimsel notlarla tamamlamaya yönelik bu model, lirik bölümler boyunca, düz bir keşif günlüğünün sekiz sayfasından oluşan kapanış "Ek" e kadar tekrarlanır. Lenz, "Yapısal olarak, iki karşıt güç iş başında görünür," diye gözlemler, burada "notalar şiirsel ifadenin sağduyu çevirileri veya düzeltmeleri olarak işlev görür" (Poetics 67).

Şiirden bir başka örnek de bunu açıkça göstermektedir. "Thulia"da Palmer, "Kocaman kale şeklinde bulutların yükseldiği" ve okyanusun yukarıdaki göklere meydan okurcasına aşağıda dalgalandığı çalkantılı bir doğal manzarayı anlatıyor (3.6). Buna açıklayıcı dipnot eklenir: "Capt. Fitzroy, RN tarafından Horn Burnu civarındaki bu tuhaf bulutlara kümülöni denir .

Güneybatıdan bir fırtına buluyorlar" (41n). Notta, fenomenin bilimsel adı ve meteorolojik açıklaması ile eksiksiz bir doğrulama aygıtı ve hatta yetkili bir kaynak bulunuyor: Kraliyet Donanması Kaptanı ve önde gelen meteorolog Robert FitzRoy. Palmer, şair ve o zamanlar ABD tarihindeki en büyük bilimsel keşif gezisinin bir üyesi olarak rolleri arasında gidip geliyor gibi görünüyor . ve Antarktika'nın gerçekçilik diliyle bilindiği ve doğru bir şekilde aktarıldığı yenisi.

Bir dereceye kadar Palmer, Antarktika'nın neleri içereceğine ve nesir gerçeğinin yeterli olmayacağına dair yüce beklentilerle şartlandırılmış bir izleyici için yazdığı gerçeğini kabul ediyor gibi görünüyor. Lenz'in belirttiği gibi, Thulia "on dokuzuncu yüzyıl Amerikalılarının Antarktika hakkındaki önyargılarını ve sorularını ortaya koyuyor: Gerçek miydi yoksa hayali miydi? Hayal edilemez bir zenginlik ülkesi miydi? Doğaüstü korkularla dolu bir terra incognita mıydı ? Semmesis iç dünyasına açılan bir kapı mıydı, Dünyevi Cennete açılan bir kapı mıydı?" (Poetika 62). Palmer'ın Antarktika'ya yaklaşımında, başta Poe ve Coleridge olmak üzere bize aşına olan bir dil görüyoruz - "Antarktik Denizcinin Şarkısı" ve "Eski Denizcinin Kırığı" başlıklarının paralelliği pek de tesadüf değildir: " İşte, bak! buzlu portal / Bizim için Kutup'a açılıyor; / Ve ölümlülerin hiç girmediği yere, / Hızla hedefe gidiyoruz"

("Denizci" 2.1-4). Esasen bilimsel keşif olaylarını anlatan epik bir şiir olsa da, manzara gotik bir atmosferle doludur (Lenz, Poetics 64). Örneğin, "Geniş bir mezarlıktaki mezarlar gibi [...] Hayalet gibi gece bekçisi etrafını sarıyor" yükselen buzdağları var.

("Denizci" 5.6-8). Aslında, "eski aşkların vizyonlarını" (Ek 68) hatırlamadan ve kendi temsillerinde geleneksel gotik mecazlara geri dönmeden Antarktika manzarasını dolaylı olarak deneyimleyemeyeceğini itiraf ediyor.

Bununla birlikte, Thulia'da Gotiklik hakim değildir ; buzdağları ürkütücü olabilir, "Ama bütün korkuları nasıl da sönüyor. / Gururlu adamın yüce iradesinden önce" ("Denizci" 5.39-40). Göreceğimiz gibi bu, Cooper'ın paylaşmadığı bir tür iyimser akılcılıktı. Antarktika'nın geçmiş vizyonlarından başka tanıdık yankılar da var. Antarktika'dayken Palmer, "Tüm şöret alanı bizimdir" ("Mariner" 4.2) ile övünür. Başka bir deyişle, kâşifler sonunda Reynolds'un 1828'deki raporunda ("Rapor" 230) tasavvur ettiği Amerikan "ün alanı"na sahip çıkmaya başladılar. Reynolds, keşif gezisinden çıkarılmış olabilir, ancak hayaleti tüm projenin üzerinde geziniyor; Thulia'nın ortaya çıktığı yıl , Poe Wilkes seferinin adını "Reynolds Keşif Gezisi" olarak değiştirdi (Kısa Hesabın İncelenmesi 164).

Tarihsel Perspektifler

Cooper'ın The Sea Lions'da spekülasyonla gerçekçi Antarktika coğrafyasına bu temsili geçişi müzakere etme stratejisi, doğrudan özgünlük için kaynağa gitmekti: Wilkes'in Amerika Birleşik Devletleri Keşif Gezisi Anlatısı (1844). W.

B. Gates, Cooper'ın hem genel gerçekler hem de bireysel olaylar için "hikayesini tam bir gerçeğe benzerlik atmosferiyle donatmak" için Wilkes'e ne kadar güvendiğini gösterdi (1075). Örneğin, The Sea Lions'daki yolculuğun güney ayağının güzergahı, Horn Burnu'nun özelliklerinin anlatımı da dahil olmak üzere Wilkes'i yakından takip eder (Gates 1070-71). Ayrıca, Daggett'in Deniz Aslanının , Cooper'ın tabiriyle (221) "kıvrılmış", hareket eden buz tabakaları arasında sıkışıp kaldığı bölüm vardır . Gates, bunun Wilkes's Narrative'deki (1073) benzer bir bölümden de kaynaklanabileceğini belirtiyor . Ancak Thomas Philbrick, Cooper'ın bu sahneyi daha önce Poke'un benzer bir durumdan kaçmak için "buz vidalarını" kullandığı The Monikins'te yazdığına dikkat çeker (215; Monikins 221-24). T. Philbrick, Cooper'ın yararlandığı kutup keşifleriyle ilgili kaynaklar listesine daha fazlasını ekledi. Gerçek ayrıntıların ve hatta olayların kökenini Benjamin Morrell'in A Narrative of Four Voyages (1832), Edmund Fanning'in Voyages Round the World (1833), William Scoresby's Account

Arktik Bölgeler (1820) ve William Parry'nin *Journal of a Voyage for the Discovery of a North-West Passage* (1821); Özellikle son ikisi, Cooper'a gerçeğe benzer bir Antarktika kışını tarif etmek için ihtiyaç duyduğu materyali sağlamış görünüyor (T. Philbrick 217-24). Kutup malzemesinin güvenilir olgusal kaynaklarından oluşan bu geniş koleksiyonun toplam izlenimi, Antarktika temsiline olabildiğince güvenilir olmasının Cooper için önemli olduğudur.

Deniz Aslanları , anlatıldığı 1848'den sadece yirmi dokuz yıl önce geçiyor, ancak yine de tarihi bir roman olarak kabul edilmelidir. Az önce tanımladığım önemli Antarktika paradigma kayması üzerinden anlatılıyor, bu da ona bölünmüş bir tarihsel perspektif veriyor. Anlatıcı, bölgenin yaklaşık özelliklerini ve coğrafyasını bilerek keşif sonrası konumunu işgal ederken, fok avcıları, esasen hala bilinmeyen bir Antarktika'ya yolculuk yapıyor. Eylem zamanı olan 1819, aslında Symmes'in kutuplarda delikler teorisiyle kamusal alanda ilk kez ortaya çıkışıyla çakışıyor. Müstakbel bir mürettebat üyesi olan Watson ile yapılan istihdam görüşmesi, Symmes'e dolaylı bir gönderme içerebilir. Tek bildiği, diyor, Deniz Aslanı muhtemelen "dünyanın bilinen bir yerine [...] belki Güney Kutbu'na, bilemeyiz ya da böyle bir ıssız deliğe" gidiyor. (80). Bir Antarktika kıtasının varlığı henüz yerleşmediğinden, coğrafi güney kutbuna yelken açmak Watson için hâlâ olasılıklar aleminde; tıpkı biraz daha ileride olan Daggett'in buzdağlarının "şimdilik güney kutbuna" kadar sürüklendiği konusunda spekülasyon yapmasının mümkün olduğu gibi (220). Ancak bunlar, bu tür söylemlere yapılabilecek yegane göndermelerdir. Diğer tüm açılardan Cooper, gerçeğe benzer bir alternatif Antarktika tarihi yazıyor.

Deniz Aslanları , Cooper'ın tarihi romanslarından biri olan ve tipik olarak Amerikan geçmişinde yakın bir dönemi yeniden yaratan bir dönem parçası olarak tasarlandı. Örneğin, ilk romanlarından ikisi, *The Spy: A Tale of the Neutral Ground* (1821) ve *The Pilot: A Tale of the Sea* (1823), her ikisi de Devrim Savaşı'nın az bilinen olaylarını detaylandırır. Cooper , *The Spy*'a orijinal önsözünde tarihle ilişkisini nasıl algıladığını anlatıyor: "Hikayemizin tamamının doğru olduğunu kesinlikle iddia etmiyoruz; ama dürüstçe inanıyoruz ki bunun iyi bir kısmı; ve ciltlerde kaydedilen her tutkunun okuyucunun önünde olduğuna ve var olduğuna kesinlikle inanıyoruz" (xi-xii). Hester Blum'un işaret ettiği gibi, Cooper'ın sürecinde "tarihsellik duygusu [...] herhangi bir katı tarihsel muhasebe kadar önemlidir" (82). *Pilot*'un önsözünde Cooper, bir tarih yazarı olarak Amerikan tarihinin önemli ama az çok unutulmuş kısımlarını restore etmedeki rolünü daha da detaylandırıyor:

Yazar, cüretkar ve

eski savaşta deniz kuvvetlerimizin büyük bir kısmının yararlı hizmetlerinin, şimdi altında gömülü olduğu karanlıkta kalmasına katlanmalı [...] [ABD]'nin mevcut karakterinin hiçbir küçük bölümünü ABD'ye borçlu olmadığını varsaymak adildir. devrimin kahramanlarından gelen ruh. [...] Kitabı, tarihimizin bu ilginç kısmına biraz dikkat çekme eğilimindeyse, yazarın amaçlarından biri tamamlanmış olacaktır. (3-4)

Deniz Aslanları , Amerikan tarihinin marjinalize edilmiş bir bölümünü vurgulamak için benzer bir çaba olarak görülebilir. Gördüğümüz gibi, Antarktika foku ticareti, 19. yüzyılın ilk yarısında Amerikan ekonomisinin önemli bir bölümünü oluşturuyordu ve Cooper, Amerikan tarihinin bu önemli bölümüne dikkatini çekerek, yeri geldiğinde itibar bahsediyor. Antarktika, onları hareketin merkezine yerleştirerek fok balıklarına geri verilir. Tarihsel doğruluktan ziyade tarihsellik stratejisi burada, tarihsel romanlarının başka yerlerinde olduğu gibidir. Stephen J. Pyne, Cooper'ın " The Prairie" adlı romanında "Uzun keşif gezisinin coğrafi verilerini Eski Tuzakçı için ahlaki bir coğrafyaya dönüştürdüğü gibi , fok avcıları, balina avcıları ve bilimsel keşif gezilerinin yayınlanmış hesaplarına güvendiğini" belirtiyor. Deniz Aslanlarını kurduğu Antarktika coğrafyasını sürdürmek için " (166). Aynı derecede önemli olan, The Sea Lions'da Cooper, burada analiz edilen önceki metinlerden daha gerçekçi bir Antarktika tarihi yazmaya koyulur. Antarktika mühürlenmesinin zirvede olduğu döneme dair gerçekçi tasviri, diğer anlatıların vizyoner tasavvurlarını düzeltir. Elbette, daha önceki Antarktika kurgularının birçoğu aslında mühürçüleri merkezi rollere yerleştirmişti. Seaborn , Symzonia'da mürettebatını bir fok balığı yolculuğu bahanesiyle işe alır ve aslında bir fok balığı partisi düzenler. Ancak, A Voyage of Discovery alt başlığının işaret ettiği gibi, birincil amaç bu değildi. The Monikins'te Amerikalı bir fok kaptanı, Antarktika sularında ustalıkla seyrediyor, ancak bu bir fok balığı yolculuğu değil. Pym'de Jane Guy bir mühürleme ve ticaret görevindedir, ancak roman boyunca hiçbir avlanma yapılmaz. Gerçekten de, aniden bir Antarktika keşif gemisine dönüşmesi belki de romandaki her şey kadar fantastik, çünkü işinin ötesine geçen bir fok avcısı veya balina avcısı bir kaza durumunda sigortasını kaybediyordu (Reynolds 35). Gerçek Antarktika'nın burada, Deniz

Aslanları'ndaki kurguda ilk kez ortaya çıkması gibi , ticaretini fiilen icra eden fok avcılarıyla da ilk

Roman, Antarktika çevresinde (Headland, South Georgia 43) genellikle "altına hücum" olarak anılan çalgınca bir faaliyet döneminin ortasında geçiyor . 1819'da Güney Shetlands'ın keşfedilmesinden hemen sonraki yıllarda, Amerikan sızdırmazlık endüstrisi mutlak zirvesindeydi (T. Philbrick

214). 6 1820'lerde, Antarktika Okyanusu neredeyse tamamen, çoğu Amerikalı olan ve yeni avlanma alanları arayan fok balıkları tarafından dolaşıyordu. 7 Antarktika keşfini çevreleyen romantizm havasının aksine, "deri yüzme işi" olan mühürleme işi, kaba ticareti tüm balıkçılık alanları arasında en düşük statüye sahip olan deniz proleterleri tarafından uygulandı (T. Philbrick 212).

Eylem ve anlatım zamanı arasındaki bölünmüş tarihsel perspektif, romanın Cook'un ne plus ultra ile ilgili çeşitli yollarında da belirgindir. Anlatıcı, bizi tarihsel bölünmeye karşı uyararak, bunun "o zamanlar Antarktika navigasyonunun büyük sınırı" olduğunu yazıyor (194). 1848'de, elbette, Cook birçok kişi tarafından geride bırakılmıştı: Weddell, Morrell, Wilkes, sadece en çok tanınanları. Bununla birlikte, The Sea Lions'ın mühürleyenleri için Cook, coğrafi bilginin sınırlarını belirlemeye devam etti. Ancak hem romanda hem de tarihsel olarak meydan okunan bir otoritedir. Gardiner gideceği yeri diyakozdan ilk öğrendiğinde, yine de Cook'u model olarak görüyor: "Burası yüksek bir enlem, diyakoz, bir gemiyi içine taşımak için. Cook'un kendisi biraz yetersiz kaldı !" Bununla birlikte, diyakonun yanıtı hızlı ve isabetlidir: "Cook'u boşverin - o bir kralın denizcisiydi - benim adamım bir Amerikan denizciydi" (84). Cook'a karşı bu meydan okuyan tavır, Amerikan ulusal başarısının söz konusu olduğu birçok başka olaydan da anlıyoruz.

Cook'un bölge hakkındaki olumsuz değerlendirmesini reddetmek, elbette Amerika'nın Antarktika keşif ve ticari genişleme projesi için temeldi.

Daha sonra, Gardiner yüksek enlemlere çıkma misyonunu düşündüğünde, görünüşe göre önceki tereddütünü unutmuş (Cooper'ın da öyle olduğundan şüphelenilebilir) ve diyakoz pozisyonuna döndü: "Bir fok avcısı olarak, birkaç kez güneye kadar nüfuz etmişti. Cook'un ne artı ultrası olarak" (191). Bize, kudretli imparatorluğun organize çabalarıyla rutin olarak eşleşen ve hatta onları aşan Amerikan kendi kendini yetiştirmiş adamın ortak mazlum anlatısı veriliyor.

Gerçekten de Cooper, Avrupalı kaşifler tarafından yapılan Antarktika çevresindeki adaların keşiflerinin çoğunun önceliğe sahip olduğu iddiasına bile meydan okuyor:

Düzenli kaşiflerin keşiflerinden bağımsız olarak, içinde bulunduğumuz yüzyılda Antarktika denizlerine dokunan fok balıklarının kendilerinden pek çok bilgi elde edildi. Farklı Avrupalı denizcilerin ödüllendirilmesinde paylarına düşen birçok burnun ve çeşitli adaların, Stonington'dan ve bu ülkenin diğer yan limanlarından gelen maceracılar tarafından bilimin gözlerini açmasından çok önce bilindiği düşünülmektedir. onları, ya da hükümdarlar kılıçlarını

⁶ 1820-21 ve 1821-22 sezonlarında sırasıyla 44 ve 91 gemi Güney'i ziyaret etti.

⁷ Yalnız Shetlands (Headland, Kronolojik 112).

⁷ Örneğin, Headland'ın bu yıllara ait listelerine bakın.

ikincil kaşiflerinin omuzları. (193)

Aslında bunda boş övünmekten daha fazlası olması muhtemeldir. Fok avcıları, 19. yüzyılın ilk on yıllarında Antarktika Okyanusunda son derece aktifti ve foklar kıtlaştıkça sürekli olarak daha güneye doğru sürüldü. Bununla birlikte, operasyonlarının kapsamını tahmin etmek bile imkansızdır; zeminleri mühürlemeyle ilgili bilgileri ifşa etme konusunda genellikle çok suskun olduklarından, bu tür bilgilere sahip olmak giderek daha önemli hale geldi. Watson'ın romandaki sözleriyle: "Fokların azaldığını anlatıyorlar; ama işi bilmektir diyorum" (80). Fok avcılarının amacı tesadüfi keşifler yapsalar bile bilim değil ticaretti (Headland 28). Bu yolculuklar her zaman resmi tarihlerde yer almadı, ancak Cooper onları kurgusal biçimde yeniden yaratıyor.

Reynolds , Adresinde , Amerikan fok avcılarının başarılarının Avrupalı keşif gezilerini bile nasıl hayrete düşürdüğüne dair, kesinlikle vatansever duygulara hitap etmek için dahil edilen ilgili bir anekdotu yeniden anlatıyor. 1821 yılında, Thaddeus von Bellinghausen komutasındaki Rus İmparatoru Alexander tarafından gönderilen iki gemi, Antarktika Yarımadası ile Güney Shetland Adaları arasında sislendi. Sis kalktığında Bellinghausen, Nathaniel Palmer komutasındaki küçük bir Amerikan denizcisinin gemilerinin arasında yattığını görünce şaşırıldı. Bellinghausen, daha önce yeni keşifler yapmaktan gurur duyduğunu söylüyor:

ne zaman lo! sis kalkıyor ve yanında bir Amerikan gemisini gösteriyor, kaptanı beni limana götürmeyi teklif ediyor, burada kendi ulusundan birkaç kişi demir atmış durumda! Girişimciliği siz Amerikalılara teslim etmeli ve treninizi takip etmekle yetinmeliyiz. [...] Önümde Avrupa'nın en eski ulusu için bir model görüyorum; çünkü burada yeni keşifler yapmak yerine Amerikan bayrağı, küçük bir filo ve bir pilot buluyorum.

(Reynolds, Adres 33-34)

Reynolds'un bize söylediği gibi, Bellinghausen, genç fok avcısının onuruna, gözlemine "Palmer's Land" adını bile verdi. Reynolds öfkeyle devam ediyor, İngilizler böyle bir saygı göstermiyor: "1831'de bir İngiliz gemisi tek bir noktaya dokundu, ondan Amerikan gemisini aldı ve ona İngiliz bir isim verdi!" (Adres 34). Reynolds'un neden bu anekdotu yeniden anlatmayı seçtiğini anlamak kolaydır; gerçekten her şeye sahip: İmparatorluk keşif gezisini gölgede bırakan Amerikan fok balıkları ve onları en eski Avrupalılar için bile değerli modeller olarak gören alçakgönüllü bir Rus amiral.

ulus. 8

Bölünmüş tarihsel perspektif, Cooper'ın roman boyunca serpiştirilmiş yazar yorumlarıyla da ön plana çıkar. Bazen bu, karakterlerin sahip olmadığı bir bilgiyle yapılan açıklamalarla yapılır. Ancak bu dramatik bir ironi meselesi değil; kesintiler, eylem üzerinde hiçbir etkisi olmayan teğet gerçeklerle yalnızca tarihsel ayrıntılardır. Ancak bunların tamamen parantez içinde olduğunu varsaymak hatalı olur; bunun yerine, Antarktika'nın yazma zamanı ve eylem zamanı bilgisinin farklı durumlarını vurgulama işlevine sahiptirler. Aşağıdaki pasaj, bu cihazın tipik bir örneğidir:

Ayrıca, bu tehlikeli ve tehlikeli denizde insan ırkı için şimdiye kadar çalışmış tüm denizcilerin en çalışkanı ve en az ödüllendirilmiş olan azimli ve zahmetli Wilkes'inkiler de dahil olmak üzere çeşitli denizcilerin zahmetleri ve cesaretleri aracılığıyla artık biliniyor. yorucu bir meşguliyet, orada bir kıtanın da olması; ama, bizim yazdığımız dönemde, Shetlands ve Palmer's Land'in varlığı, okyanusun o kısmındaki daha sonraki keşiflerin kapsamıydı. (181)

ABD Keşif Seferi'nin dönüşünden bu yana, Wilkes ciddi şekilde eleştirildi ve hatta askeri mahkemeye çıkarıldı. Dolayısıyla bu bölüm bir sıralama olarak yazılmıştır.

kamu savunması, dikkatleri Wilkes'in başarılarına çekmek ve tartışmalı adamın kendisinden uzaklaştırmak. Bununla birlikte, Cooper ve Wilkes kişisel tanıdıklar olduğundan, bu yalnızca tanınmış bir figürün tarafsız bir şekilde doğrulanması değildir. 9 Böylece, The Monikins'te olduğu gibi Cooper, Antarktika temsili bir dereceye kadar güncel bir kamusal sorunla ilgilenmek için bir araç olarak kullanır, ancak önceki kitapta bu açıkça siyasiydi, oysa burada çoğunlukla bir meseledir. lekelenmiş itibar.

10

⁸ Bununla birlikte, Philip I. Mitterling, karşılaşmanın Amerikan versiyonunun, mühürleme üzerine bir konuşmanın ötesinde hiçbir şeyden bahsetmeyen Bellinghausen'in anlatımından önemli ölçüde farklı olduğunu belirtiyor (50).

⁹ Aslında Cooper ve Wilkes, Philadelphia'da bir otelde birlikte kalıyorlardı, çünkü Wilkes Anlatısını 1844'te yayına hazırlama sürecindeydi (Stanton 309). Cooper karısına şunları yazdı: "Charles Wilkes bu evde, onun eserinin yayınlanmasına nezaret ediyor. Çok muhteşem bir kitap olacak ve onun hakkını vereceğinden hiç şüphem yok" (Mektuplar 2:525-26). Cooper, duruşmanın ardından karısına yazdığı bir mektupta, Wilkes'in kınanmasına rağmen beraat etmesinden duyduğu rahatlamayı şöyle yazar: "Wilkes'in cezasını gördünüz. Tam beklediğim gibi; sekreterin azarlaması duyguyu açığa vursa da, onu her türden aşağılamadan kurtarıyor" (Mektuplar 2:483).

¹⁰ Dahası, Gates'in de belirttiği gibi, bu ara söz Cooper'ın Wilkes'in seyahat programını hâlâ yakından takip ettiğini gösteriyor. Gardiner, Horn Burnu'ndan ayrılıp Antarktika'ya ilerlemek üzereyken, Cooper, Wilkes'e haraç ödemek için anlatıyı yarıda keser, tam olarak Wilkes'in Kaptan James King'e saygılarını sunmak için anlatısını yarıda kestiği yerde (Gates 1071). King, Cook'un son yolculuğunda önemli astronomik ve coğrafi çalışmalar yapan ve aynı zamanda Cook'un ölümünden sonra dergileri yayına hazırlayan Cook'un subaylarından biriydi.

Bölmüş tarihsel perspektif, fok avcılarının tamamen bilinmeyen bir bölgeye yolculuk yapmadan önce hissetmiş olmaları gereken endişeyi doğru bir şekilde iletmek için tasarlanmış gibi görünüyor. Bu etkiyi elde etmek için Cooper iki bakış açısını karşılaştırır:

Deniz Aslanı gibi küçük bir gemi için, Antarktik çemberinin gizemli derinliklerine sapmayan bir rota ile yön vermek girişimci ve erkeksi bir şeydi - o gün, şimdiki saatten çok daha gizemliydi. [...] Yazdığımız zamanda, Antarktika bölgeleri hakkında bugün bilinenden çok daha az şey biliyorduk; ve şimdi bile bilgimiz, çoraklığın ve buzun ustalık için yarıştığı birkaç kasvetli ana hatla sınırlı. Wilkes ve rakipleri bize dünyanın bu çeyreğinde çok büyük bir donmuş kıtanın var olduğunu söylediler; ancak cesaretleri ve azimleri bile genel gerçekten daha fazlasını belirleyememiştir. (190)

Wilkes'in yazdığı gibi, pek bir şey tespit edememişti ama bulduğu şeyler çok önemliydi: Antarktika'nın varlığının kurulması.

kıta ve soğuk iklimin kapsamlı bir açıklaması. Bu, kutuplardaki delikler, Güney Kutbu'ndaki açık sular veya kayıp kabilelerin olduğu tropik adalar hayallerini geçici olarak sonlandırmak için yeterliydi.

Cooper, roman boyunca, elbette mühürleme işinin gizliliğine bir gönderme olan Sealer's Land'in tam yerini gizlemek için bir araç kullanıyor. İlk olarak, "gerçeği kurmacayla karıştıran açıkça belgesel bir durum - pratik olarak doğrulanamayacak kadar uzak veya gizli olaylara ve yerlere özellikle uygun bir yöntem [...]" (Fausett 162) içeren geleneksel bir gerçeğe benzerlik hareketi olarak duyurulur. Cooper, mühürleyenlerin gizlilik hakkına atıfta bulunarak, romanının gerçekçi işaretlerini vermeyeceği için romanının daha doğru olduğunu iddia ediyor. Reynolds, Pasifik adaları vs. hakkındaki raporunda fok balığı ticaretinin rekabet koşulları hakkında şunları yazıyor: "Fok ticareti tarihinde, bildikleri sır, bir parçası ve en önemli kısmı olarak kabul edildi. sermayelerinin. Şu anda, adaların hayvan kürkü için uğrak yeri olması ve konumlarını gemide kaptan dışında kimsenin bilmemesi kadar yaygın bir şey yoktur [...]" ("Rapor" 228).

Morrell ayrıca, yolculuklarının anlatısında ifşa ettiği her şeye rağmen, gelecekteki projelerde herhangi bir olası ortağın "ilk kez hesaplanamaz karlar elde etmemesini sağlamak için potansiyel olarak kazançlı bilgileri yeterince elinde tuttuğuna" söz verdiğinde buna atıfta bulunur. yolculuk, ancak paha biçilmez ticareti istedikleri kadar tekellerine alabilirler; çünkü sadece ben biliyorum

bu adaların bulunduğu yer" (466). T. Philbrick, Cooper'ın aslında Morrell'den (217) gelen bilgileri bastırma cihazını benimsediğini öne sürüyor.

Mühür kıtlığı, zeminin mühürlenmesiyle ilgili bilgileri değerli bir mülk haline getirdi. Gerçekten de diyakozun Gardiner'e söylediği gibi: "Fokların bir ağıldaki domuzlar gibi kumsalda yatıp güneşlendiği bir adaya uzanması gereken bir fok balığının notuna ne dersin? Bu kadar dikkat çeken bir haritaya hazine demez misin?" (72). Bu, muhtemelen bir fok balığının süt ve bal diyarı versiyonunun açıklamasına olabildiğince yakındır ve Sealer's Land adı, bunu iletmek için uygun bir şekilde seçilmiştir. Bu bilgiden yararlanabilmek için gizlilik elbette esastır; bulgularını açıklayan Morrell ve Fanning gibi insanlar istisnaydı. Tüm sezgisel Hristiyanlığına rağmen Stimson bile bu noktada kesindir:

Kimse mühürleme istasyonunu söylemek zorunda değil. Güney Shetlands'in foklar için ünlü bir yer olduğunu öğrenen ilk gemilerden birindeydim ve aramızdan hiç kimse bunu tüm dünyaya söylemenin gerekli olduğunu düşünmedi. Bazı insanlar bu tür keşifleri gazetelere koyacak kadar zayıftır; ama benim açımdan, onları günlüğe kaydetmenin yeterli olduğunu düşünüyorum. (188)

Cooper, böyle bir gizliliğin şerefine, Sealer's Land'in tam yerini açıklayamayacağını iddia ediyor. Örneğin, diyakoz, Tom Daggett tarafından sağlanan tabloları ilk gördüğünde, Cooper, mühürleyenlerin gizlilik kurallarına uyar:

Diyakoz bir bakışta açılan haritalardan ilkinin Antarktika dairesine ait olduğunu gördü. Orada, kesinlikle mürekkeple, lat ile adalar için üç veya dört benek bırakılmıştı. — °, —" ve uzun. — °, —", yan tarafına yazılır. Keşif, sırrı elinde bulunduranlar tarafından şu ana kadar önemli görüldüğünden, çizelgede duran rakamları vermemekle yükümlüyüz. Bu tek istisna dışında tüm hikayeyi anlatmakta özgürüz [...] (53)

Antarktika'nın bu bölümünde, neredeyse otuz yıllık kapsamlı bir sömürden sonra, bu yazının yazıldığı sırada hâlâ keşfedilmemiş veya ziyaret edilmemiş adalar olduğunu hayal etmek zor. Cooper, özellikle giderek daha spesifik ipuçları vermeye devam ettiği için, gerçekçilik noktasını göze çarpan ve neredeyse şeytani bir tarzda esnetiyor. İlk başta basit bir belgesel duruşunun parçası gibi görünen şey, okuyucu için yavaş yavaş bir bilmece şeklini alıyor. First Cooper konumu, bu enlemlerde çok uzak olmayan beş boylam derecesine verir: "Aşırı endişeli okuyucuyu bundan daha yakına taşımayı düşünmüyoruz, bırakın merakı olabildiğince canlı olsun" (258). Sonra bu ilana rağmen sonlara doğru olası coğrafi konumu daha da daraltır.

romanın Horn Burnu'nun (329) kabaca on derece güneyinde yer aldığını belirterek. Birlikte, yaklaşık 66° G, 65-75° B konumunu elde ederiz. Cooper belli ki okuyucunun oldukça spesifik bir konum elde etmesini istiyor. Belirtilen konum, Güney Shetlands'ın güneybatısındaki Trinity Land'den çok uzakta değil ve muhtemelen Antarktika Yarımadası'nın bir parçası veya kıyısının hemen açıklarındaki bir ada. The Sea Lions'daki eylem sırasında , bu, karanın en güneydeki doğrulanmış görüşüydü. 30 Ocak 1820'de (Gurney 160) Edward Bransfield tarafından keşfedildi ve adlandırıldı, bu aslında Deniz Aslanlarının orada kaldığı zamana denk geliyordu. Bransfield'in haritasında, 60°G, 64°B'de başlayan ve güneybatıya doğru uzanan, basitçe "Trinity Land kısmen karla kaplı" olarak işaretlenmiş (facs. Headland 114'te) kısa bir kıyı şeridi izlemesidir. Bununla birlikte, tam yeri ve keşfedicisi, sonraki on yıllarda bir belirsizlik meselesi gibi görünüyor. Philadelphia yayını The Encyclopædia of Geography'deki (1837) "Güney Kutup Adaları" girişi, onu Bellingshausen'e atfeder ve "muhtemelen bir adalar kümesinden oluştuğunun da bulunabileceğini" öne sürer (173). 1829'daki bir yolculuk hakkında yazan WHB Webster, basitçe "Güney Shetland grubunun güneyinde [...] bir kara yolu boyunca kıyıda ilerlediklerini ve fok avcıları tarafından Trinity Land olarak adlandırıldıklarını" belirtir (135). Cooper's Sealer's Land'in yerinin kasıtlı olup olmadığını kesin olarak söylemek imkansız, ancak aşağıdan da anlaşılacağı gibi, bu, romanın ana temasına çarpıyor - Teslis gerçeğini kabul etmek.

Bir Antarktika Ahlak Masalı: Ruhsal Yenilenme ve Yücelik

Cooper'ın dikkatli gerçekçilik stratejisi, romanın kapsayıcı ruhani temasıyla bağlantılıdır, çünkü bazı açılardan The Sea Lions bir Amerikan "The Rime of the Ancient Mariner"dır. Her ikisi de inanç meseleleriyle ilgilenir ve Antarktika'da kurtuluş. Her ikisi de kendi alanlarında Antarktika'nın birleşik bir görüşünü yetkili bir şekilde oluşturan belirleyici bir keşif anından sonra geldi, yani Cook'un yolculuğu Samuel Taylor Coleridge ve Wilkes'inki Cooper'ın yolculuğu ve her ikisinde de Antarktika'nın temsili gerçekçi. "The Rime of the Ancient Mariner"ı gerçekçilik açısından tartışmak belki garip gelebilir, ancak ben yalnızca onun Antarktika malzemesini ele alışından bahsediyorum. Cooper'ın doğrudan Wilkes ve diğerlerinin günlüklerinden yararlandığı gibi, Coleridge de Antarktika'nın kasvetli ve ıssız görüntülerini oluşturmak için Cook'un günlüklerinden ilham almış olabilir:¹¹

¹¹ John Livingstone Lowes, Cook'un günlüğü ile "The Ancient Mariner"dan (45-47, 90, 478n) pasajlar arasında birkaç metinsel paralellik olduğunu belirtir.

Sis ve Kar, Ve
harikulade bir kazan büyüdü:
Ve direk yüksekliğindeki buz yüzerek
geldi Zümrüt kadar yeşil.

Karlı yokuşlar, bayırların arasından
kasvetli bir parıltı yayıyordu; Bildiğimiz
ne insan şekilleri ne canavar... Buz
ikisinin arasındaydı.

Buz buradaydı, Buz oradaydı,
Buz her yerdeydi: Çatladı, kükredi, kükredi ve uludu— (1:49-59)

İki metin de benzer bir tarihsel konumu işgal ediyor, öncesinde keşif anlarının belirleyici anlarından önce yazılan fantastik ve ütöpik metinler geliyor. Cooper'ın seleflerini gördük ve İngiliz bağlamında Robert Paltock'un The Life and Adventures of Peter Wilkins (1751) adlı kitabı var. Sinoptik başlığın bir özetine göre roman, Wilkins'in "Güney Kutbu yakınlarındaki Gemi Enkazı; yeraltındaki bir Mağaradan bir tür yeni Dünya'ya uzanan harika Geçidi" (xxv). Buradaki Antarktika temasının İngiliz gelişimi - Paltock'tan Cook'a ve Coleridge'e kadar - bu çalışmadaki Amerikan kurgularınıninkine benzer bir yörüngeyi tanımlar: spekülatif kurgudan keşif yoluyla Antarktika gerçekçiliği.

Walden'da (1854) , Henry David Thoreau da Antarktika'ya bir şey olduğunu belirtir. Biraz şifreli tavrıyla, ABD Keşif Seferi'nin tatmin edici olmayan sonuçlarını öncelikle kendini tanıma arayışına yönelik bir teşvik olarak görüyor:

Güney Denizi Keşif Seferi'nin tüm geçit töreni ve masrafiyle birlikte, ahlaki dünyada her insanın bir kıstak ya da körfez olduğu, yine de kıtalar ve denizler olduğu gerçeğinin dolaylı olarak kabul edilmesinden başka anlamı neydi? ama soğukta, fırtınada ve yamyamlarda, bir devlet gemisinde, birine yardım edecek beş yüz adam ve çocukla binlerce mil yol kat etmenin, özel denizi, Atlantik ve Pasifik Okyanusu'nu keşfetmekten daha kolay olduğunu. insanın yalnız kalması. (Walden 310-12)

Bu tür çabalar ister istemez beyhudedir, diye düşünüyor gibi görünüyor: "Yine de daha iyisini yapana kadar bunu yap ve sonunda içeri girebileceğin bir 'Symmes' Deliği" bulabilirsin" (312). Symmes ile başlayan Amerikan Antarktika keşif retoriği, aydın kaşifin bakışının dünyanın en ulaşılmaz bölgelerine ve sırlarına bile nüfuz edebileceği şeklindeydi - unutmayın.

Yukarıda Palmer'ın yüce insan iradesi ve aşağıdaki Morrell tartışmasına bakın. Thoreau süreci tersine çevirir: keşif iç gözlem haline gelir. Symmesian kutuptaki delik hala iç dünyalara erişim sağlıyor, ama şimdi psikolojik veya ruhsal anlamda. Thoreau, okuyucuyu ödünç alınmış bir ifadeyle "ev kozmografisinde uzman olmaya" teşvik eder (310).

12

Thoreau'nun sürekli dış keşif yerine iç gözlem çağrısı, Antarktika söyleminin gelişiminde Antarktika'nın kurguda nasıl kavramsallaştırıldığını da etkileyen bir değişim olduğunu gösteriyor. Önceki tüm çalışmalar, Antarktika'nın büyük bilinmezliği üzerine fantastik bir projeksiyon olsa da, Cooper'ın Deniz Aslanları bunun yerine gerçek Antarktika'yı bir ruhsal uyanış hikayesi için bir zemin olarak kullanıyor. Tropikal ortamlardaki ütopya veya gizemler, yerini Antarktika unsurlarına karşı bir mücadeleye bırakmıştır. Bununla birlikte, Coleridge'de olduğu gibi, gerçekçi ortam, bir ahlak ve maneviyat hikayesinin sahnesi, manzaranın uç noktası ve uzaklığının inanç sorularının yoğun bir şekilde gösterilmesini sağladığı bir yer haline gelir. Susan Fenimore Cooper, romanın bir girişinde bunu kabul ediyor: "Olay örgüsünün dış hareketi iki yelkenliyle bağlantılı olsa da, anlatının merkezinde iş başında olan bir sır ve daha derin bir ruh var" (Cooper Galerisi 390).

Roman açıkça alegorik olmasa da, yine de kalıcı bir sembolik boyut vardır. Gemilerin ve kahramanların ikiye katlanmasında klasik bir şekilde dışsallaştırılan iyi ve kötü arasındaki mücadele ile ilgilidir. Cooper, bu cihaz aracılığıyla, bu vakada yazdan ilkbahara Antarktika mevsimsel döngüsünde (T. Philbrick 244) canlandırılan "büyük yenilenme temasını" yaşamdan ölüme ve yeniden doğuşa aktarabiliyor.

T. Philbrick de Coleridge'in "The Rime of the Ancient Mariner" adlı eserini bu açıdan prototip olarak tanımlar (229). Her iki öykünün de merkezinde aynı tür ihlal vardır: Coleridge'de İsa'yla ilişkilendirilen albatrosun öldürülmesi ve Deniz Aslanları'nda Gardiner'in İsa'nın kutsallığını inkar etmesi.

Ana karakterler bile alegorik tiplerin kalitesine sahip görünüyor. Kahraman Gardiner, inançla mücadelesine sahne olacak Antarktika'ya doğru yola çıkar. İkinci Deniz Aslanının ağgözlü kaptanı Daggett, Gardiner'in karanlık gölgesi olarak işlev görür. Tahmin edilebileceği gibi, yenilenme potansiyeline sahip olan Gardiner'dır ve sonunda Deniz Aslanı galip gelirken, diğer gemi ve kaptan yok edilir. Gardiner ve Daggett arasındaki derin bağlantı, çizgilerinin acayip bir tesadüfle kesiştiği balina avcılığı bölümünde sembolik olarak canlandırılır (149-65). Allen F. Stein, "olay örgüsü ögesi olarak dışsal" olduğunu, ancak ikiye katlama temasını kurma işlevine sahip olduğunu gözlemler.

¹² William Habbington'ın "Onurlu Arkadaşıma Sir Ed. Şövalye."

(249). Yüzeyde - kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak - bölüm aksiyonla dolu bir deniz macerasıdır, ancak kaderin iç içe geçmiş çizgilerinin daha derin bir sembolizmiyle doludur. Daggett, "Tanrı bizi bu eleştiriye sanki kasıtlıymış gibi bağladı" dediğinde, sahne dramatik bir ironiyle doludur (163). Öldürmek için harekete geçtiklerinde, sahne, sonraki Antarktika dramasının olay örgüsünün habercisidir. Her ikisi de aynı anda balınaya - "korkunç hükümdar" (160) - saldırır, ancak galip gelen Gardiner olur. Bu, Daggett ahlaki başarısızlığı nedeniyle yok olurken, Gardiner'in "korkunç Varlık" ile uzlaştığında nihayetinde nasıl yeniden canlandığıyla ilgili olarak okunmalıdır (iii). Robert W. Neeser, Cooper'ın balina avcılığı bölümünde kendisine şiirsel bir yetki verdiğini söylüyor; gerçek kaptanlar, gemileri astlarının ellerine bırakarak asla teknelere binmezlerdi. Bu doğru olabilir, ancak gemide kalmaları bu kadar anlamlı olmazdı. Cooper'ın denizcilik geçmişi göz önüne alındığında, burada katı gerçekçilikten saptığını çok iyi bildiğini, ancak bu fedakarlığı manevi alegorisi uğruna kasıtlı olarak yaptığını bile varsayabiliriz.

Fırtına ve felaketle kuşatılmış gemi, inancın sınanması için yaygın olarak kullanılan bir semboldür ve burada da aynı geleneksel işleve sahip gibi görünmektedir. Anlamlı bir şekilde, Antarktika'da yok olan Daggett'in Deniz Aslanı , oysa Gardiner'inki onu geri getiriyor ama değişmemiş değil. Sonunda Antarktika sıkıntılarından dönen gemi, her iki Deniz Aslanının birleştirilmiş bir versiyonudur, çünkü mürettebatın yakıt için gemilerinin parçalarını yakması ve Gardiner'in gemisini denize elverişli hale getirmek için enkazı yamyam etmesi gerekir (383-84). Gemilerin birleştirilmesi romanın çerçevesini oluşturan inanç birliğine ayna tutar. bu

"İkiz Deniz Aslanları" (145)¹³ ve kaptanları, ahlak masalının içsel ruhsal sürecini dışsallaştırır ve kesinlikle gotik bir tonlama sağlar. Gemilerin ve kaptanlarının paralelliği o kadar iyi anlaşılmıştır ki, T.

Philbrick, "roman, Cooper'ın daha önce 'tek aktörlerin gemiler olacağı' bir masal yazma niyetinin kısmen yerine getirilmesi gibi görünüyor" diyor (255).

Daggett, dünyevi ayartmaya teslim olmanın tehlikelerini temsil ederken, her zaman didaktik Stephen Stimson, Gardiner'ın sonunda doğru seçimleri yapmasına yardımcı olacak ruhani rehberi temsil ediyor. The Sea Lions'ın başka türlü olumlu bir incelemesinde Herman Melville, tuhaf figürü mizahi bir şekilde anlatıyor:

Sonra bir Stimson'ımız var, eski bir Kennebunk kayıkçısı ve
Bir buzdağının üzerinde kış geçiren ilahiyat profesörü

¹³ Daggett benzerlik hakkında şunları söylüyor: "Bir tersanede yan yana yatsalar, ayırt edebileceğinizi sanmıyorum. birbirinden" (114).

en mütevazı bir şekilde çeşitli dogmalara. Bu dürüst yaşlı adam, Cooper'ın romanlarını okuyanlar tarafından muhtemelen eski bir tanıdık olarak kabul edilebilir. - Ama onun Güney Kutbu'nda ortaya çıkacağını kim hayal edebilirdi? ("Cooper'ın Yeni Romanı" 236)

Melville'in ima ettiği şey, Stimson'ın Antarktika'ya aktarılmış gerçekten Natty Bumppo olduğu ve bu haksız bir tanım değil. Ancak Stimson, dindarlığın sesinden daha fazlasıdır; Gardiner ve ekibinin Antarktika navigasyonu ve kutuplarda hayatta kalma konusundaki uzman tavsiyesi sayesinde hayatta kalabiliyor. Gates, bu tavsiyenin çoğunu Wilkes'in Anlatısı'na (1070) dayandırmıştır, bu da Stimson'ın romanın gerçekçi aygıtının ayrılmaz bir parçası olduğu anlamına gelir. Stimson'ın varlığı zaman zaman tutarsız görünse de, uzman kutupsal ve dini gezgin olarak ikili rolleri, hem maceranın hem de ruhani olay örgüsünün tamamlanmasının yanı sıra bunların karşılıklı bağımlılığını göstermek için merkezidir. Gardiner'in "tam deniz köpeğini işaret eden birçok edininim" konusundaki eksikliği, onun ruhsal yenilenme ihtiyacını yansıtır ve her ikisinin de tamamlanması için Stimson gereklidir (98). Stimson, romanda inançtan ilk kez bahsettiğinde, Deniz Aslanları mucizevi bir şekilde gemi kazasından kurtulduktan hemen sonra: "Tanrı bizimle!" diye haykırdı genç usta - 'kutsal adı sonsuza dek kutsansın.' Dirseğinin dibindeki bir ses, "Ve onun biricik ve gerçek Oğlununki" diye yanıt verdi" (132). Stimson, esrareniz bir şekilde arkadan gizlice yaklaşır ve Gardiner ile Mary'nin inanç krizinin merkezindeki sorunu ele alır: Gardiner'in İsa'nın kutsallığını inkar etmesi.

Stimson'ın roman boyunca inanç üzerine söylemleri, Gardiner'ı Mary'nin karakterinin bir uzantısı olarak kabul edilebilecek görüşlerine getirmek için tam olarak ölçülmüştür. Antarktika'dan döndükten ve Gardiner, karısına layık olduğunu kanıtladıktan sonra, "gemiden inen denizcilerde adet olduğu gibi, Stimson'ın gözünün önünden geçmesine izin vermiyor", ama onu sanki bir işaret verecekmiş gibi yakın tutuyor. ruhsal aydınlanmasının içgörülerine olan bağlılığının devam etmesi (431).

Roman, olay örgüsünün gelişimi için çok önemli olan ve Antarktika maceralarını dengelemek için ahlaki örnekler olarak iki ana karakter daha içeriyor: Gardiner'in gemisinin sahibi olan diyakoz Pratt ve aynı zamanda Gardiner'in sevgili olan yeğeni Mary. Mary, adından da anlaşılacağı gibi, romantik olduğu kadar idealize edilmiş manevi nesnedir. Gardiner üzerindeki ideal etkisi Antarktika'ya kadar uzanıyor. Gardiner, onun sevgisine layık olduğunu kanıtlamak zorunda kalacak -bir şekilde The Monikins'teki Goldenbuzağı ve Anna arasındaki ilişki tarzında. Bu arada meyve bahçeleri ve kiraz çiçekleriyle dolu evinin Arcadia'sında iffetli bir şekilde dönüşünü bekliyor. Melville'in belirttiği gibi: "Biraz Müslümanın hoş ruhuyla, bu; tüm gerçekleri ödüllendiren

bir huri ile inananlar" ("Cooper'ın Yeni Romanı" 236). Deacon Pratt ise o kadar açgözlü bir karakter ki karakteri karikatürize oluyor. Hatta bir çuval dolusu altını tutarak ölü ve anlatıcı bize "onu izleyen ve onu kuşatan günahında cesaretlendiren iblislerin, habis sanatlarının bu mükemmelliğine güldüklerine inanmak için çok neden var!" (417). Stimson ve Mary'nin eğitimsiz ve tamamen sezgisel inancının kontrpuan olan dini ikiye bölme bir örneği olarak hizmet ediyor.

Romanın birincil odak noktası, Gardiner'in ruhani yolculuğu ve daha az ölçüde Daggett'in buna karşılık gelen manevi başarısızlığıdır. SF Cooper, macera ve yeniden doğuşun birleştirilmiş anlatılarını karakteristik olarak dramatik bir tarzda özetliyor: "Genç adam cesur yolculuğuna çıkıyor; gizemli yuvasına ulaşır; ve burada, o uzak buzlu bölgelerde, Yaradaniyla nispeten yalnız, gemi kazası, felaket ve acıların ortasında, zihni gerçeğin doluluğuyla aydınlanır" (391). Ancak, bu Antarktika ilahi komedisinde, Gardiner ve Daggett, yalnızca bireysel karakterler olmalarından daha fazla anlam aşılınmış görünüyor. Aslında, tarihsel olarak, Gardiners ve Daggetts, sırasıyla Long Island ve Martha's Vineyard'ın başlıca ailelerinden ikisiydi, bu yüzden belki de iki kaptan, denizlerdeki Everymans'a olabildiğince yakındır.

14

The Sea Lions'daki kalıcı manevi tema, birçok eleştirmenin Steven Harthorn'un romanın "romanstan çok bir vaaz" olduğundan şikayet eden çağdaş bir eleştiriye atıfta bulunarak romanın bir şekilde "vaaz vermeye" eğilimli olduğu şeklindeki sözlerine katılmasına neden oldu (1). Ancak T. Philbrick, romanın bu iki yönünün, yani vaazın ve romantizmin birbirinden ayrılmaz olduğunu ve The Sea Lions'ın [Cooper'ın] edebi ve felsefi gelişiminin iki büyük eğilimini, romantizmden aşka ilerlemeyi birleştirdiğini göstermiştir. gerçekçilik ve bireysel insanın tatmin kazandığı bir arena olarak evren anlayışından Tanrı'nın amacının maddi ifadesi olarak evren anlayışına geçiş [...] (209). Ancak Deniz Aslanları'nda bu, gerçeğin gizemin kaynağı olduğu ve dinin dünyada içkin olduğu mistik bir gerçekçiliktir (Lenz, Poetics 89). SF Cooper, babasının kehanetin tam anlamıyla gerçekleşmesine duyduğu derin ilgiye tanıklık etti ve The Sea Lions da aynı bölgeyi keşfediyor gibi görünüyor (Household Edition xxi). Zaten romanın alt başlığı olan Kayıp Mühürleyiciler'de, gerçek ve mistik, İsa'nın Luka'daki kayıp koyun, kayıp gümüş parçası veya savurgan oğul benzetmeleriyle olan işaretli bağlantıyla birbirine bağlanmıştır.

¹⁴ Long Island'ın doğu ucundaki Gardiner's Bay'de bir Gardiner's Island bile var. Hem ada hem de körfez, adını 1639'da New York'ta ilk İngiliz Yerleşimini kuran Lion, bazen Lyon, Gardiner'den (1599-1663) almıştır. Bu bölüm romanda anlatılır; ayrıca Roswell Gardiner'in Lion'un (24) doğrudan soyundan geldiği söylendi.

15. Fok balıkları, Antarktika'da mahsur kaldıklarında sadece dünya için kaybolmakla kalmaz, aynı zamanda ruhsal olarak da kaybolurlar ve bulunmaya muhtaçtırlar. Ya da duruma göre eksik bulunabilir, çünkü Cooper'ın anlatısında da belirgin bir yargılayıcı çizgi vardır.

Romanın manevi boyutu kendi başına oldukça açık olsa da Cooper, okuyucuların zihinlerine sağlam bir şekilde yerleşmiş bu fikirle yola çıkmalarını sağlamak istiyor. Önsözde gündemi belirliyor: "Bu kitaptaki amaç, insanı yeni bir eylem alanına dökmek ve serçeyi bile gözden kaçırmayan ele bağımlılığını sergilemek" (vi). Poe'nun fantastik "yenilik ve harikalar bölgesi"nden (Pym 24.4) farklı olarak, bu, ruhsal yenilenme sahnesine dönüşen ve doğanın uç noktalarının alçakgönüllülük dersi verdiği yeni Antarktika coğrafyasını ifade eder. Bunun, Cooper'ın Monikler'de hicvettiği tevezudan farklı bir alçakgönüllülük biçimi olduğunu varsaymalıyız. Orada Golden calf, lakap ruhban dogmalarının Hristiyan âlemininkilerle aynı olduğunu gördü ve kendilerinin tek kurtuluş yolu "alçakgönüllülük-alçakgönüllülük-alçakgönüllülük" olan "sefil bir kayıp sefiller grubu" olduklarına inandı. Kendilerini yoldan çıkma tehlikesinden kurtaracak bir dereceye kadar iyice alçaltıldıktan sonra, güvenlik anları elde ettiler ve yavaş yavaş adillerin umutlarına ve durumuna yükseltildiler" (308-09). Cooper, The Sea Lions'ın önsözünde alçakgönüllülük kavramını açıkça Antarktika ortamına bağlar. Karakterleri, keşfedilmeleri kadar garip olmayan bu yabancılaştırıcı ortama aktarır ve ardından varlıklarını hem fiziksel hem de ruhsal olarak temel esaslara indirger:

İnsan kalbinin katılığıyla ilgili herhangi bir şey bizi şaşırtabilseydi, bu kesinlikle, insanların hayal güçlerine, duygularına, duygularına, duygularına, duygularına, duygularına, sevgilerine, dokunaklarına, dokunulmazlıklarına çok güzel ve durmadan hitap eden yüce doğa olaylarının ortasında, dünyevi nesnelere dalmış halde yaşadıkları kayıtsızlık olurdu. ve yargılar. [...] Bu kayıtsızlık, büyük ölçüde aşinalıktan geliyor; Önümüzde durmaksızın sahip olduğumuz şeyler, soluduğumuz havanın bir parçası haline geliyor ve pek az dikkate alınıyor. [...] Tanrı'nın görkemiyle karşılaştırıldığında kendi önemsizliğimizi doğru değerlendirmede bizi yanıltan şey, gerekli bir alçakgönüllülük duygusunun eksikliği ve ne olduğumuza ve ne için yaratıldığımıza dair üzücü bir yanılgıdır. (iii-iv)

İnsanlığın küçücükliğini göstermek için Dünya'dan daha iyi bir yer olabilir mi?

uçsuz bucaksız Antarktika manzarası? Daggett'in gemisi enkaza döndüğünde mühürleyenlere gösterildiği gibi, hiçbir yer bu kadar izole veya elementlere açık değildir: "O zaman, doğanın insan kaynakları üzerindeki muazzam üstünlüğü,

kendisi belli. İki geminin halkı, kendi önemsizliklerinin bu üzücü tablosu karşısında donakaldı" (317). Bununla birlikte, romanın Hristiyan ahlakında, kişinin kendi önemsizliğini kabul etmesi başka bir şeyin büyüklüğünün kabulü olduğu için, bu sadece korkunç bir manzara değildir. Gardiner'in Antarktika'nın görkemli özellikleri önünde haykırdığı gibi: "Yeryüzündeki herhangi bir yer insanı özellikle Tanrı'ya ibadet etmeye yöneltebiliyorsa, kesinlikle burası gibi bir yer olmalı!" (238). Bu, Cooper'ın kahramanını Antarktika'ya aktarmadaki asıl amacını gösterir: İnsanlığı, İlahi Varlık tarafından "cennetin ve yerin sayısız ordusunun ortasında bir atom olarak" yerleştirildiği şekliyle gerçek oranında göstermek (iii). Macera öyküsü, bu art niyetin aracıdır. Stimson, anlatının iki düzeyinin öncelik sırasını şöyle özetliyor: "Mühür yok efendim, iyi kitabı doğru ruhla okumanın yarısı kadar önemli olabilir" (347).

Önsözde Cooper, bu oyundaki rakibin ne olduğunu açıkça belirtiyor: "Bu aklın gururu, zaaflarımızın en imalılarından biridir ve en güçlü düşman olarak izlenmelidir" (v). İnsan aklıyla gurur duymak, onun için bir tür putperestliktir: "Tanrı benzeri zihinlerin ve sahip olduğumuz çok geniş yeteneklere dair pek çok şey duyuyoruz; ve kendimizi diğer ayrıntılarda olduğu gibi bu konularda da onları yaratanla karşılaştıran kadar hepsi övgülerimize layık olabilir. O zaman, aslında, araçlarımızın mutlak önemsizliği, bir şikayeti kabul edemeyecek kadar belirgin hale gelir" (iv). Bu, Mary'nin Gardiner'ı dini küstahlığı için uyararak aynı fikri dile getirmesiyle açıkça ortaya çıkıyor: "Tek gerçek ve yaşayan Tanrı yerine aklınıza tapıyorsunuz. Bu, en kötü karakterli putperestliktir, çünkü adanan asla putu görmez ve onun varlığından haberdar değildir" (101). Muhtemelen, romanın en merkezi dini fikri, bu nedenle, inanç meselelerinde mantığı terk etmenin gerekliliğidir. Bu, iki çelişkili inanç ifadesine dayanmaktadır: birincisi, Stimson'ın sezgisel inanç versiyonu: "Anlayabileceğim bir Tanrı, benim için Tanrı değildir" (359-60); ve Gardiner'in aynı kavramı reddetmesi: "Anlayamadığı bir Tanrı'ya sahip olmama fikri, uzun zamandır [onun] en sevdiği inanç kurallarından biri olmuştur" (360).

Gardiner, Mesih'in ilahlılığını kabul etmez, çünkü mucizevi, onun önceki bilgisi veya tecrübesiyle kuşatılamaz. Cooper şu yorumu ekliyor: "Onun istisnası, aklın gururunun en bariz örneklerinden biriydi ve tam da özü bu duygunun -İnanç- karşıtlığında olan büyük yeniden doğuş yasasına doğrudan karşıtı. (360).¹⁵

¹⁵ SF Cooper, Stimson'ın görüşünün babasına ait olduğunu iddia ederken, Gardiner'in görüşünün "olması gerektiğini" savundu. neredeyse saçma denebilecek bir dereceye kadar çocukça" (Household Edition xx).

Buraya kadar Cooper'ın Antarktika'yı vahyedilmiş dinin bir yeri olarak yeniden yorumlamak için gerçekçi söylemi nasıl kullandığını göstermeye çalıştım. Tarihsel roman, neredeyse tam bir tutarlılıkla yürütülen manevi bir anlatının bir örneği olarak kullanılır. Bununla birlikte, iki söylem türünün birbiriyle çeliştiği bazı noktalar vardır; daha spesifik olarak, gerçekçilik söyleminin birleşik bir ahlaki okumayı zorlaştırdığı yer.

İlk örnek, manevi alegorideki basmakalıp karakterler galerisinde birçok yönden Gardiner'in karşısında yer alan Daggett karakterinin gerçekçi süslemesiyle ilgilidir. Gardiner, bazı sezgisel inanç nosyonları biçiminde yenilenme potansiyeline sahipken, Daggett'in açıkça sahip olmadığı. Roman boyunca Daggett, "tüm kötülüklerin kökenine" eğilimi" nedeniyle defalarca kınanır (227). Örneğin, karakteri temsili bir pasajda şöyle anlatılır: "İçinde altın şehveti güçlüydü" ve "tüm varlığı mülk birikiminde yoğunlaşmıştı"

(239). Hatta T. Philbrick, Daggett'i "açıkça kötü, tek amacı açgözlülük olan vahşileştirilmiş bir ikiye bölme" olarak nitelendirecek kadar ileri gider (250). Ölümüyle ilgili bazı olaylar karakterine nüans kazandırmıyordu, bu belki de geçerli bir değerlendirme olabilirdi. Ölüm döşeğindeki sahne, günahkarın yollarındaki hatayı gördüğü yeterince geleneksel bir şekilde başlar:

Son saati yaklaştıkça, erkeklerde olduğu gibi, hataları ve yanlışları daha belirgin hale gelirken, ihmal ettiği günahlar geçmiş günlerin manzarasını dolduruyor gibiydi. O zaman, tüm dünya, ölmekte olan gözlerinde, Tanrı'ya samimi, dindar ve alçakgönüllü bir hizmette geçen bir saatin eşdeğerini kanıtlayacak şeyi içermiyordu! (388)

Bununla birlikte, Gardiner'e söylediği gibi, pişmanlığı koşulsuz değildir: "Korkarım parayı çok fazla sevdim [...] ama umarım başkaları için olduğu kadar kendim için de öyle olmamıştır. Bir eş ve çocuklar, Gar'ner, bir erkeği 'son derece anlaşılmaz bir şekilde dünyaya bağlar' (388-89). Bağımsız Gardiner'in aksine, maddi dünyanın idealist bir şekilde reddedilmesi, Daggett'in karşılayamayacağı bir lüks. Cooper, Daggett'in karakterine basmakalıp vurguncunun ötesinde bir insani boyut bahşederek, ruhani alegoriyi alt üst etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşır. Daggett'in eylemleri gerçekten bencilce motive edildiye, neden cezalandırılıyor? Bununla birlikte, roman böyle bir kararsızlık üzerinde durmuyor. Bir paragraf sonra Daggett kara gömülür ve bize onun nasıl bir uyarı örneği olarak yorumlandığı anlatılır: "Roswell Gardiner, kendisine uzun süredir bir sülük gibi altın peşinde koşan bu adamı görünce, Antarktika denizlerinin donmuş pulları arasında anlamsız bir ceset, canlı bir şey hissetti.

dünyanın kibri kendisine öğütlendi" (389).

Daggett, birinin yaşaması için diğerinin yok edilmesi gereken geleneksel doppelgänger-yapısında olduğu gibi, Gardiner'in ahlaki eksikliklerinin fiziksel tezahürüdür . Bu, ikiz Deniz Aslanları ve ilgili kaptanları arasındaki benzetmenin devamıdır . Gardiner'in Daggett'in olumsuz örneğiyle tamamlanması gibi, Gardiner'in gemisi de Daggett'inkinden kurtarılmış keresteyle tamamlanmalıdır. Stein'a göre bu, "Gardiner'in temel doğasının daha iyi unsurlarıyla yenilenmiş bir kimliğe dönüşmesi" anlamına geliyor. (252). Ama yine de, eğer bu doğruysa, birinin ölümünün diğerinin kefaretinin bir parçası olarak haklı görülebileceğini kabul etmeliyiz ve Cooper romanın gerçekçi unsurlarını detaylandırdıkça, ahlaki eğilim son derece istikrarsız hale gelir.

Romanın ahlaki eğilimi, olay örgüsünün her bir gelişiminin merkezi bir aldatma eyleminden kaynaklanması gerçeğiyle daha da karmaşıklaşır: diyakozun Sealer's Land ve gizli hazine hakkındaki bilgileri ele geçirmesi. Bu bilgiyi ölmekte olan Thomas Daggett'tan alıyor ve gerçek varisi Jason Daggett'tan saklamak için kurcalıyor. Geri kalan her şey bundan kaynaklanır: Deniz Aslanları Antarktika'ya gönderilir, Daggett doğru bilgiye sahip olmadığı için Gardiner'in peşine düşmek zorundadır, Gardiner Daggett'tan kaçır, Daggett sezonun sonlarında Sealer's Land'e gelir, orada kışı geçirmek zorunda kalırlar. Daggett ölür, Gardiner ruhsal yenilenmesini tamamlar ve sonunda Gardiner varlıklı bir adam olarak evine döner ve gelinini alır. Korsan hazinesinin alt planı, tek amacı bu temel adaletsizliği dengelemek olan sonradan akla gelen bir düşünce gibi görünüyor. Aslında romanda sadece kısaca değinildiği için olay örgüsü unsuru olarak nitelendirilmesi de pek mümkün değildir. "Korsan hazinesi" ifadesinin ortaya çıkardığı kabadayılık beklentileri hüsrana uğradı; gerçek hazine avı bile dahil değildir. Bununla birlikte, anlamlı bir şekilde, bize hazineyle ne yapıldığı anlatılıyor: Gardiner ve Mary, parayı "Seler's Land'de hayatını kaybedenlerin aileleri arasında" dağıtıyor. yani Daggett ve ekibinin çoğu (430). ¹⁶ Bu işlemle, mühürleme yolculuğunda elde ettikleri zenginliklerin ve mirasın hakkını kazandılar.

¹⁶ Willard Hallam Bonner, hazinenin dahil edilmesinin, Cooper'ın Donanma Tarihi'nde ele aldığı bir bölüm olan Gardiner's Island'da parayı ve mücevherleri gerçekten önbellege alan efsanevi Kaptan Kidd'e bir gönderme olduğunu savundu . Ayrıca, Tom Daggett'in Deacon Pratt'a söylediklerini anlamış olsaydı, "Doğuluların önüne sadece bilinmeyen bir mühürleme adası değil, aynı zamanda yirmi tür ada ve her biri sayısız anahtar döşenirdi" Dul Beyaz ile ilgili olarak da bahsedilir. 'Gar'ner's Island', Oyster Pond, Plumb and Fisher's ve Sound'un tüm kıyıların toplamından daha fazla gizli hazine içeren; Kidd'in gizli yataklarıyla bu yerlerin her biri sanıldığı kadar zenginleşmişti" (Deniz Aslanları 59). Bu olay örgüsü The Sea Lions'da oldukça ikincil olsa da Bonner, "Amerikan kurgusunda mevcut olduğunu [...] gözlemliyor [...] belki de ölmekte olan gizemli bir denizcinin eşyaları arasında bulunan geleneksel Güney Denizi hazine adası haritasının ilk örneği, böylece Robert'ı tahmin ediyor. Louis Stevenson ve yüzlerce kişi daha" (23).

diyakozdan. Romanın komedi yapısının ana nedeninin bir din adamı tarafından yapılan bir hırsızlık olduğu gerçeğindeki ironiye dair herhangi bir kabul, bariz bir şekilde yoktur. Ancak Pyne, romanda iki farklı hazine türü olduğu konusunda geçerli bir noktaya işaret ediyor: Ahlaki olarak lekelenmiş "yasadışı zenginlik" olan korsan ganimeti ve "doğal zenginlik" olan ve bu nedenle ahlaki açıdan adil olan Sealer's Land hazinesi. (166). Bu nedenle, "korsan insanların değil, doğanın gerçek hazineleri, Gardiner'in refahının ve Hristiyan bir Tanrı'ya yeniden canlanan inancının temeli haline gelir" (Pyne 167). Elbette bu bakış açısı romanda mevcuttur, ancak yine de diyakozun hileli eylemlerini hesaba katmaz. Belki Cooper, ölümünün bu suçun kefareti ödediğini ima ediyordur.

Dahası, romanda, manevi anlatının özüne aykırı olan, ahlaka daha pragmatik bir yaklaşımın gerekliliğine dair zımni bir kabul var gibi görünüyor. Bu, Mary'nin Deniz Aslanı'nın köle ticaretiyle uğraşarak olabileceği düşüncesinden duyduğu dehşeti ifade etmesiyle açık hale gelir (260). Biraz sonra, ticaret fikrini eleştirdiği ilgili bir sahne var.

general: "Ah! Neden insanlar Tanrı'nın yakın mesafemize koyduğu nimetlerle, başkalarını biriktirmek için uzak yolculuklar yapmaları gerektiğiyle yetinmiyorlar!" (285). Diyakoz cevap verir: "Çayını seviyorsun, Mary Pratt - ve içindeki şekeri, taktığını gördüğüm ipek ve kurdelelerini; İşler yolunda gitmezse, böyle meseleleri nasıl halledeceksin? Çay ve şeker, ipek ve satenler 'Yster Pond'daki istiridyelerle birlikte büyüzmez"

(285). Mary mantıklı bir şekilde konuyu değiştirir. Buradaki model kahraman, idealden biraz daha az görünüyor. Daggett açgözlü olduğunu itiraf etmişti, ancak amacı bakmakla yükümlü olduğu kişileri desteklemektir, oysa Mary'nin küçük müsamahaları lüks şeylerdi.

Antarktika Yüce

Gerçekçi bir temsil tarzına geçişe rağmen, Deniz Aslanlarının Antarktikası gerçekçilikle sınırlı değildir. Antarktika manzarası, yüce özü olan canlı bir varlık olarak tasvir edildiğinden, mistisizm ile aşılır. Bu bakımdan, Cooper'ın sınır anlatılarının animistik yabanılıyla pek çok benzerliği vardır. John G. Cawelti, "Cooper'ın vahşi doğa miti, ruh tarafından kuşatılmış doğa miti ve yüceliğin estetik ideali gibi romantik kavramlardan büyük ölçüde etkilenmiştir," diyor: "Ancak, Cooper'ın özel vahşi doğa kavramı, aynı zamanda Amerikan Kızılderilisine ve onun toprakla olan ilişkisine inanmaya başlamıştı" (154). Ancak Cooper'ın Amerikan doğası, öncelikle Kızılderili ile aşlanmıştır.

Her ne kadar Anglo-Amerikan bilinci aracılığıyla aracılık edilmiş olsa da, maneviyatçılığın el değmemiş Antarktika'sı yalnızca Hristiyan bölgesidir. Cooper , The Sea Lions'da Antarktika'nın ampirik malzemesini alıyor ve onu, gerçekçi manzaranın yüceliğinin iletişim kurduğu ve kutsallığın varlığını onayladığı vahiy dinin kaynağına dönüştürüyor. Paradoksal olarak, gerçekçi temsil tarzı, genellikle gerçekçiliğin kapsamı dışında kalan bir şeyi iletmek için bir araç haline gelir.

Cooper, manevi yenilenme aracılığını, özellikle doğada, yüce fikirlerle bağlar. Yukarıda görüldüğü gibi, Cooper'ın "hayallerine, duygularına ve yargılarına son derece güzel ve kesintisiz bir şekilde hitap eden yüce doğa olaylarına" (iii) rağmen insanın yaratılış karşısındaki kayıtsızlığını tartıştığı romanın daha ilk cümlesinde bu konuya değinilir. Amacı, ana karakterlerini çevre tarafından parçalanmak üzere Antarktika'ya fırlatmak, şeylerin ölçeğinde önemsizliklerini göstermek ve nihayetinde "korkunç Varlığın gücüne dair uygun bir his" aşılaktır (iii). Yüce kavramının roman boyunca uygulanması, yalnızca çok genel terimlerle yapılmış gibi görünüyor; fikrin felsefi tedavilerine açık referanslar yoktur. Ancak o zaman, genel kavram kesinlikle 18. yüzyıldan beri , özellikle eğitimli çevrelerde (Phillips x) ortak kültürel söylemin bir parçası olmuştur. Ancak Cooper'ın kullanımından, öncelikle akılla kavranamayacak bir şeye işaret ettiği açıktır.

Romanın ana temalarından biri olan Mesih'in tanrısallığı gerçeği, açıkça yüce ile bağlantılıdır. Önsözde Cooper, Kuzey Kutbu kaşifi John Alexander Franklin ve Benjamin Franklin'in yüz hatlarına ilişkin oldukça tuhaf bir tartışma bağlamında bunu tanıtıyor. Franklin isminin tüm taşıyıcılarının bazı açıklanamaz benzerlikler taşıdığına dair tuhaf bir iddiada bulunuyor:

tüm gizemlerimizin en büyüğü kadar anlama yollarımızı da şaşırtan o gizli yasalardan biri tarafından, Tanrı'nın Oğlu'nun enkarnasyonu - kendi başına aynı ırdan olduklarını gösterecek bir benzerlik [...] tümevarım, bilim veya vahiy tarafından öğretilen en yüce gerçekler kadar gurur duyduğumuz aklın kavrayışının çok ötesinde yatan bir benzerlik. (vii)

"En yüce gerçekler"in, rasyonel olarak açıklanamayan ama yine de etkileri gözlemlenebilen bazı fenomen fikirlerine atıfta bulunduğunu düşünüyorum. Cooper'a göre, bu garip ama tartışılmaz benzerlik, dünyanın ilahi bir organizasyonunun varlığını gösteren, ancak ilkeleri dünyanın bir parçası olmayan doğadaki gizli bağlantıları ortaya koyuyor.

Gardiner'in dönüşümünü sağlayan üç ana ajan var.

İlk ikisi, özellikle yönettiği Mukaddes Kitap çalışmaları aracılığıyla Mary'nin etkisi ve Stimson'ın dindar söylemidir. Ama "en önemli neden", T.

Philbrick, "kendi Antarktika ortamının sürekli ve ezici etkisidir" (240), yüce olanın aracılığı ile etkilendiğini belirtir. Gardiner aydınlanma yaşadığında, Antarktika mevsimlerinin (362) yenilenme döngüsü içindeki "olumlu olarak en şiddetli gecede" uygun bir şekilde gerçekleşir. Antarktika deneyiminin yüceliğinin dini sembolizmle birleştiği bir noktaya gelir. Gardiner, Güney Haçı olarak bilinen yıldız takımıyıldızını düşündüğü bu gece kadar "kendi önemsizliğinin bilincine daha önce hiç bu kadar varmamıştı" (358). Denizcilerin büyük ölçüde tanıdık yıldız takımıyıldızlarını gözlemleyerek yol aldıkları zamanlarda, Güney Haçı güney enlemlerinde göksel navigasyonda birincil rehberdi. Palmer da benzer bir imgeyi "Thulia"ya dahil etti: "Başın üstünde kutsal bir işaret / Güney haçı gökyüzündeyken; / İlahi bir gözün güvencesi / Sürgünü yukarıdan seyredir" (1.21-24). Hem denizcilik hem de ruhsal navigasyonun müstehcenliği Gardiner'ı da etkiliyor:

Şimdi Roswell'in bakışlarını çekti; ve Stephen'la bu kadar çok okumanın, bu kadar çok sohbetin ardından gelmesi ve fok balıklarının uzun süredir çevreleyen korkunç koşullar nedeniyle kalbi yumuşamış birine hitap etmesi, genç efendimizi ciddi bir şekilde meditasyon yapmaya yöneltmiş olması şaşırtıcı değil. Kendisi için tüm dünyayla ortak olarak yapıldığını kabul etmeye istekli olduğu kefaretle bağlantılı gerçek durumu hakkında, acı çeken kişinin mecazi anlamdan başka herhangi bir şekilde olduğuna inanmakta tereddüt ettiği anda, Tanrının oğlu. (358)

Antarktika, Prospero'nun "Atlantis"inde olduğu gibi, bir kez daha dünyevi ve ruhsal alemler arasında arayüz işlevi görüyor. Bununla birlikte, buradaki mesafe çok büyük: yıldızlar "küçücük ama yüce ihtişamlarıyla" parlıyor (264); okuyucuya "hiçbir insan aklının tarayamayacağı gizem"in ulaşılmaz bilgisini hatırlatmak istercesine (v). Fok balıklarını kuşatan ve onları Antarktika kışına karşı hayatta kalma mücadelesi vermeye zorlayan "korkunç koşullar", Edmund Burke'ün yücenin doğasına ilişkin hükümleriyle bağlantılı olarak okunabilir: "bedensel acı fikri [...] yücenin üretkenidir. [...] yüce, kendini korumaya ait bir fikirdir. Bu nedenle, sahip olduğumuz en etkileyici şeylerden biri. En güçlü duygusu bir sıkıntı duygusudur ve olumlu bir nedenden hiçbir zevk ona ait değildir" (79).

Antarktika'da mahsur kalan ve kendini korumak için mücadele eden Gardiner, en savunmasız halindedir. Sonuç olarak o, yücelik etkisinin optimal olduğu bir konumdadır. Bu ifşa anı, Cooper'ın önsözde anlattığı ve buraya geri döndüğü o alçakgönüllü önemsizlik duygusuna doğru atılan ilk adımdır:

Alçakgönüllülük duygusunun, her insanın ahlaki yenilenmesinde kendini gösteren ilk sağlıklı semptom olduğunu varsayıyoruz. Kendi makamını ve karakterini alçakgönüllülükle takdir etmesi, onu vahiyleri saygıyla karşılamaya ve görülmeyen şeylere iman etmeye sevk eder. Belki de kaderin kılıcının kılıca asılı olmadığı hiç kimse, alçakgönüllülük derslerini kabul etmek için tam da o anda Roswell Gardiner'den daha iyi bir konumda değildi. (359)

Gardiner'in ruhsal yenilenmesini tamamlamadan önce yok edilmesi gereken kişisel felsefesinin temel ilkesi, inanç meselelerinde bile "aklının tatmin edilmesi gerektiği" duygusudur (359). Yüceliği içindeki Antarktika deneyimi, rasyonel düzeyin ötesine geçer ve içgüdüsel olanı doğrudan etkiler. Yüce olan, romanın dini mantığı olan ölçülemez bir şeye tam olarak o duygusal yanıtı sağlar. Adam Phillips, "Yüce, akıl yürütmeyi imkansız kılar ve felsefi araştırmanın antitezidir, çünkü o her zaman her türlü sınırı veya sınırı aşan şeydir" (xxi-xxii) der. Gardiner'in inanç sorununa rasyonel bir yönden yaklaşma girişimi başarısız olur, ancak Antarktika manzarasının yüceliği mantığı atlar ve varoluşu perspektife koyar. Kendini koruma fikriyle ilgili olarak kontrolü kaybetme duygusu vardır; yüce, kendi iradesini alt eden ve dayatan bir şeydir. Cooper'ın Demokles'in kılıcına göndermesi, bu güçsüzlük duygusunu çarpıcı bir biçimde simgelemektedir (359). Gardiner, en savunmasız ve tuzağa düştüğü noktada Hristiyan doktrinlerine en duyarlı olanıdır.

Phillips'e göre endişesi "derin insan deneyimi için seküler bir dil" bulmak olan Burke'ün aksine Cooper, yüce olanı estetik bir kategori olarak tartışmakla ilgilenmiyor (xi). Bu anlamda, Cooper'ın bu laik dili inançla ilgili endişeleri göstermek için kullandığı söylenebilir. Phillips, Burke'ün estetizmiyle ilgili ilgili bir konuya işaret ediyor: Eğer yüce, duyguların bu kadar güçlü bir iletişimcisiyse, "Bazı dini ve epistemolojik varsayımlara yeni şüpheyi yaklaşan bir çağda, ikna etmeye çalıştığı en dramatik haliyle Doğa'nın ne olduğu sorulabilir." bizden?" (xi). The Sea Lions aracılığıyla Cooper'ın yanıtı açıktır: Tanrı'nın sonsuz büyüklüğünü göstermek. O aynı şekilde "yüce doğa

fenomeni", onu almaya açık olanlara "belagatlı ve durmaksızın" iletmek olarak (iii).

Antarktika yüceliği, hem doğal manzarada hem de yaşam mücadelesinde hayatta kalma, Gardiner'ın Tanrı'nın doğrudan bu dünyada çalıştığını görmesini sağlar:

Majestelerinden ve Adaletinden korkan, ancak Sevgi ve Merhametinden tükenmez olan Dehşet Varlık kim ve neydi ki, bu aşırı araçları kendi zevkinin araçları olarak kullandı? ve kendisi neydi ki, Tanrı'dan esinlenen insanlar aracılığıyla geldiği kabul edilmesi gereken veya tamamen reddedilen mucizelerle desteklenen bir vahye karşı sefil akıl gururunu ortaya koymaya cüret edecekti?

Bu zihniyet çerçevesinde Roswell'e, Hristiyanlığın yarım inanç kabul etmediğini görmesi sağlandı; hepsi doğrudu ya da tamamen yanlıştı. (361)

Elbette Gardiner, bunların hepsinin doğru olduğunu itiraf ediyor. Bu nedenle, Antarktika'nın yüceliğinde ilahi çalışmanın kanıtını inkar edemediği için, artık Mesih'in Tanrı'nın Oğlu olduğunu inkar edemez. Stein'in gözlemlediği gibi, din değiştirme anıyla mükemmel bir eşzamanlılık içinde, "Gardiner, Daggett ve adamlarının odalarından korkunç bir çılgılık duyar. Oraya koşar ve soğuktan birkaç ölü ve Daggett'in ölmekte olduğunu bulur "(251). İkisi arasında açık bir nedensel bağlantı yoktur, ancak manevi anlatı düzeyinde, Daggett eksik bulunmuştur, bu da ıslah edilmemiş çiftin atılmasına yol açar. Cooper, Antarktika'yı, Russell T. Newman'ın gözlemlediği gibi, "iki adamı aynı amaç için aynı adaya iki özdeş gemiyle gönderdiği" bir pota olarak inşa eder (69). Sanki testin bittiğini kabul edercesine, Antarktika manzarası yanıt veriyor: Ertesi sabah bahar geliyor, çözülmekte olan buz ve kardan oluşan bir sel yaratarak, belirgin İncil çağrışımlarıyla bir bahar temizliğinin sinyalini veriyor. Aynı zamanda insan faniliğinin bir göstergesi haline gelir:

Kısa süre sonra, son tufanın tüm buzu ve ölülerin tüm izlerini denize süpürdüğü anlaşıldı. Daggett'in cesedi, gömüldüğü kar yığınıyla birlikte ortadan kaybolmuştu; ve fokların tüm leşleri yıkanmıştı. Tek kelimeyle, kayalar sanki üzerlerinden insan ayağı geçmemiş gibi çıplak ve temizdi. (394)

Ancak bu, doğanın kayıtsızlığının bir göstergesi olarak yorumlanmamalıdır; Cooper hemen "son fırtınanın alışılmadık yoğunlukta olduğunu ve büyük olasılıkla yalnızca uzun aralıklarla meydana gelebilecek bir karaktere sahip olduğunu" duyurur. (394). Antarktika manzarası, oraya girmeye cesaret edenlere mistik bir şekilde tepki veren canlı bir varlıktır. Onları şimdilik affeder ve salıverir.

görünüşe göre insan gururuna aşırı duyarlı. Kaptan yardımcısı Hazard, çevredeki volkanların tehlikelerini önemsizleştirdiğinde -"Bu volkanlar her şeyden önce oyuncaktan başka bir şey değiller"- bunlar anında "havaya büyük bir cüruf ve taş uçuşu fırlatarak" yanıt verir (400) . Sanki doğa, onların ayrıcalığı hasımlarını yok etmek ya da sadık olanları yüceltmek olan öfkeli bir Tanrı'nın ellerinde günahkarlar olduklarını hatırlatıyor, biraz da Samuel'in kitabında Tanrı'nın yaptığı gibi: "Düşmanlar RAB kırılacak

parçalar; gökten onların üzerine gürleyecek; RAB yeryüzünün uçlarına hükmedecek; ve kralına güç verecek ve mesihini yüceltecek" (1 Sam. 2:10). Ancak Deniz Aslanı bir uyarıyla serbest bırakılır ve Gardiner'ı derinden etkileyen bu harika gösteri boyunca ilahi bir şekilde yönlendirilir. Ancak mürettebat o kadar etkilenmedi: "Kalpleri ve ruhları imanın yasasına boyun eğmiş insanlarla, hayatın gelip geçici olaylarını umursamadan yaşayanlar arasındaki fark işte bu!"

(401). Antarktika manzarasının yüceliğine kaptanlarıyla aynı derecede maruz kalmış olsalar da, önemsiz tayfalar Cooper'ın vicdan muhasebesi, muhakeme ve yenilenme anlatısına açıkça dahil edilmiyor.

Cooper'ın aksi yöndeki tüm itirazlarına rağmen, nihayetinde kefarete entelektüellerin meselesi gibi görünüyor.

Gardiner'in ruhsal yenilenmesi tamamlandığında, dünyanın bir kez daha yeni bir bölge olduğunu keşfeder. Şimdiye kadar kendisini karakterize eden "Kutsal kudretin en yüce sergilenişine" karşı bile "boş kayıtsızlıktan" kurtulmuştur:

Şimdi, doğal nesnelere ve onların kökenlerine ne kadar farklı bakıyordu! Sadece bir böcek olsaydı, zihni onun harika mekanizmasını, güzelliğini ve kullanımlarını sunardı. Hiçbir yıldız, bilimin bize öğrettiğinden daha az görünmüyordu; ve her şeyi yaratan, her şeyi yöneten ve her şeyi yargılayan Dehşet Varlığın gücü, en önemsiz eserlerine baktığında ayrılmaz bir tefekkür konusu haline geldi. (401)

Bu bakımdan roman, unsurlara karşı savaşın iç gözlem için bir hareket noktası haline geldiği ve aynı zamanda kutup manzarasının yüceliğinin "hizmet ettiği kişinin sınırlarını bulması ve aşması için bir hareket noktası haline geldiği" modern Antarktika anlatısının bir prototipidir. Devasa ortamıyla ilişkisi ve temel hasımlarıyla mücadelesiyle saygınlık kazanan asil adam" (T. Philbrick 241). Örneğin Stephen Pyne, Robert Falcon Scott'ın yazılarında nasıl "ahlaki bir evren" yarattığını anlatır; burada "hikaye sadece insanın doğaya karşı değil, insanın doğaya karşı olduğu bir hikaye haline gelir

kendisi. Kutup Partisi macerası, Antarktika'nın büyük ahlaki dramasıdır ve Poe'nun örneğini izleyen bilimkurgu dışında, yaratıcı edebiyat hiçbir zaman epizodun ötesine geçmemiştir" (171). Ancak Cooper'ın romanı, Scott'tan yaklaşık altmış yıl kadar önce, Antarktika macerasının ruh arayışı ve kendini tanımanın büyük bir ahlaki draması haline geldiği tam da böyle bir bölüm yaratır.

Deniz Aslanları aynı zamanda daha spesifik bir anlamda modern bir Antarktika anlatısıdır: Antarktika'nın kutup iklimiyle uğraşmanın pratik tarafının ayrıntılı bir açıklamasını sağlar, ki bu elbette önceki kurgularda hiç yoktu. Antarktika kışını karşılamak için yapılan hazırlıkların anlatımı -soğuk abdestler, kabinin uygun şekilde yalıtılması, yakıt kıtlığı ve sıcak yemek gerekliliği (330-33)- modern Antarktika anlatısının bilinen yönleridir. Kahramanlık Çağından onları tanımayı öğrendik.

Çevreye uyum sağlamak için "deriden elbiseler yapma" (345) kararları bile, Scott ve Roald Amundsen tarafından yapılan farklı giyim seçimlerinin öngörüsüdür. Hikaye devam ederken, pragmatik Amundsen Inuit'ten hayvan kürkü kullanmayı öğrenirken, resmi Scott Kraliyet Donanması'nın ürettiği kumaşları kullandı, birincisinin zafer kazanmasının ve ikincisinin başarısız olmasının önemli bir nedeni. Aslında Glasberg , sonucun uyum faktörüne bağlı olduğu Deniz Aslanları'nın doğalcı bir okumasını yapıyor : "Daggett, Gardiner'in yaptığı gibi Antarktika ortamına uyum sağlayamaması nedeniyle gemisini tamamen mahvolmaya götürüyor" (107). Ancak hem kaptanlar hem de adamları soğuktan önce aynı "sertleştirme" prosedürlerinden geçer, bu nedenle bu, farklı sonucu tam anlamıyla açıklamaz (330). Ancak manevi anlatıda, Gardiner mistik Antarktika ortamına uyum sağlar ve hayatta kalırken, Daggett eski yöntemlerine devam eder ve yok olur.

The Monikins'te Cooper'ın Antarktika manzarasının ihtişamını Alplerin yüceliğiyle nasıl ilişkilendirdiğini gördük - yüce olanı göstermek için geleneksel bir ortam. Ancak Alplere yapılan atıf, Cooper için estetik özelliklerin metaforik bir aktarımından daha fazlasını ifade ediyor. T. Philbrick, Alplerin Cooper'ın yazılarında "dini bir sembol" olarak her zaman mistik bir boyuta sahip olduğu konusunda bizi uyarıyor (228). Örneğin, *Sketches of Switzerland*'da (1836), Cooper Alpler hakkında şöyle yazar: "Onlara dini bir korku duymadan bakmak imkansızdı; ve saygısız görünse de, kendimi mezarın ötesinde yatan bazı yüce gizemlere bakmadığıma ikna edemedim" (1:71) ve ayrıca onları "Tanrı'nın burada büyüüttüğü yüce sunak" olarak tanımlıyor. kendi şerefine" (1:220). *The Headsman*'da (1833), Alplerin nasıl "alçakgönüllü bir

insanın Tanrı'nın büyük ve bitmez tükenmez İlahi Takdirine bağımlılığı” (208). Bu , Deniz Aslanları'nda da benzer bir temayla yankılanıyor , ancak burada Alpler imgesine, Antarktika izlenimini doğru bir şekilde iletmek için hemen yetersiz görülmesi için başvuruluyor: "Görkemli Alplerin kendileri, dünyanın bu harikaları, güçlükle Doğanın o uzak denizde, görünüşte bir boşlukta cömertçe sunduğu manzaralarla sahnede yarışın” (197).

Bir imgeyi benzerliğine göre aktarmaya yönelik retorik strateji, yalnızca farkını hemen ifade etmek için mantıksal olarak çelişkili ve ters etki yapıyor gibi görünüyor. Ancak The Monikins'te de karşılaştığımız yücenin iletilemez etkisini gösteren retorik bir araç işlevi görür .

Alpler metaforuna ek olarak Cooper , Antarktika deneyimini doğru bir şekilde iletmek için Wilkes'in Anlatısından bir metafor da ithal eder . Deniz Aslanları bir buzdağları denizinde yol almaya çalıştıklarında, Cooper şöyle yazar :

Zamanımızın seçkin bir denizcisi, bu buzdağlarının şekil düzenliliğini kaybettikten sonra görünüşlerini karşılaştırdı ve en saf kaymaktaşıdan inşa edilmiş, ıssız bir kasabaninkine benzer şekilde birbirini izleyen fantastik ana hatları almaya başladılar. mevsimlerin altında ufalanan binalar ve sayısız insansız sokakları, bulvarları ve ara sokakları. (265)

Wilkes'in hayaletimsi bir şehir metaforu, küçük değişikliklerle sahnenin süresi boyunca uzatılan unutulmaz bir tema haline gelir. Bir noktada, "hayalet beyaz" buzdağlarının "antarktika denizinde yüzen vahşi ve muhteşem bir kaymaktaşı kentini" andırdığı söylendi! [...] Buzdağları arasındaki geçitler veya okyanusun bu gizemli görünüşlü, fantastik ama yüce şehrinin sokakları ve patikaları denebilecek yerler çok sayıda ve her türdendi” (269). Fantastik, gerçekçi olay örgüsünden kovulmuş olsa da, dönüşünü metafor yoluyla yapar. Romantizmin duygusal retorik figürleri, bize "sahnenin, hayal gücünün zihne en yüksek uçuşlarında sunabileceği bir sahneye benzediği" ve bunun "fantastik görüntülerin" bir gösterimi olduğu söylendiğinde de açıkça fark edilebilir (273). Açıkçası, kaymaktaşı şehir imgesi Wilkes'tan türetildiği için Antarktika manzarasının bu tür romantik metaforları kurguyla sınırlı değildi. Örneğin Palmer, Antarktika manzarasını "yüce mimariye sahip bir amfityatro" olarak tanımladı.

(Ek. 70). Aslında, Cooper'ın metaforu ödünç aldığı Wilkes's Narrative'deki pasaja bakarsak , onun tanımının aslında hepsinin en Romantik olduğunu görürüz. Sahnenin “hatırladığını” belirterek başlıyor.

"harabe manastırların, kalelerin ve mağaraların belirsiz, uzak bir geçmişine işaret ediyormuş gibi, burada burada tepeler ve taretlerle taçlandırılmış cesur bir çıkıntılı blöf, bazı Gotik kaleleri andırıyordu", ancak sonunda mecazını kullanmak için dilse yenilgi taklidi yaparak, "onların sözlü bir tasviri, aralarında olmayan birinin hayal gücüne gerçeği aktarmak için çok az şey yapabilir" (Wilkes 2: 297-98). Yukarıda görüldüğü gibi, dilin eksikliklerinin bu şekilde kabul edilmesi, yücelik söyleminde retorik bir araç olarak görünmektedir. Gerçekten de öyle olmak zorundadır, çünkü yüce kavramının tamamı, retorik veya retorik tarafından kuşatılmayan ölçülemez bir şey fikri etrafında döner.

sebep.

Cooper, Mary ve diyakonun Antarktika ikliminin sezgilere aykırı özelliklerini anlamaya çalıştıkları bir bölümde, Antarktika deneyiminin yüceliğinin nasıl düzgün bir şekilde aktarılacağı sorununu sahneliyor. Deacon, sanki doğa yasaları evrensel değilmiş gibi, evin evden nasıl bu kadar farklı olabileceğini anlayamıyor:

Fok balıklarının hepsi bana antarktika denizlerinin umutsuz soğuk buzu olduğunu söylüyor. Bazıları güneyde Grönland ve İzlanda'ya doğru olduğundan daha soğuk olduğunu düşünüyor. Bir ceset güneye giderken havanın soğuması olağanüstü, Mary; ama tüm hesaplara göre öyle. Bunu asla anlayamadım ve Amerika'da öyle değil, eminim sartain. [...] İnanıyorum ama anlamıyorum. (279)

Bir coğrafya kitabı onlara bu farkın "dünyanın ekseninin yörünge düzlemine göre eğiminden" kaynaklandığını söyler, ancak bunun ne anlama geldiğini kesinlikle anlayamazlar; açıklama onlara "İbrani idi" (280). Sahne, olağan deneyimin ötesindeki fenomenleri anlama problemini göstermektedir. Mary ve amcası için bilimin gerçeklerini kabul etmek, Gardiner'in Tanrılığı kabul etmesi kadar büyük bir inanç sıçraması gerektiriyor. Tahmin edilebileceği gibi, Cooper, Mary'nin cehaletini, hâlâ ruhsal gerçeği sezebildiğine dair ahlaki bir gözleme dönüştürüyor: "Onun zekasına göre, hiçbir şey Tanrı'nın Oğlu'nun enkarnasyonundan daha net, hiçbir ahlaki gerçek daha canlı, hiçbir fiziksel gerçek daha kesin değildi. " (280). Cooper, bir inanç sıçraması yapmanın gerekliliğini savunuyor gibi görünüyor; manevi kesinlik deneyimsel bilgi yoluyla elde edilemez. İnanç ve yüce, sezgi yoluyla ve aklı atlayarak benzer şekillerde işliyor gibi görünüyor.

Yeni Bir Bariyer

Bu nedenle Deniz Aslanları , Antarktika'nın temsil edilme biçimindeki bir değişikliği temsil ediyor - sonunda Antarktika'nın varlığını belirleyen ve ondan önce gelen tüm hayali spekülasyonları çürüten ABD Keşif Seferi'nin çalışmalarının sonucu. Ancak gördüğümüz gibi, gerçek Antarktika görüldüğü anda, Cooper hemen onun üzerine yeni bir vizyon yansıtır ve anlamı bir kez daha ötede yatan bir şeye ertelenir. Bu jest, Cooper'ın romanın önsözünde daha önce karşılaştığımız bir cümlelin modülasyonunun geri döndüğü yerde açıkça ortaya konuyor: "Doğal fenomenlerin her farklı bölümünün temelinde kavrayamadığımız bir şey yatıyor.

Şimdiye kadar gideceksin ve daha uzağa gitmeyeceksin, yaratılışın her büyük gerçeğine damgalanmış gibi görünüyor "(iv-v). İkinci cümlelin ilk cümlesini, Tanrı'nın okyanusa söylediği Eyüp Kitabındaki pasajın bir açıklaması olarak kabul ediyoruz: "Şimdiye kadar geleceksin, ama daha fazla değil: ve gururlu dalgaların burada kalacak" (38:11).). Anlamalı bir şekilde, İncil'deki aynı pasaj Antarktika ile ilgili olarak Benjamin Morrell tarafından da kullanılmıştı, ancak taban tabana zıt bir anlamla. Morrell için bu, hayali bir sınırı, "Güney Kutbu'na ulaşma girişiminin doğanın korkunç sınırlarına küstahça bir tecavüz, büyük Yaratıcı'nın sınırlarına yasa dışı ve saygısız bir şekilde burnunu sokmak olduğu şeklindeki batıl bir düşünce" anlamına geliyordu (29). Ancak Morrell'in iyimser rasyonalizmine göre, insan iradesinin katıksız uygulanmasıyla aşılamayacak hiçbir engel yoktur:

Deha, bilim ve enerjinin bir araya gelmesinin mucizeler yaratabileceğini ve hatta dağları yerinden oynatabileceğini iddia ediyorum; çünkü ruhun madde üzerindeki gücünden başka bir mucize nedir - zihnin fiziksel engeller üzerindeki zaferi. Akıl yürüyüşü karşı konulamaz; ve dünyanın kendisi tek bir buz küresi olsaydı, bilimin asasıyla yönetilen dehanın ateşi, merkezine giden bir geçidi eritebilirdi. Güney Kutbu'na yapılan bir ziyaretin, bir yumurtanın yerinde durmasına neden olmaktan çok bir mucize olarak düşünüleceği gün çok uzak değil. (30)

Morrell, bilimin meraklı gözünün amacının her şeyi ortaya çıkarmak veya Ahab gibi fenomenin yüzeyini kırmak ve kendi içindeki şeye ulaşmak olduğu bir Promethean projesinin ana hatlarını çiziyor. Reynolds da eşit derecede iddialıydı: "Tanrı'nın bilgece bir yasasıyla asla sona eremeyecek olan bilgiye sınırlar koyacak kadar küstah kim? Madde ile amel eden akıl olduğu müddetçe ilim âlemlerinin genişletilmesi gerekir [...]" (Adres 70).

Cooper , The Sea Lions'da, insan anlayışına bir dış sınır, insan aklının gururlu gidişatının durdurulması gereken noktayı yeniden getirerek bu tür iyimser akılcılığa karşı çıkıyor: kanıtlamanın ve varsayımın yerini hiçbir insan aklının tarayamayacağı bir gizem alır. Bu nokta, bazı zekalar için diğerlerinden daha uzak olabilir; ama herkes için vardır, herkesin tümevarımlarını durdurur, her şeyi gizler" (v). Ampirik bilgi üretmenin önde gelen mekanizması olan tümevarımsal muhakeme, Cooper'ın yeni ne plus ultra'sında, kimsenin geçemediği noktada bozulur . Bazıları diğerlerinden daha uzağa gidebilir, ancak hepsi kaçınılmaz olarak başarısız olacaktır. Aşkınlık reddedilir çünkü o dünyanın gerçeklerinden dünyanın altında yatan sebepleri veya kökensel sebepleri çıkarmak imkansızdır. Cooper için, olasılık bariyerinin ötesinde yatan Antarktika'nın nihai bilgisi değil, nihai bilginin kendisidir. T. Philbrick, "Antarktika'nın buzlu engelleri, nihayetinde tüm rasyonel araştırmaların karşısına çıkan ve onun en uzak sınırlarını belirleyen gizemlerin benzerleri haline gelir" (232). Bu bilişsel hüsrana veya reddedilen aşkınlık, Poe'nun "MS. Bir Şişede Bulundu" ve belki de Pym'in sonuna kadar, ama orada sınırın statüsü belirsizdi.

Hem bu dünyanın coğrafi bir noktası hem de muhtemelen ötesinde başka bir şey olarak algılandı. Cooper'ın insan aklını sınırlaması, Lenz'in de belirttiği gibi, paradoksal bir şekilde, onu "Benjamin Morrell ve Edmund Fanning'in anlatılarının güçlü retoriği ve kararlı kararlılığının tam karşısında" (Poetics 88) Romantizm geleneğine yerleştiriyor gibi görünüyor. Ya da Alexander Pope'un şu sözleriyle daha da yakından ilgili olabilir: "O zaman kendin bil, Tanrı'nın taradığını sanma; / İnsanlığın doğru incelenmesi insandır" (10; II.I). Gördüğümüz gibi, Thoreau bu duyguyu birkaç yıl sonra tekrarlayacaktı.

Tabii ki, Morrell ve Cooper arasındaki temel fark, Antarktika keşfinin zıt uçlarında yer almalarıdır. Cooper, Poe'nun deyimiyle "en yoğun şekilde heyecan verici sırlardan biri"nin cevabının radikal bir şekilde yeni bir bilgi sağlamadığı içgörüsüne sahipti. Sadece bilginin sınırlarını daha da ileriye taşımaya yaramıştı. Dolayısıyla bilimsel iyimserlik ortadan kalktı ve Cooper bunun yerine insan bilgisinin mutlak sınırı olarak Eyüp'ten ödünç alınan emri ifade ediyor. Onu, insan aklının ilahi bir sınırı olarak ve bu haliyle, Tanrı'ya mahsus bilgi karşısında gerekli tedbir ve alçakgönüllülüğün nedeni olarak yeniler. Deniz Aslanları bir Antarktika romanı olabilir, ancak asıl odak noktası Antarktika'nın kendisi değil, insan ruhunun sınanmasıdır. Cooper için önemlilik görünüşe göre yeterli değildi; Antarktikası, yüzeyin altında ilahi anlamlarla doludur. İçinde

Bu anlamda Cooper, yalnızca modern, kahramanca Antarktika anlatısının ruhsal imalarını öngörmekle kalmıyor. İlahi iradenin içkin olduğu ve cüretkar kâşifi yok etmekle tehdit eden bir Antarktika yaratırken, HP Lovecraft'ın "Deliliğin Dağlarında" (1936) filmindeki paranoyak vizyonlarını da seziyor. Lovecraft'ın Antarktika'sı, buzun altında yatan eski bir uzaylı uygarlığını, kökenine dair derin bir sırrı ve yok olma tehdidini ve bunun da ötesinde, insan kavrayışının ötesinde uzanan daha da karanlık bir sırrı saklayarak gizler. Mistik anlatımıyla Antarktika'yı örtbas etme sürecinde Cooper, böylece onu bir kez daha sırra dönüştürür.

SON SÖZ

Bu çalışmanın kapsayıcı amacı, Antarktika'nın 19. yüzyılın başlarındaki Amerikan kurgusunda nasıl temsil edildiğini ve bunun bölge hakkındaki çağdaş bilgi ve spekülasyonlarla nasıl ilişkili olduğunu görmek olmuştur. Ayrıca dönemin sonuna kadar bölge neredeyse bilinmediği için Antarktika'nın boş uzayının ne amaçla ve ne amaçla doldurulduğu araştırılmaya çalışılmıştır. Antarktika'nın neden bir projeksiyon alanı olarak seçildiği sorusu, ortamın zaten halkın odak noktası olduğu ve bu nedenle kendi başına seyircinin merakını çekeceği gözlemiyle yanıtlanabilir. The Monikins ve "The Atlantis"te bu strateji özellikle belirgindir, çünkü onlar Antarktika'nın çağdaş bilgisiyle yalnızca yüzeysel olarak ilgilenirler; burada bölge öncelikle sosyal projeksiyon için uygun bir araç sağlar. Diğer kurgularda, Antarktika'nın kurgusal olmayan kavramsallaştırmalarıyla etkileşimi daha karmaşıktır ve yazı yazıldığı sırada dolaşan fikirlere yanıt verir. Symzonia , John Cleves Symmes'in iç kısmına muazzam kutup açıklıklarından erişilebilen içi boş bir dünya teorisine yanıt olarak yazılmıştır. Edgar Allan Poe ayrıca "MS. Bulunan Şişede", Güney Kutbu'nda muazzam bir kutup açıklığında sona eriyor. Pym'in sonu muhtemelen bu terimlerle de okunabilir, ancak bu örnekte yalnızca "MS" ile ilgili olarak kesin bir biçim alan bir önermedir. Bununla birlikte, Pym öncelikle ABD'nin Antarktika Keşif Seferi zemininde görülmelidir. Symzonia dışındaki tüm metinler , bu keşif gezisi veya ona yol açan kamusal tartışmalar bağlamında yer almaktadır. Sırasıyla ABD Keşif Seferi'nden bir ay önce ve bir ay sonra yayınlanan Pym ve "Atlantis", anlatılarını etrafındaki genel heyecana bağlayarak keşif gezisine açıkça atıfta bulunuyor. 1842'de geri döndüğünde, keşif ekibi Antarktika bölgesinin çoğunun haritasını çıkarmış ve Antarktika'nın varlığını doğrulamıştı. Antarktika artık bilinmiyor değildi, bu da kurguda temsil edilme biçimini değiştirdi. Cooper , 1849'da The Sea Lions'da Antarktika'ya döndüğünde , keşif gezisinin bulgularını gerçekçi bir temsil için temel olarak kullandı. Antarktika artık tropik değildi ve "MS" hariç tüm önceki anlatılarda olduğu gibi yerleşim yoktu, ancak esasen bugün bildiğimiz gibi göründü.

Bununla birlikte Cooper, bu gerçekçilik katmanının altında Antarktika'nın gizli bir amacı olduğunu da hayal etti ve insan bilgisinin nihai bilgiye asla ulaşamayacağını belirtti - aslında Antarktika gömülü bir gösteren olmaya devam ediyor ve asla gerçekten keşfedilemez. Cooper'ın burada tanıttığı tema, ne olursa olsun

Bilimin ne kadar çok ötesinde bir şey olduğunu ortaya çıkarması, ileride Antarktika yazılarının merkezi bir parçası haline gelecektir.

Elbette, bu tezde incelenen kurgu, edebi eğilimler hakkında herhangi bir kesin sonuca varmak için çok sınırlı bir metinler bütünüdür. Ancak Beşinci Bölüm'de, İngiliz edebiyatındaki benzer bir gelişmenin paralelini Robert Paltock'un Peter Wilkins (1751) ve Samuel Taylor Coleridge'in "The Rime of the Ancient Mariner" (1798) adlı yapıtlarından örneklerle kurdum: ilki içi boş bir dünya ütopyası, ikincisi, James Cook'un keşiflerinin ardından Antarktika'nın gerçekçi bir temsili. Bunlar, ütopyacılıktan keşif yoluyla gerçekçiliğe giden aynı yörüngeyi bu çalışmanın metinleri olarak izler. David Fausett, terra australis incognita ütopyaları üzerine yaptığı araştırmalarda benzer bir sonuca varır - Fausett'in çalışması bağlamında Avustralya kastedilmektedir - Avustralya özünde bilindiğinde ütöpik biçimin yerini gerçekçi yönelimli biçimlere bıraktığına dikkat çeker (9). Başka bir deyişle, 17. yüzyılın sonları ile 19. yüzyılın başlarında keşif ve edebi kurgu arasında kanıtlanabilir bir bağlantı vardır ve bu muhtemelen bu tür kurgunun her şeyden önce keşif fikrine dayandığı gerçeğiyle açıklanabilir. keşif odağı tarafından belirlenir. Ancak Fausett, Cook'un 1772-75'te (1-2) Antarktika keşfiyle bilinmeyen coğrafi bölgenin bitmesi nedeniyle jeo-uzaysal ütopyanın varlığının sona erdiğini iddia ederken, bu çalışma Antarktika'nın Amerikalılar için bir kez daha nasıl verimli bir ütöpik site haline geldiğini göstermiştir. 19. yüzyılın başlarında yazarlar . Ancak prensipte Fausett'in iddiası bu çalışmanın dönemi için de geçerlidir: Bir topluluk bir bölgeyi bilinen olarak gördüğü anda ütopya üretmeyi bırakır. Ya da daha doğrusu, ütöpik yazıya bir moratoryum getirdiği söylenmelidir, çünkü bu süreç döngüler halinde ilerliyor gibi görünmektedir.

19. yüzyılın başlarındaki Antarktika ütopyaları ile ilgili olarak , zaman çerçevesini 1838-42'deki ABD Keşif Seferi'ne yetmiş yıl kadar uyarlamamız yeterli. Aslında, Deniz Aslanları'ndan sonra , 1880'lere kadar Antarktika kurgusu yoktu; bu, Elizabeth Leane'in gözlemlediği gibi, "bu dönemde nispeten az Antarktika keşfi yapıldığı gerçeğini yansıtıyor" (158). Cook'tan sonra, bölgede ulusal ayırım için bir fırsat gören Amerikalılar tarafından yeniden canlandırılana kadar Antarktika'ya nispeten az bilimsel ilgi vardı ve ABD Keşif Seferi'nden sonra Antarktika, halkın, bilimin ve edebiyatın odağından yeniden silindi.

Çalışmamı bitirmek için, Antarktika'nın mistik özelliklerinin çoğunu günümüze kadar nasıl koruduğunu göstermek için 1850'den sonra Antarktika kurgusunun gelişiminin ana hatlarının kısa bir taslağını vereceğim. Bu çalışmanın metinlerinde karşılaşılan temaların çoğu farklı kisvelerde geri dönüyor,

sürekli bir Antarktik yazı geleneğinin parçası olduklarını gösteriyor. Antarktika'nın bir sonraki odak noktası, Antarktika keşfinin sözde Kahramanlık Çağı (1895-1922) sırasındaydı. 1895'te Kahramanlık Çağı'nın başlangıcı, Altıncı Uluslararası Coğrafya Kongresi'nin dünya çapındaki bilimsel topluluklara yüzyılın başından önce Antarktika'yı keşfetmeleri çağrısında bulunarak, "Antarktika bölgelerinin keşfi, coğrafi keşiflerin en büyük parçasıdır. hala üstlenilecek" (qtd., Pyne 85). Bunu, Roald Amundsen, Robert Falcon Scott ve Ernest Shackleton gibi efsanevi isimlerin komutasındaki seferlerle yoğun bir Antarktika keşfi dönemi izledi. Dönemin sonu genellikle 1922'de Shackleton'ın ölümüyle işaretlenir. Kahramanlık Çağı sırasında, henüz Antarktika'nın içini görmemiş veya Güney Kutbu'na gitmemiş olduğundan, gündemde olan şey esasen kıtasal keşiflerdi. Böylece spekülatif kurgu için yeni bir bilinmeyen alan açıldı.

19. yüzyılın sonlarına doğru Antarktika'ya olan ilginin yeniden canlanması, Antarktika edebiyatında bir dalgalanmayı beraberinde getirdi. Burada, örneğin Jules Verne'in *Le Sphinx des Glaces*¹ (1897) ve Charles Romyn Dake'in *A Strange Discovery* (1899) adlı yapıtlarını buluyoruz; bunlar aynı zamanda çözülmemiş bir Antarktika gizemiyle de -kapanma eksikliğiyle- ilgilendikleri için mevcut bağlamda özel ilgi görüyor. Pym'de . Dake'in romanı, Pym'in anlatısını kaldığı yerden devam ettirerek Pym ve Peters'ı Güney Kutbu'ndaki ütöpik bir dünyaya götürür. *Le Sphinx des Glaces* , Verne'in Poe'nun bıraktığı gevşek iplikleri titizlikle birleştirdiği Pym'in garip bir devamı ve revizyonu karışımıdır . Basil Ashmore'un romanın önsözünde ifade ettiği gibi, Verne Pym'e "bir çözüm bulmuş" ve "orijinal olay örgüsünün tamamlanmasının karışık yumaklarını toplamış ve son bölümü rasyonelleştirmişti [...]" (8). Verne'in sunduğu natüralist "çözüm", Pym'in anlatısının sonundaki beyaz, dev insan figürünün yalnızca sürüklenen bir buzdağı olduğudur. Verne'in revizyonunda, Dirk Peters Antarktika'dan tek başına çıkmayı başarır ve Pym'in defterini Poe'ya getiren de odur. Verne'nin romanının sonunda, Pym'in cesedi Güney Kutbu'nda dev bir mıknatıs taşına tutturulmuş olarak bulunur. Sonunda kapanış.

Leane, Antarktika'daki yeni bilimsel odak noktasının

20. yüzyılın başlarında, Antarktika edebiyatının önemli bir özelliği olan ütopyacı yazının, kurgunun keşif anlatılarından giderek daha fazla etkilenmeye başlamasıyla kademeli olarak ortadan kalkması etkisi oldu: "kıtada artan insan deneyimi, bir grup anlamına geliyordu. (nispeten) daha gerçekçi Antarktika anlatıları bu ütöpik geleneğin yanında büyüdü" (165). Gerçekçi Antarktika'dan iki geç örnek verilebilir.

¹ İngilizce çevirilerde *An Antarktika Gizemi* veya *Buz Tarlalarının Sfenksi* olarak işlenmiştir.

Kahramanlık Çağı ile farklı şekillerde ilgilenen kurgu. Ursula K. Le Guin'in kısa öyküsü "Sur" (1982), yalnızca Güney Kutbu'na Amundsen ve Scott'tan bir yıl önce ulaşan, ancak iz bırakmamaya karar veren kadınlardan oluşan bir Güney Amerika seferinin nasıl olduğunu anlatan bir alternatif tarih kurgusudur. başarı. Beryl Bainbridge'in The Birthday Boys (1991), Scott'ın Terra Nova keşif gezisinin, direğe ulaşmak için talihsiz bir girişimde bulunan son grubu oluşturacak beş adam tarafından anlatılan sözde bir hizip olan kurgusal biçimde yeniden işlenmesidir.

Bununla birlikte, spekülasyon dürtü devam ediyor; Antarktika hakkındaki mevcut bilgi durumu ilk bakışta hayal gücüne çok az yer bırakıyor gibi görünse de, Antarktika her zamanki gibi üretken bir spekülasyon alanı olmaya devam ediyor. Antarktika'nın bir tür uzaylı gizemini gizlediğini hayal etmek, 20. yüzyılda bilim kurguda popüler bir motif olmuştur. Bu açıdan belki de en etkili eser, HP Lovecraft'ın "Deliliğin Dağlarında" (1936) kısa romanıdır. İlk olarak 1936'da basılmasına rağmen, 1931'de, Richard Byrd'ın 1928-30 ve 1933-35'te Güney Kutbu'na yaptığı ilk iki sefer arasında yazılmıştır. Şu anda, keşfedilmenin eşiğinde olan kıtanın iç kısımlarının bilinmeyen kısımlarıydı. Byrd'ın durumunda, bu öncelikle hikayede kullanılan ulaşım aracı olan uçakla yapılacaktı. Anlatı, bir grup bilim adamının, bir zamanlar Antarktika sıradağlarının derinliklerinde tanrı benzeri "Elder Things" in yaşadığı eski bir uzaylı şehrinin nasıl keşfettiğini anlatıyor. Anlatı, Prospero'nun "Atlantis" tekini anımsatan bir üslupla, gelecekteki seferlere bu bilinmeyen bölgelere girmemeleri için bir uyarı olarak sunulur: "Konusmak zorundayım çünkü bilim adamları, nedenini bilmeden tavsiyeme uymayı reddettiler. Kapsamlı fosil avı ve eski buzulların toptan kazınması ve eritilmesi ile Antarktika'nın bu planlanan işgaline karşı çıkma nedenlerimi tamamen irademe aykırı olarak söylüyorum.

(Lovecraft 256). "Deliliğin Dağlarında" Poe'nun Pym'inden esinlenen başka bir hikaye. Antarktika dağlarının altında, Tsala'ın gizemli uçurumlarını çağrıştıran, Pym'deki kuşların "Tekeli-li" çılgınlığını tekrarlayan eski uzaylı canavarların yaşadığı tüneller var . Karakterlerden biri, Poe'nun Pym'i (Lovecraft 340) yazarken "şüphelenilmeyen ve yasak kaynaklara" bazı gizemli erişimleri olabileceğini, tesadüfün bir açıklaması olarak öne sürüyor . Muhtemelen Lovecraft'tan etkilenen John W. Campbell, "Orada Kim Var?" adlı romanında Antarktika'da gömülü bir uzaylı sırrı hakkında da yazıyor. (1938).

Bu hikayede, bir grup bilim adamı Antarktika buzunda bir uzaylı uzay aracı bulur, ancak aynı zamanda herhangi bir yarattığı yiyip şeklini alabilen uzaylıyı da uyandırır. Klostrifik ortamda küçük grup arasında paranoya başlar.

Antarktika araştırma istasyonu, çünkü kimse diğerlerinin kim olduğundan emin olamaz.

olduklarını söylüyorlar. "Oraya kim gider?" The Thing from Another World (1951) ve The Thing (1982) olarak iki kez filme alındı . Daha yakın zamanlarda, X-Files: Fight the Future (1998) ve AVP: Alien vs. Predator (2004) filmleri , gelenekte Antarktika altında gömülü uzaylı sırlarının bu motifini kullanmaya devam etti.

Lovecraft'ı başlattı.

Kitayı kaplayan buz tabakası ne kadar kalın olursa olsun, her zaman hayal gücü için bir açıklık var gibi görünüyor. İlk iki Antarktika'sından sonra

Byrd üç sefer daha yönetti: 1939-40, 1946-47 ve 1955-56. Bu seferler sırasında, Antarktika kıtasının yaklaşık bir milyon mil karelik alanı havadan incelendi. Böylesine büyük bir coğrafi ve bilimsel girişimin, Byrd'ı spekülasyonu harekete geçirmek için beklenmedik bir aday haline getireceği düşünülebilir. Ancak 1947'de, başka bir kutup uçuşuna çıkmadan kısa bir süre önce bir yayında şaşırtıcı bir açıklama yaptığı iddia ediliyor: "Kutup'un ötesindeki o karayı görmek isterim. Kutbun ötesindeki o bölge, büyük bilinmeyen merkezidir" (qtd., Godwin 121). Çoğu insan burada belirgin bir gizem bulamayacak - Byrd direğin bir tarafındaydı ve diğer taraftaki keşfedilmemiş bölgeye uçmak istiyordu. Ancak bu zararsız yorum, Byrd'ın kutup açılımının diğer tarafındaki bir dünyaya atıfta bulunduğunu iddia ederek, yepyeni bir nesil içi boş dünyacılara ilham verdi (Godwin 118-23; Standish 276-77). Symmes'in önerdiği 1818'de bile arkaik görünen içi boş dünya fikri, böylece 20. yüzyılda yaşadı. Byrd'ın uçuşundan önce bile içi boş dünya edebiyatı, Verne'nin Dünyanın Merkezine Yolculuk (1864) aracılığıyla Edgar Rice Burroughs'un Pellucidar serisiyle (1914-62) 20. yüzyıla taşınmıştı ve ucuz romanlarda yaygın bir özellikti. 1940'lar ve 50'ler (Standish 267-81).

Bu bağlamda bahsetmeye değer , Symmes'in fikirlerinin kısa bir açıklamasını da içeren içi boş dünya teorisinin kökenleri üzerine mini bir konferansla açılan B-filmi The Mole People (1956)'dır. Ian Wedde'nin Symmes Hole (1986), Rudy Rucker'ın Hollow Earth (1990) ve Thomas Pynchon'un Mason & Dixon (1997) gibi, tümü Symmes'e, hatta Rucker'ın romanına atıfta bulunan, içi boş dünya postmodern edebiyatta eğlenceli bir tema haline geldi. karakter olarak Poe ve Jeremiah Reynolds içerir.

Antarktika, tuhaf bir olay dönüşünde, önde gelen Nazi liderlerinin İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Antarktika'daki gizli üslerle çekildiği iddia edilen Nazilerin hayatta kalmasıyla ilgili spekülasyonlarda da yer aldı (Godwin 125-29). Muhtemelen, Antarktika'nın coğrafi uzaklığı ve yabancılığının birleşimi, bu spekülasyonlara, kutuplardaki delikler teorisine yaptıklarıyla aynı şekilde güven veriyor. Bu hayatta kalma mitleri, bazı ilginç ayrıntılar alır.

hareket noktaları olarak Antarktika keşif tarihi. Almanya gerçekten de Antarktika topraklarını talep etmek ve sözde gizli üsler kurmak amacıyla savaştan hemen önce Antarktika'ya bir sefer, Deutsche Antarktische Expedition (1938-39) göndermişti. Bununla bağlantılı olarak, komplo teorisyenleri, ABD Donanması'nın Antarktika keşif gezisi "Operation Highjump"ın (1946-47) zamanlamasını oldukça anlamlı bulmuşlardır. Byrd'ün on üç gemi, 4.700 adam ve otuz üç uçaktan oluşan bir filo liderlik ettiği bugüne kadarki en büyük Antarktika keşif gezisidir (Mills 488). Komplo teorisyenlerinin gözünde, "Yüksek Atlama Operasyonu" asla Antarktika keşfiyle ilgili değildi, Alman üslerinin yerini belirlemeye yönelik askeri bir çabaydı. 2 Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu komplocu mitoloji, WA Harbinson'ın *Genesis: Projekt Saucer III* (1980), William Dietrich'in *Ice Reich* (1998) ve Clive Cussler'ın *Atlantis Found* (1999) gibi spekülasyonlu kurgularını doğurdu. Buz İmparatorluğu belki de bunların en ilginç olanıdır. 1938-39'daki Alman Antarktika keşif gezisinin spekülasyonlu bir kurgusu olan roman, Antarktika'daki bir volkan adasındaki bir mağarada bulunabilecek oldukça bulaşıcı sporlar biçiminde biyolojik bir süper silah arayışına dönüşüyor.

Çağımızda Antarktika bir kez daha geleceğin belirleyicisi oldu. Örneğin Antarktika buz, buzdağlarının toplanmasıyla ilgili lojistik, çevresel ve politik sorunların çözülebilmesi koşuluyla, birçok kurak ülkeye su sağlama kapasitesiyle dünyanın en büyük tatlı su rezervini oluşturur (Pyne 355-56). Antarktika ayrıca fosil yakıtlar için keşfedilmemiş son büyük bölgedir; şu anda işletme yasaktır, ancak petrol şirketleri bölgeyi araştırmak için izin başvurusunda bulunmuştur (Pyne 353-54). Ayrıca Elena Glasberg, incelen ozon tabakasının dünyayı bir kez daha "kutuplardaki delikler" tartışmasına çevirmesinin tarihsel ironisine dikkat çekiyor (197). Ilıman bir Antarktika vizyonu, ütopyik, tarımsal bir rüyadan, eriyen buzulların deniz seviyesinin feci bir şekilde yükselmesine neden olacağı distopik, ekolojik bir kaba dönüşü. Antarktika, 1959'dan beri Antarktika Antlaşma Sisteminin koruması altındadır. Antlaşma, neredeyse ütopyik görünen terimlerle Antarktika'yı bir bilim ve barış kıtası olarak tanımlıyor ve giriş bölümünde "Antarktika'nın sonsuza kadar kullanılmaya devam etmesi tüm insanlığın çıkarıdır" diyor.

münhasıran barışçıl amaçlarla ve uluslararası anlaşmazlığın sahnesi veya nesnesi haline gelmeyecektir." Kim Stanley Robinson'ın eko-gerilim filmi Antarktika'da (1997), Antarktika Antlaşması'nın koruması, kurumsal çıkarlar ve Antlaşma dışı ülkeler Antarktika'nın doğal kaynaklarını sömürmek için harekete geçtikçe ortadan kalkmak üzere. Radikallerin bir dizi sabotaj eyleminin tetiklediği olaylara odaklanmak

² Bu altkültürel olguya büyüleyici bir bakış için, örneğin, Joseph P. Farrell'in sözde-tarihsel kitabı *Reich of the Black Sun*'a (238-55) bakın.

çevreciler, roman, Antarktika'nın geleceğinin gerçekçi bir şekilde, ancak ekolojik sürdürülebilirliğe odaklanarak nasıl ele alınacağını hayal ediyor. Antarktika, Antarktika ütopyasının en son örneklerinden biridir, ancak modern bir duyarlılıkla: Antarktika ortamıyla gönülsüz bir anaerkinin önderliğinde ortak yaşam içinde yaşayan küçük, uluslararası göçebe bir topluluğa odaklanan çevresel bir ütopya veya ekotopyadır. .

Antarktika'nın keşfedilme ve bilim kıtası ilan edilmekle hayal gücünün azalmadığı bu örneklerden anlaşılmaktadır. Kurmaca ve kurgusal türlerin çoğalması, coğrafi keşiflerin yerini giderek uzmanlaşmış bilime bırakmasıyla bağlantılı olarak, bunlar arasındaki ilişkiyi 19. yüzyılda olduğundan daha az belirgin hale getirdi.

yüzyıl. Leane'in belirttiği gibi Antarktika, Kahramanlık Çağı'ndan (165) sonra "her türden kurgu türü için kabul edilebilir bir ortam haline geldi". Antarktika'nın gizeminin bir kısmı, yasaklayıcı doğası nedeniyle korunabilir; keşfi kolonizasyon ve yerleşim takip etmez. Çoğu için, hala terra australis incognita'dır ve efsanevi kalitesinin çoğunu hala sergilemektedir. Gerçekten de bazen bilim bize Antarktika'nın altında gerçekten de bazı sırların gömülü olabileceğine dair işaretler veriyor: örneğin, buzulların birkaç bin metre altındaki buzul altı gölleri, son yarım milyon yıldır kapalı olan ortamlarda canlı mikroplar içerebilir. Ayrıca, buz tabakası son buzul çağından beri sürekli olarak donmuş olduğu için, çekirdek örnekleri 750.000 yıl öncesine kadar uzanan iklim rekorunu ortaya çıkarmıştır. Pym'den neredeyse tam iki asır sonra, Antarktika hâlâ "en yoğun heyecan verici sırlardan biridir" (17.12).

ALINTI YAPILAN İŞLER

Adams, Rachel. Sideshow ABD: Ucubeler ve Amerikan Kültürel Hayal Gücü.

Chicago: U of Chicago P, 2001.

Aldiss, Brian W. ve David Wingrove. "Türlerin Kökeni Üzerine: Mary

Shelley. Spekülasyon Üzerine Spekülasyonlar: Bilim Kurgu Teorileri. Eds. James

Gunn ve Matthew Candelaria. Lanham: Korkuluk, 2005.

Almy, Robert F. "JN Reynolds: Özel Referanslarla Kısa Bir Biyografi

Poe ve Symmes'e." Kolofon 2 (1937): 227-45.

Antarktika Antlaşması. Antarktika Antlaşması Sekreterliği. 15 Ocak 2009

<http://www.ats.aq/documents/ats/treaty_original.pdf>.

"Antarktika." Oxford İngilizce Sözlüğü. 2. baskı 1991.

Bailey, JO "Bir Erken Amerikan Ütopik Kurgu." Amerikan Edebiyatı: Bir

Journal of Literary History, Criticism, and Bibliography 14.3 (Kasım 1942): 285-

93.

---. "Poe'nun 'Dream-Land' ve 'Ulalume' Coğrafyası." Filoloji Çalışmaları

45 (1948): 512-523.

---. Giriş. Symzonia: Bir Keşif Yolculuğu. Adam Seaborn (sözde).

---. "Poe'nun Arthur Gordon Pym, 'Hans Pfaal[sic]' ve Diğer Parçalar için kaynaklar."

PMLA 57 (Haziran 1942): 513-35.

Bandy, William T. "Dr. Moran ve Poe-Reynolds Efsanesi." Mitler ve Gerçekler:

Gizemli Bay Poe. Ed. Benjamin Franklin Balık IV. Baltimore: EA

Poe Topluluğu, 1987. 26-36.

Barton, Benjamin Smith. "Kuzey Amerika'nın Doğal Tarihi Üzerine." bu

Philosophical Magazine: Çeşitli Bilim Dallarını Anlamak,

Liberal ve Güzel Sanatlar, Tarım, İmalat ve Ticaret 21 (1805): 97-

103, 204-11.

"Bazalt Sütunları." The North American Review 1.3 (Eylül 1816): 337-38. Yapımı

Amerika'nın. Cornell U Lib. 1 Nisan 2008

- <<http://cdl.library.cornell.edu/cgi-bin/moa/moa.cgi?notisid=ABQ7578-0001-88>>.
- Baym, Nina. *Woman's Fiction: A Guide to Romans by ve Women in America*, 1820-70. 2. baskı Urbana: U of Illinois P, 1993.
- Baynton-Williams, Ashley ve Miles. *Yeni Dünyalar: Keşif Çağından Haritalar*. Londra: Quercus, 2006.
- Kunduz, Harold. "Amerika'yı Karalamak: Poe'nun 'MS'si. Bir Şişede Bulundu.'" *Costerus: İngiliz ve Amerikan Dili ve Edebiyatında Denemeler* 58 (1987): 15-27.
- Beecher, Jonathan. *Charles Fourier: Vizyoner ve Dünyası*. Berkely: U Kaliforniya P, 1986.
- "Benedict Arnold, Hain: West Point'i Teslim Etme Girişiminin Hikayesi." *bu NY Times* (9 Eylül 1894): 20. *NY Times Arşivleri*. 22 Ağustos 2008 <<http://query.nytimes.com/mem/archive.ücretsiz/pdf?res=9901E6DD1131E033A2575AC0A96F9C94659ED7CF>>.
- Bertrand, Kenneth J. *Antarktika'daki Amerikalılar 1775-1948*. Burlington: Lane, 1971.
- Bezanson, Walter E. "Arthur Gordon Pym'in Sorunlu Uykusu." *Denemeler Edebiyat Tarihi*. Eds. Rudolf Kirk ve CF Main. *Yeni brunswick: Rutgers UP*, 1960. 149-175.
- Kuş, Robert Montgomery. "Buz Adası." *Philadelphia Aylık Dergisi* (Aralık 1827): 109-14.
- Blum, Hester. *Masthead'den Görünüm: Denizcilik Hayal Gücü ve Savaş Öncesi Amerikan Deniz Anlatıları*. Chapel Hill: U of North Carolina P, 2008.
- Bonner, Willard Hallam. "Cooper ve Kaptan Kidd." *Modern Dil Notları* 61.1 (1946): 21-27.
- Bowler, Peter J. *Evrin: Bir Fikrin Tarihi*. 3. üncü. ed. Berkeley: Kaliforniya Üniversitesi P, 2003.
- Brogan, Hugh. *Amerika Birleşik Devletleri Penguen Tarihi*. 2. baskı Londra: Penguen, 2001.
- Bruce, Susan. *Giriş. Ütopya / Thomas More; Yeni Atlantis / Francis Bacon; Çam Adası / Henry Neville*. Ed. Susan Bruce. Oxford: Oxford YUKARI, 1999.

- Buffon, George Louis Leclerc, Kont. Buffon'un Doğal Tarihi: İçeren
Dünya Teorisi, İnsanlığın Genel Tarihi, Kaba Yaratılış ve
Sebzeler, Mineraller, &c. &c. [Barr'ın Buffonu]. 10 cilt Londra, 1792.
- Burke, Edmund. Burke'ün Kolonilerle Uzlaşma Üzerine Konuşması. Boston, 1895.
Kessinger Publishing'in Nadir Baskıları.
- . Yüce ve Güzel Fikirlerimizin Kökeni Üzerine Felsefi Bir Araştırma.
Ed. Adam Phillips. Oxford: Oxford YUKARI, 1998.
- Byrd, Richard. Küçük Amerika: Antarktika'da Hava Keşfi, Uçuş
Güney Kutbu. New York: Putnam, 1930.
- Candelaria, Cordelia. "Tsalal'daki Beyazlık Üzerine: Arthur Gordon Üzerine Bir Not
Pym." Poe Çalışmaları 6 (Temmuz 1973): 26.
- Cawelti, John G. "Cooper ve Sınır Efsanesi ve Anti-Efsane." James
Fenimore Cooper: Yeni Tarihsel ve Edebi Bağlamlar. Ed. WM Verhoeven.
Amsterdam: Rodop, 1993. 151-59.
- Clees, James C. "James Fenimore Cooper'ın The Monikins: Social Criticism,
Hiciv ve Alegori." Diss. Columbia Üniversitesi, 1965.
- Cloper, Jonas. Bawlfredonia. [Bawlfredonia Tarihinden Parçalar:
O Büyük Güney Kıtasının Keşfi ve Yerleşiminin Hikayesi; ve
Bawlfredonian Commonwealth'in Oluşumu ve İlerlemesi. 1819]. Üst
Eyer Nehri: Gregg, 1969.
- Coleridge, Samuel Taylor. "Antik Denizcinin Kırığı." Lirik Baladlar
1798. William Wordsworth ve Samuel Taylor Coleridge tarafından. Ed. WJB
Owen. Oxford: Oxford UP, 1996. 7-32.
- Amerika Birleşik Devletleri Anayasası. Özgürlük Şartları. 14 Ağustos 2008
<<http://www.archives.gov/exhibits/charters/constitution.html>>.
- Aşçı, Alan. Edmond Halley: Göklerin ve Denizlerin Haritasını Çıkarmak. Oxford: Clarendon,
1998.
- Aşçı, James. Günlükler: JC Beaglehole tarafından yazılan Orijinal El Yazmalarından Hazırlanmıştır
Hakluyt Derneği için, 1955-67. Ed. Philip Edwards. Londra: Penguin,
2003.

- Cooper, James Fenimore. Amerikan Demokrat ve Diğer Siyasi Yazılar. Eds. Bradley J. Birzer ve John Willson. Washington, DC: Regenery, 2000.
- . James Fenimore-Cooper'ın [sic] yazışması. Ed. James Fenimore Cooper [Cooper'ın torunu]. New Haven: Yale UP, 1922. Kessinger Yayınları Nadir Baskılar.
- . Avrupa'da Toplamalar: Fransa. Philadelphia: Carey, Lea & Blanchard, 1837.
- . Muhtar: Bir Masal. Londra, 1855.
- . Vatandaşlarına Mektup. Cooper, Amerikan Demokrat ve Diğer Siyasi Yazılar 267-359.
- . James Fenimore Cooper'ın Mektupları ve Günlükleri. 6 cilt Ed. James Franklin Sakal. Cambridge: Harvard UP'den Belknap, 1960.
- . Monikiner. New York, 1855. [Faks]. Michigan Tarihsel Yeniden Basım Serisi.
- . Amerikalıların fikirleri. Cooper, Amerikan Demokrat ve Diğer Siyasi Yazılar 1-266.
- . Pilot. Deniz Masalları: Pilot; Kızıl Rover. New York: Kitaplığı Amerika, 1991. 1-422.
- . Çayır. Leatherstocking Masalları Cilt I: Öncüler veya Kaynakları Susquehanna: Tanımlayıcı Bir Hikaye; Mohikanların Sonu: A 1757'nin Anlatısı; Çayır: Bir Masal. New York: Amerika Kütüphanesi, 1985. 879-1317.
- . Deniz Aslanları: Ya da Kayıp Avcılar. New York, 1871. [Faks]. Michigan Tarihsel Yeniden Basım Serisi.
- . İsviçre eskizleri. 2 cilt Philadelphia, 1836.
- . Casus: Tarafsız Yerin Hikayesi. Londra, 1825.
- Cooper, Susan Fenimore. Giriş. James Fenimore Cooper'ın Eserleri [Ev Sürümü]. [New York, 1876-84.] James Fenimore Cooper Topluluğu İnternet sitesi. 26 Mayıs 2008 <<http://external.oneonta.edu/cooper/susan/susan-sealions.html>>.
- . Giriş. Deniz Aslanları [Cooper Galerisi: Veya, Sayfalar ve Resimler]. Tarafından James Fenimore Cooper. New York, 1865. 389-92.

- "Cooper'ın İngiltere'si." Yabancı Edebiyat, Bilim ve Sanat Müzesi 4 (Ocak Nisan 1838'e kadar): 180-195.
- Cordes, Fauno Lancaster. "Tekeli-li" ya da Oyuk Dünya Yaşıyor: Bir Bibliyografya Antarktika Kurgu. Antarktika Çemberi. 14 Nisan 2009
<<http://www.antarctic-circle.org/fauno.htm>>.
- Cranny-Francis, Anne. Feminist Kurgu: Genel Kurgunun Feminist Kullanımları. New York: Martin's, 1990.
- Dameron, J. Lasley. "Pym'in Kutup Bölümü: Sonuç mu Başlangıç mı?" Poe'nun Pym: Kritik Keşifler. Ed. Richard Kopley. Durham: Duke UP, 1992. 33-43.
- Darwin, Charles. İnsanın Türeyişi ve Cinsiyete İlişkin Seçilim. Çok Basit Başlangıç: Charles Darwin'in Dört Büyük Kitabı. Ed. Edward O. Wilson. New York: Norton, 2006. 767-1248.
- . Beagle'in Yolculuğu. Çok Basit Bir Başlangıç: Dört Büyük Kitap Charles Darwin. Ed. Edward O. Wilson. New York: Norton, 2006. 17-432.
- Darwin, Erasmus. Botanik Bahçesi: İki Bölümden Bir Şiir. Bölüm I: Ekonomi Bitki örtüsü. Bölüm II: Bitkilerin Aşkları. Felsefi Notlarla. New York, 1798.
- Davidson, Abraham A. "Felaket ve Peale'nin 'Mamut'u.'" Amerikan Üç ayda bir 21.3 (1969): 620-29.
- Dekker, George ve John P. McWilliams eds. James Fenimore Cooper: Kritik Heritage, Londra: Routledge, 2005. Karlstad U Lib. 5 Ağustos 2008
<<http://0-site.ebrary.com.biblos.kau.se/lib/kaubib/Doc?id=10095849>>.
- Bağımsızlık Bildirgesi. Özgürlük Şartları. 14 Ağustos 2008
<<http://www.archives.gov/exhibits/charters/declaration.html>>.
- Duygu Bildirgesi. Elizabeth Cady Stanton ve Susan B. Anthony Kağıtları Proje. 11 Nisan 2009 <<http://ecssba.rutgers.edu/docs/seneca.html>>.
- Duncan, James ve Derek Gregory, der. Geçit Yazıyor: Okuma Gezi Yazma. Londra: Routledge, 1999.

- "Editörün Rahat Koltuğu." Harper'ın Yeni Aylık Dergisi 7.42 (Kasım 1853): 841-49.
- Amerika yapımı. Cornell U Lib. 5 Aralık 2007 <<http://cdl.library.cornell.edu/cgi-bin/moa/moa.cgi?notisid=ABK4014-0007-119>>.
- Erskine, Thomas. Armata: Bir Parça. Londra, 1817.
- "Ütopya." Oxford İngilizce Sözlüğü. 2. baskı 1991.
- Farrell, Kara Güneş'ten Joseph P. Reich: Nazi Gizli Silahları ve Soğuk Savaş Müttefik Efsane. Kempton: Maceralar, 2004.
- Fausett, David. Yeni Dünyayı Yazmak: Büyüklerin Hayali Yolculukları ve Ütopyaları Güney Ülkesi. Syracuse: Syracuse UP, 1993.
- Fieldler, Leslie. Amerikan Romanında Aşk ve Ölüm. New York: Çapa, 1992.
- Uydurma, Peter. Yeraltı Dünyaları: Eleştirel Bir Antoloji. Ed. Peter Uydurma. Orta Mahalle: Wesleyan UP, 2004.
- Fogg, GE ve David Smith. Antarktika Keşifleri: Son Bozulmamış Kita. Londra: Cassell, 1990.
- Franklin, Benjamin. İnsanoğlunun Artışına İlişkin Gözlemler Ülkeler vb. Dijital Tarih. 31 Temmuz 2008 <http://www.digitalhistory.uh.edu/documents/documents_p2.cfm?doc=233>.
- Fukuchi, Curtis. "Poe'nun Arthur Gordon Pym'in İlahi Anlatımı." ESQ 27.3 (1981): 147-156.
- Gardner, Jared. Master Plots: Irk ve Bir Amerikan Edebiyatının Kuruluşu 1787-1845. Baltimore: Johns Hopkins UP, 1998.
- Garnizon, William Lloyd. William Lloyd'un Yazılarından ve Konuşmalarından Seçmeler Garnizon. Boston, 1852.
- Gates, WB "Cooper'ın Deniz Aslanları ve Wilkes'in Anlatısı." PMLA 65.6 (1950): 1069-75.
- Gitelman, Lisa. "Arthur Gordon Pym ve Edgar Allan'ın Roman Anlatısı Poe." Ondokuzuncu Yüzyıl Edebiyatı 47.3 (1993): 349-61.

Glasberg, Elena. Hayal Gücünün Antarktikası: Amerikalı Yazarlar Sonuncuyu Keşfediyor
Kıta 1818-1982. Diss. Indiana Üniversitesi, 1995. Ann Arbor: UMI,
1995. 9539954.

Goddu, Teresa A. Gotik Amerika: Anlatı, Tarih ve Ulus. New York:
Columbia UP, 1997.

Godwin, Joscelyn. Arktos: Bilimde, Sembolizmde ve Nazilerin Hayatta Kalmasında Kutup Efsanesi.
Kempton: Sınırsız Macera, 1996.

"Okuyucu ve Muhabirlerle Dedikodu." Knickerbocker: Veya New-York Aylık
Dergi, Cilt. XXVII. New York, 1846.

Gould, Stephen Jay. Darwin'den Beri: Doğa Tarihindeki Düşünceler. New York:
1977.

---. İnsanın Yanlış Ölçüsü. Rev. ve genişletilmiş baskı. New York: Norton, 1997.

---. Evrim Teorisinin Yapısı. Harvard: Belknap, 2002.

Yeşil, Beria. Kuzeyli Erkeklerin Yapacakları Şeyler: Rab'bin Günü'nde Sunulan Bir Söylem
Akşam, 17 Temmuz 1836, Presbiteryen Kilisesi'nde. Whitesboro', NY Yeni
York, 1836.

Greenblatt, Stefan. Harikulade Varlıklar: Yeni Dünyanın Harikası. Chicago:
U of Chicago P, 1991.

Griffin, Duane A. "İçinde Oyuk ve Yaşanabilir: Symmes'in Dünya Teorisi
İç Yapı ve Kutup Coğrafyası. Fiziksel Coğrafya 25.5 (2004):
382-97.

Gurney, Alan. Yakınsamanın Altında: Antarktika 1699-1839'a Doğru Yolculuklar. Yeni
York: Norton, 1997.

Hammond, İskender. "Tüketim, Mübadele ve Edebiyat
Pazar Yeri: Folio Club Tales'ten Pym'e." Poe'nun Pym'i: Kritik
Keşifler. Ed. Richard Kopley. Durham: Duke UP, 1992. 153-66.

Arpçılar. "EA Poe'ya" (19 Haziran 1836). Baltimore EA Poe Topluluğu. 26 Şubat
2008 <<http://www.eapoe.org/misc/letters/t3606190.htm>>.

Harris, WC "Edgar Allan Poe'nun Eureka'sı ve Anayasa Poetikası."
Amerikan Edebiyat Tarihi 12.1-2 (2000): 1-40.

Harthorn, Steven. "Çok Az Kişi Benim Olduğum Kadar Güneye Gidiyor": James'te Stimson

Fenimore Cooper'ın Deniz Aslanları." James Fenimore Cooper Topluluğu

Çeşitli Makaleler 13 (Temmuz 2000): 1-6. James Fenimore Cooper Derneği. 13

Mayıs 2008 <<http://www.oneonta.edu/~cooper/articles/ala/2000ala>

harthorn.html>.

Harvey, Ronald C. Edgar Allan Poe'nun Eleştirel Tarihi The Narrative of Edgar

Arthur Gordon Pym: "Mantıksızlıkla Bir Diyalog. New York: Çelenk,

1998.

Haus, Jon. "Maelstrom'un El Yazmaları: Veya, Asla Aktarılmayacak

Poe'nun 'MS'sinin Sırrı. Bir Şişede Bulundu.'" Batı Beşeri Bilimler İncelemesi 55.2

(2001): 139-57.

Hawkesworth, John. Emriyle Yapılan Yolculukların Bir Hesabı

Güney Yarımküre'de Keşifler Yaptığınız İçin Mevcut Majesteleri. 3. baskı

Londra, 1795.

Şahinler, Francis. "EA Poe'ya." (Erken 1837-38). Baltimore EA Poe Derneği.

27 Mart 2008 <<http://www.eapoe.org/misc/letters/t3700000.htm>>.

Headland, Robert K. Antarktika Seferlerinin Kronolojik Listesi ve İlgili Tarihsel

Olaylar. Cambridge: Cambridge UP, 1989.

---. Güney Georgia Adası. Cambridge: Cambridge UP, 1986.

Hedges, James S. Giriş. Monikinler. James Fenimore Cooper tarafından. Ed.

James S. Hedges. Albany: New College ve UP, 1990.

Hitchcock, Edward. "Ornitikoloji Savunuldu." Knickerbocker: New York

Aylık Dergi 8 (1836): 289-95.

---. "Ornithichnology: Kuşların Ayak İzlerinin Tanımı, (Ornithichnites)

Massachusetts'teki New Red Sandstone'da. Amerikan Bilim Dergisi

ve Sanat 29.2 (1836): 307-40.

Holberg, Lewis [Ludvig]. Yeraltı Dünyasına Yolculuk: Yeraltında Olmak

Niels Klim'in Seyahatleri. Londra, 1828.

"James Fenimore Cooper." International Magazine 3.1 (Nisan 1851): 1-7. yapımı

Amerika. Cornell U Lib. 5 Aralık 2007 <<http://cdl.library.cornell.edu/cgi-bin/moa/>

moa-cgi?notisid=ABS5232-0003-3>.

"Java Dişi Orang Outang." New England Dergisi 1.5 (1831): 451.

Amerika yapımı. Cornell U Lib. 5 Aralık 2007 <<http://cdl.library.cornell.edu/cgi-bin/moa/moa.cgi?notisid=ABS8100-0001-246>>.

Jefferson, Thomas. Virginia Eyaleti Üzerine Notlar. New York: Penguin, 1999.

---. "John Holmes'a (22 Nisan 1820)." Thomas Jefferson. Kongre Kütüphanesi. 20 Nisan 2009 <<http://www.loc.gov/exhibits/jefferson/159.html>>.

Jones, Maldwyn A. Özgürlüğün Sınırları: Amerikan Tarihi 1607-1992. Kısa

Modern Dünyanın Oxford Tarihi. Oxford: Oxford YUKARI, 1995.

Kaplan, Sidney. Giriş. Nantucket'lı Arthur Gordon Pym'in Öyküsü.

New York: Hill ve Wang, 1960. vii-xxv.

Kennedy, J. Gerald. "Erken Gömü Üzerine Poe ve Dergi Yazımı." Çalışmalar

Amerikan Rönesansı (1977): 165-78.

---. "Pym Pourri: Metinsel Bedeni Ayrıştırmak." Poe'nun Pym'i: Kritik

Keşifler. Ed. Richard Kopley. Durham: Duke UP, 1992. 167-74.

Kermode, Frank. Bir Bitiş Duygusu: Kurgu Teorisinde Çalışmalar. New York:

Oxford YUKARI, 1967.

Kopley, Richard. "Arthur Gordon Pym'in Sırrı : Metin ve Kaynak."

Amerikan Kurgu Çalışmaları 8 (1980): 203-18.

Kuzu, Jonathan. "Byron ve Patagonya Devletleri." Keşif ve Değişim:

Bir Güney Denizleri Antolojisi, 1680-1900. Eds. Jonathan Lamb, Vanessa Smith, ve Nicholas Thomas. Chicago: U of Chicago P, 2000. 46-48.

Lang, Hans-Joachim ve Benjamin Lease. "Symzonia'nın Yazarlığı :

Nathaniel Ames davası." New England Quarterly 48.2 (Haziran 1975): 241-252.

Lawrence, DH Klasik Amerikan Edebiyatı Çalışmaları. Londra: Penguin, 1971.

Leane, Elizabeth. "Kutbu Romantikleştirmek: Ondokuzuncu Yüzyıla Ait Bir Araştırma"

Antarktika Ütopaları. Vadeli İşlem Borsası: ACH 23 (2004): 147-71.

Lenz, William E. "Poe'nun Arthur Gordon Pym ve Anlatı Teknikleri

Antarktik Gotik." CEA Eleştirmeni 53.3 (1991): 30-38.

- . Antarktika Poetikası: Ondokuzuncu Yüzyıl Amerikan Kültürü Üzerine Bir Araştırma
Algılar. New York: Çelenk, 1995.
- Levin, Harry. Karanlığın Gücü: Hawthorne, Poe, Melville. New York: Alfred A.
Knopf, 1967.
- "Long'un Seferi." The North American Review 16.39 (1823): 242-69. yapımı
Amerika. Cornell U Lib. 5 Aralık 2007 <<http://cdl.library.cornell.edu/cgi bin/moa/moa-cgi?noticid=ABQ7578-0016-21>>.
- Lovecraft, HP "Deliliğin Dağlarında." HP'nin Geçışı
Lovecraft: Deliliğe Giden Yol. New York: Ballantine, 1996. 256-348.
- Lovejoy, Arthur O. Büyük Varlık Zinciri: Bir Fikir Tarihi Üzerine Bir İnceleme.
Cambridge: Harvard UP, 1936.
- . "Bazı Onsekizinci Yüzyıl Evrimcileri II." Popüler Bilim Aylık 65
(1904): 323-340. Med Projesi. 27 Kasım 2007
<www.brocku.ca/MeadProject/Lovejoy/Lovejoy_1904_2.html>.
- Lowes, John Livingston. Xanadu'ya Giden Yol: Dünya Yolunda Bir Araştırma
Hayal gücü. Londra: Memur, 1951.
- Lucian. Gerçek Tarih ve Lucius veya Ass. çeviri Paul Turner. Bloomington:
Indiana UP, 1958.
- Lutz, Donald S. "Avrupalı Yazarların Geç Tarihte Göreceli Etkisi
Onsekizinci Yüzyıl Amerikan Siyasi Düşüncesi." Amerikan Siyasi
Science Review 78.1 (1984): 189-97.
- Mabbott, Thomas Olive. Giriş. "HANIM. Bir Şişede Bulundu." Edgar tarafından
Alan Poe. Edgar Allan Poe'nun Toplu Eserleri: Masallar ve Eskizler 1831-1842.
Ed. Mabbott. Cambridge: Belknap, 1979. 130-34.
- Madden, EF "Symmes ve Teorisi." Harper'ın Aylık Dergisi (Ekim .
1882): 740-744.
- Madison, Robert D. "Cooper ve Deniz: Bibliyografik Bir Not." Amerikan
Neptün 57.4 (Güz 1997): 371-72. James Fenimore Cooper Topluluğu Web Sitesi. 23
Kasım 2007
<<http://external.oneonta.edu/cooper/articles/other/1997other/madison2.html>>.

Marks, Leo. Bahçedeki Makine: Amerika'da Teknoloji ve Pastoral İdeal.

Oxford: Oxford YUKARI, 2000.

Mather, Pamuk. Hristiyan Filozof. Ed. Winton U. Solberg. Urbana: U

Illinois P, 2000.

---. Zenci Hristiyanlaştırıldı: O İyi Çalışmayı Heyecanlandırmak ve Yardımcı Olmak İçin Bir Deneme,

Hristiyanlıkta Zenci Hizmetkarların Öğretimi. Ed. Paul Royster. Elektronik Metinler

Amerikan Etütlerinde. Nebraska-Lincoln Üniversitesi'ndeki kütüphaneler. 17 Temmuz 2008

<<http://digitalcommons.unl.edu/etas/28>>.

Mather, Arttır. Şanlı Takdirlerin Kaydedilmesi İçin Bir Deneme. Delmar:

Scholar'ın Faksları ve Yeniden Baskıları, 1977.

McBride, James. Symmes'in Eşmerkezli Küreler Teorisi; Dünyanın Olduğunu Göstermek

İç Boş, İçeride Yaşanabilir ve Kutuplar Etrafında Geniş Açıklık. Cincinnati, 1826.

Melville, Herman. "Cooper'ın Yeni Romanı." [Literary World 5 (Nisan 1849): 370.]

Piazza Masalları ve Diğer Nesir Eserleri 1839-1860. Ed. Harrison Hayford ve diğerleri.

al. Chicago: Kuzeybatı UP, 1987. 235-36.

---. Moby Dick: Ya da Balina. Eds. Harrison Hayford, Hershel Parker ve G.

Thomas Tanselle. New York: Penguin, 1992.

Michaelsen, Scott. "Cooper'ın İsimleri: Sözleşmeler, İnşaat ve Kaos."

Arizona Quarterly 48.3 (1992): 1-26.

Değirmenler, William James. Kutup Sınırlarını Keşfetmek: Tarihsel Bir Ansiklopedi. Noel Baba

Barbara: ABC-Clio, 2003.

Milne, AA Winnie-the-Pooh. Londra: Methuen, 1991.

"Çeşitli Ürünler: Vahşiler, vb." New England Magazine 1.4 [Ekim 1831]: 364-65.

Mitterling, Philip I. America in the Antarktika'dan 1840'a kadar. Urbana: U of Illinois P, 1959.

Mizell, Brett. "İnsan Kendini Düşünmeden Onu Göremez":

Erken Amerikan Cumhuriyeti'nde Maymunlar, Maymunlar ve İnsan Kimliği.

Pensilvanya Tarihi 66 (1999): 144-173.

Daha fazla, Thomas. Ütopya. çeviri ve ed. Robert M. Adams. New York: Norton,

1992.

Morrell, Benjamin. Dört Yolculuğun Öyküsü: Güney Denizi'ne, Kuzey ve Güney Pasifik

Okyanusu'na, Çin Denizi'ne, Etiyopya ve Güney Atlantik Okyanusu'na, Hint ve

- 1822-1831 Yılından Antarktika Okyanusu. [1832]. Yukarı Eyer Nehri:
Gregg, 1970.
- Morrison, Toni. Karanlıkta Oynamak: Beyazlık ve Edebi İmgelem. Yeni
York: Klasik, 1993.
- Moskowitz, Sam. Poe Adında Bir Adam. Londra: Küre, 1972.
- Moss, Sidney P. "Poe ve Norman Leslie Olayı." Amerikan Edebiyatı 25.3
(Kasım 1953): 293-306.
- Murphy, Gretchen. "Symzonia, Typee ve ABD Küresel Tecrit Rüyası."
ESQ 49.4 (2003): 249-83
- Neeser, Robert W. "Cooper'ın Deniz Masalları." New York Eyaletinin İşlemleri
Tarih Derneği 16 (1917): 63-68. James Fenimore Cooper Topluluğu Web Sitesi.
30 Mayıs 2008
<<http://external.oneonta.edu/cooper/articles/nyhistory/1917nyhistoryneeser.html>>.
- Nelson, Dana D. Siyah Beyaz Söz: Amerikan Dilinde "Yarış" Okumak
Edebiyat, 1638-1867. New York: Oxford UP, 1993.
- "Yeni Dünya Keşfedilmek Üzere." Edebiyat ve Yaşamın Eksantriklikleri: Veya
Eğlence Dergileri (1822): 119-20.
- Newman, Russell T. Bahçedeki Beyefendi: Bahçedeki Etkili Manzara
James Fenimore Cooper'ın eserleri. Lanham: Lexington, 2003.
- Nicols, Ashton. Giriş. Romantik Doğa Tarihleri: Seçilmiş Metinler ile
Giriş. William Wordsworth, Charles Darwin, vb. Ed. Ashton
Nichols. Boston: Houghton Mifflin, 2004. 1-20.
- "Bindokuzyüz." Birleşik Devletler Demokratik İncelemesi 20.107 (Mayıs 1847): 449-
453. [Böl. 1 / 2. 20.108 (Haziran 1847): 545-51'de sonuçlandırıldı.]
Amerika. Cornell U Lib. 5 Aralık 2007 <<http://cdl.library.cornell.edu/cgi bin/moa/moa-cgi?noticid=AGD1642-0020-164>>.
- "Kuzey kutbu." Nic-Nac: Veya, Edebi Kabine 1 (1823): 393.
- "Burunbilim." Oxford İngilizce Sözlüğü. 2. baskı 1991.
- Ostrom, John Ward, ed. Edgar Allan Poe'nun Mektupları. 2 cilt Cambridge:
Harvard YUKARI, 1948.

- Ovid. *Metamorfozlar*. çeviri David Raeburn. Londra: Penguin, 2004.
- P., WG "J. Fenimore Cooper'ın Eserleri" *American Whig Review* 11.28 (1850): 406-17. Amerika yapımı. Cornell U Lib. 5 Aralık 2007 <<http://cdl.library.cornell.edu/cgi-bin/moa/moa.cgi?notisid=ABL5306-0011-95>>.
- Paine, Thomas. "Amerika'da Afrika Köleliği." *Pennsylvania Journal ve Haftalık Reklamveren* (8 Mart 1775). Thomas Paine Ulusal Tarih Derneği. 29 Kasım 2007 <<http://www.thomaspaine.org/Archives/afri.html>>.
- . *İnsan Hakları, Sağduyu ve Diğer Siyasi Yazılar*. Ed. Mark Philp. Oxford: Oxford YUKARI, 1998.
- Palmer, James Croxall. *Thulia: Antarktika Masalı*. New York, 1843.
- Paltok, Robert. *Bir Cornish Man olan Peter Wilkins'in Hayatı ve Maceraları*. [1751.] Londra: Dent, 1928.
- Parrington, Vernon Louis. *Amerikan Düşüncesinde Ana Akımlar: Romantik Amerika'da Devrim 1800-1860*. cilt 2. Norman: Oklahoma P'nin U'su, 1987.
- Paulding, James Kirke. "Poe E. A Poe'ya" (17 Mart 1836). *EA Poe Topluluğu* Baltimore. 26 Şubat 2008 <<http://www.eapoe.org/misc/letters/t3603170.htm>>.
- Pearce, Carol ve Alexander G. Rose III. "Poe'nun Mit Okuması: Beyaz Arthur Gordon Pym'in vizyonu." *Poe'nun Pym'i: Kritik Keşifler*. Ed. Richard Kopley. Durham: Duke UP, 1992. 57-74.
- Percy, Sholto ve Reuben. *Percy Anekdotaları: Orijinal ve Seçilmiş*. Londra, 1820.
- Peter, Henri. *Erken Amerikan Romanı*. Columbus: Ohio Eyaleti UP, 1971.
- Philbrick, Nathaniel. *Sea of Glory: Epik Güney Denizleri Seferi 1838-1842*. Londra: HarperCollins, 2004.
- Philbrick, Thomas. *James Fenimore Cooper ve Amerikan Denizinin Gelişimi* Kurgu. Cambridge: Harvard UP, 1961.
- Phillips, Adam. *Giriş. Fikirlerimizin Kökeni Üzerine Felsefi Bir Araştırma* Yüce ve Güzel. Edmund Burke tarafından. Oxford: Oxford YUKARI, 1998. ix-xxiii.

- Pico della Mirandola, John. "İnsanın Onuru Üzerine Söylev." the
Rönesans İnsan Felsefesi. Ed. Ernst Cassirer, Paul Oskar Kristeller,
ve John Herman Randall, Jr. Chicago: U of Chicago P, 1948. 223-54.
- Platon. Harfleri İçeren Platon'un Toplu Diyalogları. Eds. Edith Hamilton ve
Huntington Cairns. Princeton: Princeton YUKARI, 1963.
- . Cumhuriyet. Trans. ve ed. Robin Su Alanı. Oxford Dünya Klasikleri. Oxford:
Oxford YUKARI, 1998.
- Edgar Allan. "Otografi Üzerine Bir Bölüm." Graham's Magazine (Aralık 1841).
Baltimore EA Poe Derneği. 18 Mart 2008
<<http://www.eapoe.org/works/misc/autogc2.htm#reynoljn>>.
- . "Monos ve Una'nın Konuşma Dili." Edgar Allan Poe'nun Toplu Eserleri: Masallar
ve Eskizler 1831-1842. Ed. Thomas Oliver Mabbott. Cambridge:
Belknap, 1978. 608-19.
- . "Maelström'e İniş." Edgar Allan Poe'nun Toplu Eserleri: Masallar ve
Eskizler 1831-1842. Ed. Thomas Oliver Mabbott. Cambridge: Belknap,
1978. 574-97.
- . "Eleanora." Edgar Allan Poe'nun Toplu Eserleri: Masallar ve Eskizler 1831-1842.
Ed. Thomas Oliver Mabbott. Cambridge: Belknap, 1978. 638-47.
- . Denemeler ve İncelemeler. Zorunlu ve ed. GR Thompson. New York: Kitaplığı
Amerika, 1984.
- . Eureka: Düzyazı Bir Şiir. New York, 1848. Baltimore EA Poe Derneği. 11
Mart 2008 <<http://www.eapoe.org/works/editions/eurekac.htm>>.
- . "The Folio Club" [yayınlanmamış önsöz]. Baltimore EA Poe Derneği. 13
Nisan 2009 <<http://www.eapoe.org/works/misc/foliop.htm>>.
- . Hayali Yolculuklar: Arthur Gordon Pym'in Öyküsü, The
Bir Hans Pfaall'ın Eşsiz Serüveni, The Journal of Julius Rodman. Ed. Burton R.
Pollin. New York: Gordian, 1994.
- . "HANIM. Bir Şişede Bulundu." Edgar Allan Poe'nun Toplu Eserleri: Masallar ve Eskizler
1831-1842. Ed. Thomas Oliver Mabbott. Cambridge: Belknap, 1978.
135-148.

- . Mellonta Tauta. Edgar Allan Poe'nun Toplu Eserleri: Masallar ve Eskizler 1843-1849. Ed. Thomas Oliver Mabbott. Cambridge: Belknap, 1978. 1289-1309.
- . Arthur Gordon Pym'in Öyküsü. Poe, Hayali Yolculuklar 53-363.
- . Amerika Birleşik Devletleri'nin Keşiflerinin ve Sonuçlarının Kısa Bir Hesabının İncelenmesi Expedition'ı Keşfetmek. Graham's Magazine (Eylül 1843): 164-65. EA Poe Baltimore Derneği. 18 Mart 2008 <<http://www.eapoe.org/works/criticism/gm43091.htm>>.
- . Defoe'nun Robinson Crusoe'sunun gözden geçirilmesi. Southern Literary Messenger (Ocak 1836). E. Baltimore Poe Derneği. 11 Mart 2008 <<http://www.eapoe.org/works/criticism/slm36dd1.htm>>.
- . Norman Leslie'nin gözden geçirilmesi . Southern Literary Messenger (Aralık 1835): 54-57. EA Baltimore Poe Topluluğu. 17 Mart 2008 <<http://www.eapoe.org/works/CRITICISM/SLM35F01.HTM>>.
- . Deniz İşleri Komisyonu Raporunun İncelenmesi . Edgar Allan Poe: Denemeler ve Yorumlar. Ed. GR Thompson. New York: Amerika Kütüphanesi, 1984. 1227-34.
- . Güney Denizi Seferi'nin Gözden Geçirilmesi . Güney Edebiyat Habercisi. (Ocak 1837): 68-72. Baltimore EA Poe Derneği. 6 Mart 2008 <<http://www.eapoe.org/works/criticism/slm37r01.htm>>.
- . Stephens'in Mısır, Arabistan Petraea ve Kutsal Seyahat Olayları İncelemesi Kara. North American Review 45.96 (Temmuz 1837): 247-50. Amerika yapımı. Cornell U Lib. 12 Mart 2008 <<http://cdl.library.cornell.edu/cgi-bin/moa/moa-cgi?noticid=ABQ7578-0045-20>>.
- . "Düzensiz Dağların Hikayesi." Edgar Allan Poe'nun Toplu Eserleri: Masallar ve Eskizler 1843-1849. Ed. Thomas Oliver Mabbott. Cambridge: Belknap, 1978. 935-53.
- . "JT Buckingham'a (4 Mayıs 1833)." Baltimore EA Poe Derneği. 15 Nisan 2009 <<http://www.eapoe.org/works/letters/p3305040.htm>>.
- . "Thomas W. White'a (30 Nisan 1835)." Baltimore EA Poe Derneği. 25 Mart 2008 <<http://www.eapoe.org/works/letters/p3504300.htm>>.

- . "Bir Hans Pfaall'ın Eşsiz Serüveni." Poe, Hayali Yolculuklar 387-506.
- . "William E. Burton'a (1 Haziran 1840)." Baltimore EA Poe Derneği. 25 Mart 2008
<<http://www.eapoe.org/works/LETTERS/P4006010.HTM>>.
- Pollin, Burton, ed. Hayali Yolculuklar. Poe tarafından.
- Pollin, Burton. "Benjamin Morrell'in Öyküsü : 'Kovadan' ve Poe'nun Pym'ine." Amerikan Kurgu Çalışmaları 4 (1976): 157-72.
- . "Poe'nun Arthur Gordon Pym ve Çağdaş Eleştirmenlere İlişkin Anlatısı." Amerikan Kurgu Çalışmaları 2 (1974): 37-56.
- . "Kaynaklar." Hayali Yolculuklar. Edgar Allan Poe tarafından, 17-28.
- Papa, İskender. İnsan ve Hiciv Üzerine Deneme. Teddington: Yankı Kitaplığı, 2007.
- Pope, Gustavus W. Mars'a Yolculuk. Westport: Hyperion, 1974.
- Prospero, Peter (sözde). "Atlantis." Amerikan Bilim, Edebiyat Müzesi, ve Sanat 1 (1838): [Eylül] 42-65, [Ekim] 222-55, [Kasım] 321-41, [Aralık] 421-46; 2 (1839): [Ocak] 37-41, [Mayıs] 365-72, [Haziran] 481-84.
- Pyne, Stephen J. Buz: Antarktika'ya Yolculuk. Seattle: Washington P U, 1998.
- Quinn, Arthur Hobson. Edgar Allan Poe: Eleştirel Bir Biyografi. New York: D. Appleton-Century, 1942.
- A.'yı Gözden Geçirin "Monikinler. 'The Spy' yazarı tarafından düzenlendi. 2 cilt 12 ay Philadelphia: Carey, Lea ve Blanchard." New-England Dergisi 9.8 (1835): 136-37. Amerika yapımı. Cornell U Lib. 5 Aralık 2007 <<http://cdl.library.cornell.edu/cgi-bin/moa/moa.cgi?notisid=ABS8100-0009-36>>.
- İnceleme B. [New England Magazine. 7 (Ağustos 1834)]. Decker 175-177.
- İnceleme C. "Cooper's Way's of the Hour: The Trial by Jury," The North American İnceleme 71.148 (Temmuz 1850): 121-35. Amerika yapımı. Cornell U Lib. 5 Aralık 2007 <<http://cdl.library.cornell.edu/cgi-bin/moa/moa.cgi?notisid=ABQ7578-0071-7>>.
- D.'yi İnceleyin [Knickerbocker Magazine 7 (Ağustos 1835): 152-53]. Decker 183-84.

- Reynolds, Jeremiah N. Bir Araştırma ve Keşif Seferi Konusunda Konuşma
Pasifik Okyanusu ve Güney Denizlerine. New York, 1836.
- . "JN Reynolds'un Adalar, Resifler ve Sığılıklar ile İlgili Raporu,
Pasifik Okyanusu, &c." Reynolds, Adres 193-230.
- . Commodore John komutasındaki Amerika Birleşik Devletleri Fırkateyni Potomac'ın seferi
Downes, 1831, 1832 Yıllarında Dünyanın Çevresini Dolaşırken,
1833 ve 1834. New York, 1835.
- Rhea, Robert Lee. "Poe'nun Kökenleri Üzerine Bazı Gözlemler." İngilizce Çalışmaları 10
(1930): 135-146.
- Ricardou, Jean. "Suyun Tekil Karakteri." çeviri Frank Towne.
Poe Çalışmaları 9 (1976): 1-6.
- Ridgely, Joseph V. "Metnin Büyümesi." Edgar Alan Poe. Hayali
Seyahatler Ed. Burton R. Pollin. New York: Gordian, 1994. 29-36.
- Roberts, Jonathan ve ark. ["Jeremiah N. Reynolds'a." 15 Ocak 1826.] "Yüzbaşı.
Symmes'in Teorisi." Niles'in Haftalık Kaydı 29 (25 Şubat 1826): 427-28.
- Anlaşıldı, Jacques. Buffon: Doğa Tarihinde Bir Hayat. Trans. Sarah Lucille Bonnefoi.
Ed. L. Pearce Williams. Ithaca: Cornell UP, 1997.
- Rosenzweig, Paul. "Kayanın İçindeki Toz': Kayadaki Anlam Hayali
Arthur Gordon Pym'in Öyküsü. Roman 14.2'deki Çalışmalar (1982): 137-51.
- Rowe, John Carlos. "Poe'nun Arthur Gordon'un Öyküsü'nde Yazı ve Hakikat
Pym." Glif: Johns Hopkins Textual Studies 2 (1977): 102-121.
- Sachs, Harun. Humboldt Akımı: Avrupalı Bir Kaşif ve Amerikalısı
müritler. Oxford: Oxford YUKARI, 2007.
- Satılık, Kirkpatrick. Dehasının Ateşi: Robert Fulton ve Amerikan Rüyası.
New York: Özgür Basın, 2001.
- Çavuş, Lyman Kulesi. "Ütopyacılığın Üç Yüzü Yeniden İncelendi." ütopyik
Çalışmalar 5.1 (1994): 1-37.
- Scott, Robert Şahin. Günlükler: Kaptan Scott'ın Son Seferi. Ed. Max Jones.
Oxford: Oxford Yukarı, 2006.
- Seaborn, Adam (sözde). Symzonias: Bir Keşif Yolculuğu, Akademisyenlerin Faksları ve Yeniden
Baskıları: Gainesville, 1965.

- Tohum, David. "Sınırları Aşmak: İşlerinde Sınır Retoriği
Edgar Allan Poe, Çağdaşları ve Adaptörleri. beklentiler:
Erken Bilim Kurgu ve Öncüleri Üzerine Denemeler. Ed. Davut Tohum. Sirakuza:
Syracuse UP, 1995. 75-97.
- Seminin, Paul. Amerikan Canavarı: Ulusun İlk Tarih Öncesi Yaratığı Nasıl Oldu?
Ulusal Kimliğin Sembolü. New York: NYU P, 2000.
- Silverman, Kenneth. Edgar A. Poe: Kederli ve Bitmeyen Anma. Yeni
York: Harper Collins, 1992.
- "Güney Kutup Adaları." Coğrafya Ansiklopedisi. Philadelphia, 1837. 172-73.
- Southard, Samuel L. "Donanma İşleri Komitesi Raporu." Reynolds,
Adres 265-70.
- Spufford, Francis. Bir Zaman Olabilirim: Buz ve İngiliz Hayal Gücü. Londra:
Faber, 2003.
- Sakin ol, David. Hollow Earth: Garip Hayal Etmenin Uzun ve Meraklı Tarihi
Topraklar, Fantastik Yaratıklar, Gelişmiş Medeniyetler ve Muhteşem Makineler
Dünya yüzeyinin altında. Cambridge: Da Capo, 2007.
- Stanton, William. Büyük Amerika Birleşik Devletleri 1838-1842 Keşif Seferi.
Berkeley: U of California P, 1975.
- Starke, Aubrey. "Poe'nun Arkadaşı Reynolds." Amerikan Edebiyatı 22 (1937): 152-59.
- Stein, Allen F. "Conrad'ın Cooper'a Borçları: Deniz Aslanları ve 'Gizli
Sharer.'" Conradiana: A Journal of Joseph Conrad 8 (1976): 247-52.
- Steiner, Rudolf. "Goethe'nin Hayvanların Gelişimi Üzerine Düşünceleri Nasıldır?
Kalktı." Goethe Bilimi. Trans. William Lindeman. Merkür, 1988. Rudolf
Steiner Arşivi. 27 Mart 2009
<http://wn.rsarchive.org/Books/GA001/English/MP1988/GA001_c03.html>.
- Stepan, Nancy. Bilimde Irk Fikri: Büyük Britanya 1800-1960. Londra:
MacMillan, 1984.
- Stephens, John Lloyd. Mısır, Arabistan Petræa ve Kutsal Topraklarda Seyahat Olayları.
Ed. Victor Wolfgang von Hagen. New York: Dover, 1970.

- Stout, Harry S. The New England Soul: Colonial'da Vaaz Verme ve Din Kültürü
Yeni İngiltere. New York: Oxford UP, 1986.
- Suvin, Darko. Bilim Kurguda Pozisyonlar ve Varsayımlar. Londra: MacMillan,
1988.
- Hızlı, Jonathan. Gulliver'in Seyahatleri ve Diğer Yazıları. Ed. Louis A.Landa.
Boston: Nehir Kenarı, 1960.
- . Bir Küvetin Hikayesi. Gulliver'in Seyahatleri ve Diğer Yazıları. 241-353.
- Hızlı, Michael. Dünya Haritası Edison: Chartwell, 2006.
- Thoreau, Henry David. Walden: Tamamen Açıklamalı Bir Baskı. New Haven: Yale YUKARI,
2004. Karstad U Lib. 13 Mayıs 2008 <<http://0-site.ebrary.com/biblos.kau.se/lib/kaubib/Top?id=10170008&layout=do-yorum>>.
- "Thule." Oxford İngilizce Sözlüğü. 2. baskı 1991.
- Trafton, Scott. Egypt Land: Irk ve Ondokuzuncu Yüzyıl Amerikan Egyptomania.
Durham: Duke UP, 2004.
- Tucker, George. Ay'a Bir Yolculuk: Görgü ve Davranışların Bazı Hesaplarıyla
Morosofya Halkının ve Diğer Aylıların Gelenekleri, Bilimi ve Felsefesi.
1827. Gutenberg Projesi. 28 Mart 2008
<<http://www.gutenberg.org/files/10005/10005-8.txt>>.
- Tynan, Daniel J. "JN Reynolds'un Potomac Yolculuğu: Başka Bir Kaynak
Arthur Gordon Pym'in Öyküsü. Poe Çalışmaları 4.2 (Aralık 1971): 35-37.
- "Ütopya." Oxford İngilizce Sözlüğü. 2. baskı 1991.
- Verne, Jules ve Edgar Allan Poe Arthur Gordon Pym'in Gizemi [içeren
Nantucket'lı Arthur Gordon Pym'in Öyküsü ve Buz Sfenksi
Alanlar]. Basil Ashmore ve IO Evans [Verne] tarafından yapılan tanıtımlar.
Londra: Panter, 1964.
- Virgil. Ekloglar; Georgics. çeviri C. Day Lewis. Oxford: Oxford YUKARI,
1999.
- Voltaire. Candide: Ya da İyimserlik. çeviri Burton Raffel. New Haven: Yale YUKARI,
2005. Karstad U Lib. 28 Ağustos 2008 <<http://0-site.ebrary.com/biblos.kau.se/lib/kaubib/Top?id=10170008&layout=do-yorum>>.

site.ebrary.com.biblos.kau.se/lib/kaubib/Top?id=10170080&layout=do
yorum>.

---. "Üç Sahtekar kitabının yazarına mektup." çeviri Jack Iverson.

Amerika Voltaire Derneği. 20 Nisan 2009

<<http://www.whitman.edu/VSA/trois.imposteurs.html#english>>.

von Frank, Albert J. "MS. Şişede Bulundu": Poe'nun En Eski Borçları

Tennyson. Poe Çalışmaları 34.1-2 (2001): 1-5.

"İç Dünyaya Bir Yolculuk." The North American Review 13.32 (Temmuz 1821):
134-43.

WJF "Eşler ve Köleler: Kölelik Karşıtlarının Seçmesi İçin Bir Kemik." BİZ

Demokratik İnceleme 17.88 (Ekim 1845): 264-73. Amerika yapımı. Cornell U Lib. 5

Aralık 2007 <<http://cdl.library.cornell.edu/cgi-bin/moa/moa>

[cgi?notes=AGD1642-0017-60](http://cdl.library.cornell.edu/cgi-bin/moa/moa)>.

Vaşington, George. "John Jay'e (15 Ağustos 1786)." George'un Kağıtları

Washington. 25 Mart 2008

<<http://gwpapers.virginia.edu/documents/constitution/1784/jay2.html>
>.

Watts, JF ve Fred L. İsrail, editörler. Cumhurbaşkanlığı Belgeleri: Konuşmalar,

Washington'dan ABD'ye Ulusu Şekillendiren Bildiriler ve Politikalar

Clinton. New York: Routledge, 2000.

Webster, WHB Yıllar İçinde Güney Atlantik Okyanusuna Bir Yolculuğun Anlatısı

1828, 29, 30. Londra, 1834.

Wegner, Phillip E. Hayali Topluluklar: Ütopya, Ulus ve Mekansal

Modernite Tarihçeleri. Berkeley: U of California P, 2002.

Balina, Terence. Edgar Allan Poe ve Kitleler: Edebiyatın Ekonomi Politikası

Savaş öncesi Amerika'da. Princeton: Princeton YUKARI, 1999.

Wilbur, Richard. Giriş. Arthur Gordon Pym'in Öyküsü. Edgar tarafından

Alan Poe. Boston: Godine, 1973. vii-xxv.

Wilkes, Charles. Amerika Birleşik Devletleri'nin Yıllar Boyunca Keşif Seferi Anlatısı

1838, 1839, 1840, 1841, 1842. 5 cilt. Londra, 1845.

- Wilson, Edward O. Giriş [Türlerin Kökeni Üzerine]. Çok Basit bir
Başlangıç: Charles Darwin'in Dört Büyük Kitabı. Charles Darwin'in kaleminden. Ed.
Edward O. Wilson. New York: Norton, 2006. 437-39.
- Winthrop, John. "Bir Hristiyan Hayırseverlik Modeli." Norton Antolojisi
Amerikan Edebiyatı. cilt 1. 4. baskı Ed. Nina Baym ve ark. al. New York:
Norton, 1994. 170-80.
- "Doğanın Harikaları." İmparatorluk Dergisi 1 (1831): 295.
- Wood, Gordon S. Amerikan Cumhuriyeti'nin Yaratılışı 1776-1787. Chapel Tepesi: U
Kuzey Carolina P, 1998.
- Zorn, Roman J. "New England Kölelik Karşıtı Toplum: Pioneer Abolition
Organizasyonu." Journal of Negro History 42.3 (Temmuz 1957): 157-76.

DİZİN

Adams, Yuhanna, 54, 59-60
Adams, John Quincy, 32, 34, 36, 135, 165
Adams, Rachel, 122
Adams, Samuel, 63
Agassiz, Louis, 114
Aldiss, Brian W. ve David Wingrove, 15 Alighieri,
Dante, 132, 141, 155 Almy, Robert F., 30-32, 154, 166 Amundsen, Roald, 19, 222, 230-31 Anthon, Charles, 180 Arbuthnot, John, 144 Aristo, 23, 113, 115, 127, 133 Arnold, Benedict, 21, 141, 142 Ashmore, Basil, 230 Bacon, Francis, 113, 127, 143, 147 Bailey, JO, 43, 154, 180 Bainbridge, Beryl, 231 Bandy, William T., 166 Barnum, PT, 102, 121-22 Barton, Benjamin Smith, 100 Baym, Nina, 50, 143 Baynton- Williams, Ashley ve Miles,

129

Beecher, Jonathan, 109
Bellinghausen, Thaddeus von, 37, 202, 203, 206 Bertrand, Kenneth J., 25, 39 Bezanson, Walter E., 171, 177 Bird, Robert Montgomery, 10 Bloch, Ernst, 16 Blum, Hester, 199 Bonner, Willard Hallam, 215 Bowler, Peter J., 105, 106, 111 Bransfield, Edward, 37, 206
Briscoe, John, 167 Brogan, Hugh, 52, 116, 136 Brooks, Nathan Covington, 126 Bruce, Susan, 50 , 68 Buckingham, Edwin, 160 Buckingham, JT, 152, 160 Buffon, Georges Louis Leclerc, Comte de, 74-75, 101, 104-07, 112, 119, 122, 124, 144

Burke, Edmund, 38, 53, 95, 135, 138, 218-19 Burnet, Thomas, 24, 28, 147
Burnett, James (Lord Monboddoo), 106, 109, 112 Burroughs, Edgar Rice, 232 Butler, Samuel, 16 Byrd, Richard, 19, 23, 186, 231-33 Byron, Commodore John, 174-75 Calhoun, John C., 136 Campbell, John W., 231 Candelaria, Cordelia, 187 Cartwright, SA, 73 Cawelti, John G. , 216 Cavendish, Margaret, 10 Clees, James C., 81, 86-89, 91, 93, 96, 100, 123 Clopper, Jonas, 17 Coleridge, Samuel Taylor, 157, 197, 206-08, 229 Columbus, Christopher , 25, 27-28, 31, 47, 128, 131 Aşçı, Alan, 97 Aşçı, Yakup, 7-8, 10, 16-19, 21-22, 23, 25-27, 30, 32, 38, 47 , 83, 97, 154, 170, 175, 192, 201, 203, 206-207, 229 Cooper, James Fenimore, Bravo, 84-85; Avrupa'da Toplama , 93; Muhtar, 85, 222; Heidenmauer, 85; Yurttaşlarına Mektup, 85, 89-91, 95-96, 121; İsimler 9, 12-13, 15, 17-19, 40, 80-125, 129, 133, 192, 198, 200, 203, 210, 212, 222-23, 228; Amerikalıların Kavramları, 75-76, 93, 117, 139, 187; Pilot, 84, 87, 199; Çayır, 81, 104, 112-13, 121, 200; Kırmızı Rover, 84; İsviçre Eskizleri, 82, 222; Deniz Aslanları, 9-13, 20-21, 32, 41, 83, 84, 112, 125, 190, 192-227, 228, 229; Casus, 84, 146, 199 Cooper, Susan Fenimore, 208, 211,

213

Cordes, Faun Lancaster, 22

Cranny-Francis, Anne, 50
 Cussler, Clive, 233 Cuvier,
 Georges, 100 Dake,
 Charles Romyn, 230
 Dalrymple, Alexander, 25, 27
 Dameron, J. Lasley, 187 Dana,
 James Dwight, 74, 196 Darwin,
 Charles, 14, 81, 105, 180 Darwin,
 Erasmus, 28 Davidson, Abraham
 A., 103 de Foigny, Gabriel, 54 de
 Kerguelen-Tremarec, Yves Joseph,
 24 de Montulé, Édouard, 6, 102
 de Plancy, Jacques Collin, 9, 30
 Defoe, Daniel, 164 deFord, Miriam
 Allen, 15 Dietrich, William, 233
 Douglass, Frederick, 117 Drake,
 Francis, 24 Duncan, James ve
 Derek Gregory,

 52 Edward, 37,
 206 Ellis, Edward S.,
 195 Erskine, Thomas,
 10 Euler, Leonhard, 24,
 28 Fanning, Edmund, 198, 205,
 226 Farrell, Joseph P., 233 Fausett,
 David, 11, 16-18, 22, 54, 56, 204, 229
 Fiedler, Leslie, 173 Filson, John,
 103, 104 Fine, Oronce, 24 Fitting,
 Peter, 9 FitzRoy, Robert, 197 Fogg,
 GE ve David Smith, 22, 24,

26

Fourier, Charles, 109
 Franklin, Benjamin, 75, 164, 217
 Friedrich, Caspar David, 82
 Fukuchi, Curtis, 185
 Fulton, Robert, 52, 129
 Gardiner, Aslan (Lyon), 211
 Gardner, Jared, 71, 81, 173, 179, 183,
 186
 Garrison, William Lloyd, 117, 140
 Gates, WB, 198, 203, 210 Gay, John,
 144 Gitelman, Lisa, 36

Glasberg, Elena, 21, 180, 194, 222,
 233
 Goddu, Teresa A., 181
 Godwin, Joscelyn, 24, 232
 Goethe, Johann Wolfgang von, 110
 Gould, Stephen Jay, 73, 105-107, 114
 Green, Beriah, 119 Greenblatt,
 Stephen, 11 Griffin, Duane A., 29-30,
 33 Gurney, Alan, 23, 25-26, 32, 37, 39,
 83, 194, 206 Halley, Edmond, 24-25,
 28, 46, 96 Hammond, Alexander,
 163 Harbinson, WA, 233 Harris, WC,
 182 Harthorn, Steven, 211 Harvey,
 Ronald C., 173 Hauss, Jon, 153, 157-58,
 170 Hawkesworth, John, 175, 183
 Hawks, Francis L., 161 Hawthorne,
 Nathaniel, 36 Headland, Robert K.,
 23, 25, 38-39, 200, 201, 202, 206
 Hedges, James S., 81, 85, 92, 123
 Hitchcock, Edward, 145 Holberg,
 Ludvig, 42, 88, 94 Holmes, John, 51,
 138 Homer, 99 Irving, Washington, 36
 Jackson, Andrew, 33, 36, 80, 85,
 91-93, 137 Jameson, Frederic, 18
 Jefferson, Thomas, 51, 73-76, 101,
 103-104, 119, 135, 138-39 Jenyns,
 Soame, 113 Jones, Maldwyn A., 67, 92,
 136 Kaplan, Sidney, 173 Keith,
 Alexander, 163, 176 Kennedy, J.
 Gerald, 162, 186, 189 Kennedy, John
 P., 160 Kepler, Johannes, 24, 28
 Kermode, Frank, 186 Kidd, Kaptan,
 215 Kral, James, 54, 77, 88-89, 175,
 194,

203

Kircher, Athanasius, 24, 28, 155
 Kopley, Richard, 163

Lamarck, Jean Baptiste Pierre
 Antoine de Monet, Chevalier de,
 105-107, 112 Lamb, Jonathan, 174
 Lang, Hans-Joachim ve Benjamin
 Lease, 43-44 Lawrence, DH, 53
 Lawrence, William, 53, 115 Le Guin,
 Ursula K., 21, 231 Leane, Elizabeth, 8,
 10, 21, 88, 132, 229-30, 234 Lenz,
 William E., 7, 21, 35-36, 51, 78, 156,
 162, 185, 195-97, 211, 226 Leslie, John,
 29, 161, 173 Levin, Harry, 49, 187
 Lewis, Matthew, 104, 181 Linnaeus,
 Carl, 100, 104, 106 Locke, John, 107
 Locke, Richard Adams, 174 Lovecraft,
 HP, 19, 227, 231 Lovejoy, Arthur O., 46,
 55, 99, 104, 107, 109, 113, 115, 121, 146

Lowes, John Livingston, 206
 Lucian, 13, 130 Lutz, Donald S.,
 136 Mabbott, Thomas Ollive,
 153 Madden, EF, 28, 43 Madison,
 Robert D., 83 Magellan,
 Ferdinand, 24, 174 Mandeville,
 John, 23 Marx, Aslan, 55 Mather,
 Cotton, 28, 74 Mather, Artış, 184
 McBride, James, 24, 27-29, 43,
 45, 46, 155 Melville, Herman,
 33, 53, 194, 209,

210

Mercator, Gerardus, 129
 Michaelsen, Scott, 81, 93-95
 Mills, William James, 233 Milne,
 AA, 23 Milton, John, 76
 Mitterling, Philip I., 28, 30-31,
 33,
 203
 Mizelle, Brett, 98, 121
 Montesquieu, Charles Louis de
 Secondate, La Brède baronu ve 136

Moran Dr. , 198,
 201, 204-205, 208, 225-26 Morrison,
 Toni, 185 Morton, Samuel George,
 114 Moskowitz, Sam, 127 Moss, Sidney
 P., 161 Murphy, Gretchen, 65, 76, 181
 Neeser, Robert W. , 209 Nelson, Dana
 D., 74 Newman, Russell T., 220 Newton,
 Isaac, 28-29, 96, 113, 143 Nicols, Ashton,
 100, 103 Ovid, 176-77 Paine, Thomas, 51,
 57- 60, 97, 116 Paley, William, 190 Palmer,
 James Croxall, 21, 195-97, 208, 218, 223
 Palmer, Nathaniel Brown, 37, 83, 202-203

Paltock, Robert, 42, 129, 207, 229
 Parnel, Thomas, 144
 Parrington, Vernon Louis, 92, 161
 Parry, William, 164, 199
 Paulding, James Kilisesi, 160, 168, 188
 Peale, Charles Wilson, 102, 122
 Peale, Rembrandt, 102-103
 Peirce Carol, 176
 Percy, Sholto ve Reuben, 28
 Peter, Henri, 44, 52, 73
 Philbrick, Nathaniel, 29, 33, 36-37,
 39
 Philbrick, Thomas, 198, 200, 205,
 208-11, 214, 218, 221-22, 226
 Phillips, Adam, 217, 219 Miranda
 Peak, Giovanni, 99 Finch, Martin
 Alonzo, 128 Plato, 46, 57, 61 - 62, 99,
 131-32 Poe, Edgar Allan, "Berenice,"
 162; "Yazım Üzerine Bölüm" 161, 166;
 "Maelström'e iniş.

155; "Eleanora" 189; "Epimanlar"
 160? Eureka, 152, 190; "Folyo
 Kulübü" 152, 159, 160; "Hans
 Pfaall" 154, 174, 188; Mellonta
 Tauta, 127; "MS. Bulunan bir

Şişe," 9, 12-13, 19, 41, 80, 129, 151-59, 161, 164, 170, 186, 190, 226, 228;
AG'nin Anlatımı P, 7-9, 12-13, 19- 21, 35-36, 41, 129, 151- 52, 154-56, 158, 159-90, 192-93, 200, 212, 226, 228, 230-31, 234; "Erken Gömme" 162;
İnceleme of Brief Account, 166, 195, 198; Defoe'nun Gözden Geçirilmesi, 164; Reynolds'un Adresinin Gözden Geçirilmesi, 165, 169, 194; Reynolds'un "Raporu"nun Gözden Geçirilmesi, 165; Stephens'in gözden geçirilmesi, 172, 180; "Düzensiz Dağların Hikayesi", 170
Pollin, Burton, 151, 163, 169, 171, 176, 178, 180, 185 Papa, Alexander, 20, 99, 120, 133, 144, 147, 226 Papa, Gustavus W., 20 Prospero, Peter, 9, 40 , 126-50, 218,

231

Ptolemy, 23
Pynchon, Thomas, 232
Pyne, Stephen J., 20, 185, 200, 216, 221, 230, 233 Quinn, Arthur Hobson, 126-27, 166 Ramsay, David, 75 Ray, John, 20, 147 Reynolds, Jeremiah N., 9, 18, 30-38, 42, 44-45, 48, 79-80, 128, 130, 135, 154, 163-67, 170, 172, 179, 183, 188, 194, 198, 200, 202, 204, 225, 232 Rhea, Robert Lee, 166 Ricardou, Jean, 186 Ridgely, Joseph V., 161, 168 Robinson, Kim Stanley, 20, 164, 233 Roger, Jacques, 107, 111 Rose, Alexander G. III, 4, 176, 196 Rosenzweig, Paul, 183, 189 Rowe, John Carlos, 171, 189 Rucker, Rudy, 232 Rush, Benjamin, 63 Sachs, Aaron, 33, 44 Sale, Kirkpatrick, 52 Sargent, Lyman Kule, 48, 88, 123,

130

Scoresby, William, 164, 187, 198

Scott, Robert Falcon, 19, 23, 72, 81, 93, 153, 221-22, 230-31 Seaborn, Adam, 9, 21, 42-79, 100- 101, 104, 124, 128-29, 156, 175, 181, 200 Seed, David, 43, 77-78, 128, 189 Semonin, Paul, 75, 100-104, 145 Shackleton, Ernest, 19, 230 Shakespeare, William, 76, 133 Silverman, Kenneth, 160-61 , 173 Snodgrass, Joseph E., 126 Southard, Samuel L., 9 Spufford, Francis, 44, 49 St. John, Henry, 144 Standish, David, 24, 28, 43, 46, 232 Stanton, William, 19, 28 , 30-31, 34, 36, 43, 203 Starke, Aubrey, 166 Stein, Allen F., 208, 215, 220 Steiner, Rudolf, 110 Stepan, Nancy, 106, 114-15 Stephens, John Lloyd, 163, 172 , 180,

182

Stevenson, Robert Louis, 215
Stout, Harry S., 52 Suvin, Darko, 15, 16 Swift, Jonathan, 13, 49, 61, 72, 77, 85, 87-89, 97, 100, 123, 125, 128, 131, 134, 144, 146
Swift, Michael, 129
Tasso, Torquato, 142
Tennyson, Alfred, 157
Thoreau, Henry David, 207-208, 226
Trafton, Scott, 72 Tucker, George, 30
Tynan, Daniel J., 163, 166, 172 Uite-Rangoria, 23 Ussher, James, 111 WJF, 67 Wagenknecht, Edward, 88 Waln, Robert, 44 Walpole, Horace, 175 Van Buren, Martin, 37 Washington, George, 36, 44, 57, 60, 135, 183, 195 Watterston , George, 44 Watt, JF ve Fred L. İsrail, 32, 135, 165 Webster, Daniel, 95, 136, 138, 206

Webster, WHB, 206	Wilkes, Charles, 34, 37, 194-96, 198,
Wedde, Ian, 232	201-204, 206, 210, 223
Weddell, James, 31-32, 39, 83, 154,	Wilson, Edward O., 105
167, 170, 201 Wegner, Phillip E.,	Winthrop, John, 35, 69-70
18-19, 49-50, 54,	Virgil, 132 Wollstonecraft,
	Mary, 67 Voltaire, 148
62 Verne, Jules, 230,	Frank, Albert J., 157 Wood,
232 Whalen, Terence, 162-63, 171,	Gordon S., 53-54, 56, 58,
178, 180, 188 White, Thomas W.,	60 , 62, 69, 137 Wright, Fanny, 71
160-62 Wilbur, Richard, 172, 177	Zorn, Roman J., 117

“En Yoğun Biri

Heyecan Verici Sırlar”

Bu çalışma, Antarktika'da geçen 19. yüzyıl başlarındaki Amerikan edebiyatının küçük bir bölümünü incelemektedir: Adam Seaborn'un (sözde) Symzonia (1820), Edgar Allan Poe'nun “MS. Found in a Bottle” (1833) ve The Narrative of Arthur Gordon Pym (1838), Peter Prospero'nun (sözde) “The Atlantis” (1838-39) ve James Fenimore Cooper'ın The Monikins (1835) ve The Sea Lions (1849). Bu metinler, bölgenin neredeyse tamamen bilinmeyen bir coğrafi bölge olmaktan çıkıp bugün bildiğimiz şekliyle bilinmeye başladığı Antarktika keşif tarihinde çok önemli bir aşamada yazılmıştır. Amerikan bağlamında, Antarktika 1820'lerden itibaren özel ilgi görmeye başladı - hatta Amerika'nın "ün alanı" olarak adlandırıldı. Kapsamlı kamuoyu tartışmalarından sonra, Antarktika'ya ulusal bir sefer düzenlenmesine karar verildi - daha sonra bu, şimdiye kadar üstlenilen en büyük Amerikan bilimsel veya keşif projesi olan US Exploring Expedition (1838-42) haline geldi. Keşif geri döndüğünde, Antarktika Okyanusu'nun büyük bölümlerinin haritasını çıkarmış ve bir Antarktika kıtasının varlığını saptamıştı. Burada incelenen edebi metinlerin tümü, Antarktika'nın bilinmeyenden bilineye geçtiği bu tarihsel gelişmeye verilen hayali yanıtlar ve yansımalarıdır. Keşiften önce, spekülasyon kurgu, Antarktika'nın yaratıcı potansiyelini sosyal projeksiyon için kullanarak araştırdı. Diğer şeylerin yanı sıra Antarktika, ütopya toplulukların, kayıp vahşi kabilelerin veya insanlardan evrilmiş maymunların yaşadığı tropik bir bölge olarak tasavvur ediliyordu - hatta dünyanın içlerine açılan devasa bir açıklık olduğu bile tasavvur ediliyordu. ABD Keşif Seferi geri dönüp keşfini bildirdikten hemen sonra, Antarktika fikri de kurguya dönüştü. Bu çalışmanın keşiften sonra gelen tek metni olan Deniz Aslanları, bölgeyi